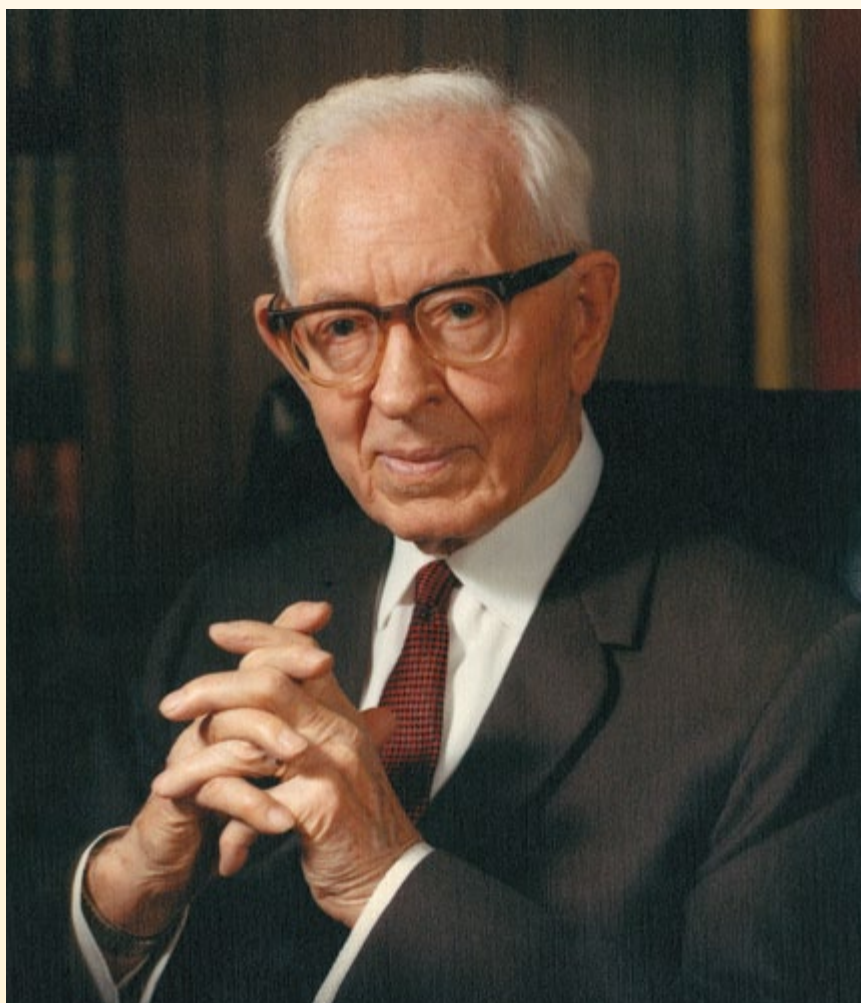

BAŽNYČIOS PREZIDENTŲ MOKYMAI

DŽOZEFAS FILDINGAS SMITAS

BAŽNYČIOS PREZIDENTŲ MOKYMAI
**DŽOZEFAS FILDINGAS
SMITAS**

Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Salt Leik Sitis, Jutos valstija

Serijos *Bažnyčios prezidentų mokymai* knygos

Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas (leidinio numeris 36481 156)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Bažnyčios prezidentų mokymai. Lorencas Snou (36787 156)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Bažnyčios prezidentų mokymai. Džordžas Albertas Smitas (36786 156)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Fildingas Smitas (36907 156)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Šias knygas galite įsigyti vietiniame paskirstymo centre arba apsilankę internete, adresu store.lds.org. LDS.org tinklalapyje šios knygos taip pat pateikiamos elektroniniu formatu.

Būsime dėkingi už jūsų atsiliepimus ir pasiūlymus dėl šios knygos. Rašykite mums adresu: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

El. paštu: cur-development@ldschurch.org

Prašome nurodyti savo vardą, adresą, apylinkę ir kuolą. Būtinai nurodykite knygos pavadinimą. Tada išdėstykite savo komentarus ir pasiūlymus apie šios knygos stipriąsias ir tobulintinas vietas.

© 2013 Intellectual Reserve, Inc.

Visos teisės saugomos.

Išspausdinta Jungtinėse Amerikos Valstijose

Leidimas anglų kalba patvirtintas: 8/03

Vertimas patvirtintas: 8/03

Teachings of Presidents of the Church: Joseph Fielding Smith vertimas

Lithuanian

36907 156

Turinys

Ivadas	V
Istorinė apžvalga	IX
Džozefo Fildingo Smito gyvenimas ir tarnystė	1
1 Mūsų Tėvas danguje	35
2 Mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus	47
3 Išgelbėjimo planas	57
4 Stiprinkime ir saugokime šeimą	71
5 Tikėjimas ir atgaila	81
6 Sakramento reikšmė	93
7 Džozefas ir Hairumas Smitai, Jėzaus Kristaus liudytojai . . .	103
8 Dievo Bažnyčia ir Karalystė	115
9 Mormono Knygos liudininkai	125
10 Ieškome tiesos	137
11 Gerbkime per Džozefą Smitą sugrąžintus kunigystės raktus . .	149
12 Kunigystės priesaika ir sandora	159
13 Krikštas	169
14 Šventosios Dvasios dovana	179
15 Amžinoji santuoka	189
16 Vaikų auginimas šviesoje ir tiesoje	199
17 Užantspaudavimo galia ir šventyklos palaiminimai	211
18 Gyventi kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo lūpų	223
19 Pasulyje, bet ne pasaulio	235
20 Meilė ir rūpinimasis visais mūsų Tėvo vaikais	245
21 Skelbkime Evangeliją pasauliui	255
22 Malda – įsakymas ir palaima	269
23 Asmeninė atsakomybė	279
24 Pastarųjų dienų šventųjų moterų darbas – „nesavanaudiškas pasišventimas šiam šlovingam reikalui“	289
25 Jėzaus Kristaus gimimas – Geroji naujiena	301
26 Ruošimasis mūsų Viešpaties atėjimui	309
Iliustracijų sąrašas	323
Abėcėlinė rodyklė	325

Joseph Fielding Smith

Įvadas

Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas patvirtino „Bažnyčios prezidentų mokymų“ seriją, kad padėtų jums priartėti prie Viešpaties ir pagilinti supratimą apie sugrąžintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją. Bažnyčiai išleidus naujas šios serijos knygas, jūs sukaupsite pagalbinių Evangelijos knygų rinkinį savo šeimai. Šios serijos knygos yra skirtos tiek individualioms studijoms, tiek sekmadienio pamokoms. Taip pat jos gali padėti jums ruošti kitas pamokas ar kalbas ir atsakyti į klausimus, susijusius su Bažnyčios doktrina.

Šioje knygoje pateikiami mokymai Prezidento Džozefo Fildingo Smito, kuris nuo 1970 m. sausio 23 d. iki 1972 m. liepos 2 d. tarnavo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentu.

Asmeninės studijos

Studijuodami Prezidento Džozefo Fildingo Smito mokymus, siekite įkvėpimo iš Šventosios Dvasios. Kiekvieno skyriaus pabaigoje pateikiami klausimai padės jums suprasti Prezidento Smito mokymus ir pritaikyti juos savo gyvenime. Studijuodami galite pamąstyti, kaip šiais mokymais pasidalinti su šeimos nariais ir draugais. Tai padės jums geriau suprasti tai, ką skaitote.

Mokymas iš šios knygos

Ši knyga pritaikyta mokytis tiek namuose, tiek ir Bažnyčioje. Aukštųjų kunigų grupių, vyresniųjų kvorumų ir Paramos bendrijų susirinkimuose iš šios knygos skyrių įprastai bus mokoma du kiekvieno mėnesio sekmadienius. Kadangi šioje knygoje skyrių yra daugiau, nei galima apžvelgti per 12 mėnesių, tai apylinkių ir kuolų

vadovai gali nuspręsti, kurie skyriai labiausiai atitiktų narių, kuriems jie tarnauja, poreikius.

Toliau pateikiamos gairės gali jums padėti mokytis iš šios knygos.

Pasiruoškite mokytis

Ruošdamiesi mokytis siekite Šventosios Dvasios vadovavimo. Kad teisingai suprastumėte Prezidento Smito mokymus, pamaldžiai išstudijuokite paskirtą skyrių. Jei jo žodžiai palies jus asmeniškai, tai mokysite daug nuoširdžiau ir galingiau (žr. DS 11:21).

Jeigu mokote Melchizedeko kunigystės arba Paramos bendrijos klasėje, neturėtumėte šios knygos atidėti į šalį ar ruošti pamoką iš kitų šaltinių. Pamaldžiai iš skyriaus išrinkite tuos mokymus, kurie, jūsų manymu, labiausiai padės tiems, kuriuos mokote. Kai kuriuose skyriuose yra daugiau informacijos, nei galėsite aptarti vienoje pamokoje.

Raginkite mokinius studijuoti skyrių prieš pamoką ir atsinešti knygą. Taip jie bus geriau pasiruošę dalyvauti diskusijoje ir mokytis vieni kitus.

Ruošdamiesi mokytis ypatingą dėmesį atkreipkite į kiekvieno skyriaus pabaigoje esantį poskyrį „Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis“. Jame pateikiami pagalbiniai klausimai, susijusios Raštų nuorodos ir idėjos mokymui. Šie klausimai ir Raštų nuorodos tiesiogiai susiję su tuo skyriumi, kuriame jie pateikti. Mokymui pateiktos idėjos gali būti naudingos jums stengiantis padėti kitiems atrasti mokymosi ir gyvenimo pagal Evangeliją džiaugsmą.

Supažindinkite su skyriumi

Supažindindami su skyriumi ir pamokos metu stenkitės sukurti tokią aplinką, kurioje Dvasia galėtų paliesti jūsų mokomų žmonių širdis ir protus. Pamokos pradžioje padėkite jūsų mokomiems žmonėms susitelkti į skyriaus mokymus. Siekdami to, jūs galite:

- Perskaityti ir aptarti skyriaus pradžioje esantį poskyrį, pavadintą „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“.
- Aptarti skyriuje pateiktą nuotrauką arba Raštų ištrauką.
- Sugiedoti su tema susijusią giesmę.
- Trumpai papasakoti su tema susijusį asmeninį potyrį.

Pradėkite diskusiją apie Prezidento Smito mokymus

Mokydami iš šios knygos pakvieskite kitus dalintis savo mintimis, užduoti klausimus ir mokyti vieniems kitus. Aktyviai dalyvaujant jie geriau mokysis, taip pat tai geras būdas padėti jiems gauti asmeninį apreiškimą. Jei diskusijos pasidaro įdomios ir naudingos, nesistenkite jų nutraukti norėdami aptarti kitus mokymus. Diskusijai paskatinti užduokite skyriaus pabaigoje esančius klausimus. Taip pat turėtumėte sugalvoti savo klausimus, skirtus konkrečiai jūsų mokomiems žmonėms.

Toliau išvardinti pasiūlymai gali jums suteikti papildomų idėjų:

- Paprašykite, kad mokiniai papasakotų, ko išmoko studijuodami skyrių individualiai. Gal būtų pravartu per savaitę susisiekti su keliais mokiniais ir paprašyti jų pasiruošti papasakoti, ko išmoko.
- Pamokos dalyviams paveskite perskaityti (individualiai arba mažomis grupelėmis) parinktus klausimus, esančius skyriaus pabaigoje. Paprašykite, kad šiame skyriuje jie surastų su tais klausimais susijusius mokymus. Po to pakvieskite juos savo mintimis ir išvalgomis pasidalinti su likusia grupe.
- Kartu perskaitykite iš skyriaus parinktus Prezidento Smito teiginius. Paprašykite, kad mokiniai iš Raštų ir savo patyrimo pateiktų pavyzdžių, iliustruojančių tai, ko mokė Prezidentas Smitas.
- Paprašykite, kad mokiniai pasirinktų juos dominantį skyrelį ir tyliai jį perskaitytų. Pasirinkusius tuos pačius skyrelius pakvieskite susiskirstyti grupelėmis po du ar tris ir jose aptarti tai, ko išmoko.

Skatinkite dalinimąsi ir pritaikymą

Prezidento Smito mokymai prasmingiausi taps tiems mokiniams, kurie jais dalinsis su kitais žmonėmis ir taikys juos savo gyvenime. Siekdami to, jūs galite:

- Paklausti dalyvių, kaip vykdydami pareigas šeimoje ir bažnyčioje jie gali pritaikyti Prezidento Smito mokymus. Pavyzdžiui, galite paskatinti juos apmąstyti ir aptarti, kaip Prezidento mokymus jie gali taikyti vykdydami sutuoktinių, tėvų, sūnų, dukrų, namų mokytojų ar lankančių seserų pareigas.
- Raginti mokinius dalintis Prezidento Smito mokymais su šeimos nariais ir draugais.

- Pakviesti mokinius pritaikyti išmoktus dalykus ir savo patyrimais pasidalinti kitos pamokos pradžioje.

Apibendrinkite diskusiją

Trumpai apibendrinkite pamoką arba paprašykite, kad tai padarytų vienas ar du mokiniai. Paliudykite apie jūsų aptartus mokymus. Galite ir kitus pakviesti pasidalinti savo liudijimais.

Informacija apie šioje knygoje cituotus šaltinius

Mokymai šioje knygoje yra tiesioginės citatos iš Prezidento Džozefo Fildingo Smito pamokslų, straipsnių, knygų, laiškų ir dienoraščių. Spausdintų šaltinių citatose skyryba, rašyba, didžiosios raidės ir suskirstymas į pastraipas yra išlaikyti kaip originaliuose šaltiniuose, nebent, siekiant didesnio aiškumo, buvo būtini redakciniai ar tipografiniai pakeitimai. Todėl tekste galite pastebėti nežymių neatitikimų. Pavyzdžiui, žodis *Evangelija* vienos citatose yra parašytas iš mažosios, kitose – iš didžiosios raidės.

Taip pat Prezidentas Smitas dažnai vartojo tokius žodžius kaip *žmonės*, *žmogus* arba *žmonija* kalbėdamas apie visus žmones, tiek vyrus, tiek moteris. Dažnai įvardžius *jis*, *jo* ir *jam* jis vartojo kalbėdamas apie abi lytis. Taip kalbėti buvo priimta jo laikmetyje. Kad ir kokie būtų skirtumai tarp vyravusių tradicijų ir dabartinės vartosenos, Prezidento Smito mokymai taikomi tiek moterims, tiek vyrams.

Istorinė apžvalga

Čia pateikta trumpa chronologija padės jums orientuotis, kada Prezidentas Džordžas Fildingas Smitas mokė šioje knygoje aprašytų dalykų.

1876 m. liepos 19 d.	Gimė Solt Leik Sityje, Jutoje, Džiulinos Lembson Smit ir Džozefo F. Smito šeimoje.
1884 m. liepos 19 d.	Tėvas jį pakrikštija ir patvirtina. Iš savo tėvo gauna pirmąjį asmeninį Mormono Knygos egzempliorių.
1893 m. balandžio 6 d.	Lankosi Solt Leiko šventyklos pašventinime.
1896 m.	Gauna Melchizedeko kunigystę ir šventyklos endaumentą.
1898 m. balandžio 26 d.	Solt Leiko šventykloje veda Luji Emili Šartlif.
1899 m. gegužė – 1901 m. liepa	Paskiriamas į Angliją, kur tarnauja nuolatinis misionieriumi.
1901 m. – 1910 m.	Tarnauja daugybėje Bažnyčios pašaukimų, iš jų kunigystės kvorumo prezidentu, Vaikinių savitarpio tobulinimo draugijos visuotinės valdybos nariu, aukštuoju tarėju ir visuotinio Bažnyčios komiteto, kurio darbas buvo ruošti apologetinę Bažnyčios literatūrą, nariu.
1901 m. spalio	Pradedama dirbti Bažnyčios metraštininko biure.

- 1902 m. Išleidžia šeimos istorijos lankstinuką pavadinimu „*Aseilis Smitas iš Topsfildo Masačusetse, trumpas pasakojimas apie Smitų šeimą*“. Tai pirmasis iš daugybės jo leidinių, tarp kurių 25 knygos, gausybė straipsnių Bažnyčios žurnalams ir kitai periodikai.
- 1906 m. balandžio 8 d. Visuotinėje konferencijoje palaikomas Bažnyčios metraštininko padėjėju. Šiame pašaukime tarnauja iki 1921 m. kovo mėnesio.
- 1908 m. kovo 30 d. Luji Šartlif Smit miršta nuo ūmios ligos, susijusios su jos trečiu nėštumu.
- 1908 m. lapkričio 2 d. Solt Leiko šventykloje veda Etele Džordžiną Reynolds.
- 1910 m. balandžio 7 d. Tėvas jį išventina į apaštalus.
- 1918 m. spalio Užrašo apreiškimą apie mirusiųjų išpirkimą, kurį jam diktuoja jo tėvas, tuometinis Bažnyčios prezidentas. Šis apreiškimas dabar išspausdintas Doktrinos ir Sendorų 138 skyriuje.
- 1919 m. sausio 6 d. Paskiriamas patarėju Solt Leiko šventyklos prezidentūroje. Juo tarnauja iki 1935 m.
- 1921 m. kovo 17 d. Paskiriamas Bažnyčios metraštininku, šias pareigas eina iki 1970 m.
- 1934 m. Paskiriamas Jutos genealogijos bendrijos prezidentu, šias pareigas eina iki 1961 m.
- 1937 m. rugpjūčio 26 d. Po ketverių kovos su liga metų miršta Etele Reynolds Smit.
- 1938 m. balandžio 12 d. Solt Leiko šventykloje veda Džesę Elą Evans.

- 1939 m. gegužė
– lapkritis Atlikdamas ypatingą pavedimą Europoje, kartu su Džese lankosi Anglijoje, Škotijoje, Olandijoje, Belgijoje, Prancūzijoje, Šveicarijoje, Italijoje, Švedijoje, Norvegijoje, Danijoje, Čekoslovakijoje, Austrijoje ir Vokietijoje. Kilus Ant-
rajam pasauliniam karui vadovauja visų Europoje tarnavusių amerikiečių misionierių evakuacijai.
- 1945 m. birželio 8 d. Pašaukiamas tarnauti Solt Leiko šven-
tyklos prezidentu. Juo tarnauja iki 1949
m.
- 1950 m. spalio 6 d. Paskiriamas veikiančiuoju Dvylikos
Apaštalų Kvorumo prezidentu.
- 1951 m. balandžio 9 d. Palaikomas Dvylikos Apaštalų
Kvorumo prezidentu.
- 1955 m. liepa – rugpjūtis Atlieka ypatingą pavedimą Azijoje,
jį lydi Džesė. Evangelijos skelbimui
pašventina Guamą, Korėją, Okinavą ir
Filipinus.
- 1958 m. rugsėjis Lankosi Londono šventyklos Anglijoje
pašventinime.
- 1960 m. spalio – 1961 m. Lydimas Džesės lanko Bažnyčios
sausis vadovus ir misionierius Centrinėje ir
Pietų Amerikoje.
- 1963 m. gegužė Vadovauja Kalifornijos Ouklando
šventyklos kertinio akmens padėjimo
ceremonijai.
- 1963 m. rugsėjis Pašventina paminklą pionieriams
Kanzas Sityje, Misūryje, ir Liberčio
kalėjimo istorinį objektą Libertyje,
Misūryje.
- 1965 m. spalio 29 d. Pašaukiamas tarnauti patarėju Pirmo-
joje Prezidentūroje, kuriai pirminin-
kavo Prezidentas Deividas O. Makėjus.

- 1970 m. sausio 18 d. Mirus Prezidentui Deividui O. Makėjui, tampa vyriausiuoju apaštalu ir pirmininkaujančiu Bažnyčios vadovu.
- 1970 m. sausio 23 d. Paskiriamas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentu.
- 1970 m. balandžio 6 d. Per Visuotinę konferenciją palaikomas Bažnyčios Prezidentu.
- 1971 m. rugpjūčio 3 d. Miršta Džesė Evans Smit.
- 1971 m. rugpjūčio 27–29 d. Pirmininkauja pirmai Bažnyčios regioninei konferencijai, kuri buvo surengta Mančesteryje, Anglijoje.
- 1972 m. sausio 18 d. Pasako Jutos Ogdeno šventyklos pašventinimo maldą.
- 1972 m. vasario 9 d. Pirmininkauja Jutos Provo šventyklos pašventinimui. Savo parašytą pašventinimo maldą perskaityti paskiria Prezidentą Haroldą B. Ly.
- 1972 m. liepos 2 d. Likus 17 dienų iki 96-ojo gimtadienio miršta Solt Leik Sityje, Jutoje.

Džozefo Fildingio Smito gyvenimas ir tarnystė

Prezidentas Gordonas B. Hinklis prisimena, kad Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas „vartojo tris žodžius, kurių niekaip negaliu užmiršti“. Tie žodžiai buvo „nuoširdūs ir ištikimi“. Prezidentas Hinklis sakė: „Tiek viešuose pasisakymuose, tiek privačiuose pokalbiuose, tiek savo maldose Viešpačiui jis maldavo, kad būtume nuoširdūs ir ištikimi.“¹ Prezidentas Tomas S. Monsonas prisimena panašiai: „Net būdamas senyvo amžiaus [jis] visada meldėsi: „Būkime nuoširdūs ir ištikimi iki pat galo.“²

„Nuoširdūs ir ištikimi.“ Prezidentui Džozefui Fildingui Smitui šie žodžiai reiškė daugiau nei dažnai kartojamą frazę. To jis nuoširdžiai troško visiems žmonėms. Šie žodžiai taip pat apibūdina jo gyvenimą nuo vaikystės iki pat tarnystės Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentu.

„Pažado vaikas“

Džozefas Fildingas Smitas „gimė pažado vaiku“, – sakė vyresnysis Briusas R. Makonkis iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo. Vyresnysis Makonkis, Prezidento Smito žentas, paaiškino, kad Džiulina Lembson Smit „turėjo tris dukras ir nė vieno sūnaus, tad ji kreipėsi į Viešpatį ir lyg Ona senų senovėje padarė įžadą [1 Samuelio 1:11]. Ji pažadėjo: jei Viešpats duos sūnų, tai „ji padarys viską, ką gali, kad jis būtų padėka Viešpačiui ir savo tėvui“. Viešpats išklausė jos maldos, o ji laikėsi pažado Jam.“³ 1876 m. liepos 19 d. Džiulina ir jos vyras Džozefas F. Smitas į savo šeimą priėmė jiems gimusį sūnų. Jie davė jam Džozefo Fildingio Smito Jaunesniojo vardą pagal jo tėvą.

Nuo pat gimimo Džozefas Fildingas Smitas gyveno šeimoje, kurioje jį supo tikėjimas, tarnystė ir vadovavimas. Jo senelis Hairumas Smitas buvo Pranašo Džozefo Smito brolis ir narsus Evangelijos

*Džoefo Fildingo Smito tėvai: Prezidentas Džoefas F.
Smitas ir Džiulina Lembson Smit*

sugrąžinimo liudytojas. Viešpats paskyrė, kad Hairumas „būtų pranašas, regėtojas ir apreiškėjas [Jo] bažnyčiai“, ir pasakė, kad Hairumo vardas bus „pagarbiai prisimenamas iš kartos į kartą per amžių amžius“ (DS 124:94, 96). Kartu su broliu Džozefu Hairumas savo liudijimą užantspaudavo krauju, kai buvo gaujos užmuštas 1844 m. birželio 27 d. (žr. DS 135).

Džozefo Fildingio Smito tėvo Džozefo F. Smito pečius nuo pat vaikystės slėgė didžiulė atsakomybė. Jis buvo Hairumo ir Merės Filding Smit pirmagimis vaikas. Kai jam buvo penkeri, užmušė jo tėvą, o kai sulaukė devynerių, savo našlei motinai padėjo vadelioti vežimą nuo Navū miesto Ilinijoje iki Druskos ežero slėnio. Vėliau jis tarnavo misionieriumi ir Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu. Kai gimė sūnus Džozefas, jis buvo patarėju Pirmojoje Prezidentūroje. Nuo 1901 m. spalio 17 iki 1918 m. lapkričio 19 d. jis tarnavo Bažnyčios Prezidentu.

Džozefo Fildingio Smito mama Džiulina Lembson Smit buvo iš pirmųjų pionierių šeimų, kurios apsigyveno Druskos ežero slėnyje. Nuo devynerių metų ji augo savo dėdės Džordžo A. Smito, tuometinio Dvylikos Apaštalų Kvorumo nario, ir Betšebos V. Smit namuose. (Vyresnysis Smitas vėliau tarnavo pirmuoju patarėju Prezidento Brigamo Jango pirmininkaujamoje Pirmojoje Prezidentūroje, o sesuo Smit vėliau tarnavo visuotine Paramos bendrijos prezidente.) Užaugusi Džiulina buvo pasiaukojanti motina ir atsidavusi Paramos bendrijos narė. Ji buvo žinoma dėl savo gailiaširdiškumo ir pribuvėjos įgūdžių, nes „į pasaulį atvedė beveik 1000 kūdikių“ ir rūpinosi jų motinomis.⁴ Nuo 1910 m. spalio iki 1921 m. balandžio ji tarnavo antrąją patarėją visuotinėje Paramos bendrijos prezidentūroje.

Darbas ir žaidimai paauglystėje

Džozefas dirbti išmoko vaikystėje. Jo šeima Teilorsvilyje, Jutoje, maždaug už 16 km nuo namų turėjo ūkį, kur jis su savo broliais padėdavo laistyti ir šienauti laukus bei prižiūrėti galvijus. Šalia namų jo šeima turėjo didelį daržą, kelis vaismedžius, tris ilgas vynuogių lysves, pulką viščiukų, tris karves ir kelis arklius. Prezidentas Džozefas F. Smitas praktikavo poligamiją, tad jo šeimoje buvo daug maitintinų burnų ir daug rankų, padedančių nudirbti darbus.

Kadangi šioje didelėje šeimoje Džozefas Fildingas Smitas buvo vienas iš vyriausiųjų sūnų, tai jam būdavo pavedami tokie darbai, kuriuos paprastai dirba suaugusieji. Vykdydamas tuos darbus jis dar stengdavosi neatsilikti moksle.

Pirmąjį darbą ne namuose ir ne šeimos ūkyje Džozefas dirbo su mama. Jis dažnai arklio traukiamu vežimu ją veždavo atlikti pribuvėjos pareigų. Vėlyvaisiais savo paauglystės metais jis įsidarbino Sionės kooperatiniame prekybos centre (angl. ZCMI – Zion's Cooperative Mercantile Institution), kur fiziškai sunkiai dirbo ištisas dienas. Vėliau jis prisiminė: „Visą dieną plušėdavau kaip darbinis arklys: ant pečių nešiodavau miltų, cukraus maišus, kumpius ir lašinius, o atėjus vakarui jausdavausi pavargęs. Nors svėriau 68 kilogramus, tačiau nesibodėdavau ant pečių užsikrauti 91 kilogramą sveriantį maišą.“⁵

Kad pailsėtų nuo tokio sunkaus darbo, Džozefas rasdavo laiko žaidimams. Kartu su savo broliais ir seserimis vakarais žaisdavo šalia namų, slėpdavosi vynuogyne – „ypač, kai vynuogės būdavo prisirpusios“.⁶ Jis taip pat labai mėgo žaisti beisbolą. Kiekviena apylinkė turėdavo savo beisbolo komandą ir jam labai patikdavo draugiškos rungtynės.

Evangelijos mokymasis ir dvasinis augimas

Nors beisbolas Džozefui Fildingui Smitui buvo svarbus, tačiau kartais iš žaidimo pasitraukdavo anksčiau – turėjo dar svarbesnį pomėgį. Tada jį beskaitantį Mormono Knygą būdavo galima surasti kur nors nuošalėje, „pastogėje šienai krauti arba kokio nors medžio paunksmėje“.⁷ Vėliau jis sakė: „Kiek prisimenu, nuo pat to laiko, kai išmokau skaityti, pats maloniausias ir daugiau nei bet kas kitas pasaulyje pasitenkinimo teikiantis užsiėmimas man būdavo Raštų studijavimas ir skaitymas apie Viešpatį Jėzų Kristų, Pranašą Džozefą Smitą ir apie tai, kas buvo atlikta žmonių išgelbėjimo labui.“⁸ Kai būdamas aštuonerių gavo savo pirmąją Mormono Knygą, jis įprato individualiai studijuoti Evangeliją. Jis smalsiai skaitė patvirtintus darbus ir Bažnyčios leidinius. Su savimi jis nešiojosi kišeninę Naujojo Testamento knygelę, kurią skaitydavo per pietų pertrauką ir eidamas į darbą prekybos centre ir iš jo. Dėl tokio pastovumo ir atkaklumo jis sustiprino savo liudijimą apie sugrąžintąją Evangeliją.

Jaunasis Džozefas Fildingas Smitas iš beisbolo rungtynių kartais išeidavo anksčiau tam, kad savo šeimos daržinėje galėtų paskaityti Mormono Knygą

Tačiau Džozefo dvasinis augimas neapsiribojo vien tyliomis asmeninėmis studijomis. Jis ištikimai lankė Bažnyčios susirinkimus ir pamokas bei priėmė kunigystės apeigas ir palaimas. Jį ypač traukė šventykla. Jam gimus, Solt Leiko šventyklos statyba skaičiavo 23-iusius metus. „Visą savo jaunystę Džozefas labai susidomėjęs stebėjo, kaip kasdien pirmyn juda šio nepaprasto statinio statyba. Jis matė, kaip iš uolienos karjero geležinkeliu buvo atgabentas paskutinis didžiulis granito akmuo. <...> [Jis] matė, kaip galutinę formą įgauna didingosios smailės. <...> [Jis sakė:] „Visada mažčiau, ar besulauksiu to meto, kai ši šventykla bus užbaigta.“⁹

1893 m. balandžio 6 d. Džozefas lankosi pirmojoje Solt Leiko šventyklos pašventinimo sesijoje. Prezidentas Vilfordas Vudrafas, ketvirtasis Bažnyčios prezidentas, pirmininkavo tai sesijai ir sukalbėjo pašventinimo maldą. Ant pakylos, Prezidento Vudrafo kairėje, sėdėjo jo antrasis patarėjas, prezidentas Džozefas F. Smitas.

Būdamas devyniolikos Džozefas Fildingas Smitas gavo patriarchalinį palaiminimą. Tas palaiminimas, kurį jam sukalbėjo jo dėdė Džonas Smitas, tuometinis Bažnyčios patriarchas, labai sustiprino Džozefą dvasiškai. Džozefui buvo pasakyta:

„Tau tenka privilegija nugyventi iki žilos senatvės, o dėl Viešpaties valios turėtumei tapti didžiu vyru Izraelyje. <...>

Būsi įpareigotas tartis su savo broliais ir pirmininkauti žmonėms. Taip pat turėsi daug keliauti tiek savo šalyje, tiek užsienyje, tiek žeme, tiek vandeniui ir darbuotis tarnystėje. Tad sakau tau – iškelk galvą, pakelk balsą be baimės ar išankstinio nusistatymo Viešpaties Dvasios nurodymu ir Viešpaties palaimos nužengs ant tavęs. Jo Dvasia siųs tau tokias mintis, žodžius ir jausmus, kad gebėsi įveikti nelabųjų išmones ir niekais paversti neteisiųjų užmačias.“¹⁰

Vėliau tais pačiais metais, po savo dvidešimtojo gimtadienio, jis gavo naują galimybę tarnauti ir dvasiškai augti. Jis buvo iššventintas į vyresniojo pareigybę Melchizedeko kunigystėje ir gavo šventyklos endaumentą. Savo gyvenimo pabaigoje, kai tarnavo Bažnyčios Prezidentu, jis pareiškė: „Koks dėkingas esu, kad turiu šventąją kunigystę. Visas savo dienas stengiausi išaukštinti savo pašaukimą šioje kunigystėje ir viliuosi ištvirti iki galo šiame gyvenime bei mėgautis ištikimų šventųjų bendrija būsime.“¹¹

Sužadėtuvių ir santuoka

Kol jaunasis Džozefas Fildingas Smitas padėjo išlaikyti savo šeimą, studijavo Evangeliją, ruošėsi kunigystės palaimoms, jo pastangos neliko nepastebėtos merginos, vardu Luji Šartlif. Luji, kurios tėvai gyveno Ogdene, Jutoje, apsigyveno Smitų šeimoje tam, kad galėtų lankyti Jutos universitetą, kuris tuomet buvo įsikūręs kitoje gatvės pusėje prieš Smitų namus.

Iš pradžių Džozefo ir Luji santykiai buvo ne kas kita kaip formalus draugiškumas, tačiau palaipsniui jie virto meilinumisi. Kadangi pora turėjo mažai pinigų, jų pasimatymai apsiribodavo skaitymu šeimos svetainėje, pašnekesiais, pasivaikščiavimais ir lankymusi Bažnyčios veiklose. Džozefui taip pat patiko klausytis, kaip Luji groja pianinu. Kartais jie nueidavo į kokį nors koncertą vietos teatre. Kai baigėsi antri Luji studijų universitete metai, jų pasimatymai virto

meile – tokia meile, kad kartą ar porą kartų, kai universitete buvo atostogos, Džozefas, norėdamas ją pamatyti, numynė dviračiu iki Ogdeno ir atgal, iš viso 160 km.¹²

Galiausiai Luji ir Džozefas pradėjo kalbėtis apie vedības. Tačiau jiems ramybės nedavė vienas klausimas, ar Džozefas bus pašauktas tarnauti misijoje? Tais laikais misijoje trokštantiems tarnauti vaikinams ir merginoms nereikėdavo kreiptis į savo vyskupą dėl rekomendacijos tokiam pašaukimui. Visus misijos pašaukimus tvarkydavo Bažnyčios Prezidento biuras. Jaunuolis niekada nežinodavo, kada savo pašto dėžutėje ras šaukimą į misiją.

Universitetą Luji baigė 1897-ųjų pavasarį ir grįžo pas tėvus į Ogdeną. Po metų, manydami, kad nebus jokio pašaukimo į misiją, jiedu nusprendė ruošti vestuvėms. Kaip vėliau sakė Džozefas: „Įtikinu ją pakeisti gyvenamąją vietą, o 1898 m. balandžio 26 dieną nuvykome į Solt Leiko šventyklą, kurioje buvome mano tėvo, Prezidento Džozefo F. Smito, sutuokti laikui ir visai amžinybei.“¹³ Bendro gyvenimo pradžioje Džozefas ir Luji gyveno Smitų šeimos namo priestate esančiame nedideliame bute.

Atsiliepimas į šaukimą misijai

Ankstyvosiomis Bažnyčios dienomis vedę vyrai buvo dažnai šaukiami į nuolatines misijas, tad Džozefas ir Luji nenustebo, kai 1899 m. kovo 17 d. paštu atėjo Prezidento Lorencio Snou pasirašytas šaukimas į misiją. Tačiau Džozefas turbūt buvo šiek tiek nustebejęs dėl vietos, kurioje jis buvo paskirtas dirbti. Dar prieš gaudamas šį pašaukimą jis teiravosi Dvylikos Apaštalų Kvorumo Prezidento Franklino D. Ričardso apie galimybę gauti šaukimą į misiją. Vėliau Džozefas prisiminė: „[Jis] paklausė manęs, kur norėčiau vykti. Jam atsakiau, kad neturiu konkrečių norų ir kad vyksiu ten, kur mane pasiųs. Tačiau jis tarė: „Vis tiek yra vieta, kur labiau norėčiau vykti.“ Atsakiau: „Na, tada norėčiau vykti į Vokietiją.“ Todėl jie pasiuntė mane į Angliją!“¹⁴

Kol bus išvykęs, Luji nusprendė gyventi pas savo tėvus. Ji manė, kad tai padės jai ištvirti išsiskyrimo su vyru vienatvę. Ji norėjo dirbti savo tėvo parduotuvėje ir ten uždirbtais pinigais prisidėti prie Džozefo misijos finansavimo.¹⁵

Vyresnysis Džozefas Fildingas Smitas – nuolatinis misionierius

1899 m. gegužės 12 d., likus dienai iki išvykimo į misijos vietą, vyresnįjį Smitą ir kitus misionierius mokė Prezidentas Džozefas F. Smitas ir vyresnieji Džordžas Tisdeilas ir Heberis Dž. Grantas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo. Tai buvo visas jų apmokymas prieš jiems išvykstant į nuolatinę misiją. Šiame susirinkime kiekvienas misionierius gavo oficialų misionieriaus pažymėjimą. Vyresnysis Smitas perskaitė:

„Šiuo pažymima, kad jo savininkas, vyresnysis Džozefas F. Smitas Jaunesnysis yra ištikimas ir patikimas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narys, minėtosios Bažnyčios visuotinių įgaliotinių deramai paskirtas į misiją Didžiojoje Britanijoje skelbti Evangeliją ir vykdyti visas jo pareigybei priklausančias apeigas.

Kviečiame visus žmones įsiklausyti į jo, Dievo žmogaus, mokymus ir patarimus, nes jis siunčiamas atverti jiems duris į Gyvenimą

ir Išgelbėjimą; padėkite jam kelionių metu ir visuose kituose dalykuose.

Meldžiame Dievą, Amžinąjį Tėvą, vyresnįjį Smitą bei visus jį primančius ir globojančius žmones laiminti Dangaus ir Žemės palaimomis laikui ir visai amžinybei, Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Pasirašyta Solt Leik Sityje, Jutoje, 1899 m. gegužės 12 d. minėtosios Bažnyčios vardu. Lorencas Snou, Džordžas K. Kenonas, Dž. F. Smitas – Pirmoji Prezidentūra.¹⁶

Kitą dieną visa šeima namuose susirinko atsisveikinti su Džozefu ir vyresniuoju broliu, kuris taip pat buvo pašauktas tarnauti Anglijoje. Tačiau atsisveikinime nedalyvavo vienas šeimos narys. Kažkur slėpėsi jaunesnioji Džozefo sesuo Emili – ji gėdijosi to, ką padarė prieš kelerius metus. Kai susitikinėjo su Luji, Džozefas Emili ir kitus mažus vaikus kartais siūsdavo ankstyvo miego tam, kad galėtų būti vienas su savo mylimąja. Nepatenkinta dėl tokios akivaizdžios neteisybės, Emili dažnai meldavo Viešpaties išsiųsti jos brolių į misiją. Kadangi dabar jis tikrai išvyksta, ji jautėsi kalta, kad galbūt prie išvykimo yra prisidėjusi ir ji.¹⁷

Džozefas ir Luji žinojo, kad šaukimas į misiją Anglijoje atėjo iš Viešpaties. Džozefas nekantravo vykdyti savo pareigas, o Luji džiaugėsi, kad jos vyras tarnaus misijoje, tačiau jiems abiem buvo sunku susitaikyti su išsiskyrimu. Kai atėjo laikas vyresniajam Smitui vykti į traukinių stotį, „Luji stengėsi būti drąsi ir nerodyti Džozefui savo ašarų. Tačiau buvo nelengva paslėpti paraudusias akis. Namų ilgesys Džozefą apimdavo vien pagalvojus apie išvykimą, tad jis vengė pokalbių. <...> Kai Džozefas stabtelėjo ties senųjų namų Pirmojoje Šiaurinėje gatvėje slenksčiu, jo burnoje strigo žodžiai ir visus savo mylimuosius bučiavo atsisveikinimo bučiniu: mamytę, tėvelį, brolius ir seseris, tetas ir, galiausiai, Luji. „Sudie, mano brangiausioji Luji. Telaimina tave Dievas ir tesaugo man.“¹⁸

Evangelijos sėklas sėja Anglijoje

Tada nuo namų vis tolstančiame traukinyje – nepatogiam ir pilname tabako dūmų – vyresnysis Smitas pasišventė savo misijai. Jo dienoraščiai ir išsiųsti bei gauti laišakai byloja apie misijoje patirtus

sunkumus ir tai, su koku tikėjimu ir atsidavimu tuos sunkumus pasitiko.

Savo pirmosios misionieriško darbo Anglijoje dienos pabaigoje savo dienoraštyje jis parašė: „Mano dar trumpame gyvenime tai buvo labai svarbi diena. Iš namų išvykau mažiau nei prieš mėnesį, kad skelbčiau Viešpaties Evangeliją. <...> Šiandien vaikščiojau po namus ir išdalinau 25 lankstinukus. Tokį dalyką dariau pirmą kartą ir man tai ne itin sekėsi. <...> Šiandien pirmą kartą pasauliui liudijau, tačiau galėsiu tai daryti geriau. Su Viešpaties pagalba aš sugebėsiu vykdyti Jo valią taip, kaip buvau pašauktas.“¹⁹

Kai tėvas jam atsiuntė kelis dolerius būtiniausiems dalykams, jis atraišė: „Tavo siunčiamą paramą aš leisiu labai atsargiai. Nieko neperku tol, kol nebūnu įsitikinęs to reikalingumu.“ Savo tėvui jis taip pat rašė apie ryžtą mokytis ir mokyti Evangelijos: „Esu čia tam, kad skelbčiau Evangeliją ir viliuosi, kad man tai pavyks. <...> Labai trokštu čia ištobulinti savo protą ir talentus, kad gyvenime būčiau kuo nors naudingas. <...> Visame kame noriu elgtis teisingai ir niekas man neteikia daugiau malonumo už Evangelijos mokymąsi. Trokštu ją pažinti ir pasisemti išminties.“²⁰

Prezidentas Džozefas F. Smitas laiške vyresniajam Džozefui Fildingui Smitui parašė tokius pagyrimo žodžius: „Man patinka tavo nusiteikimas, tikiu tavo principingumu, žaviuosi ir gėriuosi tavimi. Noriu, kad būtumei išmintingas, kantrus ir kalbėtumei apgalvotai, o taip pat siektumei Šventosios Dvasios ir Dievo meilės.“²¹ Luji tėvas Luisas Šartlifas taip pat išreiškė pasitikėjimą vyresniuoju Smitu: „Visada nujaučiau, kad tarnausi šlovingoje misijoje ir ten patirsi tai, kas tau pravers ateityje tavęs laukiančiose aukštose pareigose.“²²

Luji skirtuose laiškuose Džozefas visuomet reikšdavo savo meilę jai. Prie savo „šiltų ir jausmingų laiškų“ jis dažnai pridėdavo džiovintų gėlių žiedelių.²³ Jis taip pat rašė apie iškilusius sunkumus: „Šioje tautoje yra daug žmonių, žinančių, kad mūsų skelbiama Evangelija yra teisinga, tačiau jiems stinga moralinės drąsos išeiti į pasaulį ir ją priimti.“²⁴

Luji laiškus siuntė bent kartą per savaitę. Kartą ji rašė: „Nepamiršk, kad esu čia tam, kad mylėčiau ir melsčiausi už tave, ir kad nepamiršiu tavęs nė akimirksniui. <...> Mano brangus vyre, visada

meldžiu, kad būtumei palaimintas.“²⁵ Luji aiškiai išsakė savo atsidavimą vyrui, tačiau lygiai taip pat aiškiai išsakydavo savo atsidavimą Viešpačiui ir Jo darbui. Džozefui ji nuolat primindavo, kad neleistų namų ilgesiui susilpninti jo ryžto tarnauti.

Vyresniajam Smitui labai reikėdavo tokio padrąsinimo, nes retai kas priimdavo sugrąžintosios Evangelijos žinią. Po daugelio metų jis „savo sūnui Džozefui prasarė, kad buvo taip sunku, o žmonės taip nesidomėjo, kad jis pradėjo galvoti apie misijos pabaigą. Vieną naktį jis nemiegojo, nes kūrė planus grįžti namo.“²⁶ Tačiau įkvėptas jį mylinčių žmonių padrąsinimo ir sustiprintas jų maldų bei savo paties troškimo tarnauti, galiausiai liovėsi apie tai galvoti. Jis žinojo, kad jį pašaukė Viešpats, kad tarnaudamas turi stropiai darbuotis tiek tenykščių žmonių, tiek savo šeimos labui. Jis rašė: „Jau verčiau liksiu čia amžinai, nei namo grįšiu be garbės rašto ir atleidimo. <...> Meldžiu, kad turėčiau Evangelijos dvasios ir meilės savo artimajam ir kad išlikčiau čia iki tol, kol būsiu garbingai atleistas. Jei už mane namuose nebūtų daug melstasi ir jei pats nebūčiau meldęsis, tai man nebūtų pavykę.“²⁷

Vyresnysis Džozefas Fildingas Smitas iš misijos buvo garbingai atleistas 1901 m. birželio 20 d. Per du stropios tarnystės metus „jis neatvertė nė vieno žmogaus, neturėjo progos pakrikštyti nė vieno žmogaus, tačiau patvirtino vieną atsivertusįjį.“²⁸ Vis dėlto jis ir jo porininkai prisėjo Evangelijos sėklų, daugeliui žmonių padėjo atrasti didesnę ramybę ir supratimą, o ir pats paūgėjo kaip Evangelijos mokinys ir mokytojas bei kunigystės vadovas.

Nauji namai ir naujos pareigos

Į Solt Leik Sitį Džozefas grįžo 1901 m. liepos 9 d. Ogdene praleidęs kelias dienas su Luji šeima, Džozefas su Luji grįžo į savo namus pas Smitus ir toliau tęsė savo bendrą gyvenimą. Jų santuoka pasižymėjo tikėjimu, stropumu ir tarnyste, jie stengėsi sukurti namus, šeimą ir tarnauti Bažnyčioje.

Grįžęs namo Džozefas pradėjo ieškoti darbo, kad galėtų išlaikyti savo šeimą. Padedamas šeimos narių jis laikinai įsidarbino Solt Leiko apygardos raštinėje. Po penkių savaičių jis priėmė pasiūlymą dirbti Bažnyčios metraštininko biure. Ten jis daugiau sužinojo ne tik apie

Luji Šartlif Smit

Bažnyčios istoriją, bet ir apie žmones, kurie stengėsi griauti pasitikėjimą Bažnyčia ir jos vadovais. Jis nepailsdamas ruošė informaciją tikėjimui ginti. Tai buvo pradžia tarnystės, kuri daug metų laimins Bažnyčią.

1902 m. pavasarį Luji pastojo. Ji ir Džozefas buvo dėkingi už turimą mažą butą, tačiau planavo statyti savo namą. Turimas patikimas Džozefo darbas leido jiems kurti tokius planus. Jie pasamdė statybų bendrovę ir sutarė, kad Džozefas galės pats daug prisidėti prie statybų ir taip sumažinti išlaidas. Jų pirmasis vaikas, dukrelė, vardu Džozefina, gimė 1902 m. rugsėjį, o po maždaug dešimties mėnesių jie įsikėlė į savo naujuosius namus. 1906 m., po sunkaus Luji nėštumo, į savo namus jie parsinešė dar vieną dukrelę, vardu Džiulina.

Džozefas buvo visada pasiruošęs dalyvauti gelbstinčiame Viešpaties darbe, tad jis nestokojo progų tai daryti. 1902 m. jis buvo pašauktas tarnauti vienu iš dvidešimt ketvirtojo Septyniasdešimčių kvorumo prezidentu, kurio pareiga taip pat buvo būti to kvorumo mokytoju. (Tuomet Bažnyčioje buvo daugiau nei šimtas Septyniasdešimčių kvorumų. Tų kvorumų nariai nebuvo Visuotiniai įgaliotiniai.) Džozefas taip pat buvo pašauktas tarnauti visuotinėje Vaikinų

savitarpio tobulinimo draugijos taryboje ir būti Solt Leiko kuolo aukštosios tarybos nariu. Į aukštuosius kunigus jį išventino jo brolis Hairumas, Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys. 1906 m. balandžio mėnesį vykusioje visuotinėje konferencijoje jis buvo palaikytas Bažnyčios metraštininko padėjėju, o jau kitą sausį paskirtas į ypatingą komitetą, kurio tikslas buvo „rinkti medžiagą bažnyčiai ginti nuo jos priešų puolimų.“²⁹

Kai Džozefo tėvas tarnavo Bažnyčios Prezidentu, Džozefas dažnai jam padėdavo tvarkyti korespondenciją ir kitus administracinius reikalus ir kartais lydėdavo savo tėvą, kai šis vykdė Bažnyčios pavedimus. Kartą Džozefas keliavo vietoj Prezidento Smito. Jis užrašė: „Nuvykau į Brigam Sitį [Jutoje], nes mano tėvas paprašė manęs pašventinti antrosios Brigam Sičio apylinkės susirinkimų namus. Jie labai troško, kad pašventinimo maldą sukalbėtų *jis*, bet kadangi tėvas peršalo ir rimtai susirgo, vietoj savęs pasiuntė mane.“ Kai to kuolo prezidentas ir vyskupas traukinių stotyje pamatė Džozefą, jie nelabai juo džiaugėsi.³⁰ Kalbama, kad kuolo prezidentas pasakė: „Vos nepravirkau. Laukėme Bažnyčios Prezidento, o vietoj jo sulaukėme kažkokio vaikinuko.“ Kitas pasakojimas byloja, kad Džozefas į tai pašmaikštaudamas atsakė: „Aš irgi vos nepravirkau.“³¹

Nors Džozefas tarnaudamas Bažnyčiai didelę laiko dalį praleisdavo ne namuose, tačiau jis su Luji rasdavo laiko bendrai tarnystei ir mėgavimuisi vienas kito draugija. 1907 m. lapkričio 1 dieną dienoraštyje jis užrašė: „Kartu su Luji didžiąją dienos dalį praleidome Solt Leiko šventykloje – tai buvo viena iš laimingiausių ir mums naudingiausių gyvenimo dienų.“³²

Išbandymai ir palaiminimai

1908 m. kovą didelę savo Bažnyčios reikalų dalį atidėjo į šalį, nes jautė poreikį kaip įmanoma daugiau laiko praleisti namuose su Luji. Ji susirgo sunkia ir nepasiduodančia gydymui liga, susijusia su pirmosiomis jos trečiojo nėštumo savaitėmis. Nepaisant maldų, kunigystės palaiminimų, rūpestingos vyro ir atidžios gydytojų priežiūros, jos būklė vis prastėjo. Ji mirė kovo 30-ąją.

Sielvartaudamas Džozefas užrašė: „Ši mėnesį, per kurį nuolat nerimavau, patyriau pačius didžiausius ir skaudžiausius išbandymus ir

patyrimus. Visa tai ištvėriau tik Viešpaties pastiprinimo ir paguodos dėka. Po tris ar keturias savaites trukusių didžiausių skausmų ir beveik po du mėnesius trukusios ligos, mano mylimoji žmona buvo išvaduoata iš kančių <...> ir, palikusi mane bei savo brangiausių vaikelių, pasitraukė į geresnį pasaulį, o mes kantriai ir su sielvartu lauksime paties šlovingiausio susitikimo ten.“ Džozefas pasakė, kad jo žmona „mirė turėdama tvirtą tikėjimą ir būdama ištikima kiekvienam Evangelijos principui.“³³

Džozefui netrukus atiteko nelengva užduotis be mamos auginti dvi mažas mergaites. Jo tėvai pakvietė šią jauną šeimą apsigyventi pas juos. Tačiau šios pagalbos neužteko, nes našlys suprato, jog jo mažiesiems vaikams reikia mylinčios motinos rūpinimosi.

Kaip ir dėl kitų svarbių sprendimų, Džozefas dėl šio klausimo karštai meldėsi. Atsakymu į jo maldas tapo Etelė Džordžina Reynolds – raštininkė iš Bažnyčios metraštininko biuro. 1908 m. liepos 6 d. Džozefas pakvietė ją prisijungti prie jo ir dukrelių iškyloje į parką. Toji iškyla puikiai nusisekė, nes visi keturi jautėsi labai gerai vienas kito draugijoje. Po dešimties dienų Džozefas ir Etelė susitiko pasimatymui be vaikų, o netrukus jie susižadėjo.

Etelė ir Džozefas 1908 m. lapkričio 2 dieną buvo užantspauduoti Solt Leiko šventykloje. Po kelių metų Etelei skirtame laiške Džozefas rašė: „Net nežinai, kiek kartų dėkojau Viešpačiui, kad nesuklydau susiradęs bendražygę. Buvai man atsiūsta.“³⁴ Etelė buvo ne tik mylima Džozefo bendražygė, bet greitai tapo antrąja Džozefinos ir Džiulinos mama.

Tarnystė Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu

Prieš pat 1910 m. balandžio visuotinę konferenciją mirė Prezidentas Džonas R. Vainderis, Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje. Į tarnystę Pirmojoje Prezidentūroje buvo pašauktas tarnauti vyresnysis Džonas Henris Smitas iš Dvylikos Kvorumo, todėl šiame Kvorume liko laisva vieta. Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Kvorumas susirinko Solt Leiko šventykloje, kad aptartų, kuris vyras labiausiai tiktų šiai laisvai vietai. Taręsi beveik visą valandą jie niekaip negalėjo „prieiti prie vieningos nuomonės šiuo klausimu. Galiausiai Prezidentas Džozefas F. Smitas vienas nuėjo į kambarėlį ir

Etelė Reynolds Smit

atsiklaupęs meldė patarimo. Sugrįžęs, kiek drovėdamasis, jis kitų 13 brolių paklausė, ar šie galėtų apsvarstyti jo sūnaus Džozefo Fildingo Smito Jaunesniojo kandidatūrą. Jis tai darė nenoromis, nes, pasak jo, vienas sūnus Hairumas jau buvo tos tarybos narys, o kitas sūnus Deividas buvo patarėjas Pirmininkaujančioje Vyskupijoje. Jis baiminosi, kad Bažnyčios nariai bus nepatenkinti, jei dar vienas jo sūnus bus paskirtas visuotiniu įgaliotiniu. Tačiau jis jautė įkvėpimą pasiūlyti savo sūnaus Džozefo kandidatūrą. Kiti vyrai, rodės, iš karto sutiko su jo pasiūlymu ir palaikė Prezidentą Smitą.

„Paiškėjo, kad Prezidentas Smitas apie Džozefo išrinkimą prisi-
pažino jo [Džozefo] motinai dar prieš pranešimą per konferenciją. Džozefo sesuo Edita S. Patrik sako: „Prisimenu, kad mama mums pasakojo, jog 1910 metais tėtis iš tarybos susirinkimo šventykloje į namus grįžo labai susirūpinęs. Kai jo pasiteiravo, kodėl toks susirūpinęs, jis atsakė, kad Džozefas buvo išrinktas kaip vienas iš Dvylikos. Jis pasakė, kad broliai jį vienbalsiai išrinko ir kad jis, kaip prezidentas, bus smarkiai kritikuojamas dėl to, kad savo sūnų padarė apaštalu. Motina jam liepė liautis nerimauti dėl to, ką sakys

žmonės. Ji žinojo, kad Viešpats jį išsirinko ir sakė žinojusi, kad jis puikiai vykdys tą pašaukimą.“

<...> Tais laikais buvo įprasta apie išrinktą asmenį iš anksto *ne-pranešti*, apie savo paskyrimą asmuo sužinodavo per konferenciją, kai palaikymo balsavimui buvo perskaitomas jo vardas. Taigi, kai Džozefas Fildingas 1910 m. balandžio 6 dieną išsiruošė į konferenciją, jis net nenutuokė, kad buvo išrinktas.“ Prie įėjimo į Tabernakulį durininkas jo paklausė: „Na, Džozefai, kas bus naujasis apaštalas?“ Jis atsakė: „Nežinau. Tačiau nei tu, nei aš juo nebūsim!“

Prieš tai, kai buvo perskaitytas naujausio Dvylikos Kvorumo nario vardas, Džozefas pajuto Dvasios sufleravimą, kad turbūt bus perskaitytas jo paties vardas. Vėliau jis sakė, kad tuomet, kai perskaitė jo vardą „buvau toks priblokštas ir apstulbęs, kad beveik nebega-lėjau kalbėti“.

Vėliau tą dieną jis nuėjo namo, kur šia žinia pasidalino su į konferenciją negalėjusia vykti Etele. Pirmiausia jis tarė: „Manau, kad turime parduoti karvę. Visai nebeturiu laiko ja rūpintis!“³⁵

Per visus 60 savo tarnystės Dvylikos Apaštalų Kvorume metų Džozefas Fildingas Smitas regėjo daug pokyčių pasaulyje. Pavyzdžiui, kai jis buvo pašauktas į apaštalus, daugumai žmonių pagrindinė susisiekimo priemonė vis dar buvo arklys ir vežimas. Paskutiniaisiais savo tarnystės tame kvorume metais į keliones jis dažnai leisdavosi lėktuvais.

Tarnaudamas Dvylikos Kvorume vyresnysis Smitas ėjo pareigas, reikalaujančias ypač daug pasitikėjimo ir atsakomybės. Pirmuosius aštuonerius savo apaštalytės metus jis tarnavo neoficialiu savo tėvo sekretoriumi. Tai jis darė iki tol, kol 1918 m. lapkritį mirė jo tėvas. Dar sekretoriaudamas Džozefas Fildingas Smitas užrašė tėvo diktuojamą regėjimą apie mirusiųjų išpirkimą, kuris dabar yra Doktrinos ir Sandorų 138 skyriuje.

Vyresnysis Smitas tarnavo Bažnyčios metraštininko padėjėju, Bažnyčios metraštininku (beveik 50 metų), patarėju Solt Leiko šventyklos prezidentūroje, Solt Leiko šventyklos prezidentu, Jutos genealogijos ir istorijos bendrijos prezidentu, pirmuoju *Jutos genealogijos ir istorijos žurnalo* redaktoriumi ir komercijos direktoriumi bei Bažnyčios Švietimo Tarybos vykdomojo komiteto pirmininku.

*Dvylikos Apaštalių Kvorumas 1921-aisiais. Vyresnysis
Džozefas Fildingas Smitas stovi kairiajame krašte*

Taip pat jis tarnavo Bažnyčios leidinių komiteto pirmininku, vykdydamas šias pareigas turėjo perskaityti tūkstančius rankraščių puslapių prieš tai, kai jie buvo išleidžiami kaip vadovėliai ar kiti Bažnyčios leidiniai.

Veikiančiuoju Dvylikos Kvorumo Prezidentu jis buvo paskirtas 1950 m. spalio 6 dieną ir juo buvo iki 1951 m. balandžio, kuomet buvo paskirtas Dvylikos Kvorumo Prezidentu. Tame pašaukime jis tarnavo nuo 1951 m. balandžio iki 1970 m. sausio, kai tapo Bažnyčios prezidentu. Nuo 1965 iki 1970 metų jis taip pat tarnavo pata-rėju Pirmojoje Prezidentūroje, tuo pat metu dar eidamas Dvylikos Kvorumo Prezidento pareigas.

Griežtų išpėjimų ir švelnaus atlaidumo tarnystė

Savo pirmojoje kalboje per visuotinę konferenciją vyresnysis Džozefas Fildingas Smitas kreipėsi tiesiogiai į tuos, kurie „reikš nepasitenkinimą Bažnyčiai pirmininkaujančių įgaliotinių veiksmais“. Jis pasakė šį griežtą pareiškimą: „Išpėjimo balsu noriu kreiptis į visus tokius Bažnyčios narius ir pasakyti, kad jie turėtų atgailauti ir atsi-grežti į Viešpatį, idant Jo teismai neužgriūtų jų, idant jie neprarastų tikėjimo ir nebūtų nugrežti nuo tiesos.“³⁶

Per visą savo tarnystę jis nevengė perspėti. Kartą jis pasakė: „Keliaudamas po Sionės kuolus supratau ir, manau, buvau tam Dvasios įkvėptas, kad mano misija yra žmonėms pasakyti, jog *atėjo* atgailos diena. <...> Jaučiu, kad mano misija yra šaukti atgailon ir kviesti žmones tarnauti Dievui.“³⁷

Ši rimtą, tiesmuką mokymo būdą keitė švelnumas ir gerumas. Vyresnysis Boidas K. Parkeris kartą tai matė viename susirinkime, kai Džozefas Fildingas Smitas buvo Bažnyčios Misionierių Komiteto pirmininkas. „Buvo aptariamas eismo įvykis, į kurį su Bažnyčia priklausančiu automobiliu pateko du misionieriai. Pagyvenęs daržovių prekeivis ignoravo „Stop“ ženklą ir važiavo toliau. Jis rėžėsi į tų misionierių automobilio šoną ir jį sudaužė. Policija sunkvežimio vairuotojui skyrė nuobaudą. Jis neturėjo jokio draudimo. Laimei, nė vienas misionierius nebuvo sunkiai sužeistas.

Kol kiti komiteto nariai svarstė šį klausimą, Prezidentas Smitas tyliai sėdėjo. Po pasitarimo jie nurodė Misionierių departamento vykdančiajam direktoriui pasamdyti advokatą ir pateikti ieškinį teisme.

Tik tada buvo pasiteirauta Prezidento Smito, ar šis sutinkąs su tokiomis veiksmais. Jis tyliai pasakė: „Taip, mes galėtume taip padaryti. O jei dar labiau pasistengtume, tai mums net pavyktų iš to vargšo vyro atimti sunkvežimį; bet kaip jis tada užsidirbs pragyvenimui?“

Vyresnysis Parkeris sakė: „Mes, kiek susigėdę, susižvalgėme.“ Galiausiai nusprendėme, kad Bažnyčia misionieriams nupirks kitą automobilį, tęs savo darbą ir paliks šį reikalą ramybėje.“³⁸

„Geras, mylintis vyras ir tėvas“

Kai vyresnysis Smitas buvo pašauktas į apaštalus, jis turėjo tris vaikus: Džozefiną ir Džiuliną bei Etelės pirmagimę – Emili. Po septynerių mėnesių prie jų šeimos prisijungė dar viena dukrelė. Etelė ir Džozefas ją pavadino Naome. Dėl gimdymo metu kilusių komplikacijų Naomei reikėjo pakovoti už savo gyvybę, tad šeima bijojo, kad ji ilgai neišgyvens. Bet, kaip vėliau sakė jos tėvas, ji „buvo išgelbėta per maldos galią ir kunigystės palaiminimą, kai paaiškėjo, kad ji negali kvėpuoti.“³⁹ Etelė po to pagimdė dar septynis vaikus: Luji, Ameliją, Džozefą, Luisą, Reinoldsą, Daglasą ir Miltoną.

Prezidentas Smitas dėl savo apaštalytės pareigų dažnai ilgam išvykdavo iš namų. Tačiau kai grįždavo namo, visą savo dėmesį skirdavo šeimai. Jo žmona Etelė jį apibūdino kaip „gerą, mylintį vyrą ir tėvą, kurio didžiausias gyvenimo troškimas buvo padaryti savo šeimą laimingą, o kad tai pasiektų, jis visai pamiršdavo save“.⁴⁰

Smitų šeimos vaikus pralinksmindavo kai kurių žmonių nuomonė apie jų tėvą – rūstų ir griežtą vyrą. „Kartą, <...> kai jis pasakė pakankamai griežtą pamokslą, kaip svarbu auklėti savo vaikus, viena suirzusi moteris priėjo prie dviejų jo mažųjų dukrelių ir joms meilindamasi [pasakė]: „Esu tikra, kad jūsų tėvelis jus muša!“ Atsakydamos į šį kaltinimą mergaitės tik sukikeno. Savo tėvelį jos pažino daug geriau nei ji – jis niekuomet jų neskriaustų. Kai jis grįždavo iš ilgų kelionių, „tvyrodamo laimė nuo pat tos akimirkos, kai jie nekantriai pasitikdavo jį traukinių stotyje iki pat to laiko, kai po kelių dienų jį vėl išlydėdavo.“ Jie žaisdavo, kepdavo pyragus, gamindavo ledus, vykdavo į iškyklas, važinėjo traukiniu ir keliaudavo po aplinkinius kanjonus ir ežerus. Jiems labai patikdavo jo pasakojimai apie keliones po visą pasaulį.⁴¹ Jie taip pat kartu dirbdavo – atlikdavo visus namų ūkio darbus.⁴²

Prezidento Smito sūnūs sportavo, tad turėdamas laiko visada lankydavosi jų varžybose.⁴³ Jis taip pat labai mėgo žaisti su jais, ypač delninį. Jam buvo linksma su jais, tačiau jis stengėsi nepralaimėti. Jo sūnūs Reynoldsas ir Luisas prisimena tą momentą, kai jiedu imdavo žaisti prieš savo tėvą. Jis leisdavo jiems nuspręsti, kurią ranką galės naudoti žaisdamas. Net laikydamas vieną ranką už nugaros jis visada „nesunkiai juos sutriuškindavo.“⁴⁴

Liūdesys ir viltis

Vyresniojo Smito išvykimus iš namų Etelė ir vaikai sunkiai pakeldavo, o ilgos išsiskyrimo savaitės jam irgi buvo skaudžios. 1924 m. balandžio 18 d. jis traukiniu keliavo pirmininkauti į kuolo konferenciją. Etelė tuomet buvo septintą mėnesį nėščia ir kaip įmanydama stengėsi rūpintis vaikais namuose. Laiške jai jis rašė: „Galvoju apie tave ir taip norėčiau kelias ateinančias savaites nesitraukti nuo tavęs ir tavimi pasirūpinti.“⁴⁵ Mąstydamas apie namus laišką jis užbaigė savo sukurtu eilėraščiu. Kai kurie šio eilėraščio žodžiai

dabartiniuose Bažnyčios giesmynuose yra giesmėje „Ar kelionė neprailgo?“

Ar kelionė neprailgo,
Ar kelelis ne grublėtas ir status?
Gal erškėčių ir spyglių tau pasitaikė?
Ir aštrumas akmenų kojoms
Sunkiai leido stotis
Į aukštumas kaitrios dienos?

Ar širdelė nepailso, nenuliūdo,
Ar siela nepavargo tavo viduje,
Kol neši savo rūpesčių našta?
Ar krūvis neatrodo per sunkus,
Kurį dabar tau nešti privalu,
Kai nėra su kuo našta pasidalinti?

Tenebūkštuoja tava širdis,
Kelionė prasidėjo jau;
O tau Kažkas vis moja.
Džiugiai pažvelk į viršų
Paimk Jo ranką;
Jis ves tave per aukštumas naujas.

Per šventą, tyrą žemę,
Kur visos negandos išnyksta,
Kur tavo nuodėmės pradingsta,
Kur ašarų nėra,
Nes sielvarto nebūna.

Tad imk Jo ranką ir ženklą pirmyn.⁴⁶

Nuo 1933-ųjų laimę Smitų namuose kartais pertraukdavo sunki „rūpesčių našta“, kaip savo eilėraštyje prieš devynerius metus išsireiškė vyresnysis Smitas. Etelė susirgo „baisia liga, kurios ji negalėjo suprasti. Kartais ji panirdavo į depresijos gilumą, o kartais jos mąstymas būdavo toks nekontroliuojamas, kad dėl to jos išvargintas kūnas dirbdavo vis daugiau ir daugiau. Rodėsi, kad nepadėjo nei švelni meilė, nei jos šeimos parama, maldos, palaiminimai ir net gydymas ligoninėje.“⁴⁷ Taip prasikankinusi ketverius metus ji mirė 1937 m. rugpjūčio 26 dieną. Rašydamas apie jos mirtį, sielvartaujantis vyras parašė: „Neįmanoma rasti nei geresnės moters, nei ištikimesnės

žmonos ir motinos.“⁴⁸ Tokio sielvarto gilumoje jį teguodė viena: žinojimas, kad jis ir Etelė Reynolds Smit yra kartu amžiams sujungti amžinąja užantspaudavimo sandora.

Nauja draugystė virsta santuoka

Etelei mirus Smitų namuose tebegyveno penki vaikai. Du iš jų ruošėsi netrukus palikti namus – Amelija buvo susižadėjusi, o Luisas ruošėsi nuolatinei misijai. Beliko šešiolikmetis Reynoldsas, trylikametis Daglasas ir dešimtmetis Miltonas. Susirūpinęs dėl likusių be motinos sūnų, Džozefas Fildingas Smitas mąstė apie galimybę vėl vesti.

Turėdamas tai omenyje vyresnysis Smitas netrukus savo dėmesį pradėjo skirti Džesei Elai Evans, žymiai Mormonų Tabernakulio choro solistei. Džesė Etelės laidotuvėse giedojo solo, tad vyresnysis Smitas jai pasiuntė padėkos raštelį. Tas raštelis buvo pretekstas paskambinti jai telefonu. Vyresnysis Smitas ir Džesė iki tol vienas kito nepažinojo, tačiau greitai susidraugavo.

Vyresnysis Smitas išstis dienas galvojo ir meldėsi dėl galimybės prašyti Džesės už jo tekėti. Galiausiai jis pasiuntė jai laišką, kuriame parašė užuominą, kad norėtų su ja šiek tiek artimesnių santykių. Po keturių dienų jis sukaupė visą drąsą, kad perduotų tą laišką asmeniškai. Jis nunešė jį į miesto ir apygardos biurą, kuriame jį dirbo registratore. Vėliau savo dienoraštyje jis rašė taip: „Nuvykau į *apygardos registru* biurą. <...> *Pasikalbėjau su registratore, labai svarbiu žmogumi*, ir palikau jai savo parašytą laišką.“⁴⁹ Po savaitės, per kurią jis traukiniu apkeliavo kuolo konferencijos susirinkimus, vyresnysis Smitas grįžo namo ir vėl aplankė Džesę.

Savo įprastu tiesmukišku stiliumi vyresnysis Smitas dienoraštyje užrašė: „Susitikau su Džese Evans ir pasikalbėjau su ja *svarbiu* klausimu.“ Jausdami abipusį susižavėjimą jiedu sutarė, kad jis susitiks su Džesės mama, o Džesė susitiks su jo vaikais. Nepraėjus nė mėnesiui, 1937 m. lapkričio 21 dieną, ji priėmė sužadėtuvių žiedą. Juodu 1938 m. balandžio 12 dieną Solt Leiko šventykloje užantspaudavo Prezidentas Heberis Dž. Grantas, septintasis Bažnyčios prezidentas.⁵⁰

Vyresnysis Francis M. Gibonsas, kuris tarnavo sekretoriumi Pirmojoje Prezidentūroje Prezidentui Smitui būnant Bažnyčios prezidentu, taip aprašė santykius tarp Džozefo Fildingo Smito ir Džesės

Evans Smit: „Nepaisant to, kad juos skyrė dvidešimt šešerių metų amžiaus skirtumas, skirtingas temperamentas, šeimyninės aplinkybės ir išsilavinimas, Džozefas Fildingas Smitas ir Džesė Evans Smit labai tiko vienas kitam. Ji buvo nesuvaldoma ekstravertė, labai linksma, visada geros nuotaikos ir mėgo maudytis visuomenės dėmesio spinduliuose. Bet Džozefas buvo tylus ir santūrus intravertas, orus ir savarankiškas žmogus, kuris, rodė, viešumoje jautėsi nelabai patogiai ir niekada nesiekė į save atkreipti dėmesį. Bet šias dvi iš esmės skirtingas asmenybes sujungė nuoširdi meilė ir pagarba vienas kitam.“⁵¹ Tą meilę ir pagarbą jautė ir Džesės motina Dženetė Biukenan Evans, su kuria Džesė gyveno iki savo santuokos. Sesuo Evans prisijungė prie dukters ir apsigyveno Smitų namuose, kur padėjo rūpintis vaikais.

Tarnystė neramiame pasaulyje

Naujoji sesuo Smit, kurią vyresniojo Smito vaikai ir anūakai vadino teta Smit, dažnai lydėjo savo vyrą kelionėse po kuolo konferencijas. Vietos vadovai ją dažnai kviesdavo pagiedoti per susirinkimus, o kartais jį įtikindavo savo vyrą pagiedoti su ja duetu. 1939 m. Prezidentas Heberis Dž. Grantas pavedė vyresniajam ir sesei Smitams apkeliauti visas Bažnyčios misijas Europoje.

Nors Smitams tuomet atvykus į Europą Antrasis pasaulinis karas dar nebuvo prasidėjęs, tačiau santykiai tarp tautų darėsi vis labiau įtempti. Rugpjūčio 24 dieną, Smitams dar viešint Vokietijoje, Pirmoji Prezidentūra nurodė vyresniajam Smitui pasirūpinti, kad visi Vokietijoje esantys misionieriai būtų perkelti į neutralias šalis. Šį darbą jis koordinavo iš Danijos sostinės Kopenhagos. Per šį misionierių perkėlimą Volisas Torontas, misijos prezidentas Čekoslovakijoje, nusprendė saugumo sumetimais išsiųsti savo žmoną Mortą ir vaikus į Kopenhagą. O pats pasiliko, kad galėtų pasirūpinti saugia keturių suimtų misionierių evakuacija. Slinko dienos, o iš jų nebuvo jokios žinios. Vėliau Morta prisiminė:

„Išaušo diena, kai visi traukiniai, keltai ir laivai paskutinį kartą keliavo iš Vokietijos, tad meldėmės, kad Volisas [Prezidentas Torontas] su savo keturiais jaunais globotiniais patektų į tą paskutinį laivą, grįžtantį į gimtąjį uostą. Matydamas, kad labai jaudinuosi

Džozefas Fildingas Smitas ir Džesė Evans Smit prie pianino

ir kiekvieną minutę darausi vis liūdnesnė, prie manęs priėjo Prezidentas Smitas, apkabino per pečius ir tarė: „Sese Toronto, šis karas neprasidės tol, kol brolis Torontas ir jo misionieriai neatvyks čia, į Danijos žemę.“ Vakarėjant pasigirdo telefono skambutis. <...> Tai Volisas! Jie penkiese kartu su britų pasiuntiniais, kuriems buvo pasiūstas specialus traukinys, išvyko iš Čekoslovakijos, įsėdo į paskutinį iš Vokietijos plaukiantį keltą ir dabar jau buvo [Danijos] krante, kur laukė transporto į Kopenhagą. Misijos namuose ir 350 misionierių veiduose pasirodė palengvėjimas ir laimė – lyg pro tamsius debesis būtų prasiveržę saulės spinduliai.“⁵²

Vyresnysis Smitas buvo dėkingas Danijos žmonėms, į savo šalį priėmusiems tokią gausybę evakuotų misionierių. Karo išvakarėse jis pranašavo, kad dėl tokio jų dosnumo, per karą danams nereikės kentėti bado. Po kelių metų „Danijos žmonės karą pakėlė daug lengviau nei bet kuri kita Europos tauta. Danų šventieji net išsiuntė paramą, skirtą prislėgtiems pastarųjų dienų šventiesiems Olandijoje ir Norvegijoje. Narių skaičius stabiliai didėjo, o dešimtinės mokėjimas Danijos misijoje išaugo daugiau nei dvigubai. <...>

Danų šventieji tokias savo aplinkybes aiškino pažodiniu vyresniojo Džozefo Fildingio Smito išsakytos pranašystės išsipildymu.⁵³

Karui prasidėjus vyresnysis Smitas organizavo 697 Europoje tarnaujančių misionierių iš Amerikos evakuaciją. Kadangi kai kurie misionieriai tarnavo apygardų ir skyrių vadovais, vyresnysis Smitas tas vadovų pareigas perleido vietiniams nariams. Atlikęs šiuos darbus vyresnysis Smitas su Džese išplaukė į Jungtines Valstijas. Iš Niujorko jie iškeliavo traukiniu ir namo grįžo praėjus septyniems mėnesiams po to, kai iš jų išvyko.

Nors vyresnysis Smitas buvo laimingas, kad misionieriai iš Amerikos sugebėjo saugiai grįžti į savo namus, tačiau jis pergyveno dėl nekaltų žmonių, patekusių į karo tragediją savo gimtinėse. Jis rašė: „Šlykščiai jaučiausi kiekvieną kartą, kai po susirinkimų atsisveikindamas spaudžiau tų žmonių rankas. Visi jie mus šiltai sutiko, o jų [draugystė] man reiškė daugiau, nei pats tai suvokiau. Kai kurie jų net verkė ir sakė, kad jie pateksią į didelę bėdą ir daugiau jų šiame gyvenime nebepamatysime. Dabar juos labai užjaučiu ir kasdien meldžiuosi, kad Viešpats saugotų juos šiuo baugiu metu.“⁵⁴

Vyresniojo Smito sūnus Luisas, kuris prasidėjus Antrajam pasauliniam karui buvo Anglijoje, pateko į paskutinę namo grįžtančių misionierių grupę.⁵⁵ Beveik po pustrėčių metų Luisas vėl plaukė Atlanto vandenynu, tik šį kartą tarnauti kariuomenėje. „Tokia padėtis visus mus nuliūdino, – rašė vyresnysis Smitas. – Tikra gėda, kad švarieji ir teisieji privalo dalyvauti pasaulinio masto konflikte, kilusiam dėl žmonių nelabumo.“⁵⁶

1945 m. sausio 2 dieną vyresnysis Smitas gavo telegramą, kurioje buvo pranešama, kad jo sūnus žuvo tarnaudamas savo šaliai. Jis rašė: „Ši žinia mus labai sukrėtė, nes labai vylėmės, jog jis netrukus grįš į Jungtines Valstijas. Manėme, kad jis bus saugus, nes prieš tai kelis kartus jau išvengė pavojų. Mums buvo nesuvokiama, kad tai galėjo įvykti. <...> Kad ir koks stiprus smūgis tai buvo, mus guodė ir jautėmės laimingi žinodami, kad jis buvo nesusitepęs blogiu, smarkiai išplitusiu po pasaulį ir net pačioje kariuomenėje. Jis buvo ištikimas savo tikėjimui ir yra vertas šlovingo prisikėlimo, kai vėl būsime kartu.“⁵⁷

Patikimas mokytojas ir vadovas

Būdamas Dvylikos Kvorumo nariu, Džozefas Fildingas Smitas pastarųjų dienų šventiesiems dažnai liudijo apie Jėzų Kristų, mokė sugrąžintosios Evangelijos ir kvietė žmones atgailauti. Visuotinėse konferencijose jis pasakė daugiau nei 125 pamokslus, dalyvavo tūkstančiuose kuolų konferencijų, pasisakydavo genealogijos konferencijose bei radijo transliacijose. Jis taip pat mokė rašydamas. Daugelį metų jis rašė Bažnyčios žurnalui *Improvement Era*, kuriame savo kuruojamoje skiltyje atsakydavo į skaitytojų užduodamus klausimus. Jis taip pat rašė straipsnius kitiems Bažnyčios žurnalams ir skilčiai apie Bažnyčią laikraštyje *Deseret News*. Jo apaštalytės metu (1910–1972) jo raštai išleisti 25 knygomis, iš jų *Essentials in Church History*, *Doctrines of Salvation*, *Church History and Modern Revelation*, ir *Answers to Gospel Questions*.

Klausydami jo pamokslų ir skaitydami jo raštus Bažnyčios nariai galiausiai ėmė laikyti Prezidentą Smitą Evangelijos žinovu. Ir ne tik tai – jie išmoko pasitikėti ir sekti Viešpačiu. Kaip sakė Prezidentas N. Eldonas Taneris, Džozefas Fildingas Smitas „paveikė šimtų tūkstančių žmonių gyvenimą, nes kiekvieno Evangelijos principo jis mokė savo gyvenimu, savo žodžiais ir savo rašikliu. Niekam nekilo abejonių dėl jo žinojimo, kad Dievas yra gyvasis Dievas ir kad esame jo dvasiniai vaikai; kad Jėzus Kristus yra Tėvo Viengimis Sūnus kūne; kad Jis atidavė Savo gyvybę už mus tam, kad mėgautumės nemirtingumu ir priėmę Evangeliją bei gyvenę pagal ją galėtume mėgautis amžinuoju gyvenimu.“⁵⁸

Vyresnysis Briusas R. Makonkis pastebėjo:

„Prezidento Džozefo Fildingio Smito gyvenimas ir triūsas apibūdinamas trimis dalykais:

1. Viešpaties meile ir absoliučia, nesvyruojančia ištikimybe, kuria siekė tą meilę parodyti, laikydamasis Jo įsakymų ir darydamas tuos dalykus, kurie pamalonintų Viešpatį.

2. Lojalumu Pranašui Džozefui Smitui ir per jį sugrąžintoms amžinosioms tiesoms; lojalumu savo seneliui, Patriarchui Hairumui Smitui, <...> mirusiam kankinio mirtimi; lojalumu savo tėvui, Prezidentui Džozefui F. Smitui, kurio vardas amžiams įrašytas į

celestialinio miesto užrašus ir kuris narsiai viską ištvėrė dėl Žmogaus, kurio kraujas pralietas tam, kad gyventume.

3. Evangelijos išmanymu ir dvasine įžvalga; nesvyruojančiu stropumu pamokslaujant apie teisumą ir išalkusių maitinimu, nuogųjų ap rengimu, našių ir našlaičių lankymu bei tyros religijos skleidimu ne tik per mokymą, bet ir per pavyzdį.⁵⁹

Prezidento Smito broliai iš Dvylikos Kvorumo pažinojo jį kaip išmintingą ir gailingą vadovą. Jo 80-ies metų jubiliejaus proga Dvylikos Kvorumo nariai išspausdino jam padėką. Toje padėkoje jie rašė:

„Mes, kurie jo vadovaujami dirbame Dvylikos Taryboje, turime progą iš arčiau pažinti jo tikrąjį kilnumą. Kiekvieną dieną matome įrodymų, kad savo bendradarbiais jis supratingai ir apdairiai rūpinasi duodamas jiems įvairius pavedimus ir jų darbus koordinuodamas iki galo tam, kad Viešpaties darbas eitų pirmyn. Mes tetrokštame, kad visa Bažnyčia galėtų pajusti jo sielos švelnumą ir jo didelį susirūpinimą vargšais bei nelaimėliais. Jis myli visus šventuosius ir nesiliauja meldžis dėl nuodėmingojo.

Nors jis turi nepaprastą įžvalgą, tačiau priimdamas galutinį sprendimą, rodos, tesivadovauja dviem svertais. Ko pageidauja Pirmoji Prezidentūra? Kas geriausia Dievo karalystei?“⁶⁰

Bažnyčios Prezidentas

Vieną šabo rytą, 1970 m. sausio 18-ą, Prezidento Deivido O. Makėjaus mirtingajam gyvenimui atėjo pabaiga. Vadovavimo Bažnyčiai atsakomybė dabar atiteko Dvylikos Kvorumui, kurio Prezidentu buvo 93 metų Džozefas Fildingas Smitas.

1970 m. sausio 23 dieną susirinko Dvylikos Kvorumas ir Prezidentą Smitą oficialiai palaikė Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentu. Prezidentas Smitas savo pirmuoju patarėju pasirinko Haroldą B. Ly, o antruoju – N. Eldoną Tanerį. Po to visi trys vyrai buvo paskirti vykdyti savo naujas pareigas.

Vyresnysis Ezra Taftas Bensonas, kuris dalyvavo tame susirinkime, prisimena: „Mūsų susirinkime vyravo nuostabi vienybės

*Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas ir jo patarėjai
Pirmojoje Prezidentūroje: Prezidentas Haroldas B. Ly
(centre) ir Prezidentas N. Eldonas Taneris (dešinėje)*

dvasia ir buvo akivaizdi nepaprasta tarpusavio meilė; kai buvo išrinkta ir paskirta nauja vadovybė – visi apsikabinome.“⁶¹

Vyresnysis Boidas K. Pakeris pasidalino asmeniniu liudijimu apie Prezidento Smito pašaukimą:

„Vieną penktadienio popietę iš kabineto išėjau susimąstęs apie savaitgalį vyksiančią konferenciją. Laukiau, kol iš penkto aukšto nusileis liftas.

Lifto durims tyliai atsidarius išvydau stovintį Prezidentą Džozefą Fildingą Smitą. Akimirką buvau nustebęs, nes jo kabinetas buvo vienu aukštu žemiau.

Kai išvydau jį stovintį lifto tarpduryje, aš pajutau galingą liudijimą, kad ten stovi Dievo pranašas. Tas malonus Dvasios balsas, šviesos balsas, kažkoks tyros sąmonės balsas, man patvirtino, kad jis yra Dievo pranašas.“⁶²

Vadovaujama Prezidento Smito Bažnyčia ir toliau augo. Pavyzdžiui, buvo įkurtas 81 kuolas, tarp jų pirmieji kuolai Azijoje

ir Afrikoje, o Bažnyčios narių skaičius viršijo 3 milijonus. Buvo pašventintos dvi šventyklos: Ogdeno mieste, Jutos valstijoje, ir Provo mieste, Jutos valstijoje.

Nors Bažnyčia augo visame pasaulyje, tačiau Prezidentas Smitas pabrėžė ir pavienių namų bei šeimų svarbą. Pastarųjų dienų šventiesiems jis primindavo, kad „Bažnyčios organizacija yra tam, kad padėtų šeimoms ir jų nariams pasiekti išaukštinimą.“⁶³ Jis mokė: „Šeima yra pati svarbiausia organizacija laike ir amžinybėje. <...> Viešpaties valia yra stiprinti ir išsaugoti šeimos vienetą.“⁶⁴ Kad sustiprintų šeimas ir narius, Bažnyčia didesnę dėmesį skyrė šeimos namų vakarams, kuriuos rengti buvo pradėta raginti dar 1909 metais, kai Bažnyčios Prezidentu buvo Prezidento Smito tėvas. Vadovaujant Prezidentui Džozefui Fildingui Smitui pirmadieniai buvo oficialiai paskirti šeimos namų vakarams. Pirmadienio vakarais Bažnyčiose nevyko jokie susirinkimai, o Bažnyčios pastatai buvo uždaryti.

Nors buvo labai senas, Prezidentas Smitas savo pašaukimą vykdė su vaikišku nuolankumu ir jaunatviška energija. Per du metus ir penkis mėnesius, kai jis tarnavo Bažnyčios pranašu, regėtoju ir apreiškėju, pastarųjų dienų šventieji visame pasaulyje buvo įkvepiami jo žinių.

Jis pareiškė, kad „esame Dievo, mūsų Dangiškojo Tėvo, dvasiniai vaikai“⁶⁵ ir „turime tikėti Kristų ir gyventi taip, kaip gyveno Jis.“⁶⁶ Jis liudijo, kad Džozefas Smitas „regėjo ir tikrai stovėjo Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus akivaizdoje“⁶⁷ ir tapo „Kristaus pažinimo ir pasaulio išgelbėjimo apreiškėju šioms dienoms ir šiai kartai.“⁶⁸

Jis ragino šventuosius „išsižadėti daugumos pasaulio papročių“⁶⁹, bet mylėti pasaulio žmones, „įžvelgti žmonėse gėrį, nors ir stengiamės jiems padėti atsikratyti vieno ar keleto blogų įpročių“.⁷⁰ Jis jiems priminė, kad vienas iš būdų, kaip galime parodyti tokią „meilės dvasią ir brolystę“ yra pasidalinti Evangelija – „pakviesti visus visur esančius žmones įsiklausyti į šiomis dienomis apreikštus amžinojo gyvenimo žodžius“.⁷¹

Jis neužmiršo Bažnyčios jaunimo, susitikdavo su didelėmis jaunų pastarųjų dienų šventųjų bendruomenėmis ir ragindavo juos „nepaisant viso priešiško būti nepajudinamo tikėjimo“.⁷²

Dažnai bendraudamas su kunigijos vadovais primindavo, kad jie yra „pašaukti atstovauti Viešpatį ir būti Jo įgaliotiniais“; ragino juos „nepamiršti, kas esą, ir elgtis atitinkamai“.⁷³

Visus pastarųjų dienų šventuosius jis ragino gauti šventyklos palaiminimus, likti ištikimus šventyklos sandoroms ir grįžti į šventyklą bei ten atlikti šventas apeigas už savo protėvius. Prieš Ogdeno šventyklos Jutoje pašventinimą jis pasakė: „Leiskite jums priminti, kad kai Viešpačiui pašventiname namus, mes iš tikrųjų pasišvenčiame Viešpaties tarnystei, sudarydami sandorą tuos namus naudoti taip, kaip Jis pageidauja juos naudoti.“⁷⁴

Jis ragino: „Laikykitės įsakymų. Vaikščiokite šviesoje. Ištverkite iki galo. Likite ištikimi visoms sandoroms ir prievolėms, o Viešpats jus palaimins taip, kaip nė nesvajojote.“⁷⁵

Cituodamas Prezidentą Brigamą Jangą, Prezidentas Haroldas B. Ly taip apibūdino Prezidento Smito įtaką ir vadovavimą: „Prezidentas Jangas yra pasakęs: „Jei gyvensime sulig savo šventa religija ir klausysimės Dvasios, tai gyvenimas mums nepabos ir kvailu netaps; ir kai kūnas priartės prie išnykimo, Dvasia už uždangos įsikabins į tą išliekančią substanciją, kuri iš amžinojo gyvenimo šaltinio gelmių semiasi žibančių sąmonės perlų ir kuri gležną ir mažėjančią kūno buveinę apsupa amžinosios išminties aureole.“

Tai regėjome jau ne kartą, kai tekdavo aptarti labai rimtus klausimus – sprendimus, kuriuos priimti galėjo tik Bažnyčios Prezidentas. Būtent tada ir išvysdavome tą sužibančią išmintį, nes jis [Prezidentas Smitas] be jokios abejonės pasakydavo tuometinį savo suvokimą viršijančius dalykus, kurie jam buvo apreikšti jo sielos gelmėse.“⁷⁶

„Pašauktas Viešpaties ... kitiems didesniems darbams“

1971 m. rugpjūčio 3 dieną mirė Džesė Evans Smit, palikdama Prezidentą Džozefą Fildingą Smitą našliu jau trečią kartą. Dėl to Prezidentas Smitas apsigyveno pas savo dukrą Ameliją Makonki ir jos vyrą Briusą. Kiti jo vaikai pasikeisdami jį lankė ir vežėsi

pasivažinėti. Jis ir toliau kiekvieną darbo dieną dirbo savo kabinete, lankė susirinkimus ir keliavo Bažnyčios reikalais.

1972 m. birželio 30 dienai einant į vakarą, Prezidentas Smitas išėjo iš savo kabineto, esančio Bažnyčios Administracijos pastato pirmame aukšte. Kartu su savo sekretoriumi D. Artūru Heikoku nuėjo į Bažnyčios metraštininko biurą, kuriame jis darbavosi prieš tapdamas Bažnyčios Prezidentu. Jis troško pasisveikinti su visais ten tarnavusiais žmonėmis. Paspaudęs jų rankas jis nuėjo į pastato rūšį, kad paspaustų rankas ir padėkotų ten dirbantiems telefonų operatoriams ir kitiems darbuotojams. Tai buvo jo paskutinė diena, praleista tame biure.

1972 m. liepos 2 dieną, sekmadienį, likus vos 17 dienų iki 96-ojo gimtadienio, jis nuvyko į savo apylinkės sakramento susirinkimą. Vėliau tos dienos popietę jis su sūnumi Reynoldsu aplankė savo pirmagimį vaiką – Džozefiną. Tą vakarą Makonkių namuose, sėdėdamas savo mėgstamiausioje kėdėje, jis ramiai užgeso. Kaip vėliau pasakė jo žmona, Prezidentas Smitas „buvo pašauktas Viešpaties, kurį jis labai mylėjo ir taip gerai tarnavo, kitiems didesniems darbams Jo amžinajame vynuogyne.“⁷⁷

Prezidentas Haroldas B. Ly, kuris dabar tapo vyriausiuoju Apaštalų žemėje, išgirdęs apie Prezidento Smito mirtį, apsilankė Makonkių namuose. Jis „tyliai priėjo prie sofas ir atsiklaupęs savo rankomis paėmė už vienos Pranašo rankos. Taip jis išbuvo kurį laiką, nekalbėdamas, melddamasis ir medituodamas. Po to jis pakilo, šeimai išsakė savo užuojautą, savo pasigėrėjimą jų tėvu ir paragino juos pagerbti Prezidentą Smitą savo vertu gyvenimu.“⁷⁸

Padėkos „pasišventusiam Dievo žmogui“

Prezidento Smito laidotuvėse Prezidentas N. Eldonas Taneris jį pavadino „pasišventusiu Dievo žmogumi, kilniai atitarnavusiu tiek Dievui, tiek savo artimui, pavyzdžiu, vedusiu savo šeimą ir visus tuos, kuriems buvo pašauktas pirmininkauti; žmogumi, apie kurį galima nuoširdžiai pasakyti, jog jis buvo žmogus be klastos ir išdidumo. Niekada nepasakytum, – kalbėjo Prezidentas Taneris, – kad jis „žmonių pagarbą brangino labiau už Dievo garbę“ [Jono 12:43].⁷⁹

Prezidentas Haroldas B. Ly sakė: „Brolis Taneris ir aš ši vyrą pamilome per pastaruosius du su puse metų. Tai nebuvo apsimestina. Jis įkvėpė meilę, nes jis mus mylėjo, ir mes stovėjome prie jo, o jis stovėjo prie mūsų ir mumis pasitikėjo.“⁸⁰

Laikraštis, kuris kritikavo Prezidentą Smitą ir prieš 60 metų net abejojo jo pašaukimu į Dvyliką, išspausdino tokią padėką: „Džozefas Fildingas Smitas, savo įsitikinimams griežtai pasišventęs vyras, tačiau švelniai besirūpinęs visur esančių žmonių svarbiausiais poreikiais, savo kolegoms dalino išmintingus patarimus, su meile rūpinosi savo šeima ir įkvėpė vadovus vykdyti jų bažnytines pareigas. Jo truks, ir jį prisimins su ypatinga pagarba.“⁸¹

Turbūt pati prasmingiausia padėka yra jo šeimos nario pareiškimas, pasakytas Prezidento Smito žento Briuso R. Makonkio, kuris jį apibūdino kaip „Dievo sūnų; Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalą; Aukščiausiojo pranašą ir, be viso to, tėvą Izraelyje!“ Vyresnysis Makonkis pranašavo: „Ateinančius metus jo balsas kils iš dulkių, kai dar negimusios kartos iš jo raštų mokysis Evangelijos doktrinų.“⁸²

Kai studijuosite šią knygą, Prezidento Džozefo Fildingio Smito mokymai padės išpildyti šiuos žodžius. Jo balsas jums „kils iš dulkių“, kai „mokysitės Evangelijos doktrinų.“

Išnašos

1. Gordon B. Hinckey, „Believe His Prophets“, *Ensign*, May 1992, p. 52.
2. Thomas S. Monson, iš „News of the Church“, *Ensign*, May 1996, p. 110.
3. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel“, *Ensign*, Aug. 1972, p. 29.
4. Julina Lambson Smit, iš Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 52.
5. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 65.
6. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 51.
7. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 57.
8. Iš Conference Report, Apr. 1930, p. 91.
9. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 62.
10. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 71–72.
11. Joseph Fielding Smith, iš Conference Report, Oct. 1970, p. 92.
12. Žr. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 73–74; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 52–53.
13. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 75.
14. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 79.
15. Žr. „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 80.
16. Iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 81.
17. Žr. „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 82.

18. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 83.
19. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 90.
20. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 117; taip pat žr. p. 116.
21. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 116.
22. Lewis Shurtliff, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 112–113.
23. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 113.
24. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 96.
25. Louie Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 113–114.
26. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 92.
27. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 115.
28. Žr. „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 91.
29. Iš Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, p. 124.
30. Žr. Joseph Fielding Smith, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 152–153.
31. Žr. *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, p. 113.
32. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 160.
33. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 162.
34. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 169.
35. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 174–176.
36. Iš Conference Report, Oct. 1910, p. 39.
37. Iš Conference Report, Oct. 1919, p. 88–89.
38. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995), p. 176.
39. Joseph Fielding Smith, iš „*Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*“, p. 162.
40. Ethel Smith, iš Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, June 1932, p. 459.
41. Žr. „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 14.
42. Žr. „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 234.
43. Žr. „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 15.
44. Žr. „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 237.
45. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 188–189.
46. *Hymns*, no. 127.
47. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 242–243.
48. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 249.
49. Joseph Fielding Smith, iš *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, p. 275.
50. Žr. „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 251–258.
51. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, p. 278–279.
52. Martha Toronto Anderson, *A Cherry Tree Behind the Iron Curtain* (1977), p. 32.
53. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 204.
54. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 282–283.
55. Žr. „*Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*“, p. 315.
56. Joseph Fielding Smith, iš „*Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*“, p. 332.
57. Joseph Fielding Smith, iš „*The Life of Joseph Fielding Smith*“, p. 287–288.
58. N. Eldon Tanner, „A Man without Guile“, *Ensign*, 1972, p. 33.
59. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel“, *Ensign*, Aug. 1972, p. 28.
60. Quorum of the Twelve Apostles, „President Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, July 1956, p. 495.
61. Ezra Taft Benson, iš Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson* (1987), p. 411.
62. Boyd K. Packer, „The Spirit Beareth Record“, *Ensign*, June 1971, p. 87.
63. Joseph Fielding Smith, iš „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, inside front cover and page 1.

64. Joseph Fielding Smith, „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, p. 27.
65. Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), p. 2.
66. Joseph Fielding Smith, „The Plan of Salvation“, *Ensign*, Nov. 1971, p. 5.
67. Joseph Fielding Smith, „To Know for Ourselves“, *Improvement Era*, Mar. 1970, p. 3.
68. Joseph Fielding Smith, „The First Prophet of the Last Dispensation“, *Ensign*, Aug. 1971, p. 7.
69. Joseph Fielding Smith, „Our Responsibilities as Priesthood Holders“, *Ensign*, June 1971, p. 49.
70. Joseph Fielding Smith, „My Dear Young Fellow Workers“, *New Era*, Jan. 1971, p. 4.
71. Joseph Fielding Smith, „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, p. 27.
72. Joseph Fielding Smith, „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, *New Era*, Sept. 1971, p. 40.
73. Joseph Fielding Smith, iš Conference Report, Oct. 1970, p. 92.
74. Joseph Fielding Smith, iš „Ogden Temple Dedicatory Prayer“, *Ensign*, Mar. 1972, p. 6.
75. Joseph Fielding Smith, „Counsel to the Saints and to the World“, p. 27.
76. Harold B. Lee, „The President — Prophet, Seer, and Revelator“, *Ensign*, Aug. 1972, p. 35.
77. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel“, p. 24.
78. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, p. 495.
79. N. Eldon Tanner, „A Man without Guile“, *Ensign*, Aug. 1972, p. 32.
80. Harold B. Lee, „The President — Prophet, Seer, and Revelator“, p. 39.
81. *Salt Lake Tribune*, July 1972, p. 12.
82. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel“, p. 24, 27.

Per Džozefo Smito pirmąjį regėjimą sugrįžo „tikrasis Dievo pažinimas“

Mūsų Tėvas danguje

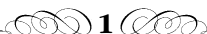
„Trokštu jums priminti, kokios prigimties esybė yra Dievas; ir tai tam, kad garbintumėte Jį dvasioje ir tiesoje ir už tai gautumėte visas Jo Evangelijos palaimas.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas labai žavėjosi savo laikų technikos pasiekimais. Jis pasakė: „Daug pasiekta mechanikoje, chemijoje, fizikoje, chirurgijoje ir kitose srityse. Žmonės sukūrė didžiulius teleskopus, kurie leidžia išvysti nematomas galaktikas. Su mikroskopais jie atrado plačius mikroorganizmų pasaulius. < ...> Jie sugalvojo kaip kontroliuoti ligą. < ...> Jie išrado tokius įrengimus, kurie yra jautresni už žmogaus lytėjimą ir rodo toliau, nei mato žmogaus akis. Jie suvaldė stichijas ir sukūrė įrengimus, galinčius išjudinti kalnus, ir dar daug kitų dalykų, kurių yra per daug, kad suminėčiau. Taip, tai nuostabūs laikai.“ Tačiau rūpestį jam kėlė kita tendencija, kurią pastebėjo pasaulyje. Jis sielojosi: „Visi šie atradimai ir išradimai žmogaus nepriartino prie Dievo! Nepadarė jų nei nuolankių širdimi, nei atgailaujančių dvasia, atvirkščiai, tapo pasmerkimu jiems. < ...> Pasaulyje neišaugo nei tikėjimas, nei teisumas, nei paklusnumas Dievui.“¹

Priešingai augančiam pasaulio abejingumui Dievui, Prezidentas Smitas rodė artumą savo Tėvui danguje. Vienas iš jo anūkų prisiminė: „Mano mama buvo puiki virėja, todėl senelis dažnai valgydavo mūsų namuose. Mano tėtis jį labai dažnai prašydavo palaiminti maistą. Jo maldos būdavo visuomet labai asmeniškos – lyg pokalbis su draugu.“²

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Po pirmojo Džozefo Smito regėjimo į pasaulį šiais laikais sugrįžo tikrasis Dievo pažinimas

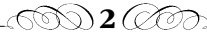
Esu labai dėkingas už pirmąjį regėjimą, kuriame jaunam pranašui pasirodė Tėvas ir Sūnus ir vėl žmogui sugrąžino tikrąjį Dievo pažinimą.³

Reikia nepamiršti, kad visas krikščioniškasis pasaulis 1820-aisiais neturėjo tikrosios Dievo doktrinos. Paprasta tiesa, kurią aiškiai suvokė senieji apaštalai ir šventieji, buvo išslapstyta atsimetusio pasaulio slėpiniuose. Visi senovės pranašai ir Jėzaus Kristaus apaštalai aiškiai suvokė, kad Tėvas ir Sūnus yra atskiri asmenys, to aiškiai moko mūsų Raštai. Šis žinojimas buvo užmirštas per atsimetimą. < ... > Dievas tapo paslaptingas, o Tėvas ir Sūnus buvo pradėti laikyti viena nesuvokiama sklandančia dvasia, neturinčia nei kūno, nei jo dalių, nei jausmų. Po Tėvo ir Sūnaus atėjimo į žemę buvo atsiųstas dieviškas liudytojas, kuris pasauliui grąžino žinias apie tikrąją Dievo prigimtį.⁴

[Pirmasis] Džozefo Smito regėjimas išaiškino, kad Tėvas ir Sūnus yra skirtingos asmenybės, kurios turi tokius pat apčiuopiamus kūnus, kaip ir pats žmogus. Jam taip pat buvo apreiškta, kad Šventoji Dvasia yra dvasinė esybė, besiskirianti nuo Tėvo ir Sūnaus asmenybių [žr. DS 130:22]. Ši labai svarbi tiesa sukrėtė pasaulį; ir dar, kai pažvelgiame į aiškius šventraščių išdėstymus pasidaro labai neįtikėtina ir nuostabu, kad žmogus sugebėjo taip toli nuklysti. Gelbėtojas pasakė: „Tėvas už mane aukštesnis“ [Jono 14:28], o po savo prisikėlimo Jis pakvietė mokinius paliesti Jį ir įsitikinti, kad tai Jis, nes pasakė: „dvasia juk neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint“ [Luko 24:39]. Apaštalai aiškiai suvokė apie skirtingas Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios esybes, apie kurias jie nuolat mini savo laiškuose; Paulius korintiečius mokė, kad kai viskas bus palenkta Tėvui, „tuomet ir pats Sūnus nusilenks tam, kuris buvo viską jam palenkęs, kad Dievas būtų viskas visame kame“ [1 Korintiečiams 15:28].

Džozefas Smitas regėjo Tėvą ir Sūnų; todėl asmeniškai žinodamas jis galėjo liudyti, kad Raštuose teisingai rašo, kur skaitome: „Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį;

kaip vyrą ir moterį sukūrė juos“ [Pradžios 1:27]. Tai reikia suprasti tiesiogine, o ne kažkokia mistine ar perkeltine prasme.⁵

Kad galėtume naudoti tikėjimą Dievu ir Jį garbinti, turime suprasti Jo savybes

Viename mūsų apreiškime sakoma, jei norime būti pašlovinti Kristuje, kaip Jis yra pašlovintas Tėve, turime suprasti ir žinoti, kaip ir ką turime garbinti (žr. DS 93:19–20).

Noriu jums priminti, kokios prigimties esybė yra Dievas; ir tai tam, kad garbintumėte Jį dvasioje ir tiesoje ir už tai gautumėte visas Jo Evangelijos palaimas.

Žinome, kad Dievą galima pažinti tik per apreiškimą ir jokių kitu būdu. Jei norime žinoti tiesą apie Dievybę, tai jos ieškoti turime Raštuose, o ne mokslininkų ar filosofų darbuose. Taip, didingoji Jono pranašystė apie Evangeliją sugražinsiantį angelą, praskriesiantį dangaus viduriu, byloja, kad tai įvyks dėl to, kad žmonės imtų pažinti tikrąjį Dievą ir būtų mokomi: „Bijokite Dievo ir atiduokite jam pagarbą, <...> pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją!“ (Apr 14:7.) Kitaip tariant, po Evangelijos sugražinimo šiame Evangelijos laikotarpyje, žmonės vėl bus pašaukti garbinti ir tarnauti savo Kūrėjui, o ne kažkokioms pasaulyje paplitusioms išgalvotoms dievybėms.

Visais amžiais Viešpats šaukė pranašus, kad šie grumtųsi su ne-teisingu garbinimu ir skelbtų tikrąjį Dievą. Senovės Izraelyje žmonės garbino atvaizdus ir pagonių dievus, tad Izaijas klausė: „Į ką jums bus panašus Dievas ir kokį jo paveikslą susikursite?“

<...> Nagi, ar nežinai, ar nesi girdėjęs? Viešpats – amžinasis Dievas, visų žemės šalių kūrėjas. Jis nepailsta, nepavargsta; jo iš-mintis neištiriama“ (Izaijo 40:18, 28).

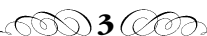
Didžioji pasaulio dalis neturi šio pažinimo apie Dievą, net ir [šioje Bažnyčioje] yra tokių, kurie neištobulino savo supratimo apie tą šlovingąją Esybę, kuri yra mūsų Amžinasis Tėvas. Tiems, kurie to nežino, galime pasakyti: „Kodėl riboji Dievo šlovę? Arba, kodėl manai, kad Jis yra kažkas kita, nei Jis iš tikrųjų yra? Nagi, ar nežinai? Argi negirdėjai, kad Amžinasis Dievas, Viešpats, pasaulio pakraščiu“

Kūrėjas, yra begalinis ir amžinas; kad Jis turi visą galią, jėgą ir visą valdžią; kad Jis viską žino ir kad viskas yra prieš Jo veidą?“

Doktrinos ir Sandorų 20-ame skyriuje, kuriame Pranašui Džozefui Smitui yra pavedama šiame Evangelijos laikotarpyje suorganizuoti Bažnyčią, turime kelių apreiškimų esminių išgelbėjimo doktrinų santrauką. Tame apreiškime apie Dievybę sakoma: „<...> yra Dievas danguje – beribis ir amžinas, nuo amžinybės iki amžinybės tas pat nekintantis Dievas, dangaus ir žemės, ir viso, kas juose, supavidalintojas“ (DS 20:17). <...>

Dievas yra mūsų Tėvas; Jis yra Esybė, pagal kurią yra sukurtas žmogus. Jis turi tokį pat apčiuopiamą kūną iš mėsos ir kaulų, kokį turi ir žmogus (DS 130:22), ir Jis yra tiesioginis ir asmeninis visų žmonių dvasių tėvas. Jis yra visa galintis ir visa žinantis; jis turi visą galią ir visą išmintį; o Jo tobulumas yra tai, kad jis turi visą pažinimą, visą tikėjimą ir galią, visą teisingumą, visą bausmę, visą gailestį, visą tiesą ir visų dieviškų savybių pilnatvę. <...> Jei norime turėti tokį tobulą tikėjimą, kad įgytume amžinąjį gyvenimą, tai turime tikėti, kad Dievas turi visų tų savybių pilnatvę. Taip pat sakau, kad Jis yra beribė ir amžina Esybė, o būdamas nekintančia Esybe, šias tobulas galias ir savybes Jis turi nuo amžinybės iki amžinybės.⁶

Žinome, kad mūsų Dangiškasis Tėvas yra pašlovinta ir išaukštinta asmenybė, turinti visą galią, visą jėgą ir visą valdžią, ir kad Jis žino viską. Liudijame, kad Jis per Savo Viengimį Sūnų yra šios žemės ir dar gausybės nesuskaičiuojamų pasaulių Kūrėjas.⁷

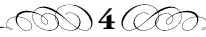
Dievas yra asmeninė Esybė ir mūsų dvasių Tėvas

Esame Dievo, mūsų Amžinojo Tėvo, dvasiniai vaikai. <...> Esame Jo šeimos nariai. <...> Ilgus amžius ikižemiškame gyvenime buvome kartu su Juo. <...> Jis sukūrė tobulėjimo ir išgelbėjimo planą, pagal kurį, jei visame kame būsime ištikimi, galėsime tobulėti ir augti tol, kol tapsime panašūs į Jį.⁸

Raštai mus moko, kad Dievas tiesiogine, o ne perkeltine prasme yra pats mūsų amžinasis Tėvas. Prie kapo, iš kurio prisikėlė ir kur nugalėjo mirtį, mūsų Išpirkėjo Marijai ištarti žodžiai yra patys didingiausi ir pilni šlovingos prasmės: „Nelaikyk manęs! Aš dar

nejžengiau pas Tėvą. Verčiau eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: „Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą“ [Jono 20:17]. Šiais žodžiais Jo Viengimis Sūnus išsako tiesą apie Dievo tėvystę ir apie tai, kad Jis pats yra mūsų Brolis ir kad turime tą patį amžinąjį Tėvą.⁹

Esu dėkingas, kad šiomis dienomis yra sugrąžintas Dievo pažinimas ir Jo įstatymai ir kad mes, Bažnyčios nariai, žinome, jog Jis yra asmenybė, o ne, kaip kai kurie ribotų pažiūrų žmonės pasakė, „padrška dėsnių visuma, lyg kokia migla užklojusi Visatą.“ Esu dėkingas už žinojimą, kad Jis yra mūsų Tėvas danguje, mūsų dvasių Tėvas ir kad Jis sukūrė įstatymus, pagal kuriuos galime augti ir tobulėti tol, kol tapsime panašūs į Jį. Esu dėkingas už tai, kad žinome, jog Jis yra beribė ir amžina Esybė, kuri viską žino ir turi visą galią, kuri toliau tobulėja ne įgydama daugiau žinių ir galios, ne tobulindama Savo dieviškas savybes, bet plėsdama ir gausindama Savo karalystes.¹⁰

Dangiškasis Tėvas mus myli ir domisi kiekvienu

Į galvą ateina viena frazė iš Mozės regėjimo, užrašyto Brangiajame Perle, kuri buvo pasakyta, kai Mozė buvo pagautas į nepaprastai aukštą kalną ir matė Dievą veidas į veidą, ir kalbėjo su Juo. Viešpats parodė Mozei „savo rankų dirbinius“ ir Mozė išvydo pasaulį ir visus žmonių vaikus iki pat paskutiniosios kartos [žr. Mozės 1:1–8, 27–29].

Ir Viešpats tarė Mozei:

„Nes štai yra daug pasaulių, kurie praėjo mano galios žodžiu. Ir yra daug, kurie dabar egzistuoja, ir žmogui jie yra nesuskaičiuojami; bet man viskas suskaičiuota, nes jie yra mano ir aš juos pažįstu.

Ir buvo taip, kad Mozė kalbėjo Viešpačiui, sakydamas: Būk gailingas savo tarnui, o Dieve, ir papasakok man apie šią žemę ir jos gyventojus, ir taip pat apie dangus, ir tada tavo tarnas bus patenkintas.

Ir Viešpats Dievas kalbėjo Mozei, sakydamas: Dangūs – jų yra daug, ir žmogui jie nesuskaičiuojami; bet man jie suskaičiuoti, nes jie yra mano.“ [Mozės 1:35–37.]

Mozė, kuris čia pavaizduotas žvelgiantis į pažadėtąją žemę, matė regėjimą, per kurį jis sužinojo apie Dievo darbą ir šlovę

<...> Manau, kad nepaisant nesuskaičiuojamų pasaulių ir jų gaušybės, jie yra priemonė tikslui pasiekti, o ne pats tikslas. Tėvas pasaulius kuria tam, kad juos apgyvendintų žmonėmis – patalpintų juose Savo sūnus ir Savo dukteris. Doktrinos ir Sandorų 76-ame skyriuje rašoma, kad per Dievo Sūnų ir Juo „sukuriami ir buvo sukurti pasauliai, ir jų gyventojai – Dievui užgimę sūnūs ir dukros“ [DS 76:24].

Iš šių mano perskaitytų Raštų eilučių ir iš kitų Viešpaties apreiškimų sužinome, kad žmogus yra pats svarbiausias iš visų mūsų Tėvo kūrinų. Tame pačiame Mozei duotame regėjime Tėvas tarė: „Ir kaip praeis viena žemė ir jos dangūs, lygiai taip ateis kita; ir nėra galo mano darbams, nei mano žodžiams. Nes štai, tai yra mano darbas ir mano šlovė – įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą“ [Mozės 1:38–39].

Remdamasis šia ir kitomis Raštų eilutėmis, sakau, jog sužinome, kad didysis Tėvo darbas yra įgyvendinti Savo vaikų išgelbėjimą, suteikti kiekvienam atlygį, užtarnautą savo darbais. Esu visiškai tikras, kad mūsų Tėvui danguje kiekviena siela – kiekvienas Jo vaikas – rūpi labiau nei bet kuriam žemiškajam tėvui. Jo meilė mums viršija bet kokią žemiškojo tėvo meilę savo palikuonims.¹¹

Dangiškasis Tėvas verkia dėl Savo nepaklusnių vaikų

Mes žinome, kad tuomet, kai Viešpats kalbėjosi su Henochu ir jam rodė žemės tautas, ir aiškino, kokias jas užgrius bausmė dėl Jo įsakymų nepaisymo, Viešpats pravirko ir ašaromis parodė, kaip siejosi dėl jų nepaklusnumo. Henochas stebėjosi tuo, nes jam atrodė keista, kad Viešpats verkia.

Štai toji ištrauka:

„Ir buvo taip, kad dangaus Dievas pažvelgė į likusius žmones ir pravirko; ir Henochas paliudijo apie tai, sakydamas: Kaip tai yra, kad dangūs verkia ir lieja ašaras kaip lietų ant kalnų?

Ir Henochas tarė Viešpačiui: Kaip yra, kad tu gali verkti, žinant, kad esi šventas ir nuo visos amžinybės iki visos amžinybės?

Ir jei būtų įmanoma, kad žmogus galėtų suskaičiuoti žemės daleles, taip, milijonų žemių kaip ši, tai dar nebūtų nė tavo kūrinų daugybės pradžia; ir tavo uždangalai vis dar užtraukti; tačiau ten tu esi, ir ten tavo prieglobstis; ir be to tu teisingas; tu gailėstingas ir maloningas per amžius“ [žr. Mozės 7:28–30].

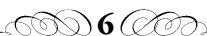
Ir Viešpats atsakė: „<...> Pažvelk į šiuos savo brolius; jie yra mano rankų dirbinys, ir tą dieną, kai juos sukūriau, aš daviau jiems pažinimą; ir Edeno sode aš daviau žmogui valios laisvę;

ir tavo broliams pasakiau ir taip pat daviau įsakymą, kad jie turi mylėti vienas kitą ir kad pasirinktų mane, savo Tėvą; bet štai jie be jokio prieraišumo ir neapkenčia savo pačių kraujo“ [Mozės 7:32–33].

Būtent dėl to ir verkė Viešpats, būtent dėl to ir verkė dangūs.

Kartą vienas brolis manęs paklausė, ar gali žmogus būti laimingas celestialinėje karalystėje, jei vienam iš jo vaikų nebuvo leista į ją įžengti. Jam atsakiau, kad bet kuris žmogus, kuriam taip nepasisekė, jog vienam iš jo vaikų nebuvo leista įžengti į celestialinę karalystę, sielvartaus dėl tokios padėties; būtent tokia situacija yra ir su mūsų Tėvu danguje. Ne visi Jo vaikai yra verti celestialinės šlovės, daug jų dėl savo nusizengimų yra priversti kęsti Jo rūstybę, ir dėl to Tėvas ir visi dangūs sielvartauja ir verkia. Viešpats veikia vadovaudamasis natūraliais dėsniais. Žmogus išperkamas pagal įstatymą ir jo atlygis turi būti pagrįstas teisingumo įstatymu. Dėl to Viešpats žmogui neduos to, ko jis neužsitarnavo; žmogui bus atlyginta pagal jo darbus.

<...> Tikrai tikiu, kad jei tai būtų įmanoma, mūsų Tėvas danguje tikrai visiems žmonėms suteiktų celestialinę šlovę, net išaukštinimo pilnatvę. Bet žmogui Jis yra davęs pasirinkimo laisvę, ir jei jis nori gauti teisiųjų išaukštinimą, tai jam reikia paklusti tai tiesai, kuri yra apreikšta.¹²

Dangiškasis Tėvas išpirkimą parūpino tam, kad galėtume sugrįžti Jo akivaizdon

Būdamas Edeno sode Adomas buvo Dievo, mūsų Tėvo, akivaizdoje. <...> Tačiau po to, kai buvo išvarytas iš Edeno sodo, veiksmo vieta pasikeitė. Adomas iš Tėvo akivaizdos buvo išvytas dėl savo nusizengimo. Raštai sako, kad jis mirė dvasiškai, kad jis buvo iškirstas iš Dievo akivaizdos.¹³

Žinau, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus ir kad iš Savo Tėvo gavo galią išpirkti žmones iš dvasinės ir laikinosios mirties, kurią į pasaulį atnešė Adomo nuopuolis.¹⁴

Buvo tik vienas išpirkimo būdas, vienas atitaisymo kelias, per kurį kūnui galėjo būti gražinta dvasia; per beribį Apmokėjimą, kurį galėjo atlikti tik beribė Esybė, nepajungta mirčiai, tačiau turinti galią numirti ir turinti galią prieš mirtį. Taigi mūsų Tėvas danguje pasiuntė

mums Savo Sūnų Jėzų Kristų – Tą, kuris yra gyvybė. Kadangi Jis [Jėzus Kristus] turėjo motiną, kurios venomis tekėjo kraujas, Jis turėjo galią numirti. Jis galėjo pajungti savo kūną mirčiai ir po to jį vėl atgauti. Leiskite man paskaityti Jo paties žodžius: „Tėvas myli mane, nes aš guldaui savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau.

Niekas neatima jos iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti; tokį priesaką aš esu gavęs iš savojo Tėvo“ (Jono 10:17–18).¹⁵

Mūsų Tėvas danguje niekada neketino palikti žmonių vienu, apgraibomis slampinėjančių tamsoje ir neturinčių kuo pasišviesti, ir nesitikėjo, kad tokiomis sąlygomis jie suras kelią atgal į Jo karalystę ir Jo šventon akivaizdon. Tai ne Viešpaties būdas. Nuo pat pirmųjų amžių mūsų Tėvas danguje rodė gerumą Savo vaikams ir buvo pasiryžęs juos vesti. Dangūs buvo atviri nuo seniausiųjų laikų ir iš Savo akivaizdos Viešpats pasiuntė pasiuntinius, dieviškai paskirtus tarnus, kunigystės įgaliojimą turinčius vyrus, kuriems buvo pavesta mokyti Evangelijos principų, išpėti žmones ir mokyti juos teisumo; tad žmonės tą pažinimą, tą įkvėpimą ir vadovavimą gavo iš šių pasiuntinių, atsiųstų nuo Dievo akivaizdos. Tas pats pasakytina apie mūsų Evangelijos laikotarpį. Žmonėms nebereikia užsimerkus galvoti, kad jei nebėra šviesos, tai belieka kliautis tik savo suvokimu; Viešpats visada yra pasiruošęs vesti ir rodyti kelią. Kaip minėjau, Jis iš savo akivaizdos yra pasiuntęs pasiuntinius. Jis yra pasiuntęs apreiškimą. Jis įsakė užrašyti Jo žodį, kad būtų išspausdintas ir kad visi žmonės jį žinotų.¹⁶

Tad sakau jums ir visai Bažnyčiai, ir visam pasauliui, kad gailėstingas ir mylintis Tėvas šiomis paskutiniuosiomis dienomis vėl iš dangaus prabilo Savo tarnams pranašams.

Jo balsas kviečia visus žmones ateiti pas Jo Mylimą Sūnų, mokytis iš Jo, ragauti Jo gerumo, užsidėti ant savęs Jo jungą ir paklusus Jo Evangelijos įstatymams darbuotis savo išgelbėjimui. Jo balsas yra šlovės ir garbės balsas, ramybės šiame gyvenime balsas ir amžinojo gyvenimo būsimame pasaulyje balsas.¹⁷

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Klausimai

- Kaip manote, dėl kokių priežasčių žmogus ima su Dievu bendrauti taip, lyg kalbėtųsi su draugu? („Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo“) Pagalvokite, kaip galite sustiprinti savo ryšį su Dangiškuoju Tėvu.
- Prezidentas Smitas išreiškė dėkingumą už pirmąjį Džozefo Smito regėjimą, per kurį buvo sugrąžintas „tikrasis pažinimas apie Dievą“ (1 poskyris). Kokių tiesų iš pirmojo regėjimo sužinojote apie Dievą Tėvą ir Jėzų Kristų?
- Kokios Dievo savybės, kurias 2 poskyryje mini Prezidentas Smitas, Jums yra pačios reikšmingiausios? Kodėl? Kaip jūsų tikėjimas Dangiškuoju Tėvu padeda jums pažinti Jo savybes?
- Prezidentas Smitas liudijo: „Esame Dievo, mūsų Amžinojo Tėvo, dvasiniai vaikai. <...> Esame Jo šeimos nariai“ (3 poskyris). Kaip ši tiesa jus veikia?
- Kokios 4 ir 5 poskyriuose esančios frazės padeda jausti Dangiškojo Tėvo meilę jums? Kodėl svarbu suprasti, kad Dievas mus myli ir yra kiekvienu iš mūsų asmeniškai suinteresuotas? Kaip galime šeimos nariams ir draugams padėti pajusti Jo meilę?
- Pagalvokite, kaip Dangiškasis Tėvas padeda jums grįžti Jo aki-vaizdon (žr. 6 poskyrį). Ką jaučiate mąstydami, kad Dangiškasis Tėvas atsiuntė Savo Mylimą Sūnų? Kokiais būdais Dangiškasis Tėvas [jums] pasiuntė šviesą?

Susijusios Raštų ištraukos

Jono 3:16; 17:3; 1 Nefio 11:17; Almos 30:44

Pagalba mokytojui

„Nemažai Bažnyčioje vykdomo mokymo vyksta gana nelankščiai, lyg paskaitoje. Mums nelabai patinka paskaitos per pamokas. Tai galime daryti per sakramento susirinkimą ir per konferencijas, tačiau mokymas turėtų būti abipusis, kai galime užduoti klausimus. Pamokose klausimus galite užduoti nevaržomai (Boyd K. Packer, „Principles of Teaching and Learning“, *Ensign*, June 2007, p. 87).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1943, p. 15–16.
2. Nepublikuotas Hoito V. Briusterio Jaunesniojo rankraštis.
3. Iš Conference Report, Apr. 1930, p. 90.
4. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 3:117.
5. „Origin of the First Vision“, *Improvement Era*, Apr. 1920, p. 496–497; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:2–3.
6. „The Most Important Knowledge“, *Ensign*, May 1971, p. 2–3.
7. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, p. 2.
8. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), p. 2.
9. „Purpose and Value of Mortal Probation“, *Deseret News*, Church section, June 12, 1949, p. 21; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:1.
10. „The Most Important Knowledge“, p. 3.
11. Iš Conference Report, Apr. 1923, p. 135–136. Atkreipkite dėmesį į tai, kad Mozės 1 skyriuje užrašytas regėjimas yra geras pavyzdys to, kaip Gelbėtojas su dievišku įgaliojimu sako Tėvo žodžius (žr. „The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by the First Presidency and the Twelve“, *Improvement Era*, Aug. 1916, p. 939; perspausdinta *Ensign*, Apr. 2002, p. 17). Šiame skyriuje pateiktas Raštų tekstas bei Džozefo Fildingio Smito komentarai atskleidžia, kad Mozės 1 skyriuje užrašyti žodžiai perteikia Dievo Tėvo mąstymą ir valią.
12. Iš Conference Report, Apr. 1923, p. 136–137, 139. Taip pat žr. 11 išnašą šiame skyriuje, kuri taip pat taikytina Henocho regėjimui, užrašytam Mozės 7 skyriuje.
13. Iš Conference Report, Oct. 1953, p. 58.
14. „A Witness and a Blessing“, *Ensign*, June 1971, p. 109.
15. Iš Conference Report, Apr. 1967, p. 122.
16. Iš Conference Report, Oct. 1931, p. 15.
17. „A Witness and a Blessing“, p. 109.

*„Visa tiesa yra sutelkta aplink Viešpatį Jėzų Kristu,
pasaulio Išpirkėją, ir ateina tik per Jį“*

Mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus

„Tai, kad Jėzus Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, atėjo į žemę mirti, kad mes gyventume, turi būti svarbiausia dabar ir visada. Tai yra esminė tiesa. Ja pagrįstas mūsų tikėjimas.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Kaip apaštalas Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas buvo ištikimas savo, vieno iš ypatingų Kristaus vardo liudytojų visame pasaulyje, pašaukimui (žr. DS 107:23). Jis sakė: „Labiau už viską stengiuosi mylėti mūsų Išpirkėją. Tokia mano pareiga. Po šią šalį keliauju kaip vienas iš Jo ypatingųjų liudytojų. Negalėčiau būti ypatingasis Jėzaus Kristaus liudytojas, jei nežinočiau, kad Jis tikrai yra Dievo Sūnus ir pasaulio Išpirkėjas.“¹

Prezidentas Smitas taip pat buvo pasišventęs savo tėviškai pareigai liudyti apie Gelbėtoją. 1948 m. liepos 18 d. jis išsiuntė laišką savo sūnums Daglasui ir Miltonui, tarnavusiems nuolatiniais misionieriais. Jis rašė:

„Kartais sėdėdamas ir mąstydamas, o taip pat ir skaitydamas Raštus, galvoju apie mūsų Viešpaties misiją, ką jis dėl *manęs* padarė. Užplūdus jausmams sau tariau – turiu būti jam ištikimas. Jis pamilo mane tobula meile, kaip pamilo visus žmones, ypač tuos, kurie tarnauja jam. *Privalau* mylėti jį iš visos širdies, net jei mano meilė netobula, nors taip neturėtų būti. Jo meilė nuostabi! Aš negyvenau mūsų Gelbėtojo dienomis; jis nepasirodė man kūne. Nesu Jo mątes. Jis kartu su Tėvu nemanė, kad reikia apdovanoti mane tokia didele palaima. Tai nebūtina. Jaučiau jo artumą. Žinau, kad Šventoji Dvasia apšvietė man protą ir *apreiškė Išpirkėją*, dėl to myliu Jį, turiu vilties ir jaučiu, jog tai tiesa, pranokstanti visa kita šiame gyvenime. Į nieką to neiškeisčiau. Noriu būti ištikimas jam. Žinau,

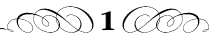
kad jis mirė už mane, už jus ir už visą žmoniją. Tik taip galėsime prisikelti ir vėl gyventi. Žinau, jog jis mirė, kad man būtų atleista ir būčiau apvalytas nuo savo paikumo ir nuodėmių. Kokia nuostabi ši meilė! Kaip žinodamas tai galėčiau nemylėti savo Išpirkėjo? Noriu, jog mano berniukai, kurie tarnauja misijose, jaustų tą patį. Noriu, kad tai jaustų mano vaikai ir vaikaičiai ir niekada neišklystų iš tiesos ir teismo kelio.“²

Vienas Prezidento Smito sūnų pasakojo:

„Vaikystėje dažnai girdėjome jį sakant: „Būtų gerai, jei žmonės pasaulyje suvoktų, kad Viešpats mūsų labai prisiėmė nuodėmes ir patyrė išbandymus bei suspaudimus.“ Prabilęs apie tai jis susigraudindavo.

„[Sykį] kai mudu su tėvu sėdėjome jo kabinete, atkreipiau dėmesį į tai, kad jis giliai susimąstęs. Nedrįsau nutraukti tylos, tačiau galiausiai jis prakalbo: „Ak, mano sūnau, kaip norėčiau, kad būtum galėjęs praeitą ketvirtadienį būti su manim šventykloje, susitikime su broliais. O, kad būtum girdėjęs jų liudijimą apie meilę Viešpačiui ir Gelbėtojiui Jėzui Kristui!“ Tada jis nuleido galvą. Jo skruostais riedėjo ašaros ir krito ant marškinių. Po to, šiek tiek luktelėjęs, nepakeldamas galvos, bet linguodamas ją pirmyn ir atgal, jis tarė: „Ak, kaip aš myliu savo Viešpatį ir Gelbėtoją Jėzų Kristų!“³

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Jėzus Kristus yra Dievo Viengimis Sūnus ir pasaulio Gelbėtojas

Leiskite labai paprastai ir užtikrintai pasakyti – mes tikime Kristų. Be išlygų priimame jį kaip Dievo Sūnų ir pasaulio Gelbėtoją.⁴

Mes žinome, kad išgelbėjimas glūdi Kristuje; jis buvo Amžinojo Tėvo Pirmagimis Sūnus; dar dangaus taryboje jį išsirinko ir paskyrė įgyvendinti beribį ir amžinąjį apmokėjimą; jis gimė šiame pasaulyje jau būdamas Dievo Sūnus ir suteikė gyvybę ir nemirtingumą, pasiekiamą per Evangeliją.

Mes tobulai tikime, kad Kristus atėjo išpirkti žmonių iš laikinosios ir dvasinės mirties, pavergusios pasaulį dėl Adomo nuopuolio, ir kad jis prisiėmė visų žmonių nuodėmes su atgailos sąlyga. <...>

Mes tikime, kad esame išgelbėjami malone po to, kai padarėme viską, ką galime [žr. 2 Nefio 25:23], kad statydami ant Kristaus apmokėjimo pamato visi žmonės privalo darbuotis savo išgelbėjimui su baime ir drebėdami priešais Viešpatį [žr. Filipiečiams 2:12; Mormono 9:27].⁵

Mes skiriamės nuo Gelbėtojo tuo, kad turime mirtingus tėvus ir dėl to esame pavaldūs mirčiai. Mūsų Gelbėtojo Tėvas yra nemirtingas ir todėl mirtis neturi jam galios. Jis turėjo galią atiduoti ir vėl pasiimti savo gyvybę [žr. Jono 10:17–18], tačiau mes tokios galios neturime. Per Jėzaus Kristaus apmokėjimą, per mirusiųjų prikėlimą ir paklusnumą Evangelijos principams gauname amžinąjį gyvenimą.⁶

Jis išties yra Dievo Viengimis Sūnus ir per Savo ir Savo Tėvo malonę jis išpirko mus iš nuodėmių su sąlyga, kad atgailausime. Mes žinome, kad Jis prisikėlė iš mirusių, kad Jis užžengė aukštyn, nusivedė paimtus belaisvius [žr. Psalmyno 68:18] ir tapo išgelbėjimo priežastimi tų, kurie įtikės, atgailaus dėl savo nuodėmių ir priims Jį kaip pasaulio Išpirkėją [žr. Hebrajams 5:9]. Pastarųjų dienų šventiesiems nėra priežasties tuo abejoti.⁷

Nors žmonės gali kurti planus, taikyti teorijas, įsivesti keistas tradicijas ir kaupti bei mokyti daug savitų doktrinų, vienas mokymas yra esminis ir nuo jo negalime nukrypti: *viskas sukasi aplink Viešpatį Jėzų Kristų, pasaulio Išpirkėją, ir ateina tik per Jį*. Mes priimame jį kaip Tėvo Viengimį kūne, vienintelį gyvenusį kūne, kurio Tėvas buvo nemirtingas. Dėl savo pirmagimystės teisės ir aplinkybių, susijusių su jo atėjimu į šią žemę, jis tapo žmonių Išpirkėju, o dėl to, kad buvo pralietas jo kraujas, mums suteikta privilegija sugrįžti savo Tėvo akivaizdon. Visa tai sąlygoja mūsų atgaila ir tai, ar priimame jo sumanytą didįjį išpirkimo planą.⁸

Mes liudijame, kad Jėzaus Kristaus Evangelija yra išgelbėjimo planas; kad tik dėl mūsų Viešpaties apmokančios aukos visi žmonės prisikels nemirtingume, kad būtų jo teisiams pagal savo darbus kūne; kad tie, kurie tiki ir paklūsta Evangelijos įstatymo pilnatvei, taip pat prisikels amžinajam gyvenimui mūsų Tėvo karalystėje.⁹

 2

**Per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą ir per
savo sandoras paklusti Jėzui Kristui mes
tampame Jo sūnumis ir dukterimis**

Mūsų Dangiškasis Tėvas yra Jėzaus Kristaus dvasios ir kūno Tėvas. Mūsų Gelbėtojas yra dvasinis Pirmagimis ir Viengimis kūne.¹⁰

Jis [Jėzus Kristus] yra mūsų vyresnysis Brolis. Jam Tėvas suteikė valdžios ir galios pilnatvę didžiojoje Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios Prezidentūroje.¹¹

Mūsų Raštai moko, kad Jėzus Kristus yra ir Tėvas, ir Sūnus. Elementari tiesa yra ta, kad jis yra Dievo Sūnus savo gimimu dvasioje ir kūne. Jis yra Tėvas dėl atlikto darbo.¹²

Gelbėtojas tampa mūsų Tėvu ta prasme, kokia šis teiginys vartojamas Raštuose, nes per mūsų labai įvykdytą apmokėjimą jis suteikia mums gyvybę, amžinąjį gyvenimą. Nuostabiame karaliaus Benjamins pamoksle štai ką skaitome: „Ir dabar, dėl sandoros, kurią sudarėte, jūs būsite vadinami *Kristaus vaikais, jo sūnumis ir dukromis*; nes štai, šiandien *jūs dvasiškai užgimėte jam*; nes sakote, kad jūs širdys pakeistos per tikėjimą jo vardu; todėl *jūs užgimėte iš jo ir tapote jo sūnumis ir jo dukromis*“ [Mozijo 5:7; taip pat žr. 8–11].

Taigi per savo sandoras paklusti Jėzui Kristui mes tampame Jo vaikais, sūnumis ir dukterimis. Dėl jam suteikto dieviško įgaliojimo bei aukos ant kryžiaus mes tampame dvasiniais sūnumis ir dukterimis, o jis tampa mūsų Tėvu.¹³

Mes, pastarųjų dienų šventieji, kaip ir nefitai Karaliaus Benjamins dienomis, priėmėme Kristaus vardą [žr. Mozijo 5:1–9; 6:1–2]. Kiekvieną savaitę sakramento susirinkime, kaip mums įsakyta, priimame jo vardą, kad visuomet jį atmintume. Būtent tai savo sandora pažadėjo nefitai.¹⁴

 3

**Gelbėtojas apsireiškė šiame Evangelijos
laikotarpyje. Kiekvienas galime tvirtai Jį tikėti**

Mes priimame Jėzų kaip pasaulio Išpirkėją. Mes žinome, <...> kad Jis apsireiškė šiame Evangelijos laikotarpyje. Mes nesame priklausomi nuo liudijimų <...> dorų žmonių, kurie gyveno senovėje

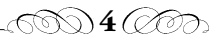
*„Per savo sandoras paklusti Jėzui Kristui mes
tampame Jo vaikais, sūnumis ir dukterimis“*

Jo dienomis, Jo tarnystės metu bendravo su Juo, ir žmonių, kuriems Jis apsireiškė po Savo prisikėlimo. Mes turime liudytojų, kurie gyvena mūsų dienomis, kurie matė Jį, kurie žinojo, jog Jis gyvas. Jie tai liudijo mums ir pasauliui. Mes žinome, kad jų liudijimai tikri. Džozefas Smitas nebuvo vienintelis Jėzaus Kristaus misijos liudininukas šiame Evangelijos laikotarpyje. Viešpats pakėlė kitus liudininikus, kurie kartu su Pranašu Džozefu Smitu matė Išpirkėją, gavo Jo nurodymus ir regėjo Jį danguose, sėdintį Tėvo dešinėje ir apsupatą šventų angelų. Jie paliko mums savo liudijimus, kurie liudys pasauliui ir pasmerks visus, kurie neįsiklausys.

Tačiau mes, Bažnyčios nariai, nesame priklausomi nuo liudijimų Džozefo Smito, Oliverio Kauderio, Sidnio Rigdono ar kitų, jau mirusių žmonių, šiame Evangelijos laikotarpyje gavusių nuostabius apreiškimus ir Viešpaties regėjimus, per kuriuos jie sužinojo, kad Jėzus gyvas ir yra pasaulio Išpirkėjas. Mes turime asmeninį liudijimą, kurį suteikia Viešpaties Dvasia visiems tiems, kurie gyvena pagal Evangeliją. Jei gyvename harmonijoje su tiesa, po krikšto savo nuodėmėms atleisti ir po to, kai buvome patvirtinti rankų uždėjimu Šventosios Dvasios dovanai gauti, Viešpats kiekvienam iš mūsų asmeniškai apreiškia, kad visa tai yra tiesa. Dvasia padeda mums sužinoti, kad Jėzus yra Kristus, pasaulio Išpirkėjas. Tai žinome nepriklausomai nuo kitų žmonių liudijimų.¹⁵

Mūsų tvirti liudijimai, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, teikia daug džiaugsmo, ramybės ir pasimėgavimo žmogaus širdžiai. Šios tiesos neįmanoma pakeisti. Žmonės gali prieštarauti liudijimui; jie gali iš jo šaipytis; jie gali teigti, kad Jėzus nėra pasaulio Išpirkėjas, kad jo misija išgalvota arba, kad tos misijos paskirtis per Kristaus kraujo praliejimą nesuteikia visiems žmonėms, jei jie atgailauja, nuodėmių atleidimo. Jie gali netikėti mirusiųjų prikėlimu ar net tuo, kad, kaip to moko Raštai, pats Kristus prisikėlė po to, kai savo priešų buvo pasmerktas myriop. Nepaisant to, tiesa išlieka. Jis išties mirė už pasaulio nuodėmes, jis išties įgyvendino mirusiųjų išpirkimą, jis išties suteikė žmonėms galimybę atgailauti. Visi galės gauti nuodėmių atleidimą, jei tik tikės ir priims Evangelijos principus bei jo misiją. Šios tiesos yra esminės, jos išliks – jokie žmonių žodžiai ar nuomonės jų nesunaikins.¹⁶

Tai, kad Jėzus yra Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, atėjęs į žemę mirti, kad mes gyventume, turi būti svarbiausia dabar ir visada. Tai yra esminė tiesa. Ja pagrįstas mūsų tikėjimas.¹⁷

Savo gyvenime visi turėtume sekti Jėzaus Kristaus pavyzdžiu

Geriausią pavyzdį mums parodė pats Dievo Sūnus. Jis tobulai gyveno. Visuose jo darbuose atsispindėjo gėris ir dėl to jis galėjo žmonėms sakyti: „Sek paskui mane“ [2 Nefio 31:10]. Mes visi turėtume sekti jo gyvenimo pavyzdžiu.

Pateiksiu pavyzdį iš jo gyvenimo. Pamokęs žmones melstis jis tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: privalote nuolat budėti ir melstis, kad kartais jūsų nesugundytų velnias ir nenusivestų nelaisvėn. Ir kaip aš meldžiausi tarp jūsų, lygiai taip jūs melsitės mano bažnyčioje, tarp mano žmonių, kurie atgailauja ir yra pakrikštyti mano vardu. Štai aš esu šviesa; aš daviau jums pavyzdį. <...> Todėl pakelkite savo šviesą, kad ji šviestų pasauliui. Štai aš esu ta šviesa, kurią jūs turite pakelti – tai, ką matėte mane darant. <...>“ [3 Nefio 18:15, 16, 24.]

Tikriausiai jo tobuliausias patarimas šia tema buvo duotas mokiniamis nefitams. „Kokie vyrai jūs turėtumėt būti?“ – paklausė jis ir tuomet atsakė: „Iš tiesų sakau jums – tokie, kaip aš esu“ [3 Nefio 27:27].¹⁸

Turime tikėti Kristų ir sekti juo. Kaip ir jis, turime būti pakrikštyti. Kaip ir jis, turime garbinti Tėvą. Kaip ir jis, turime vykdyti Tėvo valią. Kaip ir jis, turime stengtis daryti gera ir tai, kas teisu. Jis yra mūsų didysis pavyzdys, didysis išgelbėjimo prototipas.¹⁹

Kai iškyla problema ir reikia priimti sprendimą, paklauskite savęs: „Ką darytų Jėzus?“ Tada darykite tai, ką darytų jis.

Jei stengsitės būti verti, jūs galite justti jo artumo džiaugsmą ir įkvėptą vadovavimą kiekvieną savo gyvenimo dieną. Jėzaus meilė ir guodžianti Šventosios Dvasios jėga jums gali būti tokia pat reali, kaip ir vaikams, kuriuos jis sukviėtė į būrį, kai gyveno čia, žemėje.²⁰

Tie, kas seka jo pavyzdžiu, tikrai taps panašūs į jį ir bus pašlovinti kartu su juo Tėvo karalystėje, kurioje jie gaus garbę, galią ir valdžią. Keliems nefitų mokiniamis, sekusiems juo visa širdimi, jis pasakė: „<...> jūs būsite tokie kaip aš, o aš esu toks kaip Tėvas; ir Tėvas, ir aš esame viena“ [3 Nefio 28:10].

Meldžiu, kad visi eitume jo pėdomis ir laikytumės jo įsakymų, kad taip taptume tokie, kaip jis. Tai yra mano troškimas. Tikiuosi, kad ir jūs to trokštate.²¹

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Klausimai

- Kaip manote, kokią įtaką Prezidento Smito vaikams turėjo jo liudijimas bei Gelbėtojui reiškiamą meilę? (Žr. „Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo“.) Pamąstykite, kaip galėtumėte stiprinti savo meilę Gelbėtojui ir dalintis savo liudijimu apie Jį.
- Prezidentas Smitas mokė, kad „viskas sukasi aplink Viešpatį Jėzų Kristų ir ateina tik per Jį“ (1 poskyris). Kaip ši tiesa gali sąlygoti mūsų gyvenimus? Kaip ji gali nulemti mūsų šeimos gyvenimą?
- Kaip 2 poskyryje surašyti mokymai padeda jums suprasti savo ryšį su Gelbėtoju? Ką jums reiškia priimti Kristaus vardą?
- Prezidentas Smitas įspėjo, kad kai kurie žmonės gali prieštarauti ir išjuokti tiesas, susijusias su Jėzumi Kristumi ir Jo Apmokėjimu (Žr. 3 poskyrį). Kaip galime sustiprinti savo liudijimus ir atlaikyti tokius sunkumus? Kaip gimdytojai gali padėti vaikams sustiprinti liudijimus?
- Apmąstykite Prezidento Smito patarimą paklausti savęs „ką darytų Jėzus?“ (4 poskyris.) Įvardinkite kelis konkrečius būdus, padėsiančius mums gyventi pagal Jėzaus Kristaus pavyzdį? Kaip galime paveikti kitų gyvenimus, jei seksime Jo pavyzdžiu?

Susijusios Raštų ištraukos

Jono 14:6; 1 Nefio 10:6; Mozijo 3:5–7; Helamano 5:12; 3 Nefio 11:3–7; DS 34:3–7; 76:22–24; Džozefas Smitas—Istorija 1:17

Pagalba mokytojui

„[Venkite] pagundos panaudoti per daug medžiagos. <...> Mes mokome žmones, o ne vien pateikiame temos medžiagą; ir <...> kiekviename mano kada nors matytame pamokos plane jos neišvengiamai yra daugiau, negu per tam skirtą laiką įmanoma panaudoti“ (Džefris R. Holandas, „Teaching and Learning in the Church“, *Ensign*, June 2007, p. 91).

Išnašos

1. Iš „Message of President Joseph Fielding Smith“ (žinia perskaityta 1955 m. gegužės 22 d., Džozefo Fildingo Smito kolekcija, Bažnyčios istorijos biblioteka), p. 2.
2. Iš Joseph Fielding Smith Jr. ir John J. Stewart *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 387–388; kursyvas išlaikytas.

3. Iš Leon R. Hartshorn, „President Joseph Fielding Smith: Student of the Gospel“, *New Era*, Jan. 1972, p. 63.
4. Iš „The First Prophet of the Last Dispensation“, *Ensign*, Aug. 1971, p. 6.
5. Iš „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, p. 2, 4.
6. Iš asmeninio susirašinėjimo, cituota iš *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:28–29.
7. Iš Conference Report, Apr. 1912, p. 67.
8. Iš „The One Fundamental Teaching“, *Improvement Era*, May 1970, p. 3; kuryvas išlaikytas.
9. Iš „Out of the Darkness“, p. 2, 4.
10. Iš asmeninio susirašinėjimo, cituota iš *Doctrines of Salvation*, 1:18.
11. Iš „The Spirit of Reverence and Worship“, *Improvement Era*, Sept. 1941, p. 573; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:15.
12. Iš asmeninio susirašinėjimo, cituota iš *Doctrines of Salvation*, 1:28.
13. Iš asmeninio susirašinėjimo, cituota iš *Doctrines of Salvation*, 1:29.
14. Iš *Man: His Origin and Destiny* (1954), p. 117.
15. Iš Conference Report, Oct. 1914, p. 98.
16. Iš Conference Report, Oct. 1924, p. 100–101.
17. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 186; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:302.
18. Iš „Follow His Example“, *New Era*, Aug. 1972, p. 4.
19. Iš „The Plan of Salvation“, *Ensign*, Nov. 1971, p. 5.
20. Iš „Christmas Message to Children of the Church in Every Land“, *Friend*, Dec. 1971, p. 3.
21. Iš „Follow His Example“, p. 4.

*„Dar prieš šios žemės pamatų sukūrimą mes
gyvenome kartu su [savo Tėvu danguje]“*

Išgelbėjimo planas

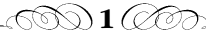
„Mūsų Tėvas danguje savo dvasiniams vaikams parūpino išgelbėjimo planą, <...> pagal kurį jie galėtų tobulėti tol, kol igis amžinąjį gyvenimą.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Po ilgos ligos, 1901 m. balandžio 29 d., mirė Džozefo Fildingio Smito aštuoniolikmetė sesuo Alisa. Tuo metu Anglijoje Džozefas buvo bebaigiąs savo nuolatinę misiją. Jo reakcija į žinią apie Alisos mirtį atskleidė jo meilę savo šeimos nariams ir jo liudijimą apie išgelbėjimo planą. Savo dienoraštyje jis rašė: „Mums visiems tai baisus smūgis. Tikrai iki galo nesuvokiau jos ligos rimtumo, nors žinojau, kad ji serga. Aš buvau įsitikinęs, kad po kelių savaičių vėl sutiksiu ją ir likusią savo šeimą, tačiau tebūnie Dievo valia. Būtent tokiomis akimirkomis labiausiai laukiamas dalykas yra Evangelijos teikiamos viltys. Mes visi susitiksime kitoje pusėje ir mėgausimės kitų draugijos malonumais ir palaimomis, šeimos ryšiai ten jau nebenutrūks, ten gyvendami visi būsimė palaiminti ir patirsime švelnius Tėvo danguje pasigailėjimus. Kad visada eičiau tiesos keliu ir gerbčiau turimą vardą, kad susitikimai su mano mirusiais giminaičiais man teiktų pačius maloniausius ir amžiniausius jausmus – to nuolankiai meldžiu.“¹

Tarnaudamas apaštalu, o vėliau Bažnyčios Prezidentu, Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas nuolatos liudydavo apie viltį, kuri kyla iš Evangelijos supratimo. Jis mokė: „Turime išgelbėjimo planą; skelbiame Evangeliją; o Evangelija yra vienintelė pasaulio viltis, vienintelis kelias, kuris pasauliui atneš ramybę ir ištaisys visas neteisybes, kurios egzistuoja visose tautose.“²

Džozefo Fildingo Smito mokymai

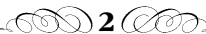

Ikimirtingajame dvasių pasaulyje džiūgavome sužinoję apie Dangiškojo Tėvo išgelbėjimo planą

Visi esame mūsų Tėvo danguje šeimos nariai. Dar prieš šios žemės pamatų sukūrimą mes gyvenome kartu su Juo. Regėjome Jo veidą, jautėme Jo meilę ir klausėmės Jo mokymų; Jis sukūrė įstatymus, kurie padeda tobulėti ir sukurti savo pačių amžinus šeimos vienetus.³

Mūsų Tėvas danguje savo dvasiniams vaikams paruošė išgelbėjimo planą. Pagal šį planą jie galėjo tobulėti tol, kol įgis amžinąjį gyvenimą; o taip tas gyvenimas vadinasi todėl, kad tokį gyvenimą gyvena mūsų Tėvas danguje. Šis planas skirtas padėti Dievo vaikams tapti panašiams į jį ir turėti Jo turimą galią, išmintį ir žinias.⁴

Iš Brangiojo Perlo sužinojome, kad danguje buvo sušaukta taryba, į kurią Viešpats sukvietė savo dvasinius vaikus ir pateikė jiems planą, pagal kurį jie gali nužengti į šią žemę, užsivilkti mirtingąjį gyvenimą ir fizinį kūną, išlaikyti mirtingumo išbandymą ir po to eiti toliau į aukštesnį išaukštinimą per prisikėlimą, kurį įgalins Jo Viengimio Sūnaus Jėzaus Kristaus apmokėjimas [žr. Mozės 4:1–2; Abraomo 3:22–28]. Galimybė patirti mirtingumą ir visas žemiškojo gyvenimo staigmenas, dėl kurių jie įgis patirties per kančią, skausmą, sielvartą, pagundą ir sunkumus, o taip pat per šios žemiškos egzistencijos gyvenimo malonumus, o vėliau, jei bus ištikimi, galimybė per prisikėlimą pereiti į amžinąjį gyvenimą Dievo karalystėje ir tapti kaip Jis [žr. 1 Jono 3:2] pripildė juos džiugesio dvasios ir jie „šaukė iš džiaugsmo“ [žr. Jobo 38:4–7]. Jų išaukštinimui buvo būtina šiame mirtingame gyvenime įgyjama patirtis, žinios bei fizinių kūnų turėjimas – to jie negalėjo įgyti jokia kitu būdu.⁵

Adomo ir Ievos nuopuolis buvo Dangiškojo Tėvo plano dalis

Išgelbėjimo planas, arba įstatymų kodeksas, vadinamas Jėzaus Kristaus Evangelija, buvo sukurtas danguose dar prieš šio pasaulio pamatų klojimą. Ten buvo nutarta, kad mūsų tėvas Adomas ateis į

Adomo ir Ievos nuopuolis „atvėrė kelią skausmui, sielvartui, mirčiai; tačiau <...> jis taip pat atvėrė kelią palaiminimams“

šią žemę ir taps visos žmonių šeimos pradininku. Tame plane buvo nurodyta, kad jis turės ragauti uždraustojo vaisiaus ir atsimesti, dėl to pasaulyje atsiras kančia ir mirtis – Jo vaikų didžiausiam labui.⁶

Nuopuolis buvo esminė žmogaus mirtingojo išbandymo dalis. <...> Jei Adomas ir Ieva nebūtų paragavę vaisiaus, tai jiems nebūtų atitekusi didžioji mirtingumo dovana. Be to jie nebūtų turėję ainijos, o Viešpaties jiems duotas didysis įsakymas nebūtų buvęs įvykdytas.⁷

Adomo nuopuolis atvėrė kelią visiems mirtingumo pokyčiams. Jis atvėrė kelią skausmui, sielvartui, mirčiai; tačiau neturime pamiršti, kad jis taip pat atvėrė kelią palaiminimams. <...> Jis atvėrė kelią pažinimui ir mirtingojo gyvenimo supratimui.⁸

3

Jėzus Kristus pasisiūlė paaukoti Save, kad išgelbėtų mus nuo nuopolio ir mūsų nuodėmių

Dėl Adomo nusižengimo atsirado dvi mirtys: dvasinė ir laikinoji – žmogus buvo ištremtas iš Dievo akivaizdos ir tapo mirtingas bei imlus visokioms kūniškoms negalioms. Kad žmogus galėtų sugrįžti, turėjo būti atlyginta už sulaužytą įstatymą. To reikalavo teisingumas.⁹

Tad buvo savaime suprantama ir teisinga, kad tas, kuris nusideda, turi už tai sumokėti – išpirkti savo nusikaltimą. Adomas nusižengė įstatymui, todėl teisingumas reikalavo, kad jis, ir niekas kitas, atsakytų už nuodėmę ir už tai sumokėtų savo gyvybę. Tačiau Adomas, sulaužęs įstatymą, pats tapo pasmerkimo subjektu, o būnant pasmerktu negalima atpirkti ar atitaisyti savo darbų. To negalėjo padaryti ir jo vaikai, nes ir jie buvo pasmerkti, tad reikėjo tokio, kuris nebūtų pasmerktas ir galėtų sumokėti už tą pirmąją nuodėmę. Be to, kadangi visi esame to pasmerkimo dalis, visi esame bejėgiai sumokėti už savo asmenines nuodėmes. Todėl Tėvui buvo būtina siųsti savo Viengimį Sūnų, kuris buvo be nuodėmės, kad apmokėtų mūsų nuodėmes ir Adomo nusižengimą, nes to reikalavo teisingumas. Dėl to Jis pasisiūlė būti paaukotas už nuodėmes, o miręs ant kryžiaus Sau paėmė tiek Adomo nusižengimą, tiek mūsų asmenines nuodėmes, ir taip išpirko mus nuo nuopuolio ir nuo mūsų nuodėmių su sąlyga, kad atgailausime.¹⁰

Mūsų pareiga mokytis apie Jėzaus Kristaus misiją. Kodėl Jis atėjo? Ką Jis dėl mūsų padarė? Kokia mums iš Jo nauda? Kokią kainą Jis už tai sumokėjo? Kodėl Jam tai kainavo gyvybę, taip, netgi daugiau nei Jo gyvybę! Ką dar, be to, kad leidosi prikaltas prie kryžiaus, Jis padarė? Kodėl Jis ten buvo prikaltas? Jis ten buvo prikaltas todėl, kad Jo kraujas būtų pralietas dėl mūsų išpirkimo iš baisiausios įmanomos bausmės – ištrėmimo iš Dievo akivaizdos. Ant kryžiaus Jis mirė tam, kad sugrąžintų mus atgal, kad mūsų kūnas susijungtų su mūsų dvasia. Jis suteikė mums šią privilegiją. Jis mirė už mus tam, kad gautume savo nuodėmių atleidimą ir mums patiems nereikėtų atlikti bausmės, jei tik Juo tikėsime ir laikysimės Jo įsakymų. Jis sumokėjo kainą. <...>

<...> Joks žmogus negalėjo padaryti to, ką dėl mūsų padarė Jis. Jis galėjo ir nemirti, Jis galėjo to atsisakyti. Jis tai padarė savanoriškai. Jis tai padarė, nes tai buvo Jo Tėvo įsakymas. Jis žinojo, ką reikės iškęsti, bet dėl Savo meilės mums ryžosi tai padaryti. <...>

Į Gelbėtojo rankas ir pėdas sukaltos vinyš tebuvo nedidelė Jo kentėjimo dalis. Galvoju, kad įpratome manyti, jog labiausiai Jis kentėjo tuomet, kai buvo prikaltas ant kryžiaus ir paliktas ant jo kaboti. Bet tuo pasaulio istorijos laikotarpiu taip kentėjo tūkstančiai žmonių. Taigi jei kalbėsime tik apie šią kančią, tai Jo kančia

nesiskyrė nuo kitų tokiu būdu nukryžiuotų žmonių kančios. Tada kas yra didžioji Jo kančia? Noriu, kad šį dalyką įsidėmėtų kiekvienas šios Bažnyčios narys: didžioji Jo kančia vyko dar prieš Jam atsiduriant ant kryžiaus. Tai buvo Getsemanės sode, kur, kaip Raštai mums sako, kraujas sunkėsi iš kiekvienos Jo kūno poros; apimtas didžiausios Savo sielos agonijos Jis šaukėsi Savo Tėvo. Tai nebuvo į jo rankas ir pėdas sukaltos vinyš. Ir manęs neklauskite, kaip tai buvo padaryta, nes aš nežinau. Niekas nežino. Težinome tiek, kad kažkokiu būdu Jis paėmė Sau tą milžinišką bausmę. Jis paėmė Sau mūsų nusižengimus ir sumokėjo už tai kainą, kančios kainą.

Pagalvokite, kaip Gelbėtojas paima Sau kiekvieno asmens našta – kančią – kažkokiu būdu, kurio aš, kaip jau sakiau, negaliu suprasti; tegaliu su tuo sutikti – tai Jam sukėlė skausmo agoniją, o kalamos į Jo rankas ir pėdas vinyš tebuvo menkniekis. Apimtas didelio skausmo Jis sušuko Savo Tėvui: „Jei tai įmanoma, leisk negerti šios taurės!“ Bet tai nebuvo įmanoma [žr. Mato 26:42; Morkaus 14:36; Luko 22:42]. Leiskite man paskaityti porą eilučių, ką Viešpats sako apie tai:

„Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekentėtų, jeigu atgailaus.

Bet jeigu jie neatgailautų, jie turėtų kentėti taip, kaip aš –

kentėjimą, dėl kurio net aš, pats Dievas, didžiausias iš visų, drėbėjau iš skausmo ir kraujavau iš kiekvienos poros, ir kentėjau tiek kūnu, tiek ir dvasia – ir aš norėjau negerti tos karčios taurės ir atsitraukti –

tačiau, Tėvui tebus šlovė, aš išgėriau ir užbaigiau savo paruošimus žmonių vaikams“ [DS 19:16–19].

Kai tai skaitau, tampu nuolankus. Jo meilė žmonijai, pasauliui buvo tokia didelė, kad Jis ryžosi paimti tokią našta, kurios negalėjo pakelti joks kitas mirtingasis, ir sumokėti tokią baisią kainą, kurios joks kitas žmogus negalėjo sumokėti – ir tai tam, kad galėtume išsivaduoti.¹¹

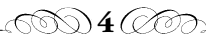
Dievo Sūnus [pasakė]: „Nužengsiu žemyn ir sumokėsiu kainą. Būsiu Išpirkėjas ir nuo Adomo nusižengimo išpirksiu žmones. Paimsiu sau pasaulio nuodėmes ir iš nuodėmių išpirksiu, arba išgelbėsiu, kiekvieną sielą, kuri atgailaus.“¹²

Leiskite pailustruoti. Keliu einantis žmogus įkrenta į tokią gilią ir tamsią duobę, kad nebegali iš jos išlipti ir atgauti laisvės. Kaip jis gali išsigelbėti iš šios keblios padėties? Savo jėgomis jis to nepadarys, nes neturi priemonių išlipti iš tos duobės. Jis šaukiasi pagalbos ir kokia nors gero būdo siela, išgirdusi jo pagalbos šauksmą, skuba jam padėti ir nuleidžia kopėčias – parūpina priemonę, kuri padės jam išlipti iš duobės. Į tokią pačią padėtį, paragavęs uždraustojo vaisiaus, pateko Adomas ir jo ainija. Visi pateko į duobę ir niekas iš jų negalėjo pasiekti viršaus ir padėti kitiems. Duobė – tai ištrėmimas iš Viešpaties akivaizdos ir laikinoji mirtis, kūno išnykimas. Kadangi visi turėjo mirti, tai niekas negalėjo parūpinti išsigelbėjimo priemonių.¹³

Atėjo Gelbėtojas, kuris nepateko duobėn, ir nuleido kopėčias. Jis nulipo žemyn į duobę ir mokė mus, kaip galime išsivaduoti naudodamiesi kopėčiomis.¹⁴

Turėdamas beribę malonę Tėvas išklausė savo vaikų šauksmų ir pasiuntė Savo Viengimį Sūnų, nepajungtą nei mirčiai, nei nuodėmei, kad Jis parūpintų išgelbėjimo priemonę. Tai Jis parūpino per Savo beribį Apmokėjimą ir nesibaigiančią Evangeliją.¹⁵

Mūsų širdžių dėkingumas turėtų būti sklidinai prisipildęs meilės ir paklusnumo didžiai ir švelniai [Gelbėtojo] malonei. Dėl to, ką Jis padarė, turėtume Jo niekada neapvilti. Jis sumokėjo už mus kainą, Savo didžios kančios ir pasiaukojančio kraujo praliejimo ant kryžiaus kainą.¹⁶

Išgelbėjimą užsitarnausime tuomet, kai mūsų mirtingojo gyvenimo pamatu bus Jėzaus Kristaus Apmokėjimas

Mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus yra šio didingo tobulėjimo ir išganyimo plano šerdis.¹⁷

Išgelbėjimo plano pamatas yra Apmokėjimas ir tas planas susideda iš tokių dalių:

pirma, turime tikėti Viešpatį Jėzų Kristų; turime Jį pripažinti Dievo Sūnumi; turime Juo pasitikėti, kliautis Jo žodžiu ir trokšti palaiminimų, kurie gaunami per paklusnumą Jo įstatymams.

Antra, turime atgailauti už savo nuodėmes; turime išsižadėti pasaulio; turime širdimis pasiryžti, be jokių išlygų, gyventi dievobaimingą ir dorą gyvenimą.

Trečia, turime būti pakrikštyti vandenyje rankomis žmogaus, turinčio teisę tai daryti, turinčio galią surišti žemėje ir užantspauduoti danguje; per šias šventas apeigas turime sudaryti sandorą tarnauti Viešpačiui ir laikytis Jo įsakymų.

Ketvirta, turime priimti Šventosios Dvasios dovaną; turime užgimti iš naujo; turime leisti, kad iš mūsų sielų būtų lyg ugnimi išdegintos mūsų nuodėmės ir nelabumas; Šventosios Dvasios galia turime tapti naujais kūriniais.

Penkta, turime išverti iki galo; po krikšto turime laikytis įsakymų; turime darbuotis savo išganymui su baime ir drebėdami prieš Viešpatį; turime gyventi taip, kad įgytume dievotumo savybių ir taptume tokiais žmonėmis, kurie gali mėgautis celestialinės karalystės šlove ir stebuklais.¹⁸

Liudiju, kad šie įstatymai, kuriems žmonės turi paklusti išganymo labui ir kurie sudaro Jėzaus Kristaus Evangeliją, šiais laikais buvo apreikšti pranašams ir apaštalams, ir kad juos dabar vykdo Jo Bažnyčia, kuri yra vėl įkurta čia žemėje.¹⁹

Visi mes šiame mirtingame pasaulyje esame laikinai. Pirma, čia pasiūsti buvome tam, kad savo amžinosioms dvasioms parūpintume buveines [kūnus]; antra – būti išbandyti, patirti tiek sunkių išmėginimų, tiek apstaus džiaugsmo ir laimės, kurią įgyti galima per šventąją paklusnumo amžiniesiems Evangelijos principams sandorą. Mirtingumas, kaip savo vaikams pasakė Lehis, yra „išbandymo būseną“ (2 Nefio 2:21). Būtent čia esame tam, kad būtume išbandyti, ar būdami atskirti nuo mūsų Amžinojo Tėvo akivaizdos ir pamokyti apie amžinąjį gyvenimą mes vis dar Jį mylėsime, gerbsime ir būsim lojalūs jo Mylimam Sūnui Jėzui Kristui.²⁰

Atėjome čia tam, kad būtume išbandyti per sąlytį tiek su blogiu, tiek su gėriu. <...> Tėvas leido Šėtonui ir jo pulkams gundyti mus, tačiau vedini Viešpaties Dvasios ir per apreikšimą duotų įsakymų, būsime pasiruošę rinktis. Mums buvo pažadėta, kad jei elgsimės blogai, būsim baudžiami; o jei elgsimės gerai, tai gausime amžinąjį teisumo atlygį.²¹

*„Mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus yra šio didingo
tobulėjimo ir išgelbėjimo plano šerdis“*

Šis mirtingasis išbandymas [yra] trumpas laikotarpis, sprindis, amžinybės praeitį jungiantis su amžinybės ateitimi. Tačiau šis laikotarpis [yra] labai svarbus. <...> Šis gyvenimas yra pats svarbiausias mūsų amžinosios egzistencijos laikotarpis.²²

5

**Visi žmonės dėl Jėzaus Kristaus Apmokėjimo
patirs prisikėlimo palaimą**

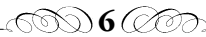
Į šį pasaulį atėjome tam, kad mirtume. Tai buvo suprantama dar prieš mums ateinant čia. Tai to plano dalis, kuri buvo aptarta ir

sutarta dar senokai prieš tai, kai žemėje buvo apgyvendinti žmonės. <...> Buvome pasiruošę ir pasiryžę atlikti tą kelionę iš Dievo akivaizdos dvasių pasaulyje į mirtingąjį pasaulį, kuriame iškęstume viską, kas susiję su tenykščiu gyvenimu: jo malonumus, liūdesį ir mirtį; o mirtis yra tokia pat būtina, kaip ir gimimas.²³

Fizinė mirtis, arba mirtingojo žmogaus mirtis, nėra nuolatinis dvasios atsiskyrimas nuo kūno palapinės; nors kūnas ir vėl suyra į savo pirmines daleles, tačiau tai tėra laikinas atsiskyrimas, kuris baigsis prisikėlimo dieną, kada iš dulkių bus iššauktas kūnas ir dvasios atgaivintas vėl gyvens. Šią palaimą dėl Kristaus Apmokėjimo patirs visi žmonės, nepriklausomai nuo jų gerumo ar nelabumo mirtingume. Paulius sakė, kad turi įvykti tiek teisiųjų, tiek ir neteisiųjų prisikėlimas (Apaštalų Darbų 24:15), o Gelbėtojas sakė, kad visi savo kapuose esantys išgirs jo balsą: „kurie darė gera, prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teismą“ (Jono 5:29).²⁴

Kiekvieno kūno kiekviena esminė dalelė prisikėlimo metu bus vėl atstatyta į savo deramą vietą, nesvarbu, koks tas kūnas buvo mirties metu. Nesvarbu, ar tas kūnas bus sudegęs nuo ugnies, ar suvalgytas ryklio. Kiekviena esminė jo dalelė bus atstatyta į savo deramą vietą.²⁵

Dvasios negali tapti tobulos be kūno iš mėsos ir kaulų. Toks kūnas ir jo dvasia per prisikėlimą taps nemirtingas ir patirs išgelbėjimo palaimas. Po prisikėlimo nebegali būti jokio atsiskyrimo, nes kūnas ir dvasia neatskiriamai susijungs tam, kad žmogus patirtų džiaugsmo pilnatvę. Ir jokių kitų būdu dvasios negali tapti panašios į mūsų amžinąjį Tėvą, tik gimdamos šiam gyvenimui ir prisikeldamos.²⁶

Ištikimieji kartu su savo šeimomis paveldės amžinąjį gyvenimą Dangiškojo Tėvo akivaizdoje

Vieni žmonės paveldi savo tėvų darbu sukauptus turtus. Kiti žmonės paveldi pasaulio sostus, galią ir socialinę padėtį tarp žmonių. Dar kiti siekia paveldėti pasaulio pažinimą ir tapti žymiais savo pačių triūsu ir atkaklumu; bet įmanoma paveldėti ir tokį turtą, kuris yra vertingiausias iš visų, – amžinojo išaukštinimo turtą.

Raštai sako, kad amžinasis gyvenimas, kurį turi mūsų Amžinasis Tėvas ir Jo Sūnus Jėzus Kristus, yra didžiausia Dievo dovana [žr.

DS 14:7]. Jį gaus tik tie, kurie bus apvalyti nuo visų nuodėmių. Tai yra pažadas tiems, „kurie nugali tikėjimu ir yra užantspauduoti pažado Šventąja Dvasia, kurią Tėvas išlieja ant visų tų, kurie yra teisūs ir patikimi. Tai tie, kurie yra Pirmagimio bažnyčia. Tai tie, į kurių rankas Tėvas atidavė viską“ [DS 76:53–55; taip pat žr. 52 eil.].²⁷

Šis išgelbėjimo planas sutelktas į šeimą. <...> [Jis] sukurtas tam, kad galėtume patys kurti amžinąsias šeimas.²⁸

Tie, kurie celestialinėje karalystėje įgis išaukštinimą, turės „amžiną savo sėklos tąsą.“ Jie gyvens su šeimomis.²⁹

Jėzaus Kristaus Evangelija moko, kad šeimos darinys dėl celestialinio išaukštinimo taps išbaigtas ir tame darinyje vienos kartos tėvas, motina ir vaikai bus sujungti su kitos kartos tėvu, motina ir vaikais – ir taip nusitęs iki laiko pabaigos.³⁰

Šios šlovingos amžinojo paveldo palaimos <...> įgyjamos tik per pasiryžimą laikytis įsakymų ir, jei prireiks, kentėti su Kristumi. Kitaip tariant, kandidatai į amžinąjį gyvenimą – didžiausią Dievo dovaną – turi ant altoriaus sudėti viską, ką turi, jei to bus paprašyta, ir net tada, jei būtų pareikalauta už Jo tikslą gyvybę atiduoti, jie nesugebėtų Jam išsimokėti už tas apščias palaimas, gautas ir pažadėtas dėl paklusnumo Jo įstatymams ir įsakymams.³¹

Kai išeisime iš šio pasaulio ir priimsime Evangelijos pilnatvę, tapsime kandidatais į celestialinę šlovę; ne, tapsime daugiau nei kandidatais, jei būsime ištikimi, nes Viešpats mus yra patikinęs, jog per savo ištikimybę pateksime į celestialinę karalystę. <...>

<...> Tad gyvenkime taip, kad užsitikrintume sau vietą ir kad per savo gyvenimo būdą sužinotume, jog pateksime Jo akivaizdon, gyvensime su Juo ir gausime pažadėtą palaiminimų pilnatvę. Kas iš pastarųjų dienų šventųjų norės tenkintis kažkuo mažiau nei mums pažadėta išganymo pilnatvė? <...> Tad būtina, kad nuolankumo ir atgailos dvasioje vis veržtumės pirmyn; iki pat galo laikytumės įsakymų, nes mūsų viltis ir mūsų tikslas yra amžinasis gyvenimas, gyvenimas Tėvo ir Sūnaus akivaizdoje; Viešpats pasakė: „O amžinasis gyvenimas tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją“ [Jono 17:3].³²

Dabar, gyvenimo saulėlydyje, suvokiū, kad nebe už kalnų ta diena, kai būsiu pašauktas atsiskaityti už savo mirtingąjį prievaizdavimą. <...>

Esu tikras, kad visi mylime Viešpatį. Žinau, kad Jis yra gyvas ir laikiu tos dienos, kai išvysiu Jo veidą, viliuosi, kad išgirsiu Jį man sakant: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!“ (Mato 25:34.)

Ir meldžiu, kad mums visiems atitinkamu laiku nusišypsotų tokia laimė.³³

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Skaitydami poskyryje „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“ esančią dienoraščio ištrauką, prisiminkite, kada paguodą radote savo liudijime apie išgelbėjimo planą. Kaip galėtumėte tokią paguodą padėti surasti savo šeimos nariui ar draugui?
- Kaip Prezidento Smito mokymai apie dangaus tarybą gali mums padėti, kai patiriame išbandymų? (Žr. 1 poskyrį.)
- Prezidentas Smitas mokė: „neturime pamiršti, kad [Adomo ir Ievos nuopuolis] <...> atvėrė kelią palaiminimams“ (2 poskyris). Kodėl, jūsų manymu, būtina nepamiršti šios tiesos? Kokių palaiminimų patyrėte dėl nuopuolio?
- Kaip 3 poskyryje pateikiamas Prezidento Smito pavyzdys apie žmogų duobėje siejasi su mūsų gyvenimu? Pamąstykite, kaip per Savo Apmokėjimą jus išvadavo Gelbėtojas.
- Ką 4 poskyryje parašyti Prezidento Smito žodžiai byloja apie mūsų gyvenimo tikslą čia, žemėje? Ką mums parūpino Viešpats, kad padėtų saugiai praeiti šio laikotarpio išbandymus?
- Kaip galite kam nors padėti suprasti Prezidento Smito pareiškimą 5 poskyryje, kad „mirtis yra tokia pat būtina, kaip ir gimimas“? Kaip jūsų gyvenimą veikia prisikėlimo doktrina?
- Kuo pasaulio turtai skiriasi nuo „amžinojo paveldo“, kurį galime įgyti per išgelbėjimo planą? (Žr. 6 poskyrį.) Kaip šių skirtumų suvokimas mums gali padėti pasiruošti amžinajam gyvenimui?

Susijusios Raštų ištraukos

Jobo 38:4–7; 2 Nefio 2:15–29; 9:5–27; Almos 12:20–35; DS 19:16–19; Mozės 5:10–12

Pagalba mokytojui

„Kad padėtų mokyti Raštų ir pastarųjų dienų pranašų žodžių, Bažnyčia mums paruošė vadovėlius pamokoms ir kitą medžiagą. Tad retai prireiks komentarų ar kitokių žinytų“ (*Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* [1999], p. 52).

Išnašos

1. Iš Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 117–118.
2. „To the Saints in Great Britain“, *Ensign*, Sept. 1971, p. 4.
3. Iš „Pres. Smith Tells of Parents' Duty“, *Church News*, Apr. 3, 1971, p. 10.
4. Address at the Logan Utah Institute of Religion, Jan. 10, 1971, p. 3; nepublikuotas rankraštis.
5. „Is Man Immortal?“, *Improvement Era*, Feb. 1916, p. 318; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:58.
6. *Elijah the Prophet and His Mission ir Salvation Universal* (1957), p. 65–66.
7. Iš Conference Report, Oct. 1966, p. 59.
8. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement — Redemption, Salvation, Exaltation“, *Deseret News*, Church section, Apr. 22, 1939, p. 3; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:115.
9. „The Atonement“, *Deseret News*, Church section, Mar. 2, 1935, p. 7; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:122.
10. *Elijah the Prophet and His Mission ir Salvation Universal*, p. 79–80.
11. *Seek Ye Earnestly*, comp. Joseph Fielding Smith Jr. (1970), 118–120.
12. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement — Redemption, Salvation, Exaltation“, 5; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:123.
13. *Elijah the Prophet and His Mission ir Salvation Universal*, p. 80–81.
14. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement — Redemption, Salvation, Exaltation“, 5; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:123.
15. *Elijah the Prophet and His Mission ir Salvation Universal*, p. 81.
16. „Purpose and Value of Mortal Probation“, *Deseret News*, Church section, June 12, 1949, p. 21; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:132.
17. Address at the Logan Utah Institute of Religion, Jan. 10, 1971, p. 3; nepublikuotas rankraštis.
18. „The Plan of Salvation“, *Ensign*, Nov. 1971, p. 5.
19. „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, p. 26.
20. Iš Conference Report, Apr. 1965, p. 11.
21. Iš Conference Report, Apr. 1964, p. 107–108.
22. „Purpose and Value of Mortal Probation“, p. 21; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:69.
23. Iš „Services for Miss Nell Sumsion“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1938, p. 10–11.
24. „What Is Spiritual Death?“, *Improvement Era*, Jan. 1918, p. 191–192; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:216–217.
25. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 5:103; kursyvas pašalintas.
26. „The Law of Chastity“, *Improvement Era*, Sept. 1931, p. 643; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:85–86.
27. *The Way to Perfection* (1931), p. 21–22.
28. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), p. 2.
29. Asmeninė korespondencija, cituota leidinyje *Doctrines of Salvation*, 2:287; kursyvas pašalintas.

30. Iš Conference Report, Apr. 1942,
p. 26; taip pat žr. *Doctrines of
Salvation*, 2:175.
31. *The Way to Perfection*, p. 23.
32. Iš Conference Report, Apr. 1922,
p. 61–62.
33. „Let the Spirit of Oneness Prevail“,
Ensign, Dec. 1971, p. 136.

„Evangeliija yra orientuota į šeimą; ja reikia vadovautis šeimose“

Stiprinkime ir saugokime šeimą

*„Viešpats nori, kad sustiprintume
ir apsaugotume šeimą.“*

Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas pareiškė: „Šeima yra svarbiausia organizacija čia ir amžinybėje.“¹ Niekur jis nemokė aiškiau nei namuose, rodydamas mylinčio vyro, tėvo ir senelio pavyzdį. „Nors tarnavo Apaštalu ir buvo labai užimtas, jis visuomet rasdavo laiko savo šeimai, „už praleistas dienas namiškiams atsilygindamas dviguba meilės doze.“²

Kartą kažkas paklausė Prezidento Smito antrosios žmonos Etelės: „Papasakokite mums, koks jis iš tiesų yra?“ Žinodama, jog Bažnyčios nariai manė, kad jos vyras yra be galo griežtas, ji atsakė:

„Prašote, kad papasakočiau, koks jis yra? Manydavau, kad jam iškeliauvus anapilin, žmonės sakys: „Jis labai geras žmogus, nuoširdus, griežtų pažiūrų ir t. t.“ Jie kalbės apie jį taip, kaip jį mato bendruomenė; bet vyras, kurį jie apibūdins, labai skiriasi nuo manojo. Mano vyras išties yra malonus, mylintis vyras ir tėvas, kurio didžiausias gyvenimo siekis yra padaryti savo šeimą laimingą. Siekdamas šio tikslo jis visiškai pamiršta save. Tai vyras, kuris užliūliuoja irzlų vaiką, vyras, kuris seka pasakas mažiesiems, vyras, kuris nėra per daug pavargęs ar užsiėmęs, kad pavakartotų ar atsikeltų ankstų rytą ir padėtų vyresniems vaikams išspręsti painias namų darbų užduotis. Kai užpuola ligos, mano vyras meiliai slaugo ligonį. Jie šaukiasi tik savo tėvo, manydami, kad jis išgydys visas jų ligas. Jo rankos sutvarsto žaizdas, suteikia drąsos, kai jie klysta, jo balsas švelniai patarinėja tol, kol jie tampa laimingi darydami tai, kas džiugina jį. <...>

Mano vyras – nesavanaudis, kantrus, dėmesingas kitiems, atidus, užjaučiantis, iš visų jėgų besistengiantis savo mylimųjų gyvenimą paversti didžiausiu džiaugsmu. Štai koks mano vyras.“³

Prezidento Smito vaikai papasakojo, kaip jis stengėsi sustiprinti ir apsaugoti savo šeimą, ir jų „gyvenimą paversti didžiausiu džiaugsmu.“ Džozefo Fildingio Smito biografijoje, kurią bendrai parašė Džozefas Fildingas Smitas Jn. ir Džonas Dž. Stiuartas, užrašytas toks atsiminimas: „Mažieji džiaugdavosi matydami savo tėvą, besijuosiantį prijuostę ir pradedantį kepti daugybę pyragų. Jiems labiausiai patikdavo pyragas su džiovintų vaisių ir uogų įdaru. Įdarą jis pasigamindavo pats. Bet jam patikdavo kepti ir kitokius pyragus: obuolių, vyšnių, persikų ir moliūgų. Tam, kad iškeptų pyragus, reikėjo visos šeimos – mažieji bėginėdavo tai į vieną, tai į kitą namo dalį ir surinkdavo būtinus įrankius ir produktus. Skanus, gundantis didelėje krosnyje kepamų pyragų aromatas laukimą paversdavo džiugia akimirka. Jis atidžiai prižiūrėdavo kepinius ir ištraukdavo juos nei per anksti, nei per vėlai. Tuo tarpu Etelė užmaišydavo naminių ledų, o mažieji iš eilės sukldavo ledų gamybos aparatą.“⁴

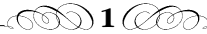
Daglasas A. Smitas sakė, kad su tėvu „puikiai sutardavęs.“ Jis pasakojo apie užsiėmimus, kurie jiems abiem patiko: „Retkarčiais pasiboksuodavome arba suvaidindavome, kad boksuojamės. Mes negalėjome suduoti vienas kitam. Man to daryti neleido pagarba jam, o jam – didžiulė meilė man. <...> Tai buvo panašiau į mosikavimąsi ore, o ne į boksą. Mes žaisdavome šachmatais ir aš džiaugdavausi, kai pavykdavo jį nugalėti. Bet dabar, žvelgdamas atgal, manau, kad jis man pasiduodavo.“⁵

Amelija Smit Makonki prisimena: „Galima sakyti, kad mūsų namuose būdavo smagu sirgti, nes jis mumis ypatingai rūpindavosi. <...> Jis linksmindavo mus Edisono gramofonu leisdamas gražią muziką. Norėdamas mus pralinksminti šokdavo pagal muziką arba žygiuodavo aplink kambarį, o kartais bandydavo dainuoti. <...> Jis atnešdavo mums nuostabius, didelius, saldžius apelsinus, atsiėsdavo ant lovos, juos nulupdavo ir dalindavo po skiltele. Jis pasakodavo apie savo vaikystę arba, kaip jį slaugydavo tėvas. Jei to prireikdavo, jis suteikdavo mums palaiminimą.“⁶ Amelija taip pat papasakojo, kaip tėvas juos auklėdavo: „Jei kuriam nusikaltusiam reikėdavo pamokėlės, jis tiesiog uždėdavo rankas mums ant pečių

ir žiūrėdamas į akis, su nuoskauda savosiose, sakydavo: „Kaip norėčiau, kad mano vaikučiai būtų geri.“ Jokia beržinė košė ar kokia kita bausmė neprilygtų savo efektyvumu.“⁷

Tokią meilę ir dėmesį Prezidentas Smitas skyrė ne tik savo vaikams, bet ir vaikaičiams. Jo anūkas Hoitas V. Briusteris Jn. pasakojo, kad kartą, 1958 m., tarnaudamas misionieriumi Nyderlanduose jis gavo leidimą dalyvauti Londono šventyklos Anglijoje pašventinime. Kai jis drauge su kitais misionieriais atsisėdo susirinkimų salėje, jį pamatė senelis. Hoitas pasakoja, kas nutiko: „Tą pačią sekundę jis pašoko ir mosuodamas pakvietė pas save. Tą akimirką nemačiau Džozefo Fildingio Smito, Dvylikos Apaštalų Tarybos Prezidento, <...> bet senelį, kuris pamatė vieną iš savo mylimų vaikaičių. Nesivaržydamas atsiskyriau nuo grupės, nusukubėjau prie pakylės, kur jis, visiems iškilmingo susirinkimo dalyviams matant, mane apkabino ir pabučiavo. Man tai buvo viena iš švenčiausių ir labiausiai įsiminusių gyvenimo akimirku.“⁸

Džozefo Fildingio Smito mokymai

Šeima yra svarbiausia organizacija čia ir amžinybėje

Leiskite priminti, kokia svarbi yra šeima visame mūsų Dangiškojo Tėvo plane. Iš tikrųjų Bažnyčios organizacija egzistuoja tam, kad padėtų šeimoms ir jos nariams gauti išaukštinimą.

Šeimos vienybė ir šeimos pasišventimas Evangelijai yra tokie svarbūs, kad priešininkas deda vos ne visas pastangas sunaikinti šeimą visuomenėje. Iš visų pusių puldinėjamas elementarus šeimos vientisumas, nes tai yra pamatas to, kas gera ir kilnu gyvenime. <...> Abortų darymą reguliuojančių įstatymų liberalizavimas visame pasaulyje rodo, kad nepaisoma gyvybės šventumo. Dėl draudžiamų narkotikų vartojimo ir piktnaudžiavimo leistiniais vaistais vis dažniau išyra šeimos. Jaunimo panieka valdžiai auga dėl didėjančios nedarbo ir nepaklusnumo namuose. <...>

Blogio jėgos žmones pradeda pulti nuo šeimos šaknų, todėl pastarųjų dienų šventųjų tėvams yra ypač svarbu apsaugoti ir sustiprinti šeimą. Gali būti, kad atsiras keletas labai stiprių žmonių, kurie gali

išlikti be šeimos paramos, tačiau daugumai mūsų reikia rūpestingų namiškių meilės, mokyimo ir pritarimo.⁹

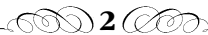
Yra keletas senų tiesų, kurios išliks tol, kol bus pasaulis, ir kurių negali pakeisti jokia pasaulietiška pažanga. Viena tų tiesų yra ta, kad šeima (organizacija, susidedanti iš tėvo, motinos ir vaikų) yra viso ko pagrindas Bažnyčioje; kita tiesa yra ta, kad nuodėmės prieš tyrą ir sveiką šeimos gyvenimą yra tos nuodėmės, kurios galiausiai turės rimčiausias pasekmes tose tautose, kur jos vyksta. <...>

Žmonių šeiminis gyvenimas yra daug svarbesnis už tų žmonių profesiją ar turtą. Visa kita neturi tokių rimtų pasekmių, svarbiausia, kad būtų tikra šeima ir kad jos nariai atliktų savo pareigas.¹⁰

Niekas negali pakeisti namų, kuriuose viešpatauja teisumas. Pasaulis gal taip ir nemano, bet taip yra ir taip turėtų būti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. Šeima yra Dievo karalystės vienetas.¹¹

Šeima yra svarbiausia organizacija čia ir amžinybėje. <...> Viešpats nori, kad sustiprintume ir apsaugotume šeimą. Maldaujame tėvus užimti jiems priklausančią vadovo vietą savo namuose. Prašome motinas palaikyti ir stiprinti savo vyrus ir būti šviesa savo vaikams.¹²

Evangelija yra orientuota į šeimą; ja reikia vadovautis šeimose. Būtent joje siekdami sukurti amžiną šeimą, panašią į Dievo, mūsų Tėvo, šeimą, mes gauname didžiausią ir svarbiausią mokymą.¹³

Viešpats įsteigė šeimą taip, kad ji išliktų visą amžinybę

Kaip žinome, santuoka yra amžinasis principas, paskirtas dar prieš šio pasaulio sukūrimą ir įtvirtintas šioje žemėje dar tada, kai joje nebuvo mirties. Mūsų pirmiesiems gimdytojams buvo įsakyta daugintis ir pripildyti žemę. Iš to suprantame, kad šeimos organizacijai buvo skirta būti amžinai. Šiai žemei paruošto plano pamatu tapo įstatymai, valdantys celestialinį pasaulį. Viešpaties didis darbas ir šlovė yra „įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą“ [Mozės 1:39]. Tai pasiekama tik per santuoką ir šeimą, tokia yra amžinoji tvarka tarp išaukštintųjų ir taip buvo begalėje pasaulių.¹⁴

„Iš tikrųjų Bažnyčios organizacija egzistuoja tam, kad padėtų šeimoms ir jų nariams gauti išaukštinimą“

Evangelijoje pateiktas žmonių santvarkos šioje žemėje planas yra panašus į įstatymą, galiojantį Dievo karalystėje. Kas gali būti skaudžiau už vienatvę amžinybėje, kurioje neturėtume nei tėvo, nei motinos, nei vaikų? Apima didžiulis siaubas pagalvojus apie tautą, kurioje šeima nebūtų jos svarbiausias pagrindas, apie tautą, kurioje visi tautiečiai būtų svetimi vieni kitiems ir nebūtų įgimtos meilės, kurioje žmonės nebūtų susieti šeimos ryšiais. Tai galėtų privesti tik prie vieno – anarchijos ir žlugimo. Ar neprotinga manyti, kad tas pats taikytina ir Dievo karalystei? Jei toje karalystėje nebūtų šeimos ryšių ir visi vyrai ir moterys būtų angelai, neturintys giminystės saitų, kaip tuo daugelis tiki, ar tai būtų laimės vieta, t. y. dangus?¹⁵

Pora eina į Viešpaties šventyklą, kad būtų užantspauduota, sutuokta laikui ir amžinybei. Vaikai, gimę tokioje šeimoje, bus to tėvo ir tos motinos vaikai ne tik mirtingame gyvenime, bet ir amžinybėje, o taip pat jie taps Dievo šeimos danguje ir žemėje nariais, kaip to

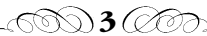
mokė Paulius [žr. Efeziečiams 3:14–15]. Tokia šeimos tvarka turėtų visada išlikti. <...>

<...> Jiems gimę vaikai turi teisę turėti tėvą ir motiną, o tėvas ir motina turi pareigą prieš savo Amžinąjį Tėvą būti ištikimi vienas kitam ir užauginti vaikus tiesos šviesoje, kad per visą amžinybę jie išliktų vieningi – šeima didelėje Dievo šeimoje.¹⁶

Pastarųjų dienų šventiesiems derėtų atsiminti, kad už celestialinės karalystės ribų [po mirties] šeimos organizacija neegzistuoja. Ji išsaugoma tiems, kurie pasiryžę laikytis kiekvienos sandoros, kiekvieno įsipareigojimo, duoto gyvenant šiame mirtingame gyvenime.¹⁷

Dievo karalystė bus lyg viena didelė šeima. Mes vadinamės broliais ir seserimis. Per Jėzaus Kristaus Evangeliją mes iš tiesų tampame bendrapaveldėtojais su Jėzumi Kristumi [žr. Romiečiams 8:16–17], Dievo sūnumis ir dukterimis, ir, jei atgailausime ir laikysimės įsakymų, galėsime džiaugtis jo karalystės palaimų pilnatve.¹⁸

Viltis, kad gausime amžinąjį gyvenimą, ir tai, kad po prisikėlimo vėl matysime savo šeimos narius, kiekvienam šeimos nariui suteikia daugiau meilės ir švelnumo. Turėdami tokią viltį vyrai labiau linkę smarkiau ir švenčiau mylėti savo žmonas; o žmonos taip mylėti savo vyrus. Švelnūs gimdytojų jausmai ir rūpestis savo vaikais auga, vaikai tampa labiau mylimi ir susiejami draugėn nenutraukiamais laimės ir meilės saitais.¹⁹

Kartu leisdami laiką, mylėdami vieni kitus ir kartu gyvendami pagal Evangeliją mes sustipriname ir apsaugome savo šeimas

Pagrindinė pastarųjų dienų šventųjų namų paskirtis yra užtikrinti, kad kiekvienas šeimos narys kurtų tokią aplinką ir sąlygas, kurios visiems leistų tobulėti. Tėvams reikės skirti daug daugiau laiko ir energijos, nei to reikia rūpinantis vien fiziniais vaikų poreikiais. Vaikams tai reikš, kad reikės suvaldyti įgimtą savanaudiškumo polinkį.

Ar siekdami pasisekimo šeimoje ir namuose praleidžiate tiek pat laiko, kiek jo praleidžiate siekdami visuomeninės ir profesinės sėkmės? Ar savo geriausią kūrybinę energiją skiriate pačiam

svarbiausiam visuomenės vienetui – šeimai? O galbūt jūsų šeimos santykiai yra tik neteikianti jokio pasitenkinimo rutina? Gimdytojai ir vaikai turi būti pasiruošę teikti pirmenybę šeimos atsakomybėms, tai padės pasiekti šeimos išaukštinimo.²⁰

Namai <...> tai dirbtuvė, kurioje sukonstruojamas žmogaus charakteris, o tai, kaip jis konstruojamas, priklauso nuo esamų gimdytojų ir vaikų santykių. Namai niekada nebus tokie, kokie jie turėtų būti, jei juose nebus deramų šeimos santykių. Ar jie derami, ar ne, iš tikrųjų priklauso tiek nuo gimdytojų, tiek ir nuo vaikų, tačiau daug daugiau nuo gimdytojų nei nuo vaikų. Jie turi stengtis kaip įmanydami.²¹

„Oi, eik iš čia, neturiu laiko galvos kvaršinimui“, – savo trimeitei dukrytei, bandžiusiai padėti namų ruošoje, išrėžė skubanti ir nekantri mama. <...> Kiekvienas normalus vaikas turi prigimtinį troškimą padėti, tad tėvai neturi teisės dėl to skųstis. Sunkūs namų ruošos darbai tiesiog neegzistuos, jei prie jų prisidės visi šeimos nariai. Darnus šių atsakomybių vykdymas padės sukurti pačią nuostabiausią draugystę.

Jei man reikėtų paminėti vieną, mano manymu, didžiausią mūsų, kaip gimdytojų, trūkumą, sakyčiau, kad tai nesugebėjimas įsijausti ir suprasti savo vaikus. Gyvenkite su vaikais; sekite jų kelius. <...> Jei būsite draugiški savo vaikams – pavergsite jų širdis.²²

Mes stengiamės padėti gimdytojams suprasti, kad reikia labiau rūpintis savo vaikais, kad namuose reikia daugiau Evangelijos dvasios, daugiau vienybės ir daugiau tikėjimo; daugiau religinio ir dvasinio tėvų, taip pat ir motinų, atsakingumo – daugiau Evangelijos mokymo namuose.²³

Gimdytojams Bažnyčioje mes sakome: „Visa širdimi mylėkite vienas kitą.“ Puoselėkite moralę ir gyvenkite pagal Evangeliją. Auginkite savo vaikus šviesoje ir tiesoje; mokykite juos gelbstinčių Evangelijos tiesų; paverskite savo namus dangumi žemėje, vieta, kur gyventų Viešpaties Dvasia ir kiekvieno nario širdį užvaldytų teisumas.²⁴

Meldžiu, kad mūsų Dangiškasis Tėvas mums visiems suteiktų stiprybės pasiekti mūsų tikrąjį potencialą. Meldžiu, kad Bažnyčios

narių namuose gyventų Jo Dvasia, kad juose viešpatautų meilė ir harmonija. Lai mūsų Tėvas išsaugo ir išaukština mūsų šeimas.²⁵

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Skaitydami pasakojimus, esančius poskyryje „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“, apmąstykite, kaip savo gyvenime galite vadovautis Prezidento Smito pavyzdžiu. Pagalvokite, kaip jūs asmeniškai galite geriau stiprinti šeimos santykius.
- Apmąstykite šeimos svarbą, kaip tai aprašyta 1 poskyryje. Ką darote, kad sustiprintumėte savo šeimą ir neleistumėte blogoms šio pasaulio įtakoms jos paveikti?
- Prezidentas Smitas kalbėjo apie „[viltį], kad gausime amžinąjį gyvenimą, ir tai, kad po prisikėlimo vėl matysime savo šeimos narius“ (2 poskyris). Kaip ši viltis daro įtaką jūsų bendravimui su šeimos nariais?
- 3 poskyryje Prezidentas Smitas pateikia tris sielą tiriančius klausimus. Mintyse atsakykite į tuos klausimus. Skaitydami šį poskyrį, apmąstykite, ką galėtumėte pakeisti savo gyvenime, kad būtų maloniau gyventi jūsų namuose.

Susijusios Raštų ištraukos

Patarlių 22:6; 1 Nefio 8:37; DS 88:119; 93:40–50; taip pat žr. „Šeima. Pareiškimas pasauliui.“

Pagalba mokytojui

„Paprasykite, kad mokiniai pasirinktų juos dominantį skyrelį ir tyliai jį perskaitytų. Pasirinkusius tuos pačius skyrelius pakvieskite susiskirstyti grupelėmis po du ar tris ir jose aptarti tai, ko išmoko“ (iš šios knygos vii puslapio).

Išnašos

1. „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, p. 27.
2. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 m.), p. 14.
3. Ethel Smith, iš Bryant S. Hinckley „Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, June 1932, p. 459.
4. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 228.
5. Douglas A. Smith, iš D. Arthur Haycock, *Exemplary Manhood Award*, Brigham Young University Speeches of the Year (Apr. 18, 1972), p. 5.

6. Amelia Smith McConkie, „Joseph Fielding Smith“, *Church News*, Oct. 30, 1993, p. 10.
7. Amelia Smith McConkie, „Joseph Fielding Smith“, p. 10.
8. Iš Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 254.
9. Iš „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, viršelio vidinė pusė ir p. 1.
10. „Our Children—„The Loveliest Flowers from God’s Own Garden“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1969, p. 4.
11. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 152.
12. „Counsel to the Saints and to the World“, p. 27.
13. „Mothers in Israel“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1970, p. 886.
14. *The Way to Perfection* (1931 m.), p. 251.
15. „A Peculiar People“, *Deseret News*, Church section, Apr. 2, 1932, p. 6; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:65–66.
16. Iš Conference Report, Apr. 1961, p. 49.
17. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 153.
18. Iš Conference Report, Apr. 1959, p. 24.
19. *The Way to Perfection*, p. 258.
20. Iš „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, p. 1.
21. „Our Children—„The Loveliest Flowers from God’s Own Garden“, p. 6.
22. „Our Children—„The Loveliest Flowers from God’s Own Garden“, p. 6–7.
23. *Take Heed to Yourselves!* (1966 m.), p. 354.
24. „Counsel to the Saints and to the World“, p. 27.
25. Iš „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, p. 1.

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas paaiškino, kodėl kviečia pastarųjų dienų šventuosius atgailauti: „Aš myliu Bažnyčios narius“

Tikėjimas ir atgaila

„Bažnyčios nariams, ir ne tik jiems, reikia atgailauti. Mums reikia daugiau tikėjimo ir daugiau ryžto tarnauti Viešpačiui.“

Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas mokė: „Nuodėmių atleidimas gaunamas tikėjimu ir nuoširdžia atgaila.“¹ Jis sakė, kad „būtina ne tik tikėti, bet ir atgailauti“, jis taip pat mokė, kad jei iki galo tikėdami darysime gerus darbus, „gausime ištikimiesiems skirtą atlygį ir vietą celestialinėje Dievo karalystėje.“² Trokšdamas, kad visi žmonės gautų tokį atlygį, per visą savo tarnystę jis liudijo Jėzų Kristų ir skelbė atgailą.

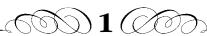
Netrukus po to, kai buvo pašauktas Apaštalų, jis pasakė: „Manau, jog tokia mano misija, nes lankantis Sionės kuoluose Viešpaties Dvasia įkvėpdavo žmonėms pasakyti, kad *dabar* yra atgailos diena. Aš kviesdavau pastarųjų dienų šventuosius atminti savo sandoras, savo pažadus Viešpačiui laikytis jo įsakymų ir sekti Izraelio vyresniųjų – Dievo pranašų – mokymais ir nurodymais, kaip tai buvo užrašyta šiuose Šventuose Raštuose. Visur turėtume būti nuolankūs ir apdairūs priešais Viešpatį, kad mus palaimintų ir vestų jo Šventoji Dvasia. Manau, kad ši diena skirta įspėti. Ji buvo įspėjimo diena nuo to laiko, kai pranašas pirmą kartą gavo dangaus pareiškimą, kad turi būti sugrąžinta Evangelija.“³

Vieną sekmadienį sakramento susirinkime Prezidentas Smitas papasakojo susirinkusiems, kodėl jis kalbėdavo įspėjimo balsu. Tame susirinkime dalyvavęs jo sūnus Džozefas vėliau rašė: „Gera atsimenu kai kurias tądien [mano tėvo] išsakytas mintis. „Kas jūsų draugas, arba kas jus labiausiai myli?“ – klausė jis susirinkusiųjų. Tas, kas sako, kad viskas gerai Sionėje, kad klestėjimas ne už kalnų, ar tas, kas įspėja, kad jei negyvensite pagal Evangeliją, ateis pažadėtos

negandos ir sunkumai? Noriu, jog žinotumėt, kad myliu Bažnyčios narius, nenoriu, kad peržengus mirtingo gyvenimo uždangą kažkas kaltindamas mane pasakytų: „Jei tik būtum mane įspėjęs, nebūčiau tokioje padėtyje.“ Todėl perspėju vildamasis, kad mano broliai ir seserys bus pasiruošę šlovės karalystei.“⁴

Tie, kurie glaudžiai bendradarbiavo su Prezidentu Smitu, matė, kad nepaisant griežtų perspėjimų jis buvo mylintis žmogus, besirūpinantis tais, kurie grumiasi su nuodėme. Vyresnysis Francis M. Gibonsas, tarnavęs Pirmosios Prezidentūros sekretoriumi, dažnai dalyvaudavo susirinkimuose, kuriuose Prezidentas Smitas svarstė Bažnyčios narių drausminimo klausimus. Vyresnysis Gibonsas atsimena: „Sprendimus jis priimdavo vadovaudamasis gera širdimi ir meile, ir pagal aplinkybes parodydavo kiek įmanoma daugiau gailestingumo. Kai susipažindavo su sunkių aplinkybių atvejais, jis dažnai klausdavo: „Kodėl žmonės blogai elgiasi?“ Klausdavo nesistengdamas apkaltinti ar pasmerkti, bet liūdesio ir gailėsčio kupina širdimi.“⁵ Prezidentas Spenseris V. Kimbolas, kartu su Prezidentu Smitu tarnavęs Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu, sakė: „Daug kartų esame kalbėję, jog dėl to, kad Dvylika bus Izraelio teisėjai, kiekvienas džiaugsimės patekę į jo rankas, nes jo teismas bus geras, gailestingas, teisingas ir šventas.“⁶ Įšventindamas vyskupus, Prezidentas Smitas dažnai patardavo: „Atminkite, kad visi turi silpnybių ir kiekviena istorija turi dvi perspektyvas. Jei teisdami klystate, įsitikinkite, kad net klysdami esate meilės ir gailestingumo pusėje.“⁷

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Pirmasis Evangelijos principas yra tikėjimas į Viešpatį Jėzų Kristų

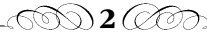
Mūsų tikėjimas sukoncentruotas į Viešpatį Jėzų Kristų, o per jį į Tėvą. Mes tikime Kristų, pripažįstame jį Dievo Sūnumi ir krikšto vandenyse priimame jo vardą.⁸

Tai, kad Jėzus yra Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, atėjęs į žemę mirti, kad mes gyventume, turi būti svarbiausia dabar ir visada. Tai yra esminė tiesa. Ja pagrįstas mūsų tikėjimas. Jis negali būti sunaikintas. Kad ir kokie būtų pasaulio mokymai ar žmonių išmonė,

turime tvirtai laikytis šio mokymo, nes tai yra svarbiausia, tai būtina mūsų išgelbėjimui. Viešpats savo krauju mus išpirko, jis davė mums išgelbėjimą su sąlyga – turime nepamiršti šios sąlygos – kad mes laikysimės jo įsakymų ir visada jį atminsime. Jei tai darysime, būsime išgelbėti, kai tuo tarpu žmonių išvedžiojimai ir kvailystės dings nuo žemės veido.⁹

Tikėjimu ateiname pas Dievą. Mes nenorėtume laikytis Jo įsakymų, jeigu netikėtume Viešpačiu Jėzumi Kristumi, jei neturėtume tikėjimo į Jį ar Jo apmokėjimą. Dėl tikėjimo mes paklūstame Jo tiesai ir mūsų širdys kupinos troškimo Jam tarnauti. <...>

<...> Pirmasis Evangelijos principas yra tikėjimas į Viešpatį Jėzų Kristų; ir žinoma, mes netikėsime Viešpačiu Jėzumi Kristumi, jei netikėsime ir Jo Tėvu. Tada, jeigu tikime Dievą Tėvą ir Sūnų ir mus veda Šventoji Dvasia, kaip tai ir turi būti, mes tikėsime Viešpaties tarnais, per kuriuos Jis kalbėjo.¹⁰

Tikėti reiškia veikti

„Tikėjimas yra visa ko varomoji jėga“ [Lectures on Faith, 1 pamoka]. Jei akimirka stabtelėsite ir pamąstysite, manau, kad sutiksite, jog tai absoliuti tiesa tiek laikinuose, tiek ir dvasiniuose dalykuose. Tai pasakytina tiek apie mūsų pačių darbus, tiek apie Dievo darbus. <...>

„Tikėjimas be darbų negyvas“ [Jokūbo 2:26] – kitais žodžiais tariant, jo nėra. Manau, kad Jokūbas norėjo pasakyti: „Parodyk man savo tikėjimą be darbų, ir nieko nepasieksi; o aš tau darbais parodysiu savo tikėjimą, ir taip ko nors bus pasiekta“ [žr. Jokūbo 2:18]. Tikėti reiškia veikti. <...> Todėl tikėjimas yra stipresnis už įsitikinimą. <...>

Tikėjimas yra Dievo dovana. Viskas, kas yra gera, yra Dievo dovana. To moko Raštai, kaip tai užrašyta laiško Hebrajams 11-ame skyriuje – šis skyrius yra puiki disertacija apie tikėjimą – ir Viešpaties apreiškimai, užrašyti Doktrinoje ir Sandorose bei kituose Raštuose. Tikėjimas negali būti įgyjamas nieko nedarant, per abejingumą ar pasyvų tikėjimą. Vien tik troškimas įgyti tikėjimą jo nesusuteiks, lygiai kaip troškimas tapti įgudusiu muziku ar dailininku

nesuteiks įgūdžių, jei nieko nedarysime. Čia prasideda mūsų bėdos. Mes įgyjame liudijimą apie Evangeliją, tikime, kad Džozefas Smitas buvo pranašas, tikime Jėzų Kristų, tikime Evangelijos principais, bet ar stengiamės visa tai išlaikyti?

<...> Jei norime, kad mūsų tikėjimas būtų gyvas ir pastovus, turime aktyviai vykdyti visas Bažnyčios nario pareigas. <...>

O, kad mes turėtume tokį tikėjimą kaip Nefis! Perskaitykite 1 Nefio 17 skyrių, kur aprašoma, kad Nefiui ketinant statyti laivą, broliai jam prieštaravo ir šaipėsi iš jo sakydami:

„Mūsų brolis kvailys, nes galvoja, kad gali pastatyti laivą, taip, ir jis taip pat galvoja, kad gali perplaukti šiuos didžiulius vandenius“ [1 Nefio 17:17].

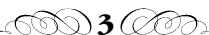
Nefis jiems atsakė:

„Jei Dievas įsakytų man padaryti viską, aš galėčiau tai padaryti. Jei jis man įsakytų pasakyti šitam vandeniui: Būk žemė, – jis būtų žemė; ir jei aš tai pasakyčiau, tai būtų padaryta“ [1 Nefio 17:50].

Toks buvo jo tikėjimas. ¹¹

Dabar mes negyvename regėjimu, kaip tai buvo prieš gimstant šiame pasaulyje. Viešpats tikisi, kad kiekvienas gyvens tikėjimu [žr. 2 Korintiečiams 5:7]; gyvendami tikėjimu gausime teismo atpildą tuo atveju, jeigu paklusime mūsų išgelbėjimui duotiems įsakymams.¹²

Jeigu žmogus nepaklus doktrinai ir negyvens tikėjimu, nepriims tiesos ir nesilaikys duotų įsakymų, tai jam nebus įmanoma gauti amžinąjį gyvenimą. Jam nepadės nei tai, kad jis savo lūpomis pripažįsta, kad Jėzus yra Kristus, nepadės ir tai, kad jis tiki, jog Kristaus Tėvas atsiuntė jį išpirkti žmones. Taigi Jokūbas neklysta sakydamas, kad velniai „tiki ir dreba“, bet neatgailauja [žr. Jokūbo 2:19].¹³

Atgaila yra antrasis Evangelijos principas, būtinasis mūsų išgelbėjimui ir išaukštinimui

Atgaila yra antrasis esminis Evangelijos principas ir tikėjimo vaisius.¹⁴

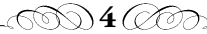
Bažnyčiai, ir ne tik jai, reikia atgailauti. Mums reikia daugiau tikėjimo ir daugiau ryžto tarnauti Viešpačiui.¹⁵

Ar tiesa, kad kai kurie iš mūsų yra įsitikinę, kad nesvarbu kaip nusidedame, svarbiausia, kad ta nuodėmė nebūtų rimta nuodėmė, mirtina nuodėmė, ir net tiki, kad bus išgelbėti Dievo karalystėje? Nefis matė mūsų dienas. Jis sakė, kad žmonės taip kalbės [žr. 2 Nefio 28:7–9]. Tačiau aš sakau jums, kad negalime išeiti iš tiesos ir teismo kelio ir būti vedami Viešpaties Dvasios.¹⁶

Sionėje nėra vietos sąmoningam nusidėjėliui. Joje atsiras vietos atgailaujančiam nusidėjėliui, tam, kuris nusigręžia nuo nedorybės ir siekia amžinojo gyvenimo ir Evangelijos šviesos. Kaip ir Viešpats, mes neturėtume žiūrėti į nuodėmę net su mažiausiu nuolaidžiaivimu, bet verčiau turėtume būti dori ir tobuli priešais Viešpatį.¹⁷

Tik teisūs žmonės gali būti išgelbėti ir išaukštinti Dievo karalystėje, todėl mums reikia atgailauti už savo nuodėmes ir vaikščioti šviesoje, kaip Kristus yra šviesoje [žr. 1 Jono 1:7], kad jo kraujas apvalytų mus nuo visų nuodėmių ir neprarastume Viešpaties bendrystės ir gautume jo šlovę ir išaukštinimą.¹⁸

Mums reikia atgailos ir priminimo atgailauti.¹⁹

Atgailos principė pasireiškia Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus gailestingumas

Atgaila yra vienas iš labiausiai guodžiančių ir vienas iš šlovingiausių Evangelijos principų. Šiame principė pasireiškia mūsų Dangiškojo Tėvo ir jo Viengimio Sūnaus Jėzaus Kristaus gailestingumas, ir galimas dalykas, kad šiame principė tai matosi ryškiausiai. Jei nebūtų nuodėmių atleidimo ir jokio būdo jam gauti, atgaila būtų be galo baisus dalykas, ypač tiems, kurie nuolankiai atgailauja! Tik iš dalies galime įsivaizduoti, koks mus apimtų siaubas, jeigu per amžius turėtume kentėti bausmę už savo nusižengimus ir taip be jokios vilties sulaukti palengvėjimo, ateinančio per atgailą. Kaip sulaukiame per atgailą ateinančio palengvėjimo? Kas jį gali gauti?

Mūsų Viešpats sakė:

„Atgaila yra vienas iš labiausiai guodžiančių ir vienas iš šlovingiausių Evangelijos principų“

„Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.

Dievas gi nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad Jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas“ [Jono 3:16–17; taip pat žr. 18–21 eil.].

Jei Tėvas nebūtų į pasaulį atsiuntęs Jėzaus Kristaus, tada nebūtų jokio nuodėmių atleidimo ir jokio palengvėjimo, ateinančio per atgailą.²⁰

Jei tikrai suprastume ir galėtume pajusti bent menkiausią dalelytę tos Jėzaus Kristaus meilės ir kilnaus noro kentėti už mūsų nuodėmes, mes būtume pasiryžę atgailauti už visus savo prasižengimus ir jam tarnauti.²¹

 5

Atgaila apima nuoširdų gailėjimąsi ir visišką nusigręžimą nuo nuodėmės

Raštai moko:

„Atnašausi Viešpačiui, savo Dievui, auką teisume, būtent sudužusios širdies ir atgailaujančios dvasios auką“ [DS 59:8].

Tai yra atgaila.

<...> Atgaila, kaip ją apibūdina žodynas, yra nuoširdus gailėjimas, savęs smerkimas už nuodėmę ir visišką nusigręžimą nuo nuodėmės. <...> Be širdgėlos ir troškimo išsivaduoti iš nuodėmės atgaila nebus tikra.

Gailėjimasis yra atgailaujančios, arba nusižeminusios, dvasios ženklas, nuoširdus nuodėmės blogumo pripažinimas ir Dievo gailingumo bei malonės suvokimas, kuris dovanojamas atgailaujančiam nusidėjėliui. <...> Dėl to Viešpats sako, kaip tai jau citavau, kad mums reikia atnašauti auką „teisume, būtent sudužusios širdies ir atgailaujančios dvasios auką.“ <...>

Atgaila yra Dievo dovana. <...> Kai kuriems žmonėms atgailauti nėra lengva, tačiau atgailos ir tikėjimo dovana bus duota visiems jos siekiantiems.²²

Iš patirties žinau, kad jei nori pasikeisti, iš tiesų nori pasikeisti, gali tai padaryti. Mūsų sąžinė ir Raštai moko mus, kuo vadovautis gyvenime, jie moko mus, ką turėtume pakeisti vardan mūsų amžinos gerovės ir tobulėjimo.²³

 6

Dabar yra metas atgailauti

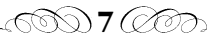
Dievas neišgelbės kiekvieno vyro ir moters celestialinėje karalystėje. Jei norite ten patekti, bet turite silpnybių, jei darote nuodėmes, jei laužote Viešpaties įsakymus ir tai suvokiate, dabar yra tinkamas metas atgailauti ir keistis, ir nemanyti, kad tai menka nuodėmė ir Viešpats jums atleis. Negalvokite, kad gausite tik kelis rėžius ar truputuką pakentėsite ir jums bus atleista, nes jei taip manysite ir laikysitės tokios nuomonės, atsidursite tarp išmestųjų.²⁴

Atidėliojimas, kalbant apie Evangelijos principus, yra amžinojo gyvenimo Tėvo ir Sūnaus akivaizdoje vagis. Daug iš mūsų, net Bažnyčios narių, mano, kad nėra reikalo skubėti gyventi pagal Evangelijos principus ir laikytis įsakymų. <...>

Nepamirškime [Amuleko] žodžių: „Nes štai šitas gyvenimas yra laikas žmonėms pasirošti susitikti su Dievu; taip, štai šito gyvenimo diena yra diena žmonėms atlikti savo darbus.

Ir dabar, kaip jau sakiau prieš tai, kadangi turėjote tiek daug liudijimų, aš maldauju jus, kad neatidėliotumėte savo atgailos dienos pabaigai; nes po šitos gyvenimo dienos, kuri duota mums pasirošti amžinybei, štai, jeigu mes deramai neišnaudosime savo laiko šiame gyvenime, ateis tamsos naktis, kurioje jokio darbo nebus galima atlikti. <...>

„Jūs negalėsite pasakyti: Aš atgailausiu; aš sugrįšiu pas savo Dievą. Ne, jūs negalėsite to pasakyti; nes ta pati dvasia, kuri valdys jūsų kūną tuo metu, kai išeisite iš šito gyvenimo, ta pati dvasia turės galią valdyti jūsų kūną tame amžinajame pasaulyje“ [Almos 34:32–34].²⁵

Mes įpareigoti perspėti pasaulį

Viešpats nori, kad žmonės būtų laimingi, toks yra jo tikslas, tačiau žmonės tam priešinasi ir galvodami, kad išmano geriau už Dievą, daro save labai nelaimingus. Taip atsitinka dėl jų širdžių savanau-diškumo, godumo ir nelabumo. Tokia yra mūsų šiandieninė kebli situacija.²⁶

Iš to, ką pastebime keliaudami, ir iš to, ką skaitome spaudoje, galime spręsti, kad atgailos dėl nuodėmių labai reikia visam nūdienos pasauliui.²⁷

Nemanykite, kad jau negali būti blogiau. Jei neatgailausime, bus blogiau. Todėl šaukiu atgailą šitiems žmonėms, pastarųjų dienų šventiesiems, <...> ir visoms žemės tautoms.²⁸

Mes turime pareigą perspėti pasaulį, ypač Bažnyčios narius [žr. DS 88:81].²⁹

Mūsų pareiga yra vieniems kitus prižiūrėti, apsaugoti, įspėti apie pavojus, mokyti karalystės Evangelijos principų ir vieningai priešintis pasaulio nuodėmėms.³⁰

Kiek žinau, šiuo metu nėra nieko svarbiau ar būtiniau, nei šaukti atgailą net pastarųjų dienų šventiesiems, todėl kviečiu juos ir tuos, kurie nėra Bažnyčios nariai, paisyti šių mūsų Išpirkėjo žodžių. Jis tikrai yra pasakęs, kad niekas nešvarus negali įeiti jo akivaizdon. Tik tie, kurie išliks ištikimi ir išplaus savo apdarus jo krauju per savo tikėjimą ir atgailą, niekas kitas nepateks į Dievo karalystę.³¹

„Bet štai visos tautos, giminės, liežuviai ir liaudys saugiai gyvens Izraelio Šventajame, jei bus taip, kad jos atgailaus“ [1 Nefio 22:28]. Aš meldžiu, kad jie atgailautų. Noriu, kad jie saugiai gyventų. Aš noriu, kad jie įtikėtų Izraelio Šventąjį, kuris atėjo į šį pasaulį apmokėti mūsų, visos žmonijos, nuodėmių. Jis išpirko mus iš mirties, pažadėjo, kad būsime išgelbėti ir gausime savo nuodėmių atleidimą, jei atgailausime.

O, kaip norėčiau, kad visa žmonija jį įtikėtų, garbintų jį ir jo Tėvą ir tarnautų Viešpačiui, mūsų Dievui, Sūnaus vardu. Tada žemėje būtų ramybė, nugalėtų teisumas ir Viešpats įkurtų žemėje savo karalystę.³²

Maldauju pasaulį atgailauti ir tikėti tiesa, leisti Kristaus šviesai šviesti jų gyvenime, išsaugoti visus savo turimus gerus ir tikrus principus ir prie jų pridėti daugiau šviesos ir pažinimo, kurie mūsų dienomis buvo gauti per apreiškimą. Prašau, prisijunkite prie Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios ir mėgaukitės Evangelijos palaimomis.

Bažnyčios narius meldžiu dirbti teismo darbus, laikytis įsakymų, siekti Dvasios, mylėti Viešpatį, savo gyvenimuose pirmenybę teikti Dievo karalystės reikalams ir taip darbuotis savo išgelbėjimui su baime ir virpuliu priešais Viešpatį [žr. Filipiečiams 2:12].³³

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Poskyryje „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“ iš naujo perskaitykite Prezidento Smito paaiškinimą, kodėl jis norėjo įspėti. Kaip pakvietimas atgailauti parodo meilę?

- Ką jums reiškia sukoncentruoti savo tikėjimą į Dangiškąjį Tėvą ir Jėzų Kristų? (Žr. 1 poskyrį.)
- Kodėl tikras tikėjimas visuomet skatina veikti? (Pavyzdžių ieškote 2 poskyryje.) Įvardinkite kelis būdus, kaip galime veiksmis parodyti savo tikėjimą.
- Kodėl atgaila yra „tikėjimo vaisius“? (Žr. 3 poskyrį.)
- Tyliai pagalvokite apie atgailą, kai jautėte Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus gailestingumą ir meilę (žr. 4 poskyrį). Ką galite pasakyti apie savo dėkingumą už Gelbėtojo Apmokėjimą?
- Kodėl atgaila neįmanoma „be širdgėlos ir troškimo išsivaduoti iš nuodėmės“? (Žr. 5 poskyrį.) Kaip paskutinės dvi 5 poskyrio pastraipos gali suteikti vilties žmogui, apgailestaujančiam dėl nuodėmės?
- Kodėl atidėliojimas yra „amžinojo gyvenimo vagis“? (Žr. 6 poskyrį.) Kokie yra atgailos atidėliojimo pavojai?
- Peržvelkite 7 poskyrį, pamąstykite, ką reiškia perspėti žmones? Kaip stengdamiesi įspėti žmones galime būti geranoriški ir mylintys?

Susijusios Raštų ištraukos

Hebrajams 11:1–6; Mozijo 4:1–3; Almos 34:17; Etero 12:4; Moronio 7:33–34; DS 18:10–16; Tikėjimo Teiginiai 1:4

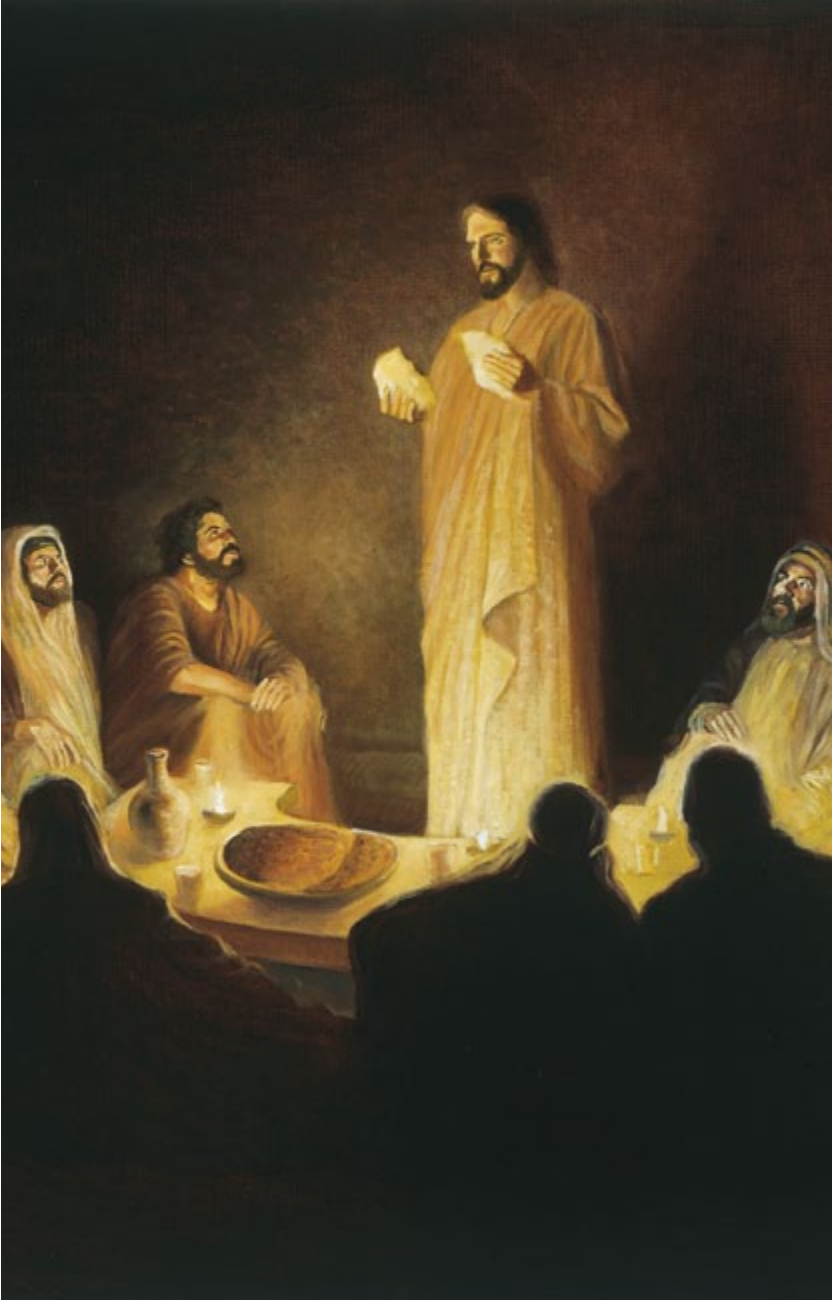
Pagalba mokytojui

„Mokinys, o ne mokytojas, turi būti veiksmo centre. Kai mokytojas atsiduria dėmesio centre, tampa šou žvaigžde, tik jis vienas kalba ar kitaip užvaldo pamokos eigą, tampa aišku, kad jis trukdo klasės nariams mokytis“ (Asahel D. Woodruff, *Teaching the Gospel* [1962 m.], p. 37; iš Virginia H. Pearce „The Ordinary Classroom—A Powerful Place for Steady and Continued Growth“, *Ensign*, Nov. 1996, p. 12).

Išnašos

1. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 1:84.
2. „Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict“, *Improvement Era*, Oct. 1924, p. 1151; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:311.
3. Iš Conference Report, Oct. 1919, p. 88; kursyvas išlaikytas.
4. Joseph Fielding Smith Jr., *Take Heed to Yourselves!* (1966 m.), p. v–vi.
5. Iš Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 m.), p. viii.

6. Spenseris V. Kimbolas, pacitavo Briusas R. Makonkis iš „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel“, *Ensign*, Aug. 1972, p. 28.
7. Iš Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 m.), p. 10.
8. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 113.
9. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 186; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:302.
10. „Redemption of Little Children“, *Deseret News*, Apr. 29, 1939, Church section, p. 3; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:302–303.
11. „Faith“, *Deseret News*, Mar. 16, 1935, Church section, p. 3, 7.
12. Iš Conference Report, Apr. 1923, p. 139.
13. „Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict“, p.1151; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:311.
14. *The Restoration of All Things* (1945 m.), p. 196.
15. „The Pearl of Great Price“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1930, p. 104; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:48.
16. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 13.
17. Iš Conference Report, Apr. 1915, p. 120.
18. Iš Conference Report, Oct. 1969, p. 109.
19. „A Warning Cry for Repentance“, *Deseret News*, May 4, 1935, Church section, p. 6; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:44.
20. *The Restoration of All Things*, p. 196–197.
21. *The Restoration of All Things*, p. 199.
22. „Repentance and Baptism“, *Deseret News*, Mar. 30, 1935, Church section, p. 6.
23. „My Dear Young Fellow Workers“, *New Era*, Oct. 1971, p. 5.
24. „Relief Society Conference Minutes“, *Relief Society Magazine*, Aug. 1919, p. 473, taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:17.
25. Iš Conference Report, Apr. 1969, p. 121, 123.
26. „A Warning Cry for Repentance“, p. 6; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:35.
27. Iš Conference Report, Oct. 1966, p. 58.
28. Iš Conference Report, Oct. 1932, p. 91–92; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:31–32.
29. Iš Conference Report, Apr. 1937, p. 59; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:49.
30. Iš Conference Report, Apr. 1915, p. 120.
31. Iš Conference Report, Oct. 1960, p. 51.
32. Iš Conference Report, Oct. 1919, p. 92.
33. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 7–8.

„Tai darykite mano atminimui“ (Luko 22:19)

Sakramento reikšmė

„Šių simbolių priėmimas yra pačios švenčiausios Bažnyčios apeigos.“

Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Po 19 metų tarnystės apaštalu, 1929 m. spalio 5 d., vyresnysis Džozefas Fildingas Smitas atsistojo Solt Leiko Tabernakulyje, kad pasakytų savo 39-ąją visuotinės konferencijos kalbą. Jis sakė: „Yra viena ar dvi mintys, susijusios su sakramentu, kurias norėčiau išsakyti, ypač apie susirinkimus, kurie apreiškimu, Viešpaties įsakymu, skirti, kad Bažnyčioje priimtume šiuos simbolius, reiškiančius Jėzaus Kristaus kūną ir kraują.“ Pristatydamas šią temą, jis išsakė savo mintis apie sakramentą:

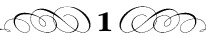
„Mano nuomone, sakramento susirinkimas yra pats švenčiausias iš visų Bažnyčios susirinkimų. Kai mąstau apie Gelbėtojo susitikimą su savo apaštalais tą atmintiną vakarą, kada Jis įsteigė sakramentą; kai galvoju apie tą didingą įvykį, mano širdis prisipildo nuostabos ir jaudulio. Aš laikau tą susirinkimą vienu iškilmingiausių ir nuostabiausių nuo pat laiko pradžios.

Ten Gelbėtojas juos mokė apie savo artėjančią auką, kurios jie, sumišę, negalėjo suprasti. Jis aiškiai jiems pasakė apie savo mirtį ir kad jo kraujas bus pralietas, ir tai buvo pasakyta būtent tą jo agonijos dėl pasaulio nuodėmių valandą. Tai buvo didingas įvykis; ten buvo įsteigtas sakramentas ir mokiniams buvo įsakyta dažnai kartu rinktis ir minėti Jėzaus Kristaus mirtį ir kančias, nes jo auka buvo skirta išpirkti pasaulį.

Jis buvo beprisiimęs atsakomybę apmokėti dėl nuopuolio pasaulyje atsiradusią skolą, kad žmonės būtų išpirkti iš mirties ir pragaro. Jis mokė žmones, kad jam skirta būti pakeltam, kad galėtų visus

traukti prie savęs, ir kad visi, kurie atgailaus ir tikės jį, jei laikysis jo įsakymų, neturės kentėti, nes jis paims ant savęs jų nuodėmes.“¹

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Viešpats mums įsakė dažnai rinktis drauge, kad priimtume sakramentą

Šių simbolių (duonos ir vyno) priėmimas yra vienos švenčiausių Bažnyčios apeigų, apeigos, kurios pakeitė Velykų avinėlio užmušimą ir valgymą, [simbolizavusius] mūsų Išpirkėjo auką ant kryžiaus. <...> Nuo išėjimo iš Egipto laikų iki mūsų Išpirkėjo nukryžiuavimo, izraelitams buvo įsakyta tam tikru laiku kiekvienais metais švęsti Paschą. Tą didingą vakarą prieš nukryžiuvimą Viešpats pakeitė šias apeigas ir vietoj jų įsteigė sakramentą. Mums įsakyta dažnai rinktis drauge, ne tik kartą metuose, ir eiti į maldos namus, ir ten atminti savo Išpirkėją, dažnai priimti šias šventas apeigas ir taip sudaryti su Juo sandorą.²

Ištisas savaites ir mėnesius sakramento susirinkimuose nedalyvaujantis žmogus, kuriam niekas nekliudo ateiti, yra neištikimas tiesai. Jis nemylti tiesos. Jei mylėtų, tai jis būtų ten ir priimtų tuos simbolius: tik mažą duonos gabalėlį, mažutę stiklinaitę vandens. Jis norėtų taip elgtis, kad parodytų savo meilę tiesai ir ištikimą tarnystę Dievo Sūnui.³

Esame pašaukti minėti šį didingą įvykį [Jėzaus Kristaus Apmokėjimą] ir nuolat išlaikyti jį savo mintyse. Tam kartą per savaitę esame sušaukiami draugėn priimti šiuos simbolius ir paliudyti, kad tikrai atmename savo Viešpatį, kad esame pasiryžę priimti jo vardą ir kad laikysimės jo įsakymų. Šią sandorą esame kviečiami atnaujinti kas savaitę, todėl negalime išlaikyti Viešpaties Dvasios, jei nuolatos nesilaikome šio įsakymo. Jei mylime Viešpatį, šiuose susirinkimuose būsime nusiteikę garbinti ir melstis, atmindami Viešpatį ir sandorą, kurią per šį sakramentą turime atnaujinti kiekvieną savaitę, kaip Jis mūsų to prašė.⁴

 2

Mes priimame sakramentą atmindami Jėzaus Kristaus Apmokėjimą

Bažnyčios narių pareiga – gyventi nuolankiai ir ištikimai, semiantis jėgų iš Jėzaus Kristaus apmokėjimo pažinimo ir supratimo. <...> Nors ir norėčiau klysti, visgi manau, jog labai labai didelė dalis Bažnyčios narių nesuvokia, ką reiškia mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus kraujo ir jo aukos ant kryžiaus atminimui suvalgyti mažą duonos gabalėlį, išgerti mažytę stiklinaitę vandens.

Norėčiau atkreipti dėmesį į [duonos] laiminimą. Perskaitysiu jį nuolankiai, tad suprasite, kas jame sakoma:

„O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardu palaiminti ir pašventinti šią duoną sieloms visų tų, kurie jos valgo, kad valgytų tavo Sūnaus kūnui atminti ir liudytų tau, o Dieve, Amžinasis Tėve, kad jie pasiryžę priimti tavo Sūnaus vardą, visuomet jį atminti ir laikytis jo įsakymų, kuriuos jis davė jiems, kad jo Dvasia visuomet būtų su jais. Amen“ (DS 20:77). <...>

Valgyti, kad atmintų jį. Ar tai reiškia, kad tiesiog turėčiau atminti, jog beveik prieš 2000 metų nelabi žmonės jį pačiupo, pakabino ant kryžiaus, jo rankose ir kojose įkalė vinis ir paliko jį mirti? Man tai turi daug gilesnę prasmę nei tai. Atminti jį: kodėl jis kabojo ant kryžiaus? Kokia [man] iš to nauda, kad jis kabojo ant kryžiaus? Kokias kančias jis iškentė ant kryžiaus, kad aš galėčiau būti išpirktas, arba išlaisvintas, iš savo nuodėmių?

Na, savaime suprantama, žmogus gali galvoti taip: „Į jo rankas ir kojas buvo įkaltos vinys ir jis ten kabojo, kol numirė. <...> Ką dar jis iškentėjo?“ Manau, kad dauguma mūsų nesuvokiame štai tokio dalyko. Esu įsitikinęs, kad didžiausią kančią jam sukėlė ne per rankas ir kojas kalamos vinys ir ne kabėjimas ant kryžiaus, kad ir kaip tai buvo skausminga ir baisu. Jis nešė dar kitą našta, kuri buvo kur kas reikšmingesnė ir svarbesnė. Koku būdu? Nors ne viską apie tai aiškiai suprantame, vis tik šiek tiek apie tai numanau.⁵

Nemanau, kad tarp mūsų yra žmogus, kuris nėra padaręs ko nors blogo, po to nesijautęs kaltas ir nesigailėjęs dėl to, ką padarė. Tada mus ima graužti sąžinė ir mes jaučiamės labai labai prastai. Ar esate tai patyrę? Aš patyriau. <...> Bet štai Dievo Sūnus neša mano ir jūsų

prasižengimų našta. <...> Labiausiai jis kentėjo ne dėl vinių savo rankose ir kojose, kad ir kaip tai buvo skausminga, bet dėl protinių kančių kažkokiu man neaiškiu būdu. Tačiau jis nešė našta – mūsų našta. Aš prisidėjau prie tos naštos, taip pat ir jūs. Kažkuo prisidėjo ir visi kiti. Jis paėmė tai sau, kad sumokėtų kainą tam, kad aš išvengčiau – kad jūs išvengtumėte – bausmės, jei priimsime jo Evangeliją ir būsime jai atsidavę ir ištikimi.

Štai apie ką aš mėginu galvoti. Būtent tai aš atmenu: nepakeliamą agoniją, kai meldamasis jis maldavo savo Tėvo, kad jį aplenktų ta taurė. Jis maldavo sumažinti ne vien vinių savo rankose ir kojose keliamą skausmą, kažkokiu būdu, kurio aš nesuprantu, jis kentė daug didesnes kančias nei visa tai.⁶

Silpniems mirtingiesiems, o mes visi esame silpni, neįmanoma iki galo suvokti Dievo Sūnaus kančios dydžio. Negalime suvokti, kokią kainą Jis turėjo sumokėti. Pranašui Džozefui Smitui Jis sakė:

„Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekentėtų, jeigu atgailaus. Bet jeigu jie neatgailautų, jie turėtų kentėti taip, kaip aš – kentėjimą, dėl kurio net aš, pats Dievas, didžiausias iš visų, drebėjau iš skausmo ir kraujavau iš kiekvienos poros, ir kentėjau tiek kūnu, tiek ir dvasia – ir aš norėjau negerti tos karčios taurės ir atsitraukti – tačiau, Tėvui tebus šlovė, aš išgėriau ir užbaigiau savo paruošimus žmonių vaikams“ [DS 19:16–19].

Tačiau mes galime žinoti ir suvokti, kad ši nepaprastai skausminga Jo aukojimosi agonija mums atnešė pačią didžiausią palaimą, kokią tik įmanoma suteikti. Be to, galime suvokti, kad ši nepaprasta kančia – mirtingas žmogus nepajėgus jos nei patirti, nei iškęsti – buvo prisiimta kęsti iš didžios meilės, kuria Tėvas ir Sūnus myli žmoniją. <...>

Jei išsamiai vertintume tą daugybę palaimų, kurias gavome per šį dėl mūsų atliktą išpirkimą, nebūtų nieko, ko Viešpaties paprašyti uoliai ir noriai nepadarytume.⁷

Esu įsitikinęs, jei galėtume įsivaizduoti – kaip daugybę kartų mėginau įsivaizduoti pats – tą iškilmingą įvykį, kai Gelbėtojas susitiko su savo apaštalais, jei tik galėtume pamatyti juos ten susirinkusius, liūdintį Viešpatį, sielvartaujantį dėl vieno iš savo apaštalų, kuris turėjo jį išduoti, bet vis dėlto mokantį tuos vienuolika jį mylinčių

„Norėčiau, kad galėtume padėti Bažnyčios nariams aiškiau suprasti sandoras, kurias jie sudaro priimdami sakramentą“

vyrų ir su jais sudarantį sandorą, esu tikras, širdimi jaustume, jog niekada jo nepaliksime. Jei tik galėtume juos pamatyti ten susirinkusius ir galėtume suvokti ant mūsų Viešpaties gulančios naštos sunkumą; jų išėjimą po vakarienės ir giesmių giedojimo tam, kad Viešpats būtų išduotas, išjuoktas ir paniekintas, o mokiniai paliktų jį sunkiausią jo išbandymo valandą – jei galėtume visa tai suvokti, nors ir menkai, tikriausiai ir galime tik menkai, esu tikras, mano broliai ir seserys, norėtume per amžius vaikščioti tiesos šviesoje. Jei tik galėtume pamatyti žmonių Gelbėtoją, kenčiantį sode ir ant kryžiaus, ir galėtume iki galo suvokti, ką tai reiškia mums, trokštume laikytis jo įsakymų ir mylėtume Viešpatį, mūsų Dievą, visa savo širdimi, galia, protu ir stiprybe, ir Jėzaus Kristaus vardu jam tarnautume.⁸

 3

Mūsų pareiga, kai priimame sakramentą, dėmesingai apmąstyti sudaromą sandorą

Norėčiau, kad galėtume padėti Bažnyčios nariams aiškiau suprasti sandoras, kurias jie sudaro mūsų sakramento susirinkimuose priimdami sakramentą.⁹

Kartą [sakramento susirinkime] mačiau du drauge sėdinčius Bažnyčios narius, kurie tarpusavyje kalbėjosi. Jie nutildavo tik trumpam, kai būdavo laiminamas vanduo arba duona, po to vėl tęsdavo pokalbį. <...> Tai šokiruoja mane, ir, esu tikras, Viešpatį taip pat.¹⁰

Mūsų pareiga atidžiai ir dėmesingai apmąstyti [sakramento] maldas, kai girdime jas sakomas mūsų susirinkimuose. Mes sudarome sandorą daryti keturis labai svarbius dalykus kas kartą, kai priimame šiuos simbolius, ir jų priėmimas yra ženklas, kad visiškai sutinkame su įsipareigojimais, ir taip jie tampa mums privalomi. Tie svarbūs dalykai yra šie:

1. Mes valgome, kad atmintume Jėzaus Kristaus kūną, pažadėdami, kad visuomet atminsime Jo sužeistą kūną, numarintą ant kryžiaus.

2. Mes geriame, kad atmintume dėl pasaulio nuodėmių pralietą kraują, kuris apmokėjo Adomo prasižengimą ir išlaisvina mus iš mūsų pačių nuodėmių, jei nuoširdžiai atgailaujame.

3. Mes sudarome sandorą, kad būsime pasiryžę priimti Sūnaus *vardą* ir visuomet Jį atminti. Laikydami šios sandoros, pažadame, kad vadinsimės Jo vardu ir niekada nedarysime nieko, kas tam vardui užtrauktų gėdą.

4. Mes sudarome sandorą, kad laikysimės Jo įsakymų, kuriuos Jis davė mums; laikysimės ne vieno įsakymo, bet būsime pasiryžę gyventi „kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos“ [DS 84:44].

Jei tai darysime, mums pažadamas nuolatinis Šventosios Dvasios vadovavimas, jeigu to nedarysime, šio vadovavimo nepatirsime.¹¹

Noriu jums užduoti kelis klausimus, ir, savaiame aišku, jie skirti visiems Bažnyčios nariams. Ar manote, kad maldos, nuolankumo ir garbinimo dvasioje į sakramento susirinkimą atėjęs žmogus, priėmęs

„Mūsų pareiga atidžiai ir dėmesingai apmąstyti [sakramento] maldas, kai girdime jas sakomas“

šiuos Jėzaus Kristaus kūną ir kraują vaizduojančius simbolius, sąmoningai laužys Viešpaties įsakymus? Jei žmogus gerai suvokia, kad priimdamas sakramentą sudaro sandorą priimti Jėzaus Kristaus vardą ir visuomet Jį atminti, ir laikytis Jo įsakymų ir šią priesaiką kiekvieną savaitę atnaujina – ar manote, kad toks žmogus nesumokės dešimtinės? Ar manote, kad toks žmogus laužys Šabo dieną ir nepaisys Išminties Žodžio? Argi manote, kad jis nesimels ir nesirūpins savo kvorumo ir kitomis pareigomis Bažnyčioje? Man atrodo, kad šių šventų principų ir pareigų neįmanoma apleisti, jei žmogus žino, ką reiškia kiekvieną savaitę šventųjų akivaizdoje duoti tokias priesaikas Viešpačiui.¹²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Poskyryje „Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo“ pateikiamos Prezidento Smito mintys apie tą laiką, kai Gelbėtojas įsteigė sakramentą. Kodėl šis įvykis svarbus jums?
- Studijuodami 1 poskyrį, apmąstykite, kodėl sakramento susirinkimą svarbu lankyti kiekvieną savaitę. Kaip galite pasiruošti sakramento susirinkimui? Ką gali daryti tėvai, kad padėtų pasiruošti savo vaikams?
- Kokį įspūdį jums daro tai, ką galvoja Prezidentas Smitas priimdamas sakramentą? (Žr. 2 poskyrį.) Ką galime daryti, kad priimdami sakramentą atmintume Gelbėtoją ir Jo Apmokėjimą?
- Atkreipkite dėmesį į 3 poskyryje aprašomas sandoras. Tyliai apmąstykite, ką jaučiate galvodami apie šias sandoras? Kokią įtaką šios sandoros daro jūsų gyvenimui?

Susijusios Raštų ištraukos

Mato 26:26–29; 1 Korintiečiams 11:23–29; 3 Nefio 18:1–13; Mormono 9:29; Moronio 4–5; DS 20:75–79; 59:9–12

Pagalba mokytojui

„Pamokos dalyviams paveskite perskaityti (individualiai arba mažomis grupelėmis) parinktus klausimus, esančius skyriaus pabaigoje. Paprašykite, kad šiame skyriuje jie surastų su tais klausimais susijusius mokymus. Po to pakvieskite juos savo mintimis ir įžvalgomis pasidalinti su likusia grupe“ (iš šio vadovėlio vii puslapio).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Oct. 1929, p. 60–61; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:340–341.
2. „Importance of the Sacrament Meeting“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1943, 590; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:339–340.
3. *Seek Ye Earnestly*, comp. Joseph Fielding Smith Jr. (1972), 99.
4. Iš Conference Report, Oct. 1929, p. 61; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:341.
5. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament“, 1961 m. sausio 14 d. Solt Leik Sityje Jutos universiteto Religijos institute pasakyta kalba, p. 7–8.
6. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament“, p. 8.

7. „Importance of the Sacrament Meeting“, p. 591–592.
8. Iš Conference Report, Oct. 1929, p. 63; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:347.
9. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament“, p. 7.
10. *Seek Ye Earnestly*, p. 122.
11. „Importance of the Sacrament Meeting“, p. 591.
12. Iš Conference Report, Oct. 1929, p. 62–63; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:346.

Džoefas ir Hairumas Smitai: „Gyvenime jie buvo vienminčiai, neišsiskyre ir mirtyje!“ (DS 135:3–9.)

Džozefas ir Hairumas Smitai, Jėzaus Kristaus liudytojai

„Mes reiškiame didžiulę padėką už Pranašo Džozefo Smito ir Patriarcho Hairumo Smito gyvenimus ir tarnystę. Esame dėkingi už pranašus ir apaštalus, teisius vyrus ir moteris, kurie statė ant jų padėto pamato.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Džozefas Fildingas Smitas nuo mažens žinojo, kad jo šeimą sieja ypatingas ryšys su Pranašu Džozefu Smitu. Jį įkvėpė senelio Hairumo Smito, vyresnio Pranašo Džozefo brolio ir ištikimo draugo pavyzdys. Hairumas ištikimai kartu su broliu tarnavo Bažnyčios vadovu. Jis taip pat padėjo išspausdinti Mormono Knygą ir buvo pašauktas būti vienu iš aštuonių šios knygos liudytojų. 1844 m. birželio 27 d. Džozefas ir Hairumas buvo nužudyti Karteidže, Ilinojaus valst., taip jie užantspaudavo savo liudijimą apie Gelbėtoją ir Jo Evangeliją. „Gyvenime jie buvo vienminčiai, neišsiskyrė ir mirtyje!“ (DS 135:3.)

Džozefas Fildingas Smitas nepažinojo savo senelių Smitų. Jo senelis Hairumas buvo nužudytas dar prieš jo gimimą. Hairumo žmona Merė Filding Smit taip pat mirė jauna. Džozefas Fildingas sakė: „Neteko susipažinti su savo senele Smit. Tai visuomet mane liūdino. Ji buvo viena iš kilniausių kada nors gyvenusių moterų. Tačiau man teko susipažinti su jos seserimi, mano teta Mere Tompson. Kai buvau vaikas, aplankydavau ją jos namuose, sėdėdavau jai ant kelių ir klausydavau istorijų apie Pranašą Džozefą Smitą. Esu be galo už tai dėkingas.“¹

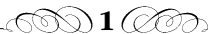
Džozefas Fildingas Smitas mokėsi ir iš savo tėvo Džozefo F. Smito, asmeniškai pažinijusio Pranašą Džozefą Smitą, pavyzdžio. Štai ką Džozefas Fildingas Smitas pasakė apie savo tėvą: „Jo liudijime

nebuvo jokių abejonių ar netikrumo. Tai ypač jautėsi, kai jis kalbėjo apie mūsų Gelbėtojo dieviškumą ar pranašo Džozefo Smito misiją.²

Tokie pavyzdžiai ir mokymai padėjo Džozefui Fildingui Smitui dar vaikystėje įgyti liudijimą apie sugrąžintąją Evangeliją. Vėliau jis pasakė: „Nepamenu dienos, kai netikėjau mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus arba Pranašo Džozefo Smito misija.“³ Mokydamas Evangelijos jis kartais liudydavo taip, lyg kalbėtų apie savo šeimą: „Ar myliu Pranašą Džozefą Smitą? Taip, myliu, lygiai taip pat, kaip prieš mane jį mylėjo mano tėvas. Myliu jį, nes jis buvo Dievo tarnas ir dėl to, kad jis sugrąžino Evangeliją, dėl gėrio ir palaimų atėjusių į mano ir jūsų gyvenimus – ir visa tai per šiam vyrui ir jo bendradarbiams suteiktas palaimas.“⁴

Nors Prezidentas Smitas buvo dėkingas už savo šeimos mokymus ir palikimą, tačiau jis turėjo savo paties liudijimą. Jis sakė: „Visuomet buvau be galo dėkingas už Viešpaties Dvasios liudijimą, kad Džozefas Smitas, Dievo Pranašas, buvo pašauktas vadovauti laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpiui.“⁵ Jis taip pat liudijo: „Dievo dovanos dėka žinau, kad 1820 metais Džozefas Smitas iš tiesų matė Tėvą ir Sūnų; kad Tėvas pristatė savo Sūnų, o Sūnus kalbėjo su Džozefu ir paklausė, ką jis norėtų sužinoti; davė jam patarimą, nurodė ką daryti pažadėdamas, kad ilgainiui jis gaus daugiau pažinimo ir Evangelijos pilnatvę, kurios tuomet nebuvo žemėje, bus sugrąžinta.“ Tada jis sakėsi žinąs, kad visi gali gauti tokį patį liudijimą: „Kiekviena žemėje gyvenanti siela, trokštanti tai pažinti, gali tai padaryti, nes visi, kas nusižemins ir nuolankumo bei tikėjimo gelmėse, atgailaujančia dvasia ateis priešais Viešpatį, kaip jis gyvas, gaus pažinimą.“⁶

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Labiausiai išsiskiria dvi temos: kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus ir kad Džozefas Smitas buvo pranašas

Mes matome, kad Jėzaus Kristaus ir Džozefo Smito vardai susiję. Kristus yra Viešpats; jis įgyvendino apmokančiąją auką; jis yra prisikėlimas ir gyvenimas; per jį visi žmonės prisikels ir bus nemirtingi, o tie, kurie tiki ir paklūsta jo įstatymams dar gaus ir amžinąjį gyvenimą.

Džozefas Smitas buvo pranašas, pašauktas apreiškimu gauti gelbstinčias Evangelijos tiesas šiomis paskutinėmis dienomis ir būti įgaliotu vadovu, turinčiu dangaus galią atlikti Evangelijos apeigas.

Kadangi šios per jį apreiškotos tiesos prieš antrąjį atėjimą pasklis po visas tautas, nenuostabu, jog Moronis pasakė Džozefui Smitui, kad jo „vardas bus vartojamas geram ir piktam tarp visų tautų, giminių ir liežuvių, kitaip sakant, kad jis bus minimas tiek geruoju, tiek ir piktuoju tarp visų žmonių“ [Džozefas Smitas—Istorija 1:33].

Nenuostabu ir tai, kad vėliau Pranašui Viešpats sakė: „Žemės pakraščiai teirasis apie tavo vardą, ir kvailiai tyčiosis iš tavęs, ir pragaras siautės prieš tave;

tuo tarpu tyraširdžiai ir išmintingi, ir kilnūs, ir dori nuolat ieškos patarimo ir įgaliojimo, ir palaiminimų iš po tavo rankos“ (DS 122:1–2).

Žemės pakraščiai jau pradeda domėtis Džozefo Smito vardu. Žmonės daugelyje tautų džiaugiasi per jį sugrąžinta Evangelija.

Nuo pat šio Evangelijos laikotarpio pradžios Džozefui Smitui apreiškta liudijimas apie Jėzų buvo skleidžiamas Jungtinėse Valstijose, Kanadoje, Didžiojoje Britanijoje, Ramiojo vandenyno salose ir daugelyje Europos kraštų.

Pastaraisiais metais neįtikėtiniu greičiu vyksta darbas Meksikoje, Centrinės Amerikos šalyse ir Pietų Amerikoje.

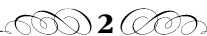
Dabar [1971 m.] žinia pradedama skleisti Azijoje. Tai pranoksta visa, kas buvo praeity. Bažnyčia įkuriama Japonijoje ir Korėjoje, Tairane ir Honkonge, taip pat pradedame darbą Tailande, Singapūre ir Indonezijoje.

Ateis diena, kai per Dievo apvaizdą kitos tautos, kuriose dabar negalima skelbti tiesos žinios, atvers mums duris ir Izraelio vyresnieji nuoširdiesiems tose tautose papasakos apie Kristų ir jo karalystės Evangeliją, kuri sugrąžinta žemėn per Pranašą Džozefą Smitą.⁷

Džozefas Smitas yra tas, per kurį mūsų dienomis pasauliui buvo apreiškta žinia apie Kristų ir išgelbėjimą.⁸

Man visuomet buvo svarbiausios dvi temos. Tai, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, nukryžiuotas už pasaulio nuodėmes, ir tai, kad Džozefas Smitas buvo pranašas, pašauktas ir paskirtas pradėti

laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpį. Būtent tokia yra mano žinia pasauliui.⁹

Viešpats pašaukė Džozefą Smitą vadovauti šiam šlovingam Evangelijos laikotarpiui

Džozefas Smitas <...> šventų pasiuntinių vadovaujamas padėjo Dievo karalystės ir šio nuostabaus darbo ir stebuklo pagrindą; visa tai tam, kad paruoštų pasaulį Viešpaties atėjimui.¹⁰

Žinau, kad mūsų Dangiškasis Tėvas pašaukė ir paskyrė jį [Džozefą Smitą]; kad Dievo Sūnus davė jam apreiškimą ir nurodymus, kurie padės ir palaimins visus tuos, kurie jais vadovausis.¹¹

Aš neabejoju, kad Viešpats pakėlė Pranašą Džozefą Smitą ir davė jam apreiškimą, įsakymą, atvėrė jam dangaus langus ir pašaukė jį vadovauti šiam šlovingam Evangelijos laikotarpiui. Esu visiškai įsitikinęs, kad savo jaunystėje, kai nuėjo melstis, jis pamatė patį Dievą Tėvą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų. Nė kiek tuo neabejoju – žinau, kad tai tiesa. Žinau, kad jį vėliau aplankė Moronis, taip pat ir Jonas Krikštytojas, kuris suteikė Aarono kunigystę, po to Petras, Jokūbas ir Jonas, kurie suteikė Melchizedeko kunigystę. Žinau, kad Dievui paliepus 1830 m. balandžio 6 dieną buvo suorganizuota Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia.¹²

Išsirinkdamas žmogų, kuris vadovaus šiam netrukus prasidėsiančiam nuostabiam darbui tarp žmonių vaikų [žr. DS 4:1], Viešpats išsirinko nemokytą ir neišmanantį pasaulio tradicijų. Jo keliai – ne žmonių keliai, ir jo mintys yra ne mūsų mintys [žr. Izaijo 55:8]. Jei Viešpats būtų išsirinkęs mokytą pasaulio žmogų, jam būtų reikėję daug ką pamiršti apie žmonių tradicijas ir filosofiją. Viešpats dėl savo didžios išminties pasirinko paprastą vaiką – keturiolikmetį berniuką. Šiam jaunuoliui Viešpats apreiškė Evangelijos pilnatvę, kurią dėl netikėjimo atstumia pasaulis. Per daug metų trukusį dangišką mokymą – jį mokė iš Viešpaties akivaizdos atsiųsti pasiuntiniai – šis jaunuolis, Džozefas Smitas, pasiruošė vadovauti Evangelijos sugrąžinimo darbui ir statyti Dievo karalystę.¹³

„Džozefas Smitas buvo pranašas, pašauktas ir paskirtas pradėti laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpi“

3

Viešpats sakė, kad ši karta Jo žodį gaus per Pranašą Džozefą Smitą

Visais laikotarpiais, kai žemėje buvo Evangelija, ji pirma turėjo būti apreiškta Viešpaties pranašams. Jie turėjo būti pašaukti būti įgaliotais tarnais, kad atliktų ir vadovautų žmonių išgelbėjimo apeigoms.

Džozefas Smitas yra pranašas, kurį mūsų dienomis Viešpats pašaukė sugrąžinti išgelbėjimo tiesas, raktus ir galias, skirtas skelbti šias išgelbėjimo tiesas.

Viešpats jam sakė: „<...> ši karta gaus mano žodį per tave“ (DS 5:10). Ir tada, kalbėdamas apie per Džozefą Smitą sugrąžintą

Evangeliją, Viešpats pasakė: „Ši karalystės evangelija bus skelbiama visame pasaulyje kaip liudijimas visoms tautoms ir tada ateis galas, arba nelabųjų sunaikinimas“ [Džozefas Smitas—Mato 1:31].¹⁴

Dabar sakau,

kad Džozefas Smitas yra tas, kuris šiais laikais padės visiems žmonėms sužinoti tiesą apie Kristų ir jo Evangeliją;

kad atėjus laikui, šio pranašo vardas bus žinomas tarp visų žmonių visuose žemės kraštuose;

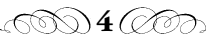
kad nuoširdūs žmonės priims jį pranašu ir garbins tą Viešpatį, apie kurį jis gavo apreiškimus;

kad dievišku įsaku suorganizuota bažnyčia klesti todėl, kad vadovaujasi per jį gautaus apreiškimais;

ir kad visi, kurie tiki Džozefo Smito mokymais ir jais vadovaujasi, įsitikins, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, nukryžiuotas už pasaulio nuodėmes.

Kaip žinau, kad Jėzus yra Kristus, – o tai žinau per Šventosios Dvasios apreiškimą – taip žinau, kad Džozefas Smitas yra, buvo ir per amžius bus Dievo pranašas. <...>

Apimtas liudijimo ir dėkingumo dvasios, dalinuosi šiais įkvėptais Doktrinos ir Sandorų žodžiais: „Džozefas Smitas, Viešpaties pranašas ir regėtojas, dėl šio pasaulio žmonių išgelbėjimo padarė daugiau, nei bet kuris kitas bet kada jame gyvenęs žmogus, išskyrus tik Jėzų“ (DS 135:3).¹⁵

Džozefas Smitas ir jo brolis Hairumas buvo vieningi tiek gyvenime, tiek mirtyje

Esu dėkingas už amžinų tiesų sugrąžinimą šiame paskutiniame Evangelijos laikotarpyje; už Pranašo Džozefo Smito misiją ir tarnystę ir už mano senelį Hairumą Smitą, patriarchą; ir už tai, kad Dievo karalystės raktai vėl įteikti žmogui šioje žemėje.¹⁶

„Ir dar, iš tiesų sakau tau: palaimintas mano tarnas Hairumas Smitas; nes aš, Viešpats, myliu jį už jo širdies dorumą ir dėl to, kad jis myli tai, kas teisinga priešais mane, – sako Viešpats“ [DS 124:15.]

Džozefas Smitas drauge su Hairumu Smitu savo liudijimus užantspaudavo savo krauju

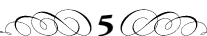
Kas nebūtų laimingas dėl tokio Viešpaties pasitikėjimo ir pagyrimo? Hairumas Smitas buvo vienas iš pirmųjų priėmusių krikštą šiame Evangelijos laikotarpyje. Visą savo gyvenimą jis rėmė savo brolių Džozefą, kuris jį stiprino geru žodžiu, tikėjimu ir pasišventusia meile. Hairumas buvo neapsakomai geros širdies žmogus. Jis buvo be galo nuolankus ir mylėjo savo brolių labiau už savo gyvybę. Tai parodo jo žūtis, per kurią įgijo kankinio karūną. Jis be baimės gynė tiesą. Jis tikrai „mylėjo tai, kas teisu.“

Hairumas Smitas gimė 1800 m. vasario 9 d. ir buvo beveik 6 metais vyresnis už Pranašą. Džozefas Smitas su Hairumu dalinosi visa jam skiriama garbe. Hairumas kartu su broliu džiaugėsi visomis Viešpaties išlietomis palaimomis. Tokią pat brolišką meilę Pranašas Džozefas rodė ir savo broliui Hairumui. Drauge jie patyrė tokius pat sielvartus ir džiaugsmus. Juodu patyrė tuos pačius persekiojimus. Jie, vardan Evangelijos, dalinosi tuo pačiu kalėjimo požemiu ir, kai atėjo laikas užantspauduoti savo liudijimus, jie drauge užsidėjo

kankinystės karūną. „Gyvenime jie buvo vienminčiai, neišsiskyrė ir mirtyje!“ [DS 135:3.] <...>

Štai pelnytą Pranašo pagyrimas: „Broli Hairumai, kokia ištikima tavo širdis! O, tegul amžinasis Jehova vainikuoja amžinosiomis palaimomis tavo galvą, kaip atlygį už tai, kad taip rūpinaisi manimi! O, kiek sielvartų mes patyrėme drauge; ir vėl esame kartu surakinti nepermaldaujamos engėjo rankos. Hairumai, tavo vardas bus įrašytas Viešpaties įstatymo knygoje, kad po tavęs einantieji galėtų matyti ir imti pavyzdį iš tavo darbų.“

Pranašas pasikartojo: „Galėčiau nuoširdžiai melstis, kad visi mano broliai būtų tokie, kaip mano mylimas brolis Hairumas, kuris yra švelnus kaip ėriukas ir doras kaip Jobas ir, trumpai kalbant, romus ir nuolankus kaip Kristus; myliu jį už mirtį stipresne meile, nes man niekad nereikėjo jo sudrausminti, neprireikė ir jam sudrausminti mane.“¹⁷

Džozefas ir Hairumas Smitai savo liudijimus užantspaudavo savo krauju

Mano senelis, patriarchas Hairumas Smitas, drauge su Pranašu Džozefu, savo jaunesniuoju broliu, buvo pašauktas turėti šio Evangelijos laikotarpio raktus. Viešpats yra pasakęs, kad dviejų liudytojų lūpomis bus viskas įtvirtinta [žr. 2 Korintiečiams 13:1]. <...>

Džozefas Smitas negalėjo būti vienas, nes taip būtų žlugęs jo darbas. Juk net Gelbėtojo darbas pareikalavo kito liudininko, o kas dar, jei ne Jo Tėvas, galėtų paliudyti apie Kristų? [Žr. Jono 8:12–18.] Būtent dėl to Viešpats pašaukė dar vieną žmogų būti drauge su Džozefu Smitu ir turėti išgelbėjimo raktus šiame Evangelijos laikotarpyje ir būti to liudininku. <...>

<...> [Hairumas] buvo pašauktas tapti ne tik Bažnyčios patriarchu, tai buvo jo įgimta teisė, bet pasak Viešpaties:

„Ir nuo šiol aš paskiriu jam, kad jis būtų pranašas, regėtojas ir apreiškėjas mano bažnyčiai, kaip ir mano tarnas Džozefas;

idant jis taip pat sutartinai veiktų su mano tarnu Džozefu; ir kad priimtų patarimą iš mano tarno Džozefo, kuris parodys jam raktus, kuriais jis galėtų prašyti ir gauti, ir būti apvainikuotas tuo pačiu

palaiminimu ir šlove, ir garbe, ir kunigyste, ir kunigystės dovanomis, kurios kartą buvo uždėtos ant to, kuris buvo mano tarnas Oliveris Kauderis;

idant mano tarnas Hairumas liudytų apie tai, ką aš jam rodysiu, kad jo vardas būtų pagarbiai prisimenamas iš kartos į kartą per amžių amžius“ [DS 124:94–96].

Kartu su šiuo pašaukimu ir įsakymu Pranašas Džozefas Smitas suteikė Hairumui Smitui visus kunigystės raktus, įgaliojimą ir dovanas, kurias turėjo būdamas pranašu ir kurias prieš tai turėjo Oliveris Kauderis. Taip pat Viešpats Hairumui Smitui apreiškė visa, kas buvo būtina, kad jis drauge su savo broliu Džozefu būtų tikras liudytojas, pranašas, regėtojas, apreiškėjas ir Bažnyčios prezidentas, ir kartu su savo broliu Džozefu, Jėzaus Kristaus liudytoju, būtų šio Evangelijos laikotarpio vadovas per visą amžinybę.¹⁸

Drauge su savo broliu, mano seneliu, patriarchu Hairumu Smitu, jis [Džozefas Smitas] užantspaudavo savo liudijimą savo krauju Karteidžo kalėjime. Aš išties noriu būti įrankis Viešpaties rankose skelbti žemės pakraščiams, kad išgelbėjimas vėl pasiekiamas dėl to, kad Viešpats pakėlė didį regėtoją vėl įtvirtinti savo karalystę žemėje.¹⁹

Mes reiškiamo didžiulę padėką už Pranašo Džozefo Smito ir Patriarcho Hairumo Smito gyvenimus ir tarnystę. Esame dėkingi už pranašus ir apaštalus, teisius vyrus ir moteris, kurie statė ant jų padėto pamato.²⁰

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Smitas papasakojo apie savo šeimos narius, kurie padėjo jam vaikystėje sustiprinti savo liudijimą apie Džozefo Smito misiją (žr. „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“). Ką galime daryti, kad padėtume vaikams įgyti liudijimą apie Pranašo Džozefo Smito misiją?
- Kaip siejasi Jėzaus Kristaus ir Džozefo Smito vardai? (Žr. 1 poskyrį.) Kaip Pranašo Džozefo Smito tarnystė sustiprino jūsų liudijimą apie Gelbėtoją ir Jo Evangeliją?

- Apmąstykite Prezidento Smito mintis, kodėl Viešpats pašaukė Džozefą Smitą, o ne mokytą ir išmanantį pasaulio tradicijas žmogų (žr. 2 poskyrį). Kaip šis supratimas gali padėti mums tais atvejais, kai jaučiamės neturintys pakankamai sugebėjimų vykdyti savo pareigas?
- 3 poskyryje Prezidentas Smitas cituoja Doktrinos ir Sandorų 5:10 ir 135:3. Kaip galėtumėte išaiškinti šias eilutes žmonėms, nežinantiems apie Džozefo Smito misiją?
- Ko galime pasimokyti iš Džozefo Smito ir jo brolio Hairumo santykių? (Žr. 4 poskyrį.)
- Kokie jausmai užplūsta galvojant apie tai, kad Džozefas ir Hairumas Smitai savo liudijimus užantspaudavo savo krauju? (Žr. 5 poskyrį.) Kaip mes galime pagerbti jų auką?

Susijusios Raštų ištraukos

Džozefo Smito Vertimas, Pradžios 50:30–31; 2 Nefio 3:5–15; DS 11:11–26; 76:22–24; 135

Pagalba mokytojui

Jei atidžiai įsiklausysite į žmonių klausimus ar komentarus, tai padėsite jiems stropiai mokytis. „Klausymas yra meilės išraiška. Jis dažnai pareikalauja aukos. Kai iš tiesų klausomės kitų, dažniausiai atsisakome to, ką norime pasakyti patys, ir leidžiame kalbėti kitiems“ (*Teaching, No Greater Call [1999 m.]*, p. 66).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1962, p. 44.
2. Iš Bryant S. Hinckley straipsnio, „Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, June 1932, p. 459.
3. Iš Conference Report, Apr. 1962, p. 44.
4. Iš Conference Report, Apr. 1960, p. 73.
5. Iš Conference Report, Apr. 1962, p. 45.
6. Iš Conference Report, Oct. 1949, p. 88–89.
7. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 6.
8. „The First Prophet of the Last Dispensation“, *Ensign*, Aug. 1971, p. 7.
9. Iš Conference Report, Apr. 1920, p. 108–109.
10. Iš Conference Report, Apr. 1920, p. 107.
11. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 88.
12. „To Know for Ourselves“, *Improvement Era*, Mar. 1970, p. 3.
13. *Essentials in Church History* (1950 m.), p. 20–21.
14. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 6.
15. „The First Prophet of the Last Dispensation“, p. 7.
16. „A Prophet's Blessing“, *Ensign*, July 1972, p. 130.

17. „Hyrum Smith: A Tribute by Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, Feb. 1933, p. 201; kursyvas, buvęs originale, panaikintas; taip pat žr. *Bažnyčios Prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2010 m.), p. 443.
18. Iš Conference Report, Apr. 1930, p. 91–93; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956 m.), 1:216–219.
19. „The First Prophet of the Last Dispensation“, p. 7.
20. „Ogden Temple Dedicatory Prayer“, *Ensign*, Mar. 1972, p. 9.

Atsidavęs tarnas Viešpaties karalystėje Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas

Dievo Bažnyčia ir Karalystė

„Tegul visi žmonės tikrai žino, kad tai Viešpaties Bažnyčia ir Jis vadovauja tvarkant jos reikalus. Didelė privilegija – būti tokios dieviškos institucijos nariu!“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Džozefo Fildingio Smito tarnavimas Bažnyčios Prezidentu nuo 1970 m. sausio 23 d. iki 1972 m. liepos 2 d. buvo Viešpaties karalystei atsidavusio gyvenimo kulminacija. Jis juokavo, kad pirmasis jo pavedimas Bažnyčioje buvo duotas, kai buvo dar kūdikis. Kai buvo devynių mėnesių amžiaus, su savo tėvu, prezidentu Džozefu F. Smitu, jis lydėjo Prezidentą Brigamą Jangą į Sent Džordžą Jutoje, į Sent Džordžo šventyklos pašventinimą.¹

Jaunystėje Džozefas Fildingas Smitas tarnavo nuolatinėje misijoje, o vėliau buvo pašauktas kunigystės kvorumo prezidentu ir Vaikinių savitarpio tobulinimo draugijos (iš kurios kilo dabartinė Vaikinių organizacija) vyriausiosios tarybos nariu. Jis taip pat dirbo raštininku Bažnyčios Istoriko biure ir kaip neoficialus sekretorius, tuo nesigirdamas, padėdavo savo tėvui, kai šis buvo Bažnyčios Prezidentas. Taip tarnaudamas Džozefas Fildingas Smitas ėmė vertinti įkvėptą Bažnyčios organizaciją ir jos vaidmenį vedant asmenis ir šeimas į amžinąjį gyvenimą.

Džozefas Fildingas Smitas buvo iššventintas Jėzaus Kristaus apaštalu 1910 m. balandžio 7 dieną. Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu jis tarnavo beveik 60 metų, iš jų beveik 20 metų to kvorumo prezidentu. Būdamas apaštalu jis padėjo vadovauti Bažnyčiai visame pasaulyje. Tarnaudamas Bažnyčios istoriku, Solt Leiko šventyklos prezidentu, Jutos genealogijos draugijos prezidentu ir patarėju Pirmojoje Prezidentūroje jis dalyvavo sprendžiant daugelį Bažnyčios reikalų.

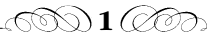
Džozefas Fildingas Smitas niekada nesiekė šių postų, nes buvo paprastas ir kuklus žmogus. Bet Viešpaties pašauktas tarnauti, jis noriai ir entuziastingai pakludavo. Kartą, būdamas 89 metų amžiaus, jis tyliai parodė šį atsidavimą vykdamas į vieną susirinkimą. Išėjęs iš namų, jis paslydo ir nukrito nuo laiptų. Nors susižalojo koją, jis nuėjo apie ketvirtį mylios – kaip pats sakė: „Šlubuodamas kaip senukas“, – kad galėtų įvykdyti savo pareigas. Po susirinkimo jis parėjo namo, kur galiausiai leidosi apžiūrimas gydytojo. Gydytojas nustatė, kad Prezidento Smito koja keliose vietose buvo skilusi. Vėliau Prezidentas Smitas tą atvejį taip pakomentavo: „Tas susirinkimas prailgo, bet antra vertus, dauguma susirinkimų prailgsta.“²

Žinioje pastarųjų dienų šventųjų jaunimui Prezidentas Smitas išsakė savo priežastį, kodėl esąs taip atsidavęs Bažnyčios darbui:

„Aš žinau, kad Dievas gyvas. Žinau, kad Jėzus Kristus yra mūsų Tėvo Viengimis Sūnus kūne. Turiu tobulą tikėjimą Pranašo Džozefo Smito ir kitų jo darbo tęsėjų misija.

Žinau, kad turime nesibaigiančios Jėzaus Kristaus Evangelijos tiesą, lygiai taip gerai, kaip žinau, jog esu gyvas. Jei to nežinočiau, nenorėčiau čia būti ar turėti ką nors bendro su šiuo darbu. Tačiau aš žinau tai visa širdimi. Dievas man tai apreiškė.“³

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Po dvasinės tamsos ir atsimitimo amžių Viešpats žemėje sugrąžino Savo Evangeliją ir įkūrė Savo Bažnyčią

Viešpats žemėje sugrąžino Evangeliją ir vėl organizavo Savo Bažnyčią. Priežastimi, dėl kurios reikėjo tokio organizavimo ir sugrąžinimo, buvo faktas, kad ilgus amžius pasaulis buvo dvasinėje tamsoje, neturėjo įgaliojimo ir supratimo; nežinojo, kaip garbinti gyvąjį Dievą. <...>

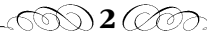
Nesibaigiančioji sandora buvo sulaužyta; teisingas Evangelijos principų supratimas išnyko dėl atsimitimo; žmonės prarado teisę atlikti Evangelijos apeigas. Tapo būtina, kad visa tai būtų sugrąžinta ir kad žmonių tikėjimas sustiprėtų per atsivėrusį dangų ir Evangelijos sugrąžinimą.

Todėl Viešpats iš savo akivaizdos pasiuntė pasiuntinius su Evangelijos pilnatve ir su galia bei kunigystės įgaliojimu, kad suteiktų jį žmonėms, ir davė jiems įsakymus <...>, nes Viešpats žinojo nelaimės, kurios turi ištikti pasaulį, todėl tokia buvo Jo valia, kad deramas įspėjimas ir proga priimti Evangeliją būtų suteikti žmonėms, kad jie galėtų atgailauti, nususuktų nuo savo nelabų kelių ir tarnautų Viešpačiui [žr. DS 1:17–23].⁴

Mes skelbiame, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra Dievo karalystė žemėje, vienintelė vieta, kur žmonės gali ateiti mokytis tikrųjų išgelbėjimo doktrinų ir rasti šventosios kunigystės įgaliojimą.⁵

Mano mylimi broliai ir seserys, negaliu net išsakyti koks esu dėkingas už palaimas, kurias Viešpats suteikė man ir ištikimiems jo Bažnyčios nariams įvairiose žemės tautose, ir visiems jo vaikams visame pasaulyje.

Kiekvieną savo gyvenimo dieną dėkoju jam už tai, kad šiomis paskutinėmis dienomis jis sugrąžino savo Evangeliją, kad išgelbėtų visus, kurie tikės ja ir paklus jos įstatymams.⁶

Pats Viešpats vadovauja Bažnyčios darbui ir mums būti jos nariais yra privilegija

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia tikrai yra Dievo karalystė žemėje.⁷

Noriu pasakyti, kad joks žmogus pats vienas negali vadovauti šiai bažnyčiai. Tai Viešpaties Jėzaus Kristaus Bažnyčia; jis vadovauja. Bažnyčia pavadinta jo vardu, čia yra jo kunigystė, čia mokoma jo Evangelijos, čia skelbiama jo doktrina ir vykdomas jo darbas.

Jis renkasi žmones ir šaukia juos būti įrankiais jo rankose, kad vykdytų jo tikslus, veda juos ir jiems vadovauja jų darbuose. Tačiau žmonės yra tik įrankiai Viešpaties rankose, todėl šlovė bei garbė už viską, ką atlieka jo tarnai, yra ir turėtų būti priskiriama jam per amžius.

Jei tai būtų žmogaus darbas, jis žlugtų, bet tai Viešpaties darbas ir jis nežlugs. Esame patikinti, jei laikysimės įsakymų, narsiai gyvenime pagal Jėzaus liudijimą ir būsime ištikimi kiekvienam patikėtam

reikalui, Viešpats vadovaus ir ves mus ir Savo bažnyčią teisumo takais, kad įvykdytų visus Savo tikslus.⁸

Visiems Bažnyčios nariams visame pasaulyje norėčiau pasakyti, kad šiai bažnyčiai Dievas skyrė misiją, kurią ji turi atlikti mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus vadovaujama ir vedama, ir niekas nesužlugdys su tuo susijusių jo planų. Ji įvykdys mūsų Tėvo danguje ketinimus. Tikiuosi, kad šventieji visame pasaulyje kasdien dėkoja Viešpačiui už tai, kad yra jo bažnyčios nariai, ir už Pranašo Džozefo Smito misiją, per kurią didžiam mūsų džiaugsmui ir laimei buvo sugrąžinta Evangelija.⁹

Sąžiningiems žmonėms visose tautose sakome: Viešpats jus myli! Jis nori, kad gautumėte visas Evangelijos palaimas. Dabar Jis kviečia jus įtikėti Mormono Knyga, priimti Džozefą Smitą kaip pranašą ir įeiti į Jo žemiškąją karalystę, ir per tai tapti amžinojo gyvenimo paveldėtojais Jo dangiškoje karalystėje.¹⁰

Nuo pat Bažnyčios organizavimo niekada nebuvo taip, kad šiai Bažnyčiai vadovautų žmogus. Taip nebuvo Džozefo Smito ar Brigamo Jango laikais; taip nėra ir dabar. Tai Viešpaties darbas ir nepamirškite, kad šį darbą vykdo būtent Visagalis, o ne žmogus.¹¹

Žinau, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra Dievo karalystė žemėje ir tam, kaip ji dabar sutvarkyta ir vadovaujama, pritaria Viešpats, ir ji juda nurodyta kryptimi.

Tegul visi žmonės tikrai žino, kad tai Viešpaties Bažnyčia ir Jis vadovauja tvarkant jos reikalus. Didelė privilegija – būti tokios dieviškos institucijos nariu!¹²

3

Bažnyčia organizuota tam, kad padėtų nariams šiam gyvenime rasti džiaugsmą ir laimę, o būsimajame gyvenime – amžinąjį gyvenimą

Viešpats viską įsteigė tvarkingai ir suteikė mums tobulą sistemą. Žmonės negali jos patobulinti. Jei vykdytume tai, ką Viešpats apreiškė, taip, kaip jis apreiškė, tada viskas būtų tobula, nes organizacija yra tobula; jos sumanymas – jos planas – neturi trūkumų.¹³

*„Jūsų tinkamas tarnavimas nelieka nepastebėtas to Dievo,
kuriam tarnaujate ir į kurio darbą esate įsitraukę“*

Viešpats savo bažnyčioje įsteigė kunigystės organizaciją, kuriai vadovauja apaštalai ir pranašai. Taip pat Jis leido įkurti kitas organizacijas <...> kad padėtų kunigystėje.

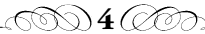
Kiekvienam Evangelijos laikotarpiui būdingi ypatingi poreikiai, kuriais reikia pasirūpinti, problemos, kurias reikia išspręsti, ir pagalba, kurią reikia suteikti, kad padėtų Bažnyčios nariams gyventi savo išgelbėjimą „su baime ir [virpuliu]“ prieš Viešpatį (Žr. Fil. 2:12). Taigi turime pagalbines organizacijas [Paramos bendriją, Vaikinių, Merginų, Pradinukų organizacijas ir Sekmadieninę mokyklą], kad padėtų kunigijai. Jos taip organizuotos, kad pasirūpintų žmonių poreikiais esant įvairiausioms socialinėms aplinkybėms. Jos yra Dievo valdžios dalis ir įsteigtos tam, kad padėtų Bažnyčios nariams tobulinti savo gyvenimą ir daryti tai, kas šiame gyvenime jiems

užtikrina džiaugsmą ir laimę, o ateinančiame gyvenime – amžinąjį gyvenimą. <...>

Bažnyčia ir jos organai sudaro tarnavimo organizaciją, skirtą padėti šeimai ir asmeniui. Namų mokytojai, kunigystės vadovai ir vyskupai paskirti vesti tuos, su kuriais jie dirbuojasi, į amžinąjį gyvenimą mūsų Tėvo karalystėje, o pagalbinės organizacijos paskirtos padėti šiame didžiame gelbėjimo darbe.

Neįmanoma per stipriai pabrėžti, kaip didžiai svarbu panaudoti visas šias programas visų mūsų Tėvo vaikų naudai ir palaiminimui. <...>

Jei visi darysime visa, ką turėtume, vykdydami Bažnyčios programas, Viešpats mus laimins ir suteiks mums klestėjimo taip gausiai, kad sėkmė lydės mūsų darbus ir dėl to mūsų atlygis čia bus didi ramybė ir džiaugsmas, o ateityje – amžinoji šlovė.¹⁴

Mūsų tarnavimas Bažnyčioje reiškia meilę kitiems ir dėkingumą už beribį Viešpaties tarnavimą

Viešpats yra su Bažnyčia. Jis veda mus. Jo dvasia yra ant šios liaudies. O iš mūsų Jis reikalauja tarnauti Jam nuolankiai, vieninga širdimi ir siela.¹⁵

Mūsų Gelbėtojas atėjo į pasaulį, kad išmokytų mus mylėti kitus, ir ta didi pamoka buvo pateikta per jo didžią kančią ir mirtį tam, kad galėtume gyventi, tad argi mes neturėtume išreikšti meilės savo artimiems tarnaudami jų labui? Ar neturėtume rodyti dėkingumo už begalinį jo atliktą tarnavimą mūsų labui, tarnaudami jo tikslams?

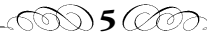
Žmogus, kuris Bažnyčioje daro tik tai, kas svarbu jam vienam, niekada nepasieks išaukštinimo. Pavyzdžiui, žmogus, kuris noriai meldžiasi, moka dešimtinę ir atnašas, vykdo įprastas su jo asmeniniu gyvenimu susijusias pareigas ir nieko daugiau, niekada nepasieks tobulumo.¹⁶

Niekada neatsisakykite tarnauti. Kai pirmininkaujantis pareigūnas prašo jūsų pagalbos, su džiaugsmu priimkite kvietimą ir skirkite tam darbui visas savo jėgas. Viešpats to iš mūsų tikisi, o mes esame sudarę sandorą taip daryti. Toks elgesys atneša džiaugsmą ir ramybę, ir tuo pat metu tarnaujantieji gauna didžiausią palaimą. Mokytojas

gauna daugiau nei mokinys; palaima, kuria mums atlyginama, kai priimame pašaukimą tarnauti Bažnyčioje, yra daug didesnė nei palaima, kurią galime suteikti kitiems. Atsisakantis atlikti kokį nors darbą ar vengiantis jam Bažnyčioje suteikiamos atsakomybės žmogus patenka į didelį pavojų prarasti Dvasios vadovavimą. Galiausiai jis tampa apatiškas ir abejingas visoms pareigoms, ir kaip neprižiūrimas ir nelaistomas augalas nudžiūsta ir miršta dvasine mirtimi.¹⁷

Jūsų tinkamas tarnavimas nelieka nepastebėtas to Dievo, kuriam tarnaujate ir į kurio darbą esate įsitraukę.¹⁸

Meldžiuosi, kad mes visi, dirbdami drauge kaip tikri broliai ir seserys Viešpaties karalystėje, taip darbuotumės, kad atliktume priesakyje laukiantį didelį darbą.¹⁹

Šiame Evangelijos laikotarpyje Dievo karalystė ir Viešpaties darbas plis po visą pasaulį

Evangelijos laikotarpis yra apibūdinamas kaip laiko tarpas, kai dieviškai išrinktiems pareigūnams Dievo pavedimu suteikiama galia ir įgaliojimas skelbti Dievo žodį ir atlikti visas jos apeigas. <...>

Buvo laikų, kai Evangelija buvo atimta iš žmonių dėl jų prasižengimų. Taip įvyko Nojaus dienomis. Izraelis nusisuko nuo Viešpaties ir buvo paliktas tamsybėje daugelio kartų laikotarpį prieš Jėzaus Kristaus atėjimą, o išėjęs tarp žmonių Šis sugražino Evangelijos pilnatvę. Jis pasiuntė savo apaštalus skelbti Jo žinią visame pasaulyje, bet praėjo nedaug amžių ir žmonės vėl įpuolė į klaidas ir prarado įgaliojimą veikti Viešpaties vardu. Todėl buvo būtina, kad dangūs atsivertų ir būtų įvestas naujas Evangelijos laikotarpis tam, kad paruoštų žemę antrajam mūsų Viešpaties atėjimui dangaus debesyse šlovingai karaliauti žemėje tūkstantį metų, ir šis įvykis jau netoli, netgi prie mūsų durų.²⁰

Pati Evangelija buvo tokia pat visais Evangelijos laikotarpiais; išgelbėjimo planas kiekviename amžiuje yra toks pat visiems mūsų Tėvo vaikams. Kartkartėmis jis būdavo prarandamas dėl atsimitimo, bet kada tik Viešpats turėdavo Savo liaudį žemėje, jiems būdavo pateikiami tokie pat išgelbėjimo įstatymai ir tiesos, kokius jis apreiškė mums.

Bet šiame amžiuje gavome dar kitą didį dalyką, kurio niekada anksčiau nebuvo. Šiame Evangelijos laikotarpyje Viešpats pareiškė, kad Bažnyčia niekada daugiau nebebus nuklaidinta; šį kartą Evangelija čia yra visam laikui. Šį kartą apreikštai tiesai lemta paruošti žmones antrajam Žmogaus Sūnaus atėjimui ir Bažnyčia bus įkurta visose žemės dalyse, kai Viešpats ateis pradėti tūkstantmetę ramybės ir teismo erą.²¹

Mes esame pasaulinės bažnyčios nariai, bažnyčios, kuri turi gyvenimo ir išgelbėjimo planą, bažnyčios, kurią šiomis paskutinėmis dienomis įkūrė pats Viešpats, kad neštų išgelbėjimo žinią visiems jo vaikams visoje žemėje. <...>

Mes išaugome ir sustiprėjome tiek, kad galime įvykdyti mums Viešpaties per Pranašą Džozefą Smitą duotą pavedimą nešti gerąją Sugrąžinimo naujieną kiekvienai tautai ir visiems žmonėms.

Ir mes ne tik skelbsime Evangeliją kiekvienoje tautoje prieš antrąją Žmogaus Sūnaus atėjimą, bet bus daug atsivertusiųjų ir tarp jų įkursime šventųjų bendruomenes.²²

Dievo karalystė ir Viešpaties darbas plis vis plačiau; ateityje pasaulyje jis vyks greičiau, nei vyko anksčiau. Viešpats tai pasakė ir Dvasia liudija; ir aš liudiju, nes tikrai žinau, kad tai tiesa. Dievo karalystė čia yra tam, kad augtų, plačiai plistų, išsisklaidytų žemėje ir tvirtai laikytųsi ten, kur Viešpats Savo galia ir Savo žodžiu ją pasodino, kad niekada nebūtų sunaikinta, bet pasiliktų kol bus įvykdyti Visagalio tikslai – kiekvienas principas, apie kurį pranašai kalbėjo nuo tada, kai prasidėjo pasaulis. Tai Dievo darbas, kurį Jis pats, dėl savo, bet ne žmogaus išminties, sugrąžino į žemę paskutinėmis dienomis.²³

Evangelija skirta visiems žmonėms, todėl prieš antrąją Žmogaus Sūnaus atėjimą Bažnyčia bus įkurta visur, visose tautose, net iki žemės pakraščiu.²⁴

Aš žinau ir liudiju, kad Viešpaties tikslai žemėje bus įvykdyti. Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia čia yra visam laikui. Viešpaties darbas triumfuos. Jokia galia žemėje negali sulaukyti tiesos plitimo ir Evangelijos skelbimo kiekvienoje tautoje.²⁵

Palieku jums savo palaiminimą ir patikinimą, kad Dievas yra su savo žmonėmis ir kad darbas, į kurį esame įsitraukę, triumfuos ir risis pirmyn, kol amžinieji Viešpaties tikslai bus įvykdyti.²⁶

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kaip galime sekti Prezidento Smito pavyzdžiu tarnaudami Bažnyčioje? (Žr. „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“.)
- Apmąstykite Prezidento Smito mokymus apie Evangelijos Sugrąžinimą (žr. 1 poskyrį.) Ką jaučiate, mąstydami apie gyvenimą šiais laikais, kai žemėje atkurta Viešpaties Bažnyčia?
- Prezidentas Smitas liudijo, kad šiai Bažnyčiai vadovauja Jėzus Kristus (žr. 2 poskyrį). Kaip galėtumėte išsakyti savo liudijimą apie šią tiesą žmogui, kuris nėra Bažnyčios narys?
- Kaip Bažnyčios organizacijos ir programos padėjo jums gauti 3 poskyryje minėtas palaimas? Kaip jos padėjo jūsų šeimai?
- Prezidentas Smitas sakė: „Mūsų Gelbėtojas atėjo į pasaulį, kad išmokytų mus mylėti kitus“ (4 poskyris). Kaip galime sekti Gelbėtojo meilės pavyzdžiu tarnaudami namų mokytojais ar lankančiomis seserimis?
- Skaitydami 5 poskyrį, atkreipkite dėmesį į tai, kuo šis Evangelijos laikotarpis skiriasi nuo kitų. Kaip šis supratimas veikia jūsų tarnavimą Bažnyčioje? Ką jaučiate mąstydami apie pasaulio ruošimą antrajam Gelbėtojo atėjimui?

Susijusios Raštų ištraukos

Mozijo 18:17–29; DS 1:30; 65:1–6; 115:4; 128:19–22

Pagalba mokytojui

„Dažniausiai mokiniai Evangelijos principus supranta ir įsimena geriau, kai naudojate įvairias mokymo veiklas. Kruopščiai parinktas metodas principą gali padaryti aiškesnį, įdomesnį ir lengviau įsimenamą“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], p. 89).

Išnašos

1. Žr. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p.16.
2. Iš *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 4.
3. „My Dear Young Fellow Workers“, *New Era*, Jan. 1971, p. 5.
4. Iš Conference Report, Oct. 1944, p. 140–141.
5. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, p. 4.
6. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 4.
7. „Use the Programs of the Church“, *Improvement Era*, Oct. 1970, p. 3.
8. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 113.
9. „For Thus Shall My Church Be Called“, *Improvement Era*, Apr. 1970, p. 3.
10. „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, p. 27.
11. Iš Conference Report, Oct. 1968, p. 123.
12. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 8.
13. „The One Fundamental Teaching“, *Improvement Era*, May 1970, p. 3.
14. „Use the Programs of the Church“, p. 2–3.
15. „The One Fundamental Teaching“, p. 3.
16. Iš Conference Report, Apr. 1968, p. 12.
17. Iš Conference Report, Apr. 1966, p. 102.
18. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 59.
19. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 114.
20. „A Peculiar People: Gospel Dispensations“, *Deseret News*, Dec. 5, 1931, Church section, p. 6.
21. „A Call to Serve“, *New Era*, Nov. 1971, p. 5.
22. Iš Conference Report, British Area General Conference 1971, p. 5.
23. Iš Conference Report, Oct. 1968, p. 123.
24. Iš Conference Report, British Area General Conference 1971, p. 176.
25. „Counsel to the Saints and to the World“, p. 28.
26. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 148–149.

Mormono Knygos liudininkai

„Man regis, kad joks Bažnyčios narys nebus visiškai patenkintas, jeigu jis vis iš naujo neperskaitys Mormono Knygos ir nuosekliai jos neapmąstys, kad galėtų paliudyti, jog ji iš tiesų yra Visagalio įkvėptas metraštis ir kad jos istorija yra tikra.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Nuo 1921 kovo iki 1970 vasario Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas tarnavo Bažnyčios istoriku ir metraštininku. Vykdydamas pašaukimą padėjo Bažnyčiai gauti istoriškai svarbius originalius dokumentus. Vienas iš tų dokumentų buvo Deivido Vitmerio, vieno iš ypatingų Mormono Knygos liudininkų, ranka rašytas liudijimas. Prezidentui Smitui taip pat teko privilegija laikyti rankose Oliverio Kauderio, dar vieno iš trijų Mormono Knygos liudytojų, ranka rašytą liudijimą. Ranka perrašęs šiuos du dokumentus, Prezidentas Smitas perskaitė juos bent dviejose viešose kalbose – pirmą kartą 1939 m. kovą ir antrą kartą 1956 m. spalio visuotinėje Bažnyčios konferencijoje.

Nors Prezidentas Smitas manė, kad šie užrašyti liudijimai yra svarbūs ir reikia jais pasidalinti, tačiau jis dažniau kalbėdavo apie kitą Mormono Knygos liudijimą, t. y. savo paties. Jis gavo tą liudijimą gerokai anksčiau, nei pradėjo dirbti Bažnyčios metraštininko biure. Jis sakė: „Mormono Knygą pradėjau skaityti dar nesulaukęs diakono amžiaus. Skaitau ją iki šiol ir žinau, kad ji yra tikra.“¹ „Daug kartų esu ją perskaitęs, – prasiitarė jis pastarųjų dienų šventiesiems. – Bet to man nepakanka. Joje vis dar yra tiesų, kurių ieškau. Nesu išmokęs visų jos pamokų, tačiau žinau, jog ji tikra.“²

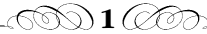
Dalindamasis tokiu liudijimu apie Mormono Knygą Prezidentas Smitas stengėsi paskatinti žmones gauti savo pačių liudijimus. Jis

Angelas, dalyvaujant Džozefui Smitui, parodė auksines plokšteles Oliveriui Kauderiui ir Deividui Vitmeriui, dviems iš trijų liudytojų. Vėliau angelas parodė plokšteles Martinui Harisui, trečiajam liudytojui

pareiškė: „Liudiju, kad per apreiškimą Viešpats aiškiai atskleidė man, kad tai yra tiesa. Visi čia susirinkę taip pat galite tai paliudyti. Tai yra privilegija, tenkanti kiekvienam nuoširdžiam žmogui, besistengiančiam pamaldžiai skaityti ir trokštančiam sužinoti, ar knygoje iš tiesų yra užrašyta tiesa. Toks žmogus gaus liudijimą, kaip žadėjo Moronis, kuris užantspaudavo šį metrašį, kad išeitų laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpiu.“³

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Mormono Knyga yra šventas metrašis, kuriame užrašyta amžinoji Evangelija ir liudijimas apie Jėzų Kristų

Mormono Knyga yra šventa senovės Amerikos žemyno gyventojų istorija. Joje užrašytos jų pranašų pranašystės, jiems skirti Viešpaties įsakymai bei tų senovės žmonių istorija ir likimas. Mormono Knyga – tai iš Amerikos kilę Raštai. Ji lygiai tokia pat šventa ir įkvėpta, kaip ir Biblija, kurioje užrašyti rytiniame pusrutulyje gyvenusių žydų šventi metraščiai.⁴

Nefitų pranašai karštai meldė, kad jų raštai būtų išsaugoti, sklistų tolyn ir kalbėtų lyg iš mirusiųjų, kad paliudytų Lehio palikuonims ir taip pat žydui ir kitataučiu, kad Dievas jiems apreiškė Evangelijos pilnatvę. Jie nerimavo ir troško, kad per šių senovės nefitų pranašų liudijimą žmonės šiomis pastarosiomis dienomis būtų atvesti į atgailą ir įtikėtų Dievą. Iš tiesų, skaitydami Mormono Knygą sužinome, kad tai jos pagrindinis tikslas, kaip tai užrašyta daugelyje jos lapų. <...>

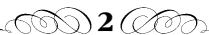
<...> Viešpats labai aiškiai nurodė nefitų pranašams, kad jų istorija ir pranašystės bus išsaugotos paskutinėmis dienomis paliudyti Jėzų Kristų ir tarp žmonių įtvirtinti Evangeliją. Nefis pranašavo mūsų ir vėlesnių dienų kitataučiams ir žydams įtaigiai liudydamas ir pasakodamas (2 Nefio 33). Moronis irgi taip paliudijo (Moronio 10:24–34).⁵

Nefis, vienas pirmųjų izraelitų kolonijos pranašų, beveik prieš 600 metų iki krisčioniškosios eros išpranašavo, kad jo žmonių istorijos metraščiai bus apreikšti lyg iš dulkių, o tai atsitiks tada, kai žmonės „[neigs] Dievo galią, Izraelio Šventąjį“ ir sakys: „Klausykėtės

mūsų ir įsiklausykite į mūsų priesakus; nes štai, nėra jokio Dievo šiandien, nes Viešpats ir Išpirkėjas padarė savo darbą ir atidavė savo galią žmonėms“ [2 Nefio 28:5]. Be to, daugelis gavę naujuosius Raštus, kuriuose užrašyta šio Vakarų pasaulio žmonių istorija, sakys: „Biblija! Biblija! Mes turime Bibliją, ir negali būti jokios kitos Biblijos“ [2 Nefio 29:3].

<...> Šiems naujesiems Raštams buvo skirta būti ne tik Kristaus liudytoju ir išsaugoti amžinąją Evangeliją, bet ir paliudyti apie žydų Raštus – Bibliją. Šie du metraščiai – kaip byloja Nefio, jo tėvo ir taip pat Juozapo, Izraelio sūnaus, pranašystė – turėjo suaugti daiktan ir paliudyti apie amžinąją Evangeliją [žr. 2 Nefio 3:11–13; 29:10–14]. Šie liudijantys metraščiai šiandien skelbia, kad visi, kurie atmes jų mokymus, bus tikrai pasmerkti.⁶

Aš žinau, kad Džozefas Smitas Mormono Knygą išvertė Dievo dovanos ir galios dėka. Mormono Knyga išėjo „žydui ir kitataučiui įtikinti, kad Jėzus yra Kristus, Amžinasis Dievas, apreiškiantis save visoms tautoms“ [Mormono Knygos antraštinis puslapis].⁷

Kaip to reikalauja liudijimo įstatymas, Viešpats pašaukė ypatingus liudytojus paliudyti apie Mormono Knygą

Raštuose yra aiškiai užrašytas įstatymas, apibūdinantis, kaip suteikiamas liudijimas ir paskiriami liudytojai. Viešpats, suteikdamas žmonėms naujų apreiškimų, visada vadovavosi šiuo įstatymu.⁸

Šis liudijimo įstatymas nekito ir buvo aiškus visais amžiais. Jei turėtume tobulai išlaikytus visų amžių metraščius, matytume, kad Viešpačiui pradėjus Evangelijos laikotarpį apie jį liudydavo daugiau nei vienas liudytojas. Rašydamas korintiečiams Paulius sakė: „Dviejų ar trijų liudytojų lūpomis bus patvirtintas kiekvienas žodis“ [2 Korintiečiams 13:1].⁹

Kalbėdamas apie Mormono Knygos išėjimą, Viešpats sakė išsiriinksiąs liudytojus. Pasauliui turėtų liudyti trys ypatingieji liudytojai. Jis sakė:

„Ir niekas kitas nematys jos, išskyrus kelis žmones pagal Dievo valią, idant paliudytų apie jo žodį žmonių vaikams; nes Viešpats Dievas pasakė, kad ištikimųjų žodžiai kalbės kaip iš mirusiųjų.

Todėl Viešpats Dievas ims išnešti knygos žodžius; ir burna tiekos liudytojų, kiek jam atrodys tinkama, jis įtvirtins savo žodį; ir vargas tam, kas atmeta Dievo žodį!“ (2 Nef 27:13–14.)¹⁰

Tie trys vyrai, pašaukti būti ypatingais Mormono Knygos išėjimo Dievo galia liudytojais, yra Oliveris Kauderis, Deividas Vitmeris ir Martinas Harisas. <...> Kartu su Džozefu Smitu jie dirbo įtvirtindami šį nuostabų darbą šiame Evangelijos laikotarpyje. <...>

Jie liudija, kad juos aplankė angelas, atsijustas iš Viešpaties aki-vaizdos. Jis parodė jiems auksinį metraštį, iš kurio buvo išversta Mormono Knyga, ir mokė juos. Kai angelas vieną po kito vertė lapus, jie matė raižinius aukso plokštėse. Jie išgirdo Dievo balsą, sakantį iš dangaus, kad vertimas buvo atliktas Dievo dovana ir galia. Jis liepė jiems liudyti apie tai pasauliui. Atlaikę sunkumus, išbandymus ir kitus gyvenimo netikėtumus šie trys liudytojai visada išliko ištikimi savo liudijimui, kad angelas parodė jiems plokšteles ir kad jie girdėjo Dievo balsą, kalbantį jiems iš dangaus.

Plokšteles matė ir kiti aštuoni liudininkai, kuriems jas parodė Džozefas Smitas. Jie jas laikė rankose ir atidžiai apžiūrėjo jose esančius raižinius. Jų liudijimai taip pat duoti pasauliui ir yra išspausdinti kiekviename Mormono Knygos egzemplioriuje. Visi šie aštuoni vyrai iki pat mirties neišsižadėjo savo liudijimo.

Šie dvylika [įskaitant Džozefą Smitą] liudininkų, kiek žinome, yra vieninteliai: keturi iš jų matė angelus ir dangiškus regėjimus, o aštuoni matė metraštį, kurį jiems parodė Džozefas Smitas. Jų pakako Viešpačiui, kad įtvirtintų Mormono Knygos tikrumą, kaip tai jis pažadėjo Nefiui. „Ir vargas bus tam, kas atstums Dievo žodį!“ Šių vyrų liudijimai visiškai patenkina įstatymo reikalavimus.¹¹

Džozefas Smitas <...> vienas matė pirmąjį regėjimą, vienas bendravo su jį aplankiusiu Moroniu, buvo vienas, kai gavo plokšteles; bet po to jis nebuvo vienas. Viešpats pašaukė kitų liudytojų. Močiutė Smit [Džozefo Smito mama Liusi Mak Smit] savo istorijoje pasakoja, kad po to, kai liudininkai pamatė plokšteles, kaip buvo nurodyta Dievo angelo, Pranašas grįžo namo verkdamas iš džiaugsmo, nes, pasak jo, „mano našta palengvinta, daugiau nebesu vienas.“¹²

Džozefas Smitas parodė auksines plokšteles aštuoniems liudytojams

3

**Tie trys liudytojai neišsižadėjo savo
liudijimo apie Mormono Knygą**

Visi trys [ypatingi] liudytojai atkrito ir paliko Bažnyčią. Oliveris Kauderis ir Martinas Harisas sugrįžo nusižeminę ir panoro būti Bažnyčios nariais. Abu jie mirė būdami pilnaverčiai Bažnyčios nariai. Deividas Vitmeris nesugrįžo į Bažnyčią; tačiau visi šie trys vyrai neišsižadėjo savo liudijimo pasauliui. Jų liudijimai yra kiekviename Mormono Knygos egzemplioriuje.¹³

Toliau pateiktas Deivido Vitmerio liudijimas, kurį jis pasakė 1881 m. kovo 19 d. Ričmonde, Misūrio valstijoje – liudijimas nukopijuotas iš originalaus dokumento, kuris tą dieną buvo išspausdintas Ričmondo laikraštyje *Conservator*.

„Visoms tautoms, giminėms, liežuviams ir liaudims, kurie skaitys šiuos žodžius

Pasak Džono Murfio iš Polo [Kaldvelo apylinkės], Misūrio valstijos, aš, kalbėdamasis su juo praeitą vasarą, išsižadėjau savo, kaip vieno iš trijų Mormono Knygos liudytojų, liudijimo –

kad dabar jis mane suprastų, jei nesuprato tąkart, ir kad pasaulis žinotų tiesą, dabar, savo gyvenimo saulėlydy, bijodamas Dievo noriu visiems laikams viešai pasakyti:

Niekada neišsižadėjau to liudijimo, kuris jau taip ilgai spausdinamas toje knygoje kaip trijų liudytojų liudijimas, jokios jo dalies.

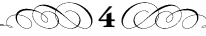
Geriausiai mane pažįstantys žino, kad visuomet buvau ištikimas tam liudijimui. Žmonėms nederėtų klysti ar abejoti mano dabartiniu pareiškimu. Iš naujo patvirtinu visų savo tuomet padarytų ir išspausdintų pareiškimų tikrumą.“¹⁴

Leiskite man papasakoti apie Martiną Harisą. <...> Nors ir neišsižadėjo savo liudijimo apie Mormono Knygą, jis daug metų pyko ant Bažnyčios. Netrukus po to, kai šventieji atvyko į Jutą, keletas mūsų gerų brolių išėjo jo ieškoti, jį surado, sušildė jo širdį ir sugrąžino į Bažnyčią. Jis atvyko čia [į Jutą], buvo iš naujo pakrikštytas ir daug metų gyveno liudydamas čionykščiams gyventojams apie savo liudijimą. Jis čia mirė ir buvo palaidotas [Klarkstono mieste, Jutoje].

Dabar sugrįžtam prie Oliverio Kauderio. Ką galima pasakyti apie Oliverį Kauderį, svarbiausią iš trijų, kuris taip dažnai būdavo su Džozefu Smitu, kai apsireikšdavo angelai ir buvo sugrąžinti raktai? Ką galima apie jį pasakyti? Jis paliko Bažnyčią ir tapo be galo tulžingas, tačiau liudijimo niekada neišsižadėjo. Buvo žmonių, kurie sakė, kad jis išsižadėjo, tačiau taip nebuvo. Jis visuomet buvo ištikimas tam liudijimui. <...>

<...> Po to, kai šventieji buvo išvaryti iš Navū, kai jie keliavo lyguma ir patyrė didžiausius sunkumus (Sidnis Rigdonas sakė, kad jie išėjo mirti ir neturėjo jokios vilties, o laikraščiai rašė, kad jie

neištvers!), būtent tokiomis aplinkybėmis Oliveris Kauderis <...> paprašė leidimo sugrįžti į Bažnyčią. <...> Jis buvo priimtas ir ruošėsi išvykti misijon į Didžiąją Britaniją, tačiau susirgo ir mirė. Jis mirė liudydamas apie tiesą Deivido Vitmerio namuose.¹⁵

Kiekvienas Bažnyčios narys gali būti Mormono Knygos liudytojas

Minėti žmonės nėra vieninteliai liudytojai, kurie gali kalbėti apie Džozefo Smito dievišką misiją arba apie Mormono Knygos tikrumą. Mormono Knygoje yra pažadas, kad visi trokštantys sužinoti, ar joje parašyta tiesa ir ar joje yra Viešpaties žodis, gali tai sužinoti, jei nuoširdžiai ir su tikru ketinimu paklaus tikėdami Kristų, nes jis apreiškė jiems tiesą Šventosios Dvasios galia [žr. Moronio 10:3–5]. Šimtai tūkstančių žmonių patikrino šį pažadą ir gali nuoširdžiai pasakyti, kad jie gavo tą pažinimą.¹⁶

Aš esu tvirtai įsitikinęs, kad ši mano perskaityta Mormono Knyga yra Dievo žodis ir buvo apreiškta, kaip tai pasakoja Džozefas Smitas, ir galiu sakyti tai žvelgdamas jums į veidus. Kiekviena sąmoninga siela žemėje gali pažinti šią tiesą. Kaip? Tereikia sekti Viešpaties nurodyta formule, kurią jis pasakė žydams, pareikšdamas, kad tie, kurie vykdo Tėvo valią, pažins doktriną – ar ji iš Dievo, ar jis kalba iš savęs [žr. Jono 7:17]. Aš liudiju visam pasauliui, kad ši knyga yra tikra. <...>

Žinau, kad šių [trijų] liudytojų liudijimas, išspausdintas kiekviename Mormono Knygos egzemplioriuje, yra tikras, žinau, kad jie matė Dievo angelą, pareiškusį, jog metraštis, kurį jie mato, buvo išverstas teisingai. Žinau, kad jų liudijimas apie jiems iš dangaus kalbėjusį Dievą, pašaukusį liudyti pasauliui, yra tiesa ir kad nėra nė vieno, kuris trokšta, bet negauna tokio liudijimo. Tereikia daryti taip, kaip apreiškime nurodė Moronis, t. y. skaityti šią knygą pamaldžiai ir ištikimai, su troškimu pažinti tiesą. Taip jis pažins tiesą apie šio žemyno senovės gyventojų Raštų sugrąžinimą.¹⁷

Man regis, kad joks Bažnyčios narys nebus visiškai patenkintas, jeigu jis vis iš naujo neperskaitys Mormono Knygos ir nuosekliai jos neapmąstys, kad galėtų paliudyti, jog ji iš tiesų yra Visagalio įkvėptas metraštis ir kad jos istorija yra tikra. <...>

„Kai nuoširdžiai ir pamaldžiai skaitome šią knygą, pajuntame įkvėpimą ir mus užplūsta ramus džiaugsmo ir pasitenkinimo jausmas“

<...> Nė vienas šios Bažnyčios narys negali būti pripažintas vertu būti Dievo akivaizdoje, jei jis rimtai ir atidžiai nebus skaitęs Mormono Knygos.¹⁸

Skaitydami Mormono Knygą žinote, kad skaitote tiesą. Kodėl? Nes Dievas nurodė žmonėms aprašyti tuometinius įvykius ir suteikė jiems išminties ir įkvėpimo tai daryti. Tokiu būdu Dievu tikintys vyrai vedė metraščius. Šie metraščiai niekada nebuvo pakliuvę į atskalūnų rankas. Istorikai rašė ir kalbėjo vedami Šventosios Dvasios. Mes žinome, kad tai, ką jie užrašė, yra tiesa, nes Viešpats tai patvirtino [žr. DS 17:6].¹⁹

5

Kai nuoširdžiai ir pamaldžiai vėl ir vėl skaitome Mormono Knygą, ji mums tampa vis mielesnė

Visi nuoširdžiai skaitę Mormono Knygą buvo sužavėti jos įkvėpto turinio. <...> Kai nuoširdžiai ir pamaldžiai skaitome šią knygą, mes pajuntame įkvėpimą ir mus užplūsta ramus džiaugsmo ir pasitenkinimo jausmas.²⁰

Kai skaitau [Mormono Knygą], mane vis labiau žavi jos šventumas, jos žinia, remianti Viešpaties Jėzaus Kristaus misiją, ir laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpyje sielų išgelbėjimui sugrąžinta Evangelija. Šis metraštis kiekvieną dieną man vis labiau patinka. Taip yra dėl to, kad matau, kaip pildosi pranašų pranašystės. Jie kalba mums iš mirusiųjų, žemės tautoms jie kalba iš dulkių, šaukdami jiems atgailą ir kviesdami juos tikėti Kristų.²¹

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Smitas sakė, kad jam reikėtų daugiau skaityti Mormono Knygą (žr. „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“). Ko iš to galime pasimokyti?
- Šio skyriaus 1 poskyryje surašyti keli Prezidento Smito mokymai apie Mormono Knygos tikslus. Kaip jie buvo įgyvendinti jūsų gyvenime?
- Nors Oliveris Kauderis, Martinas Harisas ir Deividas Vitmeris paliko Bažnyčią, nė vienas iš jų neišsižadėjo savo liudijimo apie Mormono Knygą (žr. 2 ir 3 poskyrius). Kodėl tai svarbu, kalbant apie jų liudijimus?
- Prezidentas Smitas sakė, kad visi žmonės gali būti Mormono Knygos liudytojai (žr. 4 poskyrį). Kaip jūs gavote liudijimą apie šią knygą? Kaip jūs galite pasidalinti tuo liudijimu?
- Kalbėdamas apie Mormono Knygą Prezidentas Smitas pasakė: „Šis metraštis kiekvieną dieną man vis labiau patinka“ (5 poskyris). Kaip tai pasireiškia jūsų gyvenime? Kaip galima sustiprinti savo liudijimą apie Mormono Knygą?

Susijusios Raštų ištraukos

1 Nefio 6:3–5; 2 Nefio 29:7–8; Jokūbo 4:1–4; Enoso 1:13; DS 20:8–12

Pagalba mokytojui

„Liudykite kaskart, kai Dvasia ragina tai daryti, ne tik kiekvienos pamokos pabaigoje. Suteikite mokiniams galimybių paliudyti“ (*Teaching, No Greater Call* [1999 m.], p. 45).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Oct. 1961, p. 18.
2. Iš Conference Report, Oct. 1949, p. 89; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:231.
3. Iš Conference Report, Oct. 1956, p. 20; taip pat žr. Moronio 10:3–5.
4. „Origin of the First Vision“, *Improvement Era*, Apr. 1920, p. 503; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:209.
5. *Church History and Modern Revelation* (1953), 1:31–32.
6. „Predictions in the Bible Concerning the Book of Mormon“, *Improvement Era*, Sept. 1923, p. 958–959; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:228–229.
7. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 8.
8. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon“, *Improvement Era*, Sept. 1927, p. 950; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:203.
9. *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:203; kursyvas, buvęs originale, panaikintas.
10. Iš Conference Report, Oct. 1956, p. 19–20.
11. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon“, p. 952–953; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:229–230.
12. *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:210–211.
13. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon“, p. 952; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:229–230.
14. Iš Conference Report, Oct. 1956, p. 20.
15. *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:226–228.
16. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon“, p. 953; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:231.
17. Iš Conference Report, Oct. 1949, p. 89; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:231–232.
18. Iš Conference Report, Oct. 1961, p. 18.
19. „History and History Recorders“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1925, p. 55; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:202.
20. „Origin of the First Vision“, p. 503.
21. Iš Conference Report, Apr. 1925, p. 73.

*Vyresnysis Džozefas Fildingas Smitas iš Dvylikos Apaštalų
Kvorumo ir Prezidentas Džozefas F. Smitas, 1914 m.*

Ieškome tiesos

„Iš mūsų, kaip šios Bažnyčios nariu, reikalaujama, kad susipažintume su tuo, ką apreiškė Viešpats, ir nebūtume suklaidinti. <...> Kaip vaikščiosime tiesoje, jeigu jos nežinome?“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Kai Džozefui Fildingui Smitui buvo aštuoneri, jo tėvas davė jam Mormono Knygos egzempliorių ir paprašė ją skaityti. Vėliau jis rašė: „Su dėkingumu priėmiau šį nefitų metraštį ir ėmiausi man pavestos užduoties.“ Jo meilė šiai knygai skatino jį greičiau atlikti jam skirtus namų ruošos darbus ir kartais netgi anksčiau išeiti iš beisbolo rungtynių, kad galėtų rasti ramią vietą ir skaityti. Mažiau nei per du metus nuo tada, kai gavo šią dovaną iš savo tėvo, jis ją perskaitė du kartus. Vėliau apie tas ankstyvasias studijas jis sakė: „Kai kurios ištraukos buvo įspautos mano prote ir aš niekada jų nepamiršau.“¹ Jis taip pat skaitė kitas knygas. Jis sakė: „Tomis pirmosiomis dienomis skaitydavau Pradinukų organizacijos ir Sekmadieninės mokyklos vaikams parengtas knygas, kai būdavau namuose taip pat dažniausiai rankose turėjau knygą.“ <...> Vėliau perskaičiau Bažnyčios istoriją, kaip ji buvo užrašyta leidinyje „*Millennial Star*“. Aš taip pat skaičiau Bibliją, Mormono Knygą, Brangujį Perlą, Doktriną ir Sandoras bei kitą į mano rankas patekusią literatūrą.“²

Prezidentas Smitas tą Evangelijos žinių troškimą išlaikė visą gyvenimą. Sužinojęs Evangelijos tiesas jis dalijosi jomis ir prireikus jas gynė. Praėjus trims metams nuo jo išventinimo apaštalu, jis gavo kunigystės palaiminimą, kuriame buvo toks pamokymas: „Buvai palaimintas gebėjimu suvokti, analizuoti ir ginti tiesos principus geriau nei daugelis tavo draugų, ir ateis laikas, kada tavo sukaupti įrodymai stovės kaip gynybinė siena prieš tuos, kurie siekia ir sieks sunaikinti Pranašo Džozefo misijos dieviškumo įrodymą; ir tai gindamas

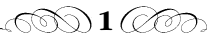
niekuomet nebūsi supainiotas ir Dvasios šviesa skleis spindulius į tavo širdį taip švelniai, kaip iš dangaus krinta rasa, ir atskleis tavo supratimui daugelį tiesų, susijusių su šiuo darbu.“³ Jis ištikimai pildė šiuos pranašiškus žodžius. Kaip Evangelijos žinovas, mokytojas ir rašytojas, jis uoliai darbavosi aiškindamas ir gindamas išgelbėjimo doktrinas. Prezidentas Heberis Dž. Grantas kartą pavadino jį „geriausiai Raštus išmanančiu žmogumi“ iš visų visuotinių įgaliotinių.⁴

Gyvenimui einant į pabaigą Prezidentas Smitas dažnai prisimin-davo palaiminimus, kuriuos buvo gavęs studijuodamas Evangeliją:

„Visą gyvenimą studijavau ir apmąsčiau Evangelijos principus ir siekiau gyventi pagal Viešpaties įstatymus. Dėl to mano širdyje atsirado meilė jam ir jo darbui ir visiems tiems, kurie siekia žemėje remti jo tikslus.“⁵

„Visas savo dienas studijavau Raštus ir siekiau Viešpaties Dvasios vadovavimo stengdamasis suprasti jų tikrąją prasmę. Viešpats buvo man geras ir aš džiūgauju dėl pažinimo, kurį jis man davė, ir dėl privilegijos, kurią turėjau ir turiu galėdamas mokyti jo gelbstinčių principų.“⁶

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Turime ieškoti tiesos daugelyje sričių, bet svarbiausios žinios yra Evangelijos žinios

Tikime išsilavinimu. Kaip liaudis, mes visuomet siekėme pažinimo visose srityse, o Bažnyčia išleido dideles sumas ir daug paaukojo, kad suteiktų Bažnyčios nariams galimybę gauti išsilavinimą. Ir ypač šiais mokslinių tyrimų ir plėtros laikais. Manome, kad mūsų jaunimas turėtų įgyti tiek išsilavinimo ir techninio parengimo, kiek tik gali ir yra reikalinga.

Tačiau manome, kad tas pasaulietinio mokslo siekimas turi būti tolygus dvasinio supratimo siekiui. Yra daug svarbiau, tūkstančius kartų svarbiau turėti Dievo ir jo įstatymų pažinimą, kad galėtume daryti darbus, kurie atneša išgelbėjimą, negu turėti visą įmanomą pasaulietinį pažinimą.⁷

Kiekvienas turėtų kasdien išmokti kažko naujo. Visi jūs turite smalsius protus ir ieškote tiesos daugelyje sričių. Nuoširdžiai

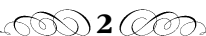
„Jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus“ (Jono 8:32)

tikiuosi, kad jūsų svarbiausios paieškos yra dvasinių dalykų sferoje, nes ten galime įgyti išgelbėjimą ir padaryti pažangą, kuri veda į amžinąjį gyvenimą mūsų Tėvo karalystėje.

Pačios svarbiausios žinios pasaulyje yra Evangelijos žinios. Tai žinios apie Dievą ir jo įstatymus, apie tai, ką žmonės turi daryti, kad darbuotųsi savo išgelbėjimui su baime ir drebėdami priešais Viešpatį [žr. Filipiečiams 2:12; Mormono 9:27].⁸

Ne visa tiesa yra tokios pačios vertės ir svarbos. Kai kurios tiesos yra svarbesnės už kitas. Svarbiausią tiesą, arba svarbiausias tiesas, randame Jėzaus Kristaus Evangelijos pagrinduose. Visų pirma, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, pasaulio Išpirkėjas, atėjęs į šį pasaulį mirti, kad žmonės galėtų gyventi. Tai tiesa, kurią turėtume žinoti. Žinojimas, kad Jėzus Kristus yra mūsų Išpirkėjas, kad jis davė mums amžinojo gyvenimo principus, yra kur kas svarbesnis už bet kurias pasaulietinio išsilavinimo teikiamas žinias.⁹

O pasaulio filosofija ir išmintis nereiškia nieko, jeigu nėra patvirtinamos Dievo žodžiu. Visos religijos, mokslo, filosofijos ar bet kokių kitu vardu prisidengusios doktrinos, kurios prieštarauja apreikštamajam Viešpaties žodžiui, žlugs. Ji gali atrodyti tikėtina. Ji gali būti jums pateikta patraukliais žodžiais, kurių negalėsite nuginčyti. Gali atrodyti, kad ji paremta įrodymais, kurių negalite paneigti, tačiau visa, ką turite daryti, – tai kantriai laukti. Laikas viską parodys. Jūs pastebėsite, kad žlugs visos su dievišku pranašams duotu Viešpaties žodžiu nesiderinančios doktrinos ir principai, kad ir kaip plačiai jais būtų tikima. Taip pat nereikia, kad bandytume interpretuoti Viešpaties žodį bergždžiai stengdamiesi, kad jis atitiktų tas teorijas ir mokymus. Viešpaties žodis nepraeis neišsipildęs, tačiau visos tos klaidingos doktrinos ir teorijos žlugs. Tiesa ir tik tiesa išliks, tuo tarpu visa kita išnyks.¹⁰

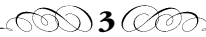
Viešpats įsakė mums tyrinėti Raštus

Viešpats įsakė Bažnyčios nariams šiais laikais siekti jo per maldą, tikėjimą ir studijavimą. Mums buvo įsakyta studijuoti įsakymus, kuriuos jis davė mums Doktrinoje ir Sandorose, Mormono Knygoje ir kituose Raštuose, ir pažadėta, kad „kokį sąmonės lygį pasieksime šiame gyvenime, tokį turėsime prisikėlimo metu. Ir jei asmuo šiame gyvenime per savo stropumą ir paklusnumą įgyja daugiau žinių ir sąmonės nei kitas, jis turės tiek pranašumo ateinančiame pasaulyje“ [DS 130:18–19]. <...> Gelbėtojas žydams sakė: „Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie Raštai ir liudija apie mane“ [Jono 5:39]. Kiek daug Bažnyčios narių *galvoja* panašiai, tačiau nesugeba pasiruošti mokydami ir tikėdami?¹¹

Man atrodo, kad šios Bažnyčios narys negali ramiai ir patogiai ilsėtis ir turėti švarią sąžinę, jei neįgijo pažinimo tikėdamas ir studijuodamas Bažnyčios patvirtintus Raštus. Tie užrašai yra neįkainojami. Pasaulis tyčiojasi iš jų, tačiau per jų mokymus mums leidžiama priartėti prie Dievo, geriau suprasti mūsų Dangiškąjį Tėvą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų, artimiau susipažinti su jais ir daugiau sužinoti apie nuostabų išgelbėjimo planą, kurį jie davė mums ir pasauliui.¹²

Senovės pranašai, kurie regėjo mūsų laikus, kalbėjo ne savo laikų žmonėms, bet šiais laikais, apie kuriuos kalbama tose pranašystėse, gyvenančių žmonių labui.¹³

Mano broliai ir seserys, sakau jums, negalite laikytis Viešpaties įsakymų ir vaikščioti teisume, jeigu nežinote, kokie jie yra. Viešpats įsakė mums tyrinėti Raštus, nes tai, kas yra juose, yra tikra ir išsipildys [žr. DS 1:37]. <...> Tyrinėkite Raštus; susipažinkite su tuo, ką Viešpats apreiškė jūsų išgelbėjimui, jūsų namų ir pasaulio išgelbėjimui.¹⁴

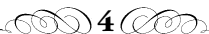

Mums duota svarbi pareiga paklusti tiesos žinia, kurią Viešpats dabar apreiškia Savo tarnams

Jeigu paklusime Viešpaties žodžiams ir patys ieškosime ir įgysime pažinimą iš Mormono Knygos, Biblijos, Doktrinos ir Sandorų, Brangiojo Perlo ir Bažnyčios įgaliotinių mums kartkartėmis duodamų nurodymų, ir sieksime vykdyti Viešpaties valią, nepamiršdami melstis ir prisimindami savo pažadus jam, nenuklysimė.¹⁵

Devintajame Tikėjimo Teiginyje pareiškiame, kad „mes tikime visa, ką Dievas apreiškė, visa, ką jis apreiškia šiuo metu, ir tikime, kad jis dar apreišk daug didžių ir svarbių dalykų, susijusių su Dievo karalyste.“ Kadangi tai tiesa, mums yra būtina suprasti viską, ką Jis yra apreiškęs ir ką Jis apreiškia šiuo metu; priešingu atveju nepalaimė ryšio su Jo darbu ir negalime žinoti Jo valios mums, nes jos nesuvokiame.¹⁶

Pastarųjų dienų šventieji turėtų pasitikėti savo vadovais ir sekti Bažnyčios įgaliotinių mokymais, nes jie kalba jiems pranašystės ir įkvėpimo balsu. Viešpats pačiame pirmajame Doktrinos ir Sandorų skyriuje pareiškė, kad tas pat, ar jis kalba savo paties balsu, ar savo tarnų balsu [žr. DS 1:38]. Todėl turime tokią pačią pareigą ir įsipareigojimą klausyti balso to, kuris stovi priekyje, kad mokytų žmones, arba klausyti balso Izraelio vyresniųjų, kada jie tarp pasaulio žmonių neša tiesos žinią, kokią turėtume, [jei] Viešpats iš savo aki-vaizdos atsiųstų angelą arba ateitų pats, kad paskelbtų tai mums.¹⁷

Evangelijos tiesą galime sužinoti studijuodami, tikėdami ir paklusdami per Šventosios Dvasios vadovavimą

Būtų gerai, jeigu sektume Viešpaties mums duotu pamokymu, kuris yra toks: „Ir kas kraunasi mano žodį, nebus suklaidintas“ [Džozefas Smitas–Mato 1:37]. Krautis jo žodžius reiškia daugiau nei vien juos skaityti. Kad juos krautūsi, žmogus turi ne tik skaityti ir studijuoti, bet nuolankiai ir paklusniai siekti vykdyti duotus įsakymus ir gauti įkvėpimą, kurį suteiks Šventoji Dvasia.¹⁸

Kartais girdime nusiskundimą: „Neturiu laiko.“ Tačiau visi mes turime laiko skaityti ir studijuoti, tai yra svarbi mūsų pareiga. Argi negalime suplanuoti, kad kasdien skirtume bent po penkiolika minučių sistemingam skaitymui ir apmąstymui? Tai užtruks visai neilgai, tačiau tai sudarys vieną valandą ir keturiasdešimt penkias minutes per savaitę; septynias su puse valandų per trisdešimties dienų mėnesį ir devyniasdešimt vieną valandą ir penkiolika minučių per metus. <...>

Tik keli iš mūsų skaito per daug; dauguma mūsų skaito per mažai. Viešpats sakė: „Ir kadangi visi neturi tikėjimo, stropiai siekite ir mokykite vienas kitą išminties žodžių; taip, siekite iš geriausių knygų išminties žodžių; siekite mokytumo, būtent mokymusi ir taip pat tikėjimu“ [DS 88:118; 109:7].¹⁹

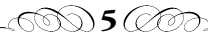
Turime studijuoti ir mokytis visko, ką galime, tyrinėdami ir analizuodami. Tačiau mūsų sugebėjimas mokytis apmąstant ir studijuojant turi ribas. Dievo dalykus galima pažinti tik per Dievo Dvasią. Turime įgyti pažinimą per tikėjimą.²⁰

Žmonės, žinoma, gali tyrinėti, jie gali studijuoti, jie gali mokytis daugelio dalykų; jie gali susikrauti dideles informacijos atsargas, bet jie niekada negalės pasiekti tiesos pilnatvės <...> nebent vadovausis tiesos Dvasia, Šventąja Dvasia, ir laikysis Dievo įsakymų.²¹

Tikrasis tikėjimas, lydymas nuolankumo dvasios, atves žmones prie tiesos pažinimo. Nėra tinkamos priežasties, dėl kurios žmonės visame pasaulyje neturėtų žinoti žmogų išlaisvinančios tiesos. Nėra tinkamos priežasties, dėl kurios visi žmonės negalėtų atrasti tiesos šviesos ir sužinoti, ar Viešpats vėl prakalbo šiomis pastarosiomis dienomis, ar ne. Paulius paskelbė, kad žmonės turi „ieško[ti] Dievo

ir tarytum apčiuopomis jį atras[ti], nes jis visiškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų“ [ApD 17:27]. Netgi dvasinės tamsos ir tikėjimo stygiaus, kurie gaubia žemę, metu Viešpaties ranka nesutrumpėjo. Jis išklausys doro tiesos ieškotojo nuoširdų maldavimą; ir niekas neturi vaikščioti nežinodamas dieviškos tiesos ir kur rasti Jėzaus Kristaus Bažnyčią. Visiems žmonėms pakanka turėti nuolankų tikėjimą ir atgailaujančią dvasią, pasiryžti vaikščioti šviesoje ir Viešpats jiems tai apreikš.²²

Visi galime žinoti tiesą; nesame palikti be pagalbos. Viešpats kiekvienam žmogui leido žinoti per [Jo] įstatymų laikymąsi ir per Jo Šventosios Dvasios, kuri yra atsiųsta tam, kad mokytų mus, kai laikomės įstatymo, vadovavimą, tą tiesą, kuri padaro mus laisvus [žr. Jono 8:32].²³

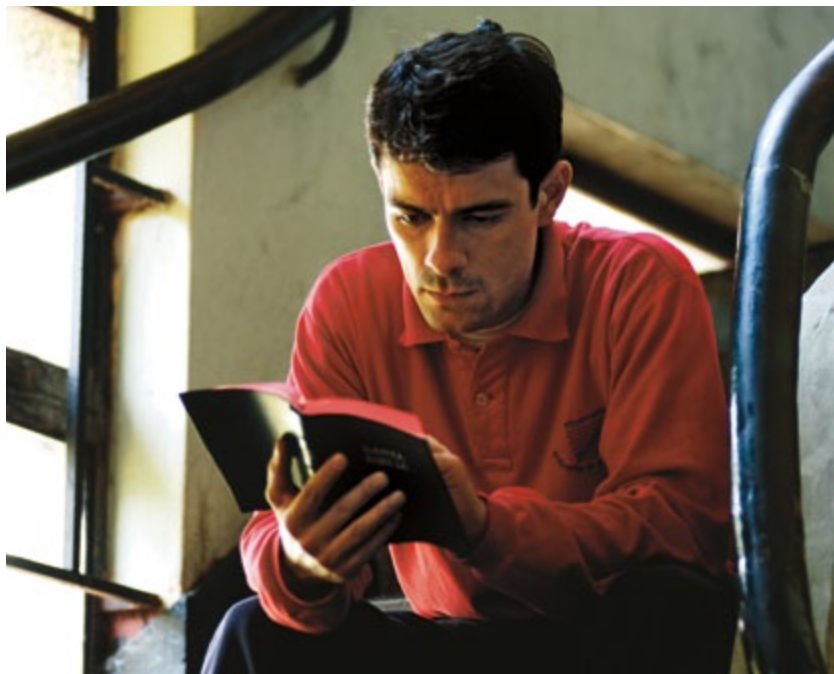
Kai suderiname savo gyvenimus su tiesa, Viešpats sustiprina mūsų turimą šviesą ir praplečia supratimą

Iš mūsų, kaip šios Bažnyčios narių, reikalaujama, kad susipažintume su tuo, ką apreikšė Viešpats, ir nebūtume suklaidinti. <...> Kaip vaikščiosime tiesoje, jeigu jos nežinome?²⁴

Mūsų vienintelis tikslas, susijęs su išgelbėjimo tiesomis, turėtų būti sužinoti, ką Viešpats apreikšė, tuomet patikėti ir atitinkamai veikti.²⁵

Jeigu seksime šviesos dvasią, tiesos dvasią, dvasią, kuri yra išaiškinta Viešpaties apreikšimuose; jeigu per maldos ir nuolankumo dvasią sieksime Šventosios Dvasios vadovavimo, Viešpats sustiprins mūsų turimą šviesą ir praplės mūsų supratimą; todėl turėsime įžvalgumo dvasią, suprasime tiesą, atskirsime melą jį pamatę ir nebūsime apgauti.

Kurie Bažnyčios žmonės yra apgaunami? Ne žmogus, kuris ištikimai vykdė savo pareigą; ne žmogus, kuris susipažino su Viešpaties žodžiu; ne žmogus, kuris laikėsi šiuose apreikšimuose duotų įsakymų; bet žmogus, nežinantis tiesos, žmogus, esantis dvasinėje tamsoje, žmogus, kuris nesuvokia ir nesupranta Evangelijos principų. Toks žmogus bus apgautas ir, kai melagingos dvasios ateis tarp mūsų, jis nesupras arba negalės atskirti šviesos nuo tamsos.

„Tyrinėkime Raštus, žinokime, ką Viešpats apreiškė, suderinkime savo gyvenimus su Jo tiesa“

Bet jeigu mes vaikščiosime Viešpaties apreiškimų šviesoje, jeigu klausysime patarimų, kuriuos davė įgalioti pateikti nurodymus Bažnyčios tarybų nariai, mes nenuklysimė.²⁶

Tyrinėkime Raštus, žinokime, ką Viešpats apreiškė, suderinkime savo gyvenimus su Jo tiesa. Tuomet nebūsime apgauti, tačiau turėsime galią atsispirti blogiui ir pagundai. Mūsų protai bus apšviesti ir mes galėsime suvokti tiesą ir atskirti ją nuo klaidos.²⁷

Jeigu yra koks nors principas arba doktrina, susiję su Bažnyčios mokymais, kurių nesuprantame, tuomet klaupkimės. Kreipkimės į Viešpatį maldos, nuolankumo dvasioje ir prašykime, kad mūsų protai būtų apšviesti ir galėtume suprasti.²⁸

„Tai, kas iš Dievo, yra šviesa; ir tas, kuris gauna šviesą ir pasilieka Dieve, gauna daugiau šviesos; ir ta šviesa švinta vis šviesyn ir šviesyn iki tobulos dienos“ [DS 50:24].

Dėl to suprantame, kad žmogus, kuris ieško Dievo ir [yra] tiesos Dvasios, arba Guodėjo, vedamas, ir pasilieka Dieve, turės vis daugiau pažinimo, šviesos ir tiesos, kol galiausiai jį pasieks tobula šviesos ir tiesos diena.

Tačiau šiame gyvenime negausime visko. Neįmanoma žmogui pasiekti tikslo per kelis mirtingojo būvio metus. Tačiau tai, ką sužinome čia, kas yra amžina, ką įkvepia tiesos Dvasia, tai liks su mumis anapus kapo ir tuomet keliausime toliau, jeigu vis dar liksime su Dievu, kad gautume šviesą ir tiesą, kol galiausiai pasieksime tą tobulą dieną.²⁹

Buvo duotas pažadas visiems, kurie gaus tiesos šviesos ir per savo tyrinėjimo ir klusnumo pastangas pažins Evangeliją, kad jie gaus eilutę po eilutės, priesaką po priesako, čia truputį ir ten truputį, kol gaus tiesos pilnatvę; netgi paslėpti karalystės slėpiniai bus jiems žinomi: „[nes] kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma“ [Mato 7:8; 3 Nefio 14:8; taip pat žr. Izaijo 28:10; DS 76:1–10; 98:11–12]. Visi jie yra išgelbėjimo paveldėtojai ir jie bus apvainikuoti šlove, nemirtingumu ir amžinuoju gyvenimu kaip Dievo sūnūs ir dukros, turintys išaukštinimą Jo celestialinėje karalystėje.³⁰

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Skaitydami apie Prezidento Smito pastangas mokytis Evangelijos (žr. poskyrį „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“) apmąstykite savo pastangas. Kokius patyrėte palaiminimus studijuodami Raštus ir kitus Evangelijos mokymus?
- Ką galime sužinoti iš 1 poskyrio apie pusiausvyrą tarp dvasinio ir pasaulietinio mokymosi? Kaip galime išsilavinimo siekiantiems šeimos nariams ir kitiems žmonėms padėti suprasti, kad pirmenybę reikia teikti dvasiniam pažinimui?
- Kaip Raštai padėjo jums „artimiau susipažinti“ su Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi? (Žr. 2 poskyrį.) Pagalvokite, kaip galite patobulinti savo Raštų studijas.

- Perskaite 3 poskyrį pagalvokite, kokius esate gavę palaiminimus dėl to, kad paklausėte Bažnyčios vadovų patarimo. Kaip galime dalintis dabartinių pranašų mokymais su savo šeimomis ir kitais?
- Ką jums reiškia krautis Viešpaties žodžius? (Idėjų ieškokite 4 poskyryje.) Kaip mūsų gyvenimus galėtų pakeisti pasiryžimas skirti „bent po penkiolika minučių sistemingam skaitymui ir apmąstymui“?
- Pagalvokite, kaip savo gyvenime galėtumėte pritaikyti patarimą iš 5 poskyrio. Kaip, melagingai informacijai tampant vis agresyvesnei ir pasiekiamesnei, galime „atskirti švies[ą] nuo tamsos“? Ką galime daryti, kad padėtume vaikams ir jaunimui?

Susijusios Raštų nuorodos

Psalmynas 119:105; Jono 7:17; 2 Timotiejui 3:15–17; 2 Nefio 4:15; 32:3; Helamano 3:29–30; DS 19:23; 84:85; 88:77–80

Pagalba mokytojui

„Netgi tada, kai vienu metu mokote daug žmonių, į mokymą galite įtraukti kiekvieną asmeniškai. Pavyzdžiui, asmenis paskatinate dalyvauti, kai pamokos pradžioje šiltai pasisveikinate su kiekvienu iš jų. <...> Jūs taip pat asmenis skatinate dalyvauti, kai dalyvavimą padarote patrauklų ir saugų“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], p. 35).

Išnašos

1. Žr. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 57.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. v.
3. Iš *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 195.
4. Heber J. Grant, in Richard O. Cowan, “Advice from a Prophet: Take Time Out”, *Brigham Young University Studies*, spring 1976, p. 416.
5. „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, p. 27.
6. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 5.
7. Kalba, pasakyta Jutos Logano Religijos institute 1971 m. sausio 10 d., p. 1–2, Church History Library; neskelbtas rankraštis.
8. „The Most Important Knowledge“, *Ensign*, May 1971, p. 2.
9. Iš Conference Report, Apr. 1955, p. 51.
10. Iš Conference Report, Oct. 1952, p. 60.
11. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 1:xiv; kursyvas kaip originale.
12. Iš Conference Report, Oct. 1961, p. 18.
13. Iš Conference Report, Oct. 1927, p. 142.
14. Iš Conference Report, Oct. 1920, p. 58–59.
15. Iš Conference Report, Oct. 1918, p. 56–57.
16. „Search the Scriptures“, *Young Woman's Journal*, Nov. 1917, p. 592.
17. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 73.
18. „The Resurrection“, *Improvement Era*, Dec. 1942, 780; see also *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:305.

19. „How and What to Read“, *Improvement Era*, Aug. 1913, 1004–1005; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:207.
20. „Pres. Smith Stresses Value of Education“, *Church News*, June 12, 1971, p. 3.
21. „And the Truth Shall Make You Free“, *Deseret News*, Mar. 30, 1940, Church section, p. 4; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:299.
22. *The Restoration of All Things* (1945), p. 195.
23. „Evidences of Eternal Life“, *Deseret News*, June 3, 1933, Church section, p. 5; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:295–296.
24. Iš Conference Report, Oct. 1934, p. 65; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:302.
25. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, p. 2.
26. Iš Conference Report, Apr. 1931, p. 71; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:285–286.
27. „The New and Everlasting Covenant“, *Deseret News*, May 6, 1939, Church section, p. 8; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:301.
28. Iš Conference Report, Oct. 1959, p. 20.
29. „And the Truth Shall Make You Free“, p. 4; skyryba ir didžiųjų raidžių rašyba sunorminta.
30. „Search the Scriptures“, 591–592; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:303.

Kai Petras, Jokūbas ir Jonas Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui suteikė Melchizedeko kunigystę, jie taip pat suteikė ir kunigystės raktus

Gerbkime per Džozefą Smitą sugrąžintus kunigystės raktus

„Leiskite man dabar pasakyti – labai paprastai ir tvirtai – kad mes turime šventąją kunigystę ir kad Dievo karalystės raktai yra žemėje. Juos turi tik Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

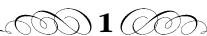
Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas pareiškė: „Turiu tobulą pažinimą apie dievišką Pranašo Džozefo Smito misiją. Aš neabejoju, kad Viešpats pakėlė jį ir davė apreiškimą, įsakymą, atvėrė jam dangaus langus ir pašaukė vadovauti šiam šlovingam Evangelijos laikotarpiui.“¹ Prezidentas Smitas suderino šį „tobulą pažinimą“ su pagarba kunigystės raktams, sugrąžintiems per Pranašą Džozefą. Jis visuomet gerbė ir rėmė turinčius kunigystės raktus ir kvietė visus Bažnyčios narius daryti tą patį. Jis sakė: „Kiekvienas vyras, tinkamu būdu išrinktas pirmininkauti bet kurioje pareigybėje Bažnyčioje, turėtų būti gerbiamas savo pašaukime.“²

Kartą, Džozefui Fildingui Smitui tarnaujant Apaštalu, Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas diskutavo sudėtingu klausimu. Vyresnysis Smitas išreiškė savo nuomonę tuo klausimu. Vieną dieną Prezidentas Heberis Dž. Grantas, tuometinis Bažnyčios Prezidentas, atėjo į vyresniojo Smito kabinetą. Prezidentas Grantas paaiškino, kad pasimeldęs rūpimu klausimu, jis gavo įkvėpimą pasiūlyti sprendimą, kuris skyrėsi nuo vyresniojo Smito nuomonės. Vyresnysis Smitas nedelsdamas parėmė Prezidento Grantos sprendimą. Vėliau jis sakė: „Esu tokios nuomonės: kai Bažnyčios Prezidentas sako, jog Viešpats apreiškė ar įkvėpė jį kažką padaryti, turiu visiškai paremti jį tame siekyje.“³

Džozefas Fildingas Smitas taip rėmė visus kunigystės vadovus, ne tik Bažnyčios Prezidentą. Pavyzdžiui, 1962 m. Neitanas Eldonas Teneris buvo pašauktas tarnauti Dvylikos Apaštalų Kvorume. Po metų jis buvo pašauktas patarėju Pirmojoje Prezidentūroje. Nors Prezidentas Smitas buvo Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas, vykdant pašaukimą Prezidentui Smitui pirmininkavo Prezidentas Teneris. Vėliau Prezidentas Teneris Prezidentui Smitui išreiškė savo padėką už palaikymą: „Nors jis buvo vyresnis Dvylikos narys ir toje pareigybėje tarnavo jau daugiau nei penkiasdešimt metų, kai buvau pašauktas tarnauti Pirmojoje Prezidentūroje, mano naujajame pašaukime jis parodė man didžiulę pagarbą, palaikė ir pasitikėjo manimi.“⁴

Prezidentas Smitas taip pat gerbė kunigijos vadovus savo apylinkėje. Tarnaudamas Dvylikos Apaštalų kvorumo nariu jis pasakė: „Be apylinkės, kurioje gyvenu, vyskupo sutikimo neturiu teisės <...> krikštyti nė vieno savo vaiko. Vyskupas turi apylinkės, kuriai priklausau, raktus. Nepakrikštijau nė vieno savo vaiko <...> be vyskupo leidimo apeigoms atlikti ir patvirtinti savo vaikus Bažnyčios nariais.“⁵

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Kunigystės raktai – tai galia ir valdžia vadovauti Viešpaties darbui žemėje

Pašaukimas į pareigybę kunigystėje nereiškia, kad turite kunigystės raktus. Tai turėtume gerai suprasti. <...>

<...> Nors visi vyrai įšventinti į bet kurią pareigybę turi kunigystę, tačiau būna ir ypatingų vadovavimo įgaliojimų, kurie suteikiami pašauktiems pirmininkauti. Šie įgaliojimai vadinami raktais.⁶

[Kunigystės] raktai yra teisė pirmininkauti; jie yra galia ir įgaliojimas tvarkyti ir vadovauti visuose Viešpaties darbuose žemėje. Juos turintieji turi galią vadovauti ir kontroliuoti, kaip visi likusieji tarnaus kunigystėje.⁷

Kai turintieji raktus vyrams paveda kažką daryti, tai jų darbai užskaitomi. Jų darbai užantspauduojami ir patvirtinami Bažnyčioje tiek žemėje, tiek ir danguje.⁸

 2

Viešpats atsiuntė šventus pasiuntinius sugrąžinti kunigystės raktus

Mes tikime, kad po ilgos ir tamsios netikėjimo bei atitolimo nuo tyros tiesos ir tobulos krisčionybės nakties Viešpats per savo beribę išmintį žemėn vėl sugrąžino amžinosios Evangelijos pilnatvę.

Mes žinome, kad Džozefas Smitas yra pranašas; kad 1820 m. pavasarį Tėvas ir Sūnus apsireiškė jam ir įvedė šį paskutinįjį Evangelijos laikotarpį; kad jis išvertė Mormono Knygą Dievo dovanos ir galios dėka; kad jis gavo raktus ir įgaliojimą iš angelų, atsiųstų tai padaryti, ir kad Viešpats apreiškė jam išgelbėjimo doktrinas.⁹

Viešpats nepripažįsta jokių apeigų ar ceremonijos, net ir atliekamos jo vardu, jei ji nesutampa su jo valia ir neatlikta jo įgalioto tarno. Būtent dėl to pas Džozefą Smitą ir kitus jis atsiuntė šventus pasiuntinius sugrąžinti tai, kas buvo paimta iš žemės, t. y. Evangelijos ir kunigystės pilnatvę ir raktus.¹⁰

Kunigystės raktai turėjo būti sugrąžinti. Aarono kunigystės raktus sugrąžino Jonas Krikštytojas, Melchizedeko kunigystės raktus sugrąžino Petras, Jokūbas ir Jonas. Dėl to buvo suorganizuota Bažnyčia. Tačiau to nepakako. Reikėjo, kad atsivertų dangūs ir būtų sugrąžinti raktai, kuriuos turėjo visi Evangelijos laikotarpiams nuo Adomo iki Petro, Jokūbo ir Jono dienų vadovavę pranašai. Atėjo kiekvienas pranašas ir suteikė savo turėtą įgaliojimą.¹¹

Kad būtų įvykdyti pranašų žodžiai ir Viešpaties tikslai, turėjo būti sugrąžinti visų Evangelijos laikotarpių raktai ir taip įgyvendintas visa apimantis sugrąžinimas. Todėl turėjo ateiti žmonijos tėvas, pirmasis žemėje gyvenęs vyras, Adomas. Jis atnešė savo galią. Atėjo Mozė ir kiti. Atėjo visi turėjusieji raktus ir perdavė savo įgaliojimus. <...> Nežinome tikslių datų, nurodančių kada buvo suteikti kai kurie įgaliojimai, tačiau Pranašas Džozefas Smitas rašydamas apie mirusiųjų išgelbėjimą Navū šventiesiems pareiškė, kad visi šie pranašai atėjo su raktais, kuriuos jie turėjo savuosiuose Evangelijos laikotarpiuose. Visa tai užrašyta 128 Doktrinos ir Sandorų skyriuje [17–21eilutės].¹²

Po Bažnyčios suorganizavimo Viešpats įsakė savo šventiesiems pastatyti namus Jo vardui. Šventieji nesuvokė tų namų svarbos ir neskubėjo jų statyti, dėl to Viešpats juos sudrausmino [žr.

DS 95:1–4]. Po sudrausminimo, nors ir gyveno dideliam skurde, jie pradėjo dirbti iš visų jėgų ir pastatė Kirtlando šventyklą. Kodėl ji buvo pastatyta? Ogi, kad būtų šventovė, kurioje galėtų apsilankyti Jėzus Kristus, į kurią Jis galėtų atsiųsti raktus ir įgaliojimus turinčius tarnus, pranašus. <...> Mes žinome, kad trys didieji senovės pranašai, turėję svarbius raktus, apsireiškė šventykloje 1836 m. balandžio 3 dieną.

Pirmasis atėjo Mozė [žr. DS 110:11]. Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui jis suteikė Izraelio surinkimo raktus. <...> Jis surinko Izraelį ir nors jam ir neteko garbė suteikti jiems paveldo žemę, jo rankose vis tiek buvo surinkimo raktai. Ant Atmainymo kalno jis apsireiškė Petru, Jokūbui ir Jonui ir suteikė jiems tuos pačius tų dienų Izraelio surinkimo raktus. Jį atsiuntė pas Pranašą Džozefą Smitą ir Oliverį Kauderį suteikti laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpio Izraelio surinkimo raktus. <...>

Po Mozės atėjo Elijas, suteikė turimus raktus ir sugrąžino Evangeliją, buvusią Abraomo Evangelijos laikotarpiu [žr. DS 110:12]. Viskas, kas susiję su tuo Evangelijos laikotarpiu, Abraomui suteikti palaiminimai, tai, kas buvo pažadėta jo palikuonims, – visa turėjo būti sugrąžinta. Dėl to ir atėjo Elijas, nes jis turėjo to Evangelijos laikotarpio raktus.

Tada atėjo Elija, paskutinis užantspaudavimo galią senovės Izraelyje turėjęs pranašas, ir suteikė užantspaudavimo galią [žr. DS 110:13–16]. Kai kurie Bažnyčios nariai klysta manydami, kad Elija sugrąžino mirusiųjų krikšto raktus, arba mirusiųjų išgelbėjimo raktus. Elijos raktai turėjo daugiau galios. Jis turėjo užantspaudavimo raktus, kurie yra svarbūs atgailauti pasiryžusiems gyviesiems ir taip pat mirusiesiems.¹³

Pranašas Elija <...> suteikė jiems [Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui] užantspaudavimo galią, galią naudojant kunigystę surišti žemėje ir užantspauduoti danguje.¹⁴

Užantspaudavimo galia patvirtina visas apeigas, atliekamas Bažnyčioje, o konkrečiau, patvirtina apeigas, atliekamas Viešpaties šventyklose.¹⁵

Broliai ir seserys, mes gyvename šlovingu Evangelijos laikotarpiu. Visi kiti Evangelijos laikotarpiai yra jo dalis. Visi įgaliojimai, visos

*Kirtlando šventykloje Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui
apsireiškė Elija ir suteikė užantspaudavimo raktus*

galios yra šiame Evangelijos laikotarpyje. Mums didelė privilegija gauti šias palaimas per savo paklusnumą.¹⁶

„Leiskite man dabar pasakyti – labai paprastai ir tvirtai – kad mes turime šventąją kunigystę ir kad Dievo karalystės raktai yra žemėje. Juos turi tik Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia.¹⁷

 3

Bažnyčios Prezidentas turi raktus vadovauti visai Bažnyčiai

Prieš pat nužudymą Pranašas [Džozefas Smitas] Dvylikai Apaštalų, kurie sudarė antrąjį Bažnyčios kvorumą, suteikė visus raktus ir visas būtinas apeigas bei kunigystę. Tik taip jie galėjo tęsti šį didį ir šlovingą visuotinio išgelbėjimo darbą.¹⁸

Šią kunigystę ir šiuos raktus <...> turi kiekvienas vyras, paskirtas į Dvylikos Tarybą. Kadangi šie raktai suteikia teisę pirmininkauti, be apribojimų juos gali naudoti tik vyriausias Dievo apaštalas žemėje. Tas apaštalas yra Bažnyčios prezidentas.¹⁹

Bažnyčios Prezidentas turi raktus vadovauti visai Bažnyčiai. <...> Jis turi visas kunigystės galias. Jis turi visus raktus, susijusius su laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpiu. Jam patikėti visi apreikšti buvusių Evangelijos laikotarpių raktai.²⁰

 4

Turime gerbti tuos, kuriems Bažnyčios Prezidentas pavedė įgaliojimo raktus

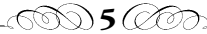
[Bažnyčios Prezidentas] savo nuožiūra ir pagal apreiškimą turi teisę suteikti įgaliojimą bei jį atimti.²¹

Atminkite, kad žemėje tėra tik vienas žmogus, kuris turi užantspauduojančią kunigystės galią. Jis gali pavesti tą galią kitiems, kad šie galėtų dirbti ir užantspauduoti žemėje ir tai būtų priimtina, sustvirtinta. Tai pasiekama tik jam davus leidimą, o jei jis tą leidimą atima, niekas negali naudoti tos galios.²²

Niekas negali tarnauti šventykloje ir suteikti palaiminimų, prieš tai negavęs įgaliojimo tai daryti, o įgalioti gali tik pats Bažnyčios Prezidentas. Niekas negali tarnauti Bažnyčios pašaukime negavęs įgaliojimo tarnauti, nes įgaliojimas gaunamas per Bažnyčios Prezidento galią ir raktus. <...> Jei turėdamas raktus jis pasakytų, kad žmonės netenka tam tikrų privilegijų, tai joks kitas žmogus negali atstatyti tų privilegijų, nes jis neturi įgaliojimo. Jei kažkas pamėgins tai padaryti, toks veiksmas bus neteisėtas, o asmuo bandęs tai padaryti turės atsakyti jei ne prieš Bažnyčią, tai priešais Dievo teismo pertvarą, kur jį pripažins nusizengėliu. <...>

<...> Kai apaštalai ir kiti broliai lankosi Sionės kuoluose ir jiems yra pavesta sutvarkyti tenykščius reikalus, jie daro tai pavedimu arba įgaliojimu, kurį jiems patikėjo Bažnyčios Prezidentas. Toks pats principas, tik mažesniu mastu, taikytinas kuoluose ir apylinkėse.²³

Kiekvienas vyras, tinkamu būdu išrinktas pirmininkauti bet kurioje pareigybėje Bažnyčioje, turėtų būti gerbiamas savo pašaukime. Kai vyras iššventinamas į vyskupo pareigybę, jam suteikiami raktai pirmininkauti apylinkei, kurioje jis gyvena. Kiekvienas apylinkės narys, nepriklausomai nuo turimo pašaukimo, turėtų gerbti jį tame pašaukime. Tas pats taikytina ir kuolo prezidento, kvorumo prezidento ar bet kuriuo kitu atveju. Pavyzdžiui, mus moko, kad nė vienas tėvas, nors jis ir turi Melchizedeko kunigystę, be vyskupo leidimo neturi teisės pakrikštyti savo vaiko. Kai gaunamas leidimas, tėvas gauna įgaliojimą atlikti apeigą savo vaikui. Jei kuris tėvas be apylinkei ar kuolui pirmininkaujančio ir turinčio įgaliojimo raktus pareigūno leidimo sumanytų atlikti krikštą ar iššventinti sūnų, tai darydamas jis nusižengtų. Tai taikytina tiek apaštalui, tiek ir vyresniajam apylinkėje. Net Bažnyčios Prezidentas, pirma nepripažinęs savo apylinkės vyskupui ar kuolo prezidentui suteikto įgaliojimo, niekada nesumanytų taip pasielgti.²⁴

Vieningas turinčių karalystės raktus balsas mus visuomet ves Viešpaties parinktu keliu

Manau, kad dėl vieno mums turi būti labai aišku: nei Bažnyčios Prezidentas, nei Pirmoji Prezidentūra, nei vieningas Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos balsas niekada nesuklaidins šventųjų ir nepatars pasauliui daryti tai, kas prieštarautų Viešpaties valiai.

Žmogus gali atkristi, laikytis nuomonės, kuri nesutampa su Viešpaties ketinimais, ir patarinėti pagal ją. Tačiau Pirmosios Prezidentūros ir vieningas karalystės raktus turinčiųjų balsas šventuosius ir pasaulį visada ves Viešpaties parinktais keliais. <...>

Aš liudiju, kad jokia galia negalės sustabdyti ar pakeisti bažnyčios kelio, jei klausysime Pirmosios Prezidentūros ir jų patarimų bei nurodymų. Mes gausime ramybę šiame gyvenime ir paveldėsime amžinąją šlovę būsimajame [žr. DS 59:23].²⁵

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kaip galime sekti Prezidento Smito pavyzdžiu ir palaikyti turinčius kunigystės raktus? (Žr. „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“.)
- Kaip 1 poskyris padeda jums suprasti skirtumą tarp pareigybės kunigystėje ir kunigystės raktų? Kaip manote, kodėl tai svarbus skirtumas?
- Kaip buvote palaiminti dėl to, kad kunigystės raktai sugrąžinti į žemę? (Žr. 2 poskyrį.)
- Kaip, jūsų nuomone, 3 ir 4 poskyriuose aprašyta organizacija stiprina Bažnyčią? Kaip Bažnyčios nariai stiprina Bažnyčią?
- Ką manote apie Prezidento Smito žodžius dėl Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Apaštalų Kvorumo vienybės? Kada esate gavę patarimų per jų „vieningą balsą“? (Žr. 5 poskyrį.)

Susijusios Raštų ištraukos

Mato 16:13–19; ApD 3:21; DS 21:4–6; 27:5–13; 65:2; 128:8–21; 132:7

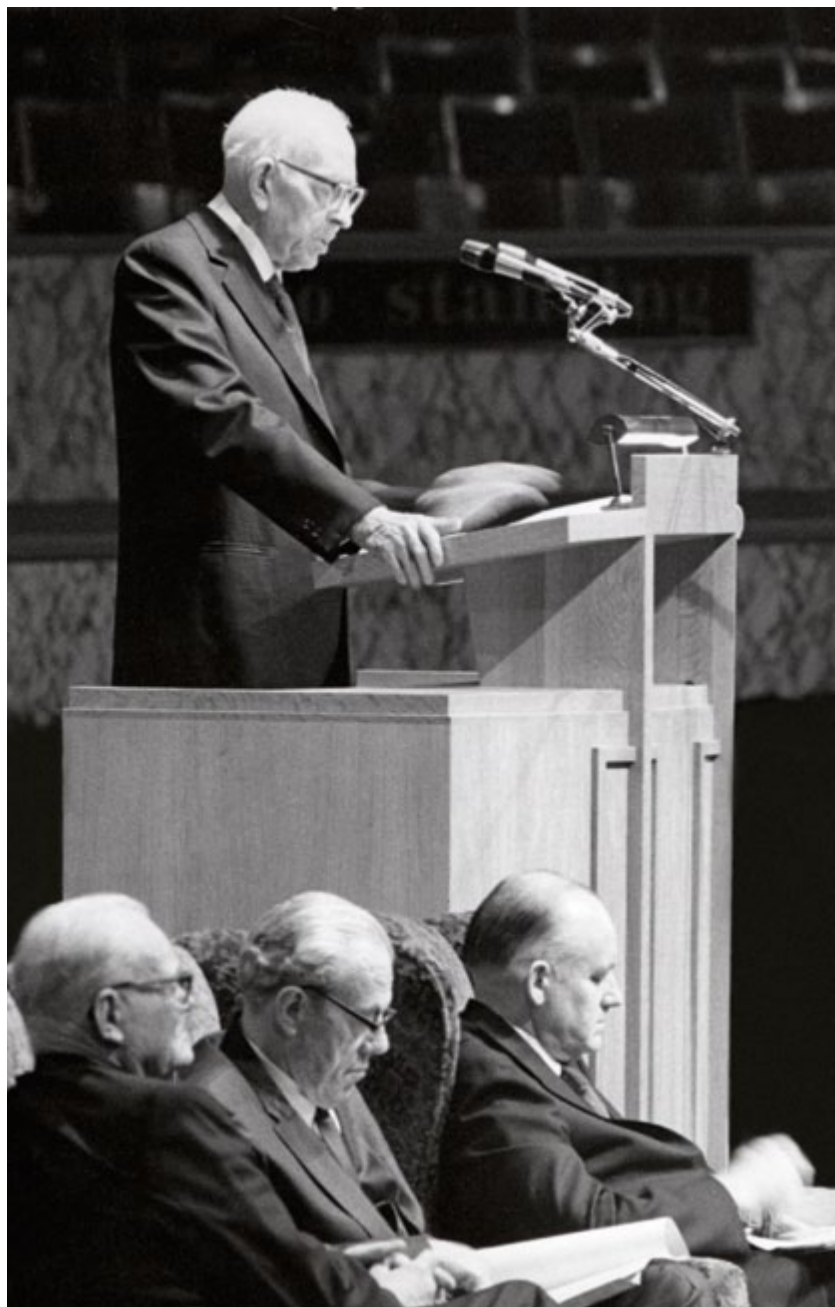
Pagalba mokytojui

„Gali būti <...> tokių atvejų, kai nežinote atsakymo į klausimą. Jei taip atsitinka, paprasčiausiai atsakykite, kad nežinote. Galite pasakyti, kad pasistengsite sužinoti atsakymą. Arba galite paprašyti mokinių sužinoti atsakymą ir kitoje pamokoje skirti laiko, kad jie papasakotų tai, ką sužinojo“ (*Teaching, No Greater Call* [1999 m.], p. 64).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1951, p. 58.
2. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:40.
3. Iš Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 342.
4. N. Eldon Tanner, „A Man without Guile“, *Ensign*, Aug. 1972, p. 33.
5. „Principles of the Gospel: The New and Everlasting Covenant“, *Deseret News*, May 6, 1939, Church section, 5; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:136–137.
6. Iš Conference Report, Apr. 1967, p. 98.
7. „Eternal Keys and the Right to Preside“, *Ensign*, July 1972, p. 87.

8. Iš Conference Report, Apr. 1967, p. 99.
9. Iš „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, p. 4.
10. „The Coming of Elijah“, *Ensign*, Jan. 1972, p. 5.
11. „The Keys of the Priesthood Restored“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1936, p. 98–99.
12. „The Keys of the Priesthood Restored“, p. 101.
13. „The Keys of the Priesthood Restored“, p. 99–100.
14. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 58.
15. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 135; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:129.
16. „The Keys of the Priesthood Restored“, p. 101.
17. „Eternal Keys and the Right to Preside“, p. 87– 88.
18. *Doctrines of Salvation*, 3:154.
19. „Eternal Keys and the Right to Preside“, p. 87.
20. „Priesthood—Restoration of Keys“, *Deseret News*, Sept. 16, 1933; Church section, 4; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:135.
21. „The Keys of the Priesthood Restored“, p. 101; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:135.
22. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal* (1957 m.), p. 50; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:136.
23. Iš Conference Report, Apr. 1967, p. 98–99.
24. *Answers to Gospel Questions*, 2:40–41.
25. „Eternal Keys and the Right to Preside“, p. 88.

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas kalba Britų krašto konferencijoje, 1971 m. rugpjūtis. Sėdi iš kairės į dešinę: vyresnieji Merionas Dž. Romnis, Ričardas L. Evansas ir Hovardas V. Hanteris

Kunigystės priesaika ir sandora

*„Viešpaties palaimos šventiesiems ir pasauliui
siūlomos per turinčiųjų jo kunigystę ir
jį atstovaujančiųjų tarnavimą.“*

Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Po 41 metų tarnavimo apaštalu, 1951 m. balandžio 9 d. Džozefas Fildingas Smitas buvo palaikytas Dvylikos Kvorumo prezidentu. Netrukus po palaikomojo balsavimo Prezidentas Smitas kreipėsi į susirinkusiuosius. Jis trumpai išsakė savo jausmus:

„Suvokiu, kad pareigos, kurias esu pašauktas atlikti, yra labai svarbios. Tai daro mane nuolankų. <...>

Dėkoju Viešpačiui už Jėzaus Kristaus Evangeliją, už savo narystę šioje Bažnyčioje, už man pasitaikiusią galimybę tarnauti. Kad ir koks silpnas esu, turiu tik vieną troškimą – kad kiek galėdamas išaukštintčiau savo pašaukimą.“¹

Prezidentas Smitas dažnai ragindavo kunigystę turinčiuosius aukštinti savo pašaukimus. Nors viešai išsakė troškimą išaukštinti savo pašaukimą kunigystėje,² jis retai pasakojo apie savo pastangas tai daryti. Tačiau kartą jis papasakojo apie kunigystės patarnavimą, kurį atliko su savo draugu Džordžu F. Ričardsu, prieš jį buvusiu Dvylikos Kvorumo prezidentu:

„Keturiasdešimt metų drauge su prezidentu Džordžu F. Ričardsu dalyvavome tarybose, lankėmės konferencijose ir įvairiais būdais tarnavome. <...>

Kartu keliaudavome nuo vieno Sionės kuolų krašto iki kito. Anks-tyvosiomis dienomis mes, broliai visuotiniai įgaliotiniai, lankydami Sionės kuolus keliaudavome po du. Kur negalėdavome nukakti geležinkeliu, o tokių vietų buvo daugybė, paprastai keliaudavome vadinamais „baltastogiais“, t. y. lengvomis spyruoklinėmis vežėčiomis.

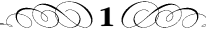
Tolimos kelionės reišė apsilankymus dviejuose, dažnai ir trijuose ar keturiuose kuoluose.

Tokiose kelionėse tarp kuolų konferencijų įvairiose kuolų gyvenvietėse, arba apylinkėse, susirinkimai vykdavo kasdien. Tokiose kelionėse keliaudavome duobėtais keliais, kartais tiesiog siaurais keliukais per tirštus dulkių debesis vasarą ir žvarbiame šaltyje žiemą, dažnai per didžiausius purvynus ar storiausią sniegą.³

Vyresnysis Francis M. Gibonsas, tarnavęs Pirmosios Prezidentūros sekretoriumi, papasakojo, kaip Prezidentas Smitas aukštino savo pašaukimus kunigystėje: „Nors puikiai suvokė savo valdžią, jis visuomet ją naudodavosi romiai ir švelniai. Jo charakteryje nebuvo arogancijos, pozavimo ar puikybės. Jis niekad neapsimetinėjo geresniu už kitus, niekada nesipuikavo savo pareigybės privilegijomis.“⁴

Būdamas Bažnyčios Prezidentu, Džozefas Fildingas Smitas kalbėjo penkiose visuotinės konferencijos kunigystės sesijose ir ragino brolius išaukštinti savo pašaukimus kunigystėje. Šio skyriaus mokymai paimti iš keturių pamokslų, ypatingas dėmesys skiriamas kalbai, kurią Prezidentas Smitas pasakė 1970 m. spalio 3 d. Kadangi pamokslai buvo pasakyti kunigijos susirinkimuose, visur šiame skyriuje kreipiamasi į vyrus. Tačiau tas kreipimasis apima supratimą, jog kunigystės galia yra didelė palaima visiems Bažnyčios nariams. Viename iš pamokslų Prezidentas Smitas sakė: „Manau, visi žinome, jog kunigystės palaimos nėra skirtos vien vyrams. Šios palaimos taip pat išliejamos ant mūsų žmonių ir dukterų, ir ant visų ištikimų Bažnyčios moterų. Šios gerosios sesutės Viešpaties namų palaimoms gali pasiruošti laikydamosi Dievo įsakymų ir tarnaudamos Bažnyčioje. Viešpats savo dukterims siūlo kiekvieną dvasinę dovaną ir palaimą, kurias gali gauti jo sūnūs, kadangi Viešpatyje nei moteris ką reiškia be vyro, nei vyras be moters“ [žr. 1 Korintiečiams 11:11].⁵

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Vyrai turėtų aiškiai suprastį sandorą, kurią sudaro gaudami kunigystės pareigybes

Noriu atkreipti jūsų dėmesį į Melchizedeko kunigystės priesaiką ir sandorą. Manau, jei aiškiai suprasime sandorą, kurią sudarome gaudami kunigystės pareigybes, ir pažadą, kurį Viešpats duoda, jei išaukštiname savo pašaukimus, tada turėsime didesnę stimulą daryti viską, ką privalome daryti, kad įgytume amžinąjį gyvenimą.

Dar norėčiau pasakyti, kad visa, kas susiję su šia aukštesniąja kunigyste, yra sukurta ir skirta tam, kad paruoštų mus įgyti amžinąjį gyvenimą Dievo karalystėje.

1832 m. rugsėjį Džozefui Smitui duotame apreiškime apie kunigystę Viešpats sako, kad Melchizedeko kunigystė yra nesibai-gianti; kad ji vykdo Evangeliją, tęsiasi tikrojoje bažnyčioje per visas kartas ir turi Dievo pažinimo raktus. Jis sako, kad ji suteikia galimybę Viešpaties liaudžiai būti pašventintai, matyti Dievo veidą ir įeiti į Viešpaties atilsį, „o tas atilsis yra jo šlovės pilnatvė“ (žr. DS 84:17–24).

Tada, kalbėdamas apie Aarono ir Melchizedeko kunigystes, Viešpats sako: „Nes kurie tik yra ištikimi, kad gautų šias dvi kunigystes, apie kurias kalbėjau, ir išaukštintų savo pašaukimus, tie pašventinami Dvasia jų kūnams atnaujinti.“

Jie tampa Mozės ir Aarono sūnumis bei Abraomo sėkla ir Dievo bažnyčia, ir karalyste, ir išrinktaisiais.

Ir taip pat visi tie, kurie priima šią kunigystę, priima mane, – sako Viešpats;

nes tas, kuris priima mano tarnus, priima mane;

o tas, kuris priima mane, priima mano Tėvą;

ir tas, kuris priima mano Tėvą, priima mano Tėvo karalystę; todėl viskas, ką turi mano Tėvas, bus atiduota jam.

Ir tai – pagal kunigystei priklausančias priesaiką ir sandorą.

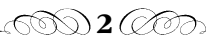
Todėl visi, kurie priima kunigystę, priima šią mano Tėvo priesaiką ir sandorą, kurių jis negali sulaužyti, nė jos negali būti pašalintos.“

Tada bausmė už sandoros sulaužymą ir visišką nuo jos nusigręžimą pateikta kartu su šiuo įsakymu: „<...> Saugokitės, stropiai dėmėkitės amžinojo gyvenimo žodžius.

Nes jūs gyvensite kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos“ (DS 84:33–44).⁶

Tie iš jūsų, kurie turite Aarono kunigystę, dar nesate priėmę šios aukštesniajai kunigystei priklausančios priesaikos ir sandoros, bet tikrai turite jums Viešpaties duotą didžią galią ir įgaliojimą. Aarono kunigystė yra paruošiamoji kunigystė, kuri lavina ir moko mus būti vertais vėliau ateisiančių didesnių palaimų.

Jei, būdami diakonais, mokytojais ir kunigais, ištikimai tarnausite, įgysite patirties ir išsiugdysite tokius talentus ir gabumus, kurie leis jums gauti Melchizedeko kunigystę ir išaukštinti joje savo pašaukimą.⁷

Kunigystę turintieji pažada išaukštinti savo pašaukimus kunigystėje ir gyventi kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos

Kaip visi žinome, sandora yra sutartis ir susitarimas tarp mažiausiai dviejų šalių. Sudarant Evangelijos sandoras, tos šalys yra Viešpats danguje ir žmonės žemėje. Žmonės sutinka laikytis įsakymų, o Viešpats pažada pagal tai jiems atlyginti. Pati Evangelija yra naujoji ir nesibaigiančioji sandora ir apima visus susitarimus, pažadus ir atlygius, kuriuos Viešpats siūlo savo liaudžiai.

Taigi Melchizedeko kunigystę mes priimame sudarydami sandorą. Mes iškilmingai pažadame priimti kunigystę, išaukštinti savo pašaukimus joje ir gyventi kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos. Viešpats mums pažada, kad, jei laikysimės šios sandoros, gausime viską, ką turi Tėvas, t. y. amžinąjį gyvenimą. Ar kuris nors iš mūsų galime įsivaizduoti šlovingesnę susitarimą nei šis?

Kartais apie mūsų kunigystės išaukštinimą kalbame apskritai, bet apreiškimuose kalbama būtent apie pašaukimų kunigystėje, pavyzdžiui, vyresniųjų, septyniasdešimties narių, aukštųjų kunigų, patriarchų ir apaštalų, išaukštinimą.

Žmogaus turima kunigystė yra Dievo galia ir įgaliojimas, perduotas žmogui žemėje, kad šis visame kame veiktų žmonijos išgelbėjimo labui. Kunigystės pareigybės, arba pašaukimai, yra tarnavimo pavedimai atlikti konkrečiai paskirtą tarnystę kunigystėje. Būdas, kaip išaukštinti tuos pašaukimus, – tai vykdyti darbą, kuris skirtas atlikti tiems, kurie turi tam tikrą susijusią pareigybę.

Nesvarbu, kokią pareigybę turime, jei esame atsidavę ir ištikimi savo įsipareigojimams. Viena pareigybė nėra svarbesnė už kitą, nors dėl administravimo reikmių vienas kunigystę turintysis gali būti pašauktas pirmininkauti kitam ir vadovauti jo darbui.

Mano tėvas, Prezidentas Džozefas F. Smitas, sakė: „Jokia šiai kunigystei priklausanti pareigybė nėra, ar negali būti, didesnė negu pati kunigystė. Būtent iš kunigystės pareigybė gauna savo įgaliojimą ir galią. Jokia pareigybė nesuteikia įgaliojimo kunigystei. Jokia pareigybė nepapildo kunigystės galios. Bet visos pareigybės Bažnyčioje savo galią, veiksmingumą, įgaliojimą gauna iš kunigystės.“

Esame pašaukti išaukštinti savo pašaukimus kunigystėje ir vykdyti darbą, susijusį su mūsų gaunama pareigybe. Ir taip Viešpats, apreiškime apie kunigystę, sako: „Todėl tegul kiekvienas žmogus stovi savo pareigybėje ir darbuojasi savo pašaukime; <...> idant būtų išlaikyta tobula sistema“ (DS 84:109–110).

Tai vienas iš didžiųjų tikslų, kurių siekdami darbuojamės Bažnyčios kunigystės programoje, kad vyresnieji darytų vyresniųjų darbą, septyniasdešimties nariai – septyniasdešimties narių darbą, aukštieji kunigai – aukštųjų kunigų darbą ir taip toliau, kad visi kunigystę turintieji galėtų išaukštinti savo pašaukimus ir skinti gausias palaimas, pažadėtas už tokį elgesį.⁸

Mes – Viešpaties Jėzaus Kristaus atstovai. Mums pavesta jam atstovauti. Mums nurodyta skelbti jo Evangeliją, atlikti išgelbėjimo apeigas, laiminti žmoniją, gydyti ligonius ir galbūt daryti stebuklus: daryti tai, ką jis darytų, jei pats būtų čia – ir visa tai dėl to, kad turime šventąją kunigystę.

Būdami Viešpaties atstovai, esame saistomi jo įstatymo, kad darytume tai, ką jis nori, kad darytume, nepaisydami asmeninių jausmų ar pasaulietinių pagundų. Patys mes neturime jokios išgelbėjimo žinios, jokios doktrinos, kurią būtina priimti, jokios galios krikštyti

*„Kunigystė yra Dievo galia ir įgaliojimas, perduotas žmogui žemėje,
kad šis veiktų visame kame žmonijos išgelbėjimo labui“*

ar įšventinti, ar sutuokti amžinybei. Visa tai ateina iš Viešpaties, ir ką tik darome, kas susiję su tais dalykais, yra dėl perduoto įgaliojimo.⁹

3

**Išaukštinimo pažadas duodamas kiekvienam,
turinčiam Melchizedeko kunigystę ir atsidavusiam
kunigystės priesaikai ir sandorai**

Dabar norėčiau porą žodžių pasakyti apie priesaiką, kuri priimama gaunant Melchizedeko kunigystę.

Prisiekti su priesaika yra pati iškilmingiausia ir labiausiai įpareigojanti kalbėjimo maniera, kokia tik yra žinoma žmogaus kalboje;

ir būtent tokią kalbos manierą Tėvas pasirinko, išsakydamas didingą pranašystę apie Kristų ir kunigystę. Ten apie jį sakoma: „Viešpats prisiekė ir neatsizadės: Tu esi kunigas amžinai, kaip Melchizedekas“ (Ps 110:4).

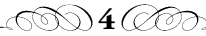
Aiškindamas šią su Mesiju susijusią pranašystę, Paulius sako, kad Jėzus turi „neatšaukiamą kunigystę“ ir kad per ją atsirado „nenyktamo gyvenimo galybė“ (žr. Hbr 7:24, 16). Džozefas Smitas sakė, kad „visi tie, kurie išventinti į šią kunigystę, yra padaryti panašūs į Dievo Sūnų, pasiliekančių kunigu visada“, t. y., jeigu jie lieka ištikimi ir atsidavę [žr. Džozefo Smito Vertimas, Hebrajams 7:3].

Taigi Kristus yra didžiausias su kunigyste, kaip ir su krikštu bei visais kitais dalykais, susijęs pavyzdys. Taigi kaip Tėvas su priesaika prisiekia, kad jo Sūnus viską paveldės per kunigystę, taip ir jis su priesaika prisiekia, kad visi, kurie išaukštins savo pašaukimus toje pat kunigystėje, gaus viską, ką turi Tėvas.

Toks išaukštino pažadas siūlomas kiekvienam vyriškiui, turinčiam Melchizedeko kunigystę, bet tai pažadas su sąlyga, o pažado išpildymas priklauso nuo to, ar išaukštinsime savo pašaukimus kunigystėje ir gyvensime kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos.

Absoliučiai aišku, kad nėra šlovingesnių pažadų, kurie buvo ar galėtų būti duoti, nei tie, kuriuos gavome mes, kai priėmėme privilegiją ir atsakomybę turėti šventąją kunigystę ir būti Kristaus tarnais.

Aarono kunigystė yra paruošiamoji kunigystė, parengianti mus sudaryti sandorą ir priimti priesaiką, susijusias su šia aukštesniąja kunigyste.¹⁰

Viešpaties palaimos visiems žmonėms siūlomos per Jo šventąją kunigystę turinčiųjų tarnavimą

Visame šiame pasaulyje nėra nieko svarbesnio, kaip visiems mums pastatyti Dievo karalystės reikalus į pirmąją vietą savo gyvenime, laikytis Dievo įsakymų, išaukštinti savo pašaukimus kunigystėje, lankytis Viešpaties namuose, kur mums siūloma mūsų Tėvo karalystės palaiminimų pilnatvė.¹¹

Viešpaties palaimos šventiesiems ir pasauliui siūlomos per tarnavimą tų, kurie turi jo šventąją kunigystę ir jam atstovauja, kurie iš

tikrųjų yra jo tarnai ir įgaliotiniai ir pasiryžę jam tarnauti ir laikytis jo įsakymų.¹²

Meldžiuosi, kad visi mes, kurie buvome pašaukti atstovauti Viešpatį ir turėti jo įgaliojimą, atmintume, kas esame, ir atitinkamai elgtumės.

<...> Visas savo dienas siekiau išaukštinti savo pašaukimą kunigystėje ir tikiuosi išverti šiame gyvenime iki galo ir džiaugtis ateinančiame gyvenime ištikimų šventųjų bendryste.¹³

Trokštu laiminti visus, tiek jaunos, tiek senus, kurie aukština savo pašaukimus kunigystėje, ir prašyti Viešpaties išlieti ant jų geras Savo Dvasios dovanas šiame gyvenime ir užtikrinti juos dėl amžinybės turtų ateinančiame gyvenime. <...>

Tai didžiulė šlovė – žinoti, kad Viešpats kiekvienam iš mūsų siūlo kunigystės pilnatvę ir pažadėjo mums, kad įgysime nesibaigiantįjį paveldą su juo jo karalystėje, jei priimsime šią kunigystę ir išaukštinsime savo pašaukimus!¹⁴

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Smitas mokė, kad per kunigystę „Viešpats savo dukterims siūlo kiekvieną dvasinę dovaną ir palaimą, kurias gali gauti jo sūnūs“ („Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“). Kokių jums kyla minčių, kai apmąstote šį teiginį?
- Prezidentas Smitas sakė, kad kunigystę turintieji turi didesnę stimulą stengtis įgyti amžinąjį gyvenimą, kai supranta savo sandoras ir Viešpaties pažadus (žr. 1 poskyrį). Kodėl tai taikoma visiems Bažnyčios nariams?
- Kaip Prezidento Smito pateiktas termino „išaukštinti pašaukimą“ paaiškinimas (žr. 2 poskyrį) skiriasi nuo kitų žodžio *išaukštinti* prasmių? Kaip buvote palaiminti per Bažnyčios narių, aukštinančių savo pašaukimus, tarnavimą?
- Prezidentas Smitas mokė: „Kristus yra didžiausias su kunigyste <...> susijęs pavyzdys“ (3 poskyris). Kaip galime sekti Kristaus pavyzdžiu tarnaudami kitiems?

- 4 poskyryje peržvelkite Prezidento Smito žodžius apie šventykloje siūlomas palaimas. Kaip gimdytojai gali padėti savo vaikams pasiruošti šventykloje gaunamoms kunigystės palaimoms?

Susijusios Raštų ištraukos

Hebrajams 5:4; Almos 13:1–2, 6; DS 20:38–60; 84:19–22; 107:99–100; Tikėjimo Teiginiai 1:5

Pagalba mokytojui

„Patyręs mokytojas negalvoja: „Ką šiandien darysiu klasėje?“ , bet klausia: „Ką šiandien mano mokiniai darys klasėje?“; ne „Ko šiandien mokysiu?“ , bet „Kaip savo mokiniams padėsiu išsiaiškinti tai, ką jie turi žinoti?“ (Virginia H. Pearce, „The Ordinary Classroom—A Powerful Place for Steady and Continued Growth“, *Ensign*, Nov. 1992, p. 12; taip pat žr. *Teaching, No Greater Call* [1999], p. 61.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1951, p. 152.
2. Žr. Conference Report, Apr. 1951, p. 152; Conference Report, Oct. 1970, p. 92.
3. „President George F. Richards: A Tribute“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1950, p. 661.
4. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 352.
5. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 59.
6. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 90–91.
7. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 59.
8. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 91–92; taip pat žr. Joseph F. Smith, iš Conference Report, Oct. 1903, p. 87.
9. „Our Responsibilities as Priesthood Holders“, *Ensign*, June 1971, p. 49.
10. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 92.
11. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 59.
12. „Blessings of the Priesthood“, *Ensign*, Dec. 1971, p. 98.
13. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 92.
14. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 58.

*Šiame paveiksle pavaizduotas vyriškio krikštus
Dnepro upėje netoli Kijevo, Ukrainoje*

Krikštas

„Krikštas tiesiogine prasme <...> perkelia arba prikelia mus iš vieno gyvenimą į kitą, iš nuodėmingo į dvasinį gyvenimą.“

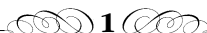
Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Visuotinėje 1951 m. balandžio konferencijoje Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas papasakojo apie savo krikštą, vykusį prieš 67 metus, kai jam buvo 8 metai. Jis pasakojo, kad krikšto dieną jautėsi „tyras ir švarus prieš Viešpatį.“ Tą dieną jis suprato, kad jei nori toks išlikti, jam reikės stengtis visą gyvenimą. Jis prisimena: „Turėjau labai malonią, kaip ir visos mano seserys, sesė, kuri padėjo man suprasti, kad reikia nesusitepti pasauliu. Tai, ko ji mokė mano krikšto dieną, lydėjo mane visą gyvenimą.“¹

Ištikimas savo sesers mokymui Prezidentas Smitas skatino Bažnyčios narius laikytis savo krikšto sandoros – pasilikti tame „dvasiniame gyvenime“, kurį jie pradėjo pasikrikštiję.² Jis pareiškė:

„Visiems Bažnyčios nariams pats svarbiausias patarimas yra po krikšto laikytis įsakymų. Viešpats duoda mums išganymą su atgailos ir ištikimybės jo įstatymams sąlyga.“³

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Krikštas panardinimu simbolizuoja gimimą, mirtį ir prisikėlimą

Krikštas, trečiasis Evangelijos principas ir pirmosios apeigos, yra būtinas išgelbėjimui ir išaukštinimui Dievo karalystėje. Pirmiausia, krikštas yra įrankis, dėl kurio žmogus gauna savo nuodėmių atleidimą. Antra, jis yra vartai į Dievo karalystę. Mus to moko Viešpats kalbėdamas su Nikodemu Jono 3:1–11.

<...> Krikštas atliekamas panardinant į vandenį. <...> Krikšto negalima atlikti kitu būdu, tik visišku kūno panardinimu į vandenį. Taip yra dėl šių priežasčių:

1) jis simbolizuoja Jėzaus Kristaus ir visų prisikėlusiujų mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą.

2) Krikštas taip pat yra gimimas, jį galima prilyginti vaiko gimimui šiame pasaulyje.

3) Krikštas tiesiogine ir perkeltine prasme yra prikėlimas, jis perkelia, arba prikelia, mus iš vieno gyvenimą į kitą, iš nuodėmingo į dvasinį gyvenimą.

Noriu pakalbėti apie antrąją priežastį: krikštas taip pat yra gimimas, jį galima prilyginti vaiko gimimui šiame pasaulyje. <...> Mozės 6:58–60 mes skaitome:

„Todėl aš duodu tau įsakymą, kad gausiai mokytum to savo vaikus, sakydamas:

Dėl prasižengimo ateina nuopuolis, kuris atneša mirtį, ir kadangi jūs buvote pagimdyti į pasaulį per vandenį ir kraują, ir dvasią, kuriuos aš padariau, ir taip iš dulkių tapote gyva siela, lygiai taip jūs turite užgimti iš naujo į dangaus karalystę iš vandens ir Dvasios ir būti apvalyti krauju, būtent mano Viengimio krauju; kad būtumėte pašventinti nuo visos nuodėmės ir mėgautumėtės amžinojo gyvenimo žodžiais šiame pasaulyje ir amžinuoju gyvenimu ateinančiame pasaulyje, būtent nemirtingąją šlove.

Nes vandenių jūs įvykdote įsakymą; Dvasia jūs išteisinami ir krauju jūs pašventinami.“ <...>

<...> Kiekvienas į šį pasaulį ateinantis vaikas išnešiojamas vandenyje, gimsta vandenyje ir per kraują ir dvasią. Taigi, kai gimstame, į Dievo karalystę turime užgimti tokiu pačiu būdu: per krikštą gimstame iš vandens; Kristus kraujo praliejimu esame apvalomi ir pašventinami; ir Dievo Dvasia išteisinami, nes krikštas be Šventosios Dvasios krikšto yra nebaigtas. Štai tokia yra paralelė tarp gimimo šiame pasaulyje ir gimimo Dievo karalystėje. <...>

Dabar pakalbėsiu apie trečiąją priežastį: krikštas tiesiogine ir perkeltine prasme yra prikėlimas, jis perkelia, arba prikelia, mus iš vieno gyvenimą į kitą, iš nuodėmingo į dvasinį gyvenimą. <...>

<...> Visiems vyrams ir moterims <...> reikia atgailauti. <...> Jie yra dvasiškai mirę. Kaip jiems sugrįžti iš tos dvasinės mirties? Jiems reikia pasilaidoti vandenyje. Jie mirę ir dėl to palaidojami vandenyje, o iš vandens jie dvasiškai prisikelia į dvasinį gyvenimą. Štai toks yra krikštas.⁴

2

Atsakomybės amžiaus nesulaukusiems vaikams krikštas nereikalingas, nes jie išpirkti per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą

Žinau, kad vaikai, nesulaukę atsakomybės amžiaus, taigi nekalti, yra <...> išpirkti Kristaus krauju, ir tvirtinimas, kad juos reikia pakrikštyti, yra piktas pasityčiojimas, paniekiantis Dievo teisumą ir gailestingumą [žr. Moronio 8:20–23].⁵

Doktrinos ir Sandorų 29 skyriuje Viešpats sako (46–47 eil.):

„Bet štai, sakau jums, kad maži vaikai yra išpirkti nuo pat pasaulio įkūrimo per mano Viengimį;

todėl jie negali nusidėti, nes Šėtonui neduota galia gundyti mažus vaikus, kol jie neima darytis atsakingi priešais mane.“

Gera tai girdėti. „Maži vaikai yra išpirkti nuo pat pasaulio įkūrimo.“ Ką Jis tuo nori pasakyti? Tai reiškia, kad šis išpirkimo, išgelbėjimo planas, kuriuo turime sekti šiame mirtingame gyvenime, buvo paruoštas prieš šios žemės sukūrimą. Dievas, žinodamas pabaigą nuo pradžios, per Jėzaus Kristaus apmokėjimą paruošė išeitį, kad maži vaikai būtų išpirkti. <...>

<...> Kai žvelgiate į kūdikėlio veidą ir kai jis pakelia akutes ir jums nusišypso, ar tikite, kad šis kūdikėlis galėtų būti suteptas kažkokios nuodėmės, neleisiančios jam sugrįžti pas Dievą, jei mirtų? <...>

Pamenu, kad tuo metu, kai tarnavau misijoje Anglijoje, ten gyveno viena šeima iš Amerikos. <...> [Vyras], gatvėje išgirdęs vyresnius skelbiant Evangeliją, pasikvietė juos į savo namus. Taip padarė dėl to, kad jie buvo jo tautiečiai. Evangelija jo nedomino; jis juos pasikvietė todėl, kad jie taip pat buvo iš Jungtinių Valstijų. Tuo metu ir aš ten tarnavau. Aš nebuvo pirmasis paskelbęs jiems Evangeliją, tačiau po kurio laiko mane pasikvietė į svečius. <...>

Manėme, kad aplankysime jį, pasikalbėsime apie beisbolą, futbolą ir kitas temas, palyginsime, kaip viskas skiriasi Jungtinėse Valstijose ir Didžiojoje Britanijoje, kitaip tariant, padiskutuosime jam rūpimomis temomis. Būtent tai ir darėme. Iš pradžių net neužsimindavome apie religiją. Po to svečiavomės dar kelis kartus, jis manė, kad esame geri vyrukai, nes nesistengėme jam per jėgą brukti savo religijos. Po kurio laiko jie pradėjo klausinėti. Žinojome, kad taip atsitiks, tad vieną vakarą mums besisvečiuojant jų namuose, to vyriškio žmona atsisuko į mane ir tarė: „Vyresnysis Smitai, norėčiau tavęs kai ko paklausti.“ Ji pravirko dar net nepaklaususi. Nesupratau, kas nutiko. Ji kūkčiojo, o kai galiausiai susikaupė, kad užduotų klausimą, papasakojo tokią istoriją:

Kai atvyko į Angliją, juos ištiko nelaimė – neteko savo kūdikio. <...> Jie nuėjo pas dvasininką [į bažnyčią, kurioje lankėsi] ir paprašė, kad jų kūdikėlis būtų paguldytas amžinajam atilsui pagal krisčioniškas tradicijas. <...> Dvasininkas jai pasakė: „Negalime palaidoti jūsų vaiko pagal krisčioniškas tradicijas, nes jis nebuvo pakrikštytas. Jūsų kūdikėlis pražuvo.“ Toks atsakymas buvo gan tiesmukas, tačiau ji taip papasakojo istoriją. Dėl to jai skaudėjo širdį jau du ar tris metus. Taigi ji manęs paklausė: „Ar mano kūdikėlis pražuvęs? Ar jo jau niekada neišvysiu?“ Atsiverčiau Mormono Knygą ir perskaičiau Mormono žodžius, skirtus savo sūnui Moroniui [žr. Moronio 8]. Aš tariau: „Jūsų kūdikis nėra pražuvęs. Nepražūva nė vienas kūdikis. Visi vaikai, kai miršta, yra išgelbėjami Dievo karalystėje.“

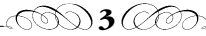
<...> „Ir aš taip pat pamačiau, kad visi vaikai, kurie mirė nesulaukę atsakomybės amžiaus, išgelbėjami celestialinėje dangaus karalystėje“ [DS 137:10]. Tai Viešpats sakė Pranašui Džozefui Smitui apreiškime, arba regėjime, Kirtlando šventykloje. Neblogai skamba, ar ne? Ar tai ne teisu? Ar tai ne teisinga? <...> [Kūdikis] neatsakingas už prigimtinę nuodėmę, už jokią nuodėmę, nes Dievo gailėstingumas pareiškia teisę į jį ir jis yra išperkamas.

O kokia mūsų padėtis? Štai, mes sugebame suprasti, o Viešpats sako: „Kuriam turinčiam pažinimą aš neįsakyčiau atgailauti?“ [DS 29:49.] Mums įsakyta atgailauti, mums įsakyta pasikrikštyti, mums įsakyta krikšto vandenyse nusiplauti nuodėmes dėl to, kad mes sugebame suprasti ir visi esame nusidėję. Tačiau nė vienas iš

mūsų nepasikrikštijome dėl to, ką padarė Adomas. Aš, taip pat ir jūs, pasikrikštijome todėl, kad būtume apvalyti nuo to, ką esame padarę, ir kad galėtume įžengti į Dievo karalystę.

<...> Viešpats paruošė išeitį tiems, kurie yra be įstatymo, o maži vaikai nepavaldūs atgailos įstatymui. Kaip būtų įmanoma vaikelių išmokyti atgailauti? Jam nėra už ką atgailauti.

Viešpats savo nuožiūra nusprendė, kad atsakomybės amžius ateina sulaukus 8 metų. Po to, kai mums sukanka aštuoneri, turime įgiję pakankamą supratimą, kad turime pasikrikštyti. Viešpats pasirūpina tais, kurie nesulaukia to amžiaus.⁶

Kiekvienas Bažnyčioje pakrikštytas žmogus sudarė sandorą su Viešpačiu

Kiekvienas į krikšto vandenį įžengęs žmogus priima tą sandorą.

„Ir dar – kaip įsakymas bažnyčiai dėl krikšto: visi, kurie nusižemina prieš Dievą ir nori pasikrikštyti, ir ateina su sudužusiomis širdimis ir atgailaujančiomis dvasiomis, ir paliudija prieš bažnyčią, kad jie tikrai atgailavo dėl visų savo nuodėmių ir pasiryžę priimti Jėzaus Kristaus vardą, apsisprendę tarnauti jam iki galo, ir savo darbais tikrai parodo, kad gavo Kristaus Dvasios jų nuodėmėms atleisti, krikštu bus priimti į jo bažnyčią“ (DS 20:37).⁷

Dabar paskaitysiu iš Doktrinos ir Sandorų 59 skyriaus:

„Todėl aš duodu jiems [t. y. Bažnyčios nariams] įsakymą, sakydamas taip: mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa galia, protu ir stiprybe; ir tarnausi jam Jėzaus Kristaus vardu.

Mylėsi savo artimą kaip save patį. Nevogsi; nesvetimausi, nežudysi ir nedarysi nieko panašaus.

Visame kame dėkosi Viešpačiui, savo Dievui“ [DS 59:5–7].

Kiekvienas šioje Bažnyčioje pasikrikštijęs žmogus su Viešpačiu sudarė sandorą laikytis Jo įsakymų. Šiame mūsų Evangelijos laikotarpyje pakartotame įsakyme mums liepiama tarnauti Viešpačiui visa širdimi ir visu protu, ir visa turima stiprybe. Visa tai turėtų būti daroma Jėzaus Kristaus vardu. Visi mūsų darbai turėtų būti daromi Jėzaus Kristaus vardu.

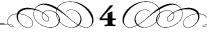

„Kiekvienas Bažnyčioje pakrikštytas žmogus sudarė sandorą su Viešpačiu laikytis Jo įsakymų“

Krikšto vandenyse mes sudarėme sandorą laikytis šių įsakymų: tarnauti Viešpačiui; laikytis jo pirmojo ir didžiausio įsakymo mylėti Viešpatį, savo Dievą; laikytis antrojo didžiojo įsakymo mylėti savo artimą kaip save; ir visa galia, stiprybe ir širdimi Jam įrodyti, kad gyvensime „kiekvieną žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos“ [DS 84:44],

kad paklusime ir būsime nuolankūs, uolūs Jo tarnystėje, pasiryžę paklusti, išiklausyti į mūsų vadovų patarimus ir visa tai daryti su akimi, pašvęsta vien Dievo šlovei.

Mums nederėtų to pamiršti. Bažnyčios nariai privalo paklusti šiam įsakymui.⁸

Kad gautume visus Evangelijos palaiminimus, po krikšto turime ir toliau būti nuolankūs, atgailauti ir paklusti

Vienas iš didžiųjų tikrosios bažnyčios tikslų yra mokyti žmones to, ką jie turi daryti po krikšto, kad gautų visas Evangelijos teikiamas palaimas.⁹

Kiekvienas tikrai pasikrikštijęs žmogus yra nusižeminęs; jo širdis yra sudužusi, o dvasia atgailaujanti. Pasikrikštijęs žmogus sudarė sandorą su Dievu laikytis jo įsakymų. Jis paliko visas savo nuodėmes. Ar po to, kai jis tampa Bažnyčios nariu, jis turi teisę nusidėti? Ar jis gali atsipalaiduoti? Ar jis gali leisti sau daryti tai, ko, pasak Viešpaties, turėtų vengti? Ne! Po krikšto lygiai taip pat svarbu turėti atgailaujančią dvasią ir sudužusią širdį, kaip ir prieš jį.¹⁰

Esu girdėjęs, kaip apie krikštą kalba mūsų vaikinai, o kartais ir vyresni vyrai. Jie sako, kad nesupranta, kodėl žmogus neturi pasikrikštyti iš naujo kaskart, kai nusideda, juk krikštas ir yra nuodėmių atleidimui. Ar žinote atsakymą? Jei žmogus nusideda, bet vis dar pasilieka dvasiniame gyvenime, jis tebėra gyvas, jis gali atgailauti ir jam gali būti atleista. Jam nereikia krikštytis tam, kad sugrižtų ten, kur jis jau yra.¹¹

Kas iš pastarųjų dienų šventųjų nori gyventi telestialinėje karalystėje? Kas iš pastarųjų dienų šventųjų nori gyventi terestrialinėje karalystėje? Mums nederėtų norėti turėti ką nors bendro su tomis karalystėmis. Bažnyčios nariai neturėtų norėti gyventi taip, kad nepatektų į celestialinę Dievo karalystę. Pats krikštas yra kelias, vedantis į tą karalystę. Krikštas turi du tikslus, pirma, jis atliekamas, kad gautume nuodėmių atleidimą, o antra, kad įžengtume į Dievo karalystę, ne telestialinę karalystę, ne terestrialinę karalystę, bet celestialinę karalystę, kurioje gyvena Dievas. Tam reikalingas krikštas. Tam reikalinga Šventosios Dvasios dovana, suteikiama rankų uždėjimu.

Visa tai mus paruošia per paklusnumą, nuolatinį veržimąsi pirmyn, Viešpaties įsakymų laikymąsi gauti celestialinės karalystės pilnatvę.¹²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Skaitydami poskyrį „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“, kuriame surašyti Prezidento Smito atsiminimai, apmąstykite savo pačių krikštą. Kaip nuo tada pagilėjo jūsų supratimas apie krikštą? Kaip galime padėti krikštui besiruošiantiems šeimos nariams arba draugams?
- 1 poskyryje surašyti Prezidento Smito mokymai apie krikštą. Ko naujo išmokote apie krikštą? Kaip jo mokymai apie krikšto simbolizmą padeda jums geriau suprasti krikšto sandorą?
- Ko 2 poskyryje užrašyta istorija moko apie Dangiškojo Tėvo meilę savo vaikams? Pagalvokite, kam iš jūsų pažįstamų padėtų šios istorijos doktrina.
- Įvertinkite savo pastangas laikytis krikšto sandoros (žr. 3 poskyrį). Kaip ši sandora daro įtaką jūsų bendravimui su šeimos nariais ir kitais žmonėmis?
- Apmąstykite Prezidento Smito pareiškimą 4 poskyrio pradžioje. Kaip manote, ko turėtume mokytis žmones po jų krikšto? Kaip vieni kitiems galime padėti laikytis krikšto sandoros?

Susijusios Raštų ištraukos

Mato 3:13–17; 2 Nefio 31:5–13; Mozijo 18:8–13; 3 Nefio 11:31–39; DS 68:25–27; Tikėjimo Teiginiai 1:4

Pagalba mokytojui

„Jeigu teigiamai reaguosite į kiekvieną nuoširdų komentarą, padėsite mokiniams pasitikėti savimi ir dalyvauti diskusijose. Pavyzdžiui, galite sakyti kažką panašaus: „Ačiū jums už atsakymą. Tai buvo labai įžvalgus atsakymas...“ arba „tai geras pavyzdys“, arba „nuoširdžiai dėkoju už šiuos žodžius“ (*Teaching, No Greater Call* [1999 m.], p. 64).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1951, p. 57–58.
2. „Repentance and Baptism“, *Deseret News*, Mar. 30, 1935, Church section, p. 8.; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956 m.), 2:326.
3. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 7.
4. „Repentance and Baptism“, p. 6, 8; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:323–326.
5. „Testimony of Elder Joseph F. Smith Jr.“, *Liahona: The Elder's Journal*, Mar. 30, 1915, p. 629.
6. „Redemption of Little Children“, *Deseret News*, Apr. 29, 1939, Church section, p. 7.
7. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts“, *Ensign*, June 1972, p. 2.
8. Iš Conference Report, Apr. 1940, p. 95; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:328.
9. „The Plan of Salvation“, *Ensign*, Nov. 1971, p. 5.
10. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 12; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:329.
11. „Repentance and Baptism“, p. 8; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:326.
12. Iš Conference Report, Apr. 1922, p. 60–61.

Šventosios Dvasios dovana

„Po krikšto ir patvirtinimo galime tapti bendražygiais Šventosios Dvasios, kuri mokys mus Viešpaties keliu, atgavins mūsų protus ir padės mums suvokti tiesą.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

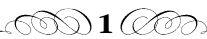
Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas mokė, kad kiekvienas ištikimas Bažnyčios narys „turi teisę asmeniškai gauti jo [ar jos] vedimui naudingus ir būtinus apreiškimus“. ¹ Jis visuomet siekė šio asmeniškai gaunamo vedimo, ypač stengdamasis mokyti ir apsaugoti savo sūnus ir dukteris. Vyresnysis Francis M. Gibonsas, tarnavęs Pirmosios Prezidentūros sekretoriumi, papasakojo tokį nutikimą, kurį išgirdo iš Prezidento Smito sūnaus Reinoldso (artimųjų vadinamo Reinu).

„Reinas papasakojo, kad cigaretę savo lūpose laikė tik kartą gyvenime ir tai tik trumpą akimirką. Tai atsitiko, kai mokėsi Ruzvelto vidurinėje mokykloje Solt Leik Sityje. Įėjimas [į mokyklą] buvo ramioje šalutinėje gatvelėje, kur pravažiuodavo labai mažai automobilių. Tą dieną Reinas išėjo pro paradines mokyklos duris su draugu, kuris rūkė ir kuris, kaip dažnai darydavo, pasiūlė jam „tiesiog pamėginti“. Tą kartą draugui pasisėkė jį įtikinti. Reinas paėmė vieną cigaretę ir ją prisidėgė. Vos jis užtraukė kelis dūmus, kas, jūsų manymu, sustabdė automobilį prie šaligatvio krašto? Žinoma, Reino tėvas. Nuleidęs langą vyresnysis Smitas savo apstulbusiam sūnui pasakė: „Reinoldsai, šiandien po vakarienės norėčiau su tavimi pasikalbėti“, – ir nuvažiavo toliau. Reinas pasakojo: „Kai mano tėvas pavadino mane Reinoldsu, supratau, kad patekau į rimtą bėdą.“ Vyresnysis Smitas leido Reinui apmąstyti savo kaltę visą likusią popietę ir per vakarienę, kurios metu jis, visų nuostabai, kalbėjo labai mažai. Vėliau nejaukiai gūždamasis kėdėje tėvo darbo kabinete, <...> Reinoldsas laukė nuosprendžio. Tačiau sulaukė tik malonios,

meile persmelktos paskaitos apie „šio nepadoraus įpročio“ blogybes ir priminimo, kas jis esąs ir kaip jo elgesys užtraukia gėdą visai šeimai. Ji baigėsi prašymu, kad Reinas pažadėtų, jog niekada daugiau jo lūpos nepalies cigarečių. Reinas pažadėjo. Jis pasakė: „Niekada taip nedarysiu.“ Per visus po toėjusius metus, taip pat ir tuo metu, kai tarnavo Jungtinių Valstijų kariniame jūrų laivyne per Antrąjį pasaulinį karą, kada rūkymas visuotinai paplito, jis laikėsi šio tėvui duoto pažado.“

Apmąstydamas šį nutikimą vyresnysis Gibonsas sakė: „Tikimybė, kad Džozefas Fildingas Smitas atsitiktinai atsirastų toje nuošalioje gatvelėje kaip tik tą akimirką, kada jo jaunas sūnus užsidegė savo pirmąją ir paskutiniąją cigaretę, buvo labai maža. Nors Reinas to neminėjo, jo tonas ir tai, kaip jis apie tai pasakojo, leido suprasti, jog tas įvykis jį įtikino nepaprasta jo tėvo dvasinio jautrumo giluma ir galia, ypač susijusia su jo šeimos gerove.“²

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Šventosios Dvasios misija yra liudyti apie Tėvą ir Sūnų, ir apie visą tiesą

Šventoji Dvasia yra trečiasis Dievybės narys. Ji yra žmogaus pavidalo Dvasia. Tėvas ir Sūnus yra kūniškos asmenybės; jie turi kūnus iš mėsos ir kaulų. Šventoji Dvasia yra dvasinė asmenybė ir turi tik dvasinį kūną [žr. DS 130:22]. Jos misija yra liudyti apie Tėvą ir Sūnų, ir apie visą tiesą [žr. 2 Nefio 31:18; Moronio 10:5].³

Ji dalyvauja Tėvo ir Sūnaus reikaluose ir apreiškia Juos tiems, kurie ištikimai tarnauja Viešpačiui. Būtent per Guodėjo, arba Šventosios Dvasios, mokymus apaštalai prisiminė Jėzaus Kristaus mokymus [žr. Jono 14:26]. Būtent per Šventosios Dvasios mokymus ateina pranašystė [žr. 2 Petro 1:21].⁴

Dievo Dvasia, kalbėdama žmogaus dvasiai, turi galią perduoti tiesą veiksmingiau ir suprantamiau, nei tą tiesą per asmeninį kontaktą gali perduoti dangiškos esybės. Per Šventąją Dvasią tiesa tarsi įpinama į pačias kūno skaidulas ir sausgysles taip, kad jos negalima pamiršti.⁵

2

Šventoji Dvasia doriems žmonėms visame pasaulyje atskleidžia tiesą

Tikime, kad Šventoji Dvasia yra apreiškėja ir kad Ji paliudys doriems žmonėms visame pasaulyje, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, kad Džozefas Smitas yra pranašas ir kad ši bažnyčia yra „vienintelė tikra ir gyva bažnyčia ant visos žemės veido“ (DS 1:30).

Niekam nebereikia likti tamsybėse; nesibaigiančios Evangelijos šviesa yra čia; ir kiekvienas nuoširdus tuo besidomintis žmogus žemėje iš Šventosios Dvasios gali gauti asmeninį liudijimą apie Viešpaties darbo tikrumą ir dievišką prigimtį.

Petras sakė: „<...> Dievas nėra šališkas. Jam brangus kiekvienos tautos žmogus, kuris jo bijo ir teisiai gyvena“ (ApD 10:34–35). Tai reiškia, kad Viešpats išlies savo Dvasią ant ištikimųjų taip, kad šie patys žinos šios religijos tiesas.⁶

Šventoji Dvasia apsireikš kiekvienam tiesos prašančiam asmeniui taip, kaip Ji apsireiškė Kornelijui [žr. ApD 10]. Mormono Knygoje yra toks savo metraščių baigiančio Moronio teiginys, 10 skyrius, 4 eilutė:

„Ir norėčiau jus paraginti, kad gavę juos, paklaustumėte Dievą, Amžinąjį Tėvą, Kristaus vardu, argi jie nėra tikri; ir jei paklausite nuoširdžiai, su tikru ketinimu, tikėdami Kristų, jis apreikš jums apie jų tiesą Šventosios Dvasios galia.“

Kiekvienas žmogus gali patirti Šventosios Dvasios pasireiškimų net nebūdamas Bažnyčios nariu, jei uoliai siekia šviesos ir tiesos. Šventoji Dvasia ateis ir suteiks tam žmogui trokštamą liudijimą, ir tada Ji pasitrauks.⁷

3

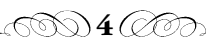
Po krikšto rankų uždėjimu suteikiama Šventosios Dvasios dovana

Pirmykštės Jėzaus Kristaus bažnyčios laikais buvo duotas pažadas, kad visi, kurie atgailauja, krikštijasi nuodėmėms atleisti ir yra ištikimi, rankų uždėjimu gaus Šventosios Dvasios dovaną. Toks pat pažadas duodamas visiems, kurie priima Evangeliją šiame Evangelijos laikotarpyje, nes Viešpats sako:

„Ir kiekvieną, turintį tikėjimą, jūs patvirtinsite mano bažnyčioje, uždėdami rankas, ir aš suteiksiu jam Šventosios Dvasios dovaną“ (DS 33:15).⁸

Šventosios Dvasios dovanos negalite gauti melddamiesi ir jos prašydami, mokėdami dešimtinę, laikydamiesi Išminties Žodžio – netgi krikštydamiesi vandeniui nuodėmėms atleisti. Tą krikštą turite užbaigti Dvasios krikštu. Pranašas kartą sakė, kad smėlio maišą galite pakrikštyti taip pat sėkmingai kaip žmogų, jei tai padarę jo nepatvirtinsite ir nesuteiksite, rankų uždėjimu, Šventosios Dvasios dovanos. Negalite jos gauti jokių kitu būdu.⁹

Tikiu rankų uždėjimo Šventosios Dvasios dovanai gauti doktrina. Per šią Dvasią galime bendrauti su savo Tėvu danguje ir mokytis Jo kelių, kad galėtume vaikščioti Jo takais.¹⁰

Per Šventosios Dvasios dovaną su Bažnyčios nariais kaip nuolatinė bendražygė gali būti Šventoji Dvasia

Šventoji Dvasia yra Pasiuntinys, arba Guodėjas, kurį Gelbėtojas mokiniams žadėjo atsiųsti po savo nukryžiovimo. Šis Guodėjas savo įtaka turi būti nuolatinis kiekvieno pakrikštyto asmens bendražygis ir per apreiškimą bei patarimą Bažnyčios nariams teikti tiesos pažinimą, kad jie galėtų vaikščioti jos šviesoje. Būtent Šventoji Dvasia apšviečia nuoširdžiai pasikrikštijusio nario protą. Būtent per Ją ateina asmeninis apreiškimas ir mūsų širdyse įsitvirtina tiesos šviesa.¹¹

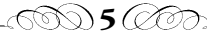
Po to, kai pasikrikštijame, esame patvirtinami. Kam reikia to patvirtinimo? Tam, kad padarytų mus Šventosios Dvasios bendražygiais, kad suteiktų mums privilegiją būti vadovaujamiems trečiojo Dievybės nario, kad mūsų protai būtų apšviesti, kad būtume Šventosios Dvasios atgaivinti siekti pažinimo ir supratimo apie visa tai, kas susiję su mūsų išaukštinimu.¹²

Po krikšto ir patvirtinimo galime tapti bendražygiais Šventosios Dvasios, kuri mokys mus Viešpaties kelių, atgaivins mūsų protus ir padės mums suvokti tiesą.¹³

Mums pažadėta, kad po mūsų krikšto, jei būsime atsidavę ir ištikimi, mums vadovaus Šventoji Dvasia. Koks viso to tikslas? Mokyti

mus, rodyti kelią, liudyti apie gelbstinčius Jėzaus Kristaus Evangelijos principus. Kiekvienas krikštui reikiamo amžiaus vaikas, kuris yra pakrikštijamas, turi teisę, kad jam vadovautų Šventoji Dvasia. Esu girdėjęs žmones kalbant, kad aštuonerių metų vaikelis negali suprasti. Žinau geriau nei jie. Kai buvau aštuonerių, per Šventąją Dvasią įgijau liudijimą apie šią tiesą. Nuo tada ji tebeturiu.¹⁴

Kokia šlovinga privilegija – būti vadovaujamiems Šventosios Dvasios ir matyti, kaip apreiškiami Dievo karalystės slėpiniai.¹⁵

Šventosios Dvasios bendryste gali mėgautis tik tie, kurie pasiruošia Ją priimti

Mano nuomone, yra daug šios Bažnyčios narių, kurie buvo pakrikštyti nuodėmėms atleisti ir rankų uždėjimu ant galvos gavo Šventosios Dvasios dovaną, tačiau niekada nepriėmė tos dovanos, tai yra jos pasireiškimų. Kodėl? Todėl, kad jie nepasiruošė priimti šių pasireiškimų. Jie niekada nenusižemino. Jie niekada nežengė tų žingsnių, kurie paruoštų juos Šventosios Dvasios bendrystei. Todėl jie gyvena savo gyvenimą neturėdami to žinojimo; jiems trūksta supratimo. Kada gudrieji ir klastingieji ateina pas juos su apgaule, kritikuodami Bažnyčios vadovus ir Bažnyčios doktriną, šie silpni nariai neturi pakankamo supratimo, pakankamos informacijos ir pakankamo Viešpaties Dvasios vadovavimo, kad atsispirtų klaidingiems mokymams ir doktrinoms. Jie klausosi ir galvoja, kad galbūt suklydo, ir viskas baigiasi tuo, kad jie išeina iš Bažnyčios, kadangi jiems trūksta supratimo.¹⁶

Tai Viešpaties įsakymas, kad Bažnyčios nariai uoliai darbuotųsi savo pašaukimuose ir studijuotų pagrindines Evangelijos tiesas, kaip tai buvo apreikšta. Viešpaties Dvasia nebesiplūks su abejingaisiais, neklusniaisiais ir maištautojais, neįstengiančiais gyventi dieviškos tiesos šviesoje. Kiekvieno pasikrikštijusio asmens privilegija – turėti tvirtą liudijimą apie Evangelijos sugražinimą, bet šis liudijimas vis blanks, kol galiausiai visai išnyks, jei nuolatos negausime dvasinių gėrybių per studijavimą, paklusnumą ir stropų siekimą žinoti ir suprasti tiesą.¹⁷

Turime teisę, kad mums vadovautų Šventoji Dvasia, tačiau negalime būti Jos vadovaujami, jei sąmoningai atsiskakysime atsižvelgti į

„Tai Viešpaties įsakymas, kad Bažnyčios nariai uoliai darbuotųsi savo pašaukimuose ir studijuotų pagrindines Evangelijos tiesas“

apreiškimus, kurie buvo duoti, kad padėtų mums suprasti ir vesti mus nesibaigiančios Evangelijos šviesoje ir tiesoje. Negalime tikėtis, kad būsime taip vedami, kai atsisakome atsižvelgti į šiuos didžius apreiškimus, tiek daug reiškiančius mums materialiai ir dvasiškai. Tad, jei atsiduriame tokioje būsenoje, kai nenorime tikėti ar siekti šviesos ir pažinimo, kuriuos Viešpats pateikė mums pasiekiamoje vietoje, tada kyla pavojus, arba grėsmė, kad būsime suvedžioti piktų dvasių, velnių doktrinų ir žmonių mokymų [žr. DS 46:7]. Ir kai prieš mus atsiras šios klaidinančios jėgos, neturėsime to padedančio atpažinti supratimo, per kurį galime jas atskirti ir pažinti, kad jos ne iš Viešpaties. Ir taip galime tapti bedievių, pagiežingų, klastingų žmonių pagaulės aukomis.¹⁸

Viešpaties Dvasia negyvena nešventose šventyklose, ir kai žmogus nuo tiesos nusisuka dėl nelabumo, ta Dvasia nebūna su juo ir pasitraukia, o vietoj jos ateina klaidos dvasia, nepaklusnumo dvasia, nelabumo dvasia, amžinosios pražūties dvasia.¹⁹

6

Jei liksime ištikimi, Šventoji Dvasia suteiks mums apreiškimų, kad vestų mus ir rodytų kelią visą mūsų gyvenimą

Viešpats pažadėjo visiems, kurie atgailaus ir liks ištikimi, laikysis nuolankumo ir stropumo dvasios, kad jie turės teisę būti vadovaujami Dievo Dvasios. Ši Dvasia juos ves ir rodys kelią visą jų gyvenimą.²⁰

Ant kiekvieno Bažnyčios nario galvos buvo uždėtos rankos Šventosios Dvasios dovanai gauti. Jis turi teisę gauti apreiškimus, kurie reikalingi ir būtini, kad Dvasia vadovautų asmeniškai jam, ne Bažnyčiai, bet jam pačiam. Per savo paklusnumą ir nuolankumą jis įgis teisę gauti šviesos ir tiesos, kaip tai bus apreikšta per Tiesos Dvasią, ir tas, kuris įsiklausys į tą Dvasią ir nuolankiai bei tikėdamas sieks tos Dvasios dovanos, nebus apgautas.²¹

Turime gyventi šventą gyvenimą ir vaikščioti šviesoje ir tiesoje, turėdami deramą supratimą, kuris ateina per Šventosios Dvasios dovaną ir galią, kuri yra pažadėta visiems, tikintiems atgaila ir primantiems amžinojo gyvenimo žodžius. Jei draugaujame su Dvasia, tada vaikštome šviesoje ir draugaujame su Dievu.²²

Tai kiekvieno šios Bažnyčios nario privilegija – žinoti tiesą, kalbėti tiesą, gauti Šventosios Dvasios įkvėpimą; tai mūsų privilegija, asmeniškai, <...> priimti šviesą ir vaikščioti šviesoje; ir jei pasiliksim Dieve, tai yra, jei laikysimės visų Jo įsakymų, gausime daugiau šviesos, kol galiausiai mums išauš tobula pažinimo diena [žr. DS 50:24].²³

Galiausiai vėl grįžtame Dievo, mūsų Tėvo, akivaizdon per Šventosios Dvasios vadovavimą.²⁴

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Ko mokoma pasakojime apie Šventąją Dvasią, esančiame poskyryje „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“? Kada Dvasia paskatino jus padėti kam nors?

- Prezidentas Smitas minėjo, kad Dievo Dvasia kalba žmogaus dvasiai (1 poskyryje). Kaip bendravimas dvasia skiriasi nuo bendravimo per klausą ir regą? Kodėl toks bendravimas gali būti efektyvesnis?
- Kokie yra skirtumai tarp Dvasios pasireiškimų gavimo taip, kaip gavo Kornelijus, ir Šventosios Dvasios dovanos gavimo? (Žr. 2 poskyrį.)
- Prezidentas Smitas mokė, kad krikštas be Šventosios Dvasios dovanos yra neužbaigtas (žr. 3 poskyrį). Ko trūktų jūsų gyvenime, jei neturėtumėte Šventosios Dvasios dovanos?
- Apmąstykite Prezidento Smito mokymus 4 poskyryje, ką reiškia turėti Šventąją Dvasią kaip nuolatinę bendražygę. Kaip esate palaiminti dėl to, kad Ji nuolat su jumis?
- Ką galime daryti, kad pasiruoštume priimti Šventosios Dvasios bendrystę? (Pavyzdžių ieškokite 5 poskyryje.)
- Peržvelgdami 6 poskyrį, atkreipkite dėmesį į tai, kaip mums gali vadovauti Šventoji Dvasia. Kaip tėvai gali mokyti savo vaikus atpažinti, kad juos veda Šventoji Dvasia, ir priimti šį vedimą?

Susijusios Raštų ištraukos

Jono 16:13; ApD 19:1–6; 1 Korintiečiams 12:3; 1 Nefio 10:17–19; 2 Nefio 31:15–20; 3 Nefio 19:9; DS 46:13; Tikėjimo Teiginiai 1:4

Pagalba mokytojui

„Nesijaudinkite, jei mokiniai, kai užduodate klausimą, kelias sekundes tyli. Neatsakykite į savo klausimą patys; duokite mokiniams laiko apgalvoti atsakymus. Tačiau pernelyg ilga tyla gali reikšti, kad jie nesupranta klausimo ir kad jums reikia jį perfrazuoti“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], p. 69).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1940, p. 96.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. xiv–xv.
3. Asmeninė korespondencija, cituota *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:38; originalus kursyvas pašalintas.
4. Asmeninė korespondencija, cituota *Doctrines of Salvation*, 1:38.
5. „The Sin against the Holy Ghost“, *Instructor*, Oct. 1935, p. 431; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:47–48.
6. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, p. 4.
7. „Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers“, *Deseret News*, Apr. 27, 1935, Church section, 7; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:42.

8. „Avoid Needless Speculations“, *Improvement Era*, Dec. 1933, p. 866; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:38–39.
9. „Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers“, 7; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:41; *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), p. 95.
10. Iš Conference Report, Apr. 1915, p. 118.
11. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:149–150.
12. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts“, *Ensign*, June 1972, p. 2.
13. Asmeninė korespondencija, cituota *Doctrines of Salvation*, 1:42.
14. Iš Conference Report, Oct. 1959, p. 19.
15. *Answers to Gospel Questions*, 4:90.
16. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts“, p. 3.
17. Iš Conference Report, Oct. 1963, p. 22.
18. Iš Conference Report, Oct. 1952, p. 59–60; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:43.
19. Iš Conference Report, Apr. 1962, p. 45.
20. Iš Conference Report, Apr. 1931, p. 68.
21. Iš Conference Report, Apr. 1940, p. 96.
22. Iš Conference Report, Apr. 1916, p. 74; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:290.
23. „What a Prophet Means to Latter-day Saints“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1941, p. 7.
24. Iš Conference Report, Apr. 1955, p. 51.

„Pastarųjų dienų šventieji santuoką supranta kaip sandorą, skirtą būti nesibaigiančia“

Amžinoji santuoka

„Kunigystės ir Evangelijos pilnatvė ir palaimos kyla iš celestialinės santuokos. Tai vainikuojančios Evangelijos apeigos ir vainikuojančios šventyklos apeigos.“

Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Aštuoniolikmečiui Džozefui Fildingui Smitui buvo pasakyta, kad studijų koledže laikotarpiu gyventi su Smitų šeima atvyks mergina, vardu Luji Emili Šartlif. Tačiau jis vis tiek nustebo – ir apsidžiaugė – kai vieną dieną po darbo grįžęs namo rado Luji, grojančią giesmę jo šeimos pianinu. Nuo tos dienos 1894 m. vasaros pabaigoje Džozefas ir Luji draugavo, kol palaipsniui jausmams vis stiprėjant vienas kitą įsimylėjo. 1898 m. balandžio 26 d. jie buvo užantspauduoti Solt Leiko šventykloje.¹

Luji ir Džozefas džiaugėsi meilės kupiniais savitarpio santykiais. Kai netrukus po vedybų jis buvo pašauktas tarnauti į dvejus metus trukusią misiją Anglijoje, ji įsidarbino pas savo tėvą ir jį išlaikė. Ji taip pat jį palaikė emociškai ir dvasiškai, siųsdama jam padrąsinančius laiškus. Jam grįžus, jie įkūrė laimingus namus ir susilaukė dviejų dukterų. Bet po 10 santuokos metų, per trečiąjį nėštumą, Luji sunaikiai susirgo ir būdama 31 metų mirė.

Džozefą guodė įsitikinimas, kad Luji išėjo į „geresnį pasaulį“, ir jis užrašė dienoraštyje savo maldą, kad stengsis būti „vertas sutikti ją amžinojoje šlovėje, kad vėl su ja susijungtų“. ² Nepaisant tokios Evangelijoje rastos paguodos ir vilties, jis labai ilgėjosi Luji. Taip pat jis nerimavo dėl savo dukterų, kurioms reikėjo motinos. Netrukus po Luji mirties Džozefas sutiko Etele Džordžiną Reynolds. Nors jo meilė Luji nesumenko, jis ir dukterys pamilo Etele. Gavęs savo, Luji ir Etelės gimdytojų pritarimą, Džozefas paprašė Etelės už jo tekėti. Jie buvo užantspauduoti 1908 m. lapkričio 2 d. Drauge jie pragyveno džiaugsmingą ir įvykių kupiną gyvenimą, kartu susilaukė dar

devynių vaikų. Jų namuose viešpatavo tvarka, sunkus darbas, pagarba, švara, švelni drausmė, meilė ir naudingos pramogos.³

Po 29 vedybinio gyvenimo metų Etelė mirė nuo pavojingos ligos, kuri sekino jos jėgas 4 metus. Dar kartą Džozefas liko vienišas ir ieškojo paguodos įsitikinime dėl amžinosios santuokos.⁴ Ir dar kartą jis sutiko žmogų, su kuriuo galėjo dalintis gyvenimo džiaugsmiais ir rūpesčiais. Jis ir Džesė Evans buvo užantspauduoti 1938 m. balandžio 12 d. „Per 33 bendro gyvenimo metus ji lydėdavo jį beveik visur, arti ir toli. Savo ruožtu jis jai padėdavo apsipirkti parduotuvėje, šluostyti lėkštes po vakarienės ir konservuoti vaisius rudenį. Jis nebijojo būti apaštalu su prijuoste.“⁵ Dažnai Džesė apie savo vyrą sakydavo: „Jis pats mieliausias mano kada nors sutiktas žmogus. Niekada negirdėjau jo sakančio šiurkščius žodžius.“ Su šypsena jis atsakydavo: „Nežinau jokių šiurkščių žodžių.“⁶

Biografas Džonas Dž. Stiuartas rašė apie Prezidento Smito švelnumą ir užuojautą Džesei: „Iš sakyklos jis primindavo vyrams mylėti savo žmonas ir būti joms atsidavusiems. Bet svarbiausia pamoka man buvo jo kelionė į Latter-day Saint ligoninę, kai karštą 1971 metų liepos dieną jis ėjo devynis kvartalus aukštyr stačiais Solt Leik Sičio šiaurės prospektais ir savo 95-ąją gimtadienį praleido sėdėdamas šalia sergančios žmonos Džesės lovos. Jos būsenai blogėjant, jis buvo su ja dieną ir naktį keletą savaitių, su nerimu ją slaugė ir kiek galėdamas guodė ir drąsino iki pat galo.“⁷

Džesė mirė 1971 m. rugpjūčio 3 d. Po dviejų mėnesių Prezidentas Smitas pasakė atidarymo kalbą visuotinėje konferencijoje. Jo išsakytas liudijimas leido suprasti, kad jo liūdesį nuramino pasitikėjimas Viešpačiu ir amžinojo gyvenimo viltis:

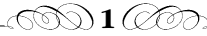
„Norėčiau pasakyti kaip senovės Jobas, kurio pažinimas kilo iš to paties šaltinio, kaip ir manasis: „Juk aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas; galų gale jis pakils kaip liudytojas žemėje“ ir kad „savo kūnu matysiu Dievą. Matysiu jį savo, o ne kieno kito akimis! <...>“ (Jobo 19:25–27.)

Ir drauge su Jobu liudydamas, taip pat norėčiau jam padėkoti ir prisidėti prie jo sielos kančiose ir sielvarte ištarto šūksnio: „<...> Viešpats davė, Viešpats ir atėmė! Tebūna pašlovintas Viešpaties vardas!“ (Jobo 1:21.)

Meldžiu, kad visi būtume Šventosios Dvasios galios vedami, kad vaikščiotume teisiai priešais Viešpatį ir kad paveldėtume amžinąjį gyvenimą paklusniesiems paruoštose buveinėse ir karalystėse.“⁸

Po Prezidento Smito kalbos prezidentas Haroldas B. Ly, vedęs tą susirinkimą, pasakė: „Esu įsitikinęs, kad visus Bažnyčios narius visame pasaulyje, suprantančius kokiomis aplinkybėmis jis išsakė šią galingą žinią, didžiai pakylėjo šį rytą mums parodyta jo galia ir stiprybė. Iš visos širdies dėkojame jums, Prezidente Smitai.“⁹

Džozefo Fildingo Smito mokymai

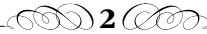

Celestialinė santuoka yra vainikuojančios Jėzaus Kristaus Evangelijos apeigos

Nėra svarbesnių, išskilmingesnių, šventesnių ir būtinesnių [mūsų] amžinajam džiaugsmui apeigų, susijusių su Jėzaus Kristaus Evangelija, <...> negu santuoka.¹⁰

Kunigystės ir Evangelijos pilnatvė ir palaimos kyla iš celestialinės santuokos. Tai vainikuojančios Evangelijos apeigos ir vainikuojančios šventyklų apeigos.¹¹

Norėčiau prašyti mūsų gerųjų brolių ir seserų, gerųjų Bažnyčios narių, vykti į šventyklą ir tuoktis laikui ir visai amžinybei.¹²

Priešingai nei pasaulio dalykai santuoka pagal Evangelijos planą išlieka per amžius

Labai daug žmonių santuoką laiko vien civiline sutartimi ar vyro ir moters susitarimu, kad jie gyvens kartu sujungti santuoka. Iš tiesų tai yra amžinasis principas, nuo kurio priklauso pats žmonijos egzistavimas. Viešpats šį įstatymą žmogui davė pačioje pasaulio pradžioje kaip Evangelijos įstatymo dalį ir pirmoji santuoka turėjo išlikti per amžius. Pagal Viešpaties įstatymą kiekviena santuoka turėtų išlikti per amžius. Jei visa žmonija gyventų griežtai paklusdama Evangelijai ir su ta meile, kurią pagimdo Viešpaties Dvasia, visos santuokos būtų amžinos. <...>

Pastarųjų dienų šventieji santuoką supranta kaip sandorą, kuriai skirta būti nesibaigiančia. Ji yra pagrindas amžinajam išaukštinimui, nes be jos negali būti amžinosios pažangos Dievo karalystėje.¹³

Visiems mums, skaitantiems laikraščius, besiklausantiems naujienų per radiją ir žiūrintiems, kas rodoma per televizorių, yra labai akivaizdu, kad pernelyg daug žmonių santuokos ir šeimos padalinio negerbia taip, kaip tai yra numatęs Viešpats.¹⁴

Santuoka yra šventa sandora, visgi dažnai vulgarūs ir amoralūs žmonės, taip pat daugelis tokių, kurie save laiko rafinuotais, bet nepaiso šio didžio principo šventumo, daro santuoką šurkščių juokelių objektu, pokštu, trumpalaike užgaida.¹⁵

Viešpats savo nesibaigiančiąją Evangeliją mums davė kaip šviesą ir vėliavą, ir ši Evangelija apima jo šventąją santuokos tvarką, kuri savo esme yra amžina. Mes neturėtume ir negalime sekti pasaulietiškomis santuokos tradicijomis. Mes turime didesnę šviesą nei turi pasaulis ir Viešpats iš mūsų tikisi daugiau negu iš jų.

Žinome, kas yra tikroji santuokos tvarka. Žinome šeimos vietą išgelbėjimo plane. Žinome, jog turėtume tuoktis šventykloje ir išlikti švarūs ir tyri, jei norime, kad ant mūsų santuokos būtų uždėtas patvirtinantis Pažado Šventosios Dvasios antspaudas.

Esame dvasiniai vaikai mūsų Amžinojo Tėvo, kuris paruošė išgelbėjimo planą, pagal kurį galime ateiti į žemę, vystytis, žengti pirmyn ir tapti kaip jis; t. y. jis parūpino Evangelijos planą, kuris duotų mums galimybę turėti savo amžinąsias šeimas ir džiaugtis amžinuoju gyvenimu.¹⁶

Viešpats niekada neskyrė, kad santuoka baigtųsi po mirtingojo kūno mirties, bet skyrė, kad ji pridėtų garbės, viešpatavimo, galios tą sandorą sudarančioms šalims ir nuolatiniam bei amžinam šeimos vienetui Dievo karalystėje. Tokios palaimos saugomos tiems, kurie pasiryžę tvirtai laikytis šios sandoros, kaip Viešpats ją apreiškė. Tai nėra vien partnerystė tarp vyro ir moters, nes kaip Viešpats sakė, santuokoje jie taps vienu kūnu ir sudarys partnerystę su Dievu.¹⁷

*„Šeimos ryšys, šeimos vienetas, jei deramai sujungtas,
per teisumą išliks ateinančiame gyvenime“*

3

Ištikimybė santuokos sandorai atneša laimę ir veda prie amžinosios šlovės palaimų

Dėkoju Viešpačiui už žinojimą apie santuokos sandoros amžinumą, sandoros, kuri ateinančiame pasaulyje suteikia vyrui teisę į savo žmoną, o žmonai – teisę į savo vyrą, žinoma, jeigu jie buvo nuvykę į Viešpaties namus ir juos laikui ir visai amžinybei sujungė šią užantspauduojančią galią turintis žmogus, nes šios didžios palaimos neįmanoma įgyti jokia kitu būdu. Taip pat dėkoju už žinojimą, kad šeimos ryšys, šeimos vienetas, jei deramai sujungtas, per teisumą išliks ateinančiame gyvenime.¹⁸

Noriu prašyti tų, kurie buvo šventykloje ir ten susituokė, kad jie būtų ištikimi ir atsidavę savo sandoroms ir įsipareigojimams, nes Viešpaties namuose sudarė iškilmingas sandoras.¹⁹

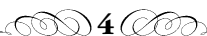
Niekas geriau neparuoš žmonijos šlovei Dievo karalystėje nei ištikimybė santuokos sandorai. <...>

Jei deramai priimama, ši sandora tampa didžiausios laimės šaltiniu. Didžiausia garbė šiame ir ateinančiame gyvenimuose, pagarba,

viešpatystė ir galia su tobula meile yra iš jos ateinančios palaimos. Šios amžinosios šlovės palaimos saugomos tiems, kurie pasiryžę tvirtai laikytis šios ir visų kitų Evangelijos sandorų.²⁰

Ką santuoka reiškia Bažnyčios nariams? Ji reiškia, kad per tas apeigas jie priima didžiausią, vainikuojančią palaimą, amžinųjų gyvenimų palaimą. Taigi būtent taip Viešpats tai įvardija: „Amžinieji gyvenimai“, tai reiškia, kad ne tik vyras ir žmona įeis į amžinąjį gyvenimą, bet taip pat ir sandoroje gimę jų vaikai per savo ištikimybę turės teisę į amžinuosius gyvenimus. Be to, vyro ir žmonos ryšys po mirusiųjų prisikėlimo neišnyks. Viešpats omenyje turi tai, kad jie turės sėklų tąsą per amžių amžius ir jų šeimos organizacija neišnyks [žr. DS 132:19–24].²¹

Tam, kad mūsų Amžinojo Tėvo tikslai būtų išpildyti, turi būti sąjunga, vyrai ir žmonos, gaunantys ištikimiesiems ir atsidavusiesiems pažadėtas palaimas, kurios išaukštins juos iki Dievystės. Vyras negali gauti Dievo karalystės palaimų pilnatvės vienas, to negali ir moteris, bet drauge jie gali gauti visas palaimas ir privilegijas, susijusias su Tėvo karalystės pilnatve.²²

Kiekviena siela, kurios širdis dora, turės galimybę gauti amžinosios santuokos palaimas arba šiame gyvenime, arba kitame

Didžiam išgelbėjimo plane niekas nepražiūrėta. Jėzaus Kristaus Evangelija yra nuostabiausias dalykas pasaulyje. Ji apima kiekvieną žmogų, kurio širdis dora ir kuris stropiai ieško Jo, ir trokšta paklusti Jo įstatymams ir sandoroms. Todėl, jei asmuo dėl kokios nors priežasties negauna privilegijos laikytis kurių nors sandorų, Viešpats jį ar ją teis pagal širdies ketinimus. Yra tūkstančiai Bažnyčios narių [neturinčių galimybės patekti į šventyklas], kurie susituokė ir augina šeimas Bažnyčioje, tačiau neturi privilegijos būti užantspauduoti laikui ir visai amžinybei. Daugelis tokių narių išėjo anapus ir jų palaimos jiems suteikiamos vikariškai. Evangelija yra vikarinis darbas. Jėzus už visus mus atliko darbą vikariškai, kadangi mes to negalėjome atlikti patys. Panašiai jis leido gyviems Bažnyčios nariams veikti kaip vikariniams asmenims už mirusiųosius, kurie mirė neturėdami galimybės atlikti apeigų patys už save.

Be to, tūkstančiai vaikinių bei merginų perėjo į dvasių pasaulį neturėdami galimybės gauti šias palaimas. Daugelis iš jų paguldė savo gyvybę mūšyje; daugybė mirė ankstyvoje jaunystėje ir daugelis mirė vaikystėje. Viešpats nepamirš nė vieno iš jų. Visos su išaukštinimu susijusios palaimos bus jiems suteiktos, nes toks yra teisingumo ir gailėstingumo kelias. Tai taikoma ir gyvenantiems Sionės kuoluose, ir netoli mūsų šventyklų; jeigu jie negauna palaimų šiame gyvenime, tos palaimos bus jiems suteiktos per tūkstantmetį.²³

Nė vienas, kuris išlieka ištikimas, nepraras išaukštinimo. <...> Nevertas vyras negali sulaikyti ištikimos žmonos nuo išaukštinimo ir atvirkščiai.²⁴

Vaikai ir jaunimas amžinajai santuokai ruošiasi mokydami apie santuokos sandorą, ugdydami tvirtą tikėjimą ir išlikdami švarūs bei tyri

Tegul visi pastarųjų dienų šventųjų tėvai ir motinos būtinai moko savo vaikus santuokos sandoros šventumo. Tegul jie įtikina vaikus, kad nėra jokio kito kelio, kad tik gerbdami Dievo sandorą, tarp kurių amžinosios santuokos sandora yra didžiausia ir labiausiai privaloma, jie gali įgyti *amžinųjų gyvenimų palaimas*.²⁵

Šis gyvenimas trumpas, o amžinybė ilga. Turint omenyje, kad santuokos sandora išliks per amžius, ją verta kruopščiai apsvarstyti. <...> Tinkamas patarimas mūsų jaunimui yra kruopščiai apsvarstyti, kad gerai pasirinktų bendražygi, turintį tvirtą tikėjimą Evangelija. Labiau tikėtina, kad toks žmogus išliks ištikimas kiekvienai priešaikai ir sandorai. Kai vaikas ir mergina nuodugniai remiasi dieviška mūsų Viešpaties misija ir tiki Evangelija, kaip ji apreikšta per Pranašą Džozefą Smitą, yra visos galimybės, kad tai bus laiminga sąjunga, kuri išliks per amžius.²⁶

Prašau jūsų, Sionės jaunime visame pasaulyje, išlikti švariems ir tyriems, kad turėtumėte teisę vykti į Viešpaties namus ir kartu su savo pasirinktais bendražygiais mėgautis visomis didžiomis Viešpaties jums siūlomomis palaimomis.²⁷

Norėčiau atkreipti dėmesį į <...> vieną dalyką: tuokdamiesi jauni žmonės nėra patenkinti, kad pradeda gyvenimą kukliai, turėdami nedaug. Jie nori gauti vos ne tiek pat, kiek turi jų tėvai tada, kai

jie, jų vaikai, tuokiasi. <...> Pradėti jie nori turėdami visus po saule įmanomus patogumus, kad jaustųsi patogiai. Manau, kad tai klaida. Manau, jie turėtų pradėti kukliai, pasitikėdami Viešpačiu, kiek galėdami pridėdami tai ten truputį, tai šen truputį, palaiapsniui kaupdami turtą, kol pasieks tokį klestėjimą, kokio trokšta.²⁸

6

Vyru ir žmonai ištikimai laikantis Evangelijos apeigų ir principų, jų džiaugsmas santuokoje vis stiprėja

Santuoka įsteigta Dievo. Tai yra teisingas principas, kai šventai priimamas ir praktikuojamas. Jei šiandienos vyrai ir moterys šią sandorą sudarytų nuolankumo, meilės ir tikėjimo dvasioje, kaip jiems įsakyta, teisiai vaikščiodami amžinojo gyvenimo keliais, nebūtų jokių skrybų, jokių iširusių šeimų, bet būtų laimė, neišsakomas džiaugsmas.²⁹

Norėčiau patikinti visus savo geruosius brolius ir seseris, susituokusius šventykoje, kad jie niekada neturėtų pamiršti šių didžiųjų jiems suteiktų palaimų: Viešpats per jų ištikimybę davė jiems teisę tapti jo sūnumis ir dukterimis, paveldėtojais drauge su Jėzumi Kristumi, turinčiais, kaip čia parašyta, viską, ką turi Tėvas [remiantis Romiečiams 8:13–19 ir Doktrinos ir Sandorų 76:54–60].

Ir vis dėlto yra Bažnyčios narių, kurie to nesuvokia ir, susituokę laikui ir visai amžinybei, <...> gavę Tėvo karalystės pilnatvės pažadą, leidžia, kad į jų gyvenimą patektų dalykai, atnešantys nesutarimus ir juos išskiriantys. Ir jie pamiršta, kad vienas su kitu sudarė sandorą laikui ir visai amžinybei; ir ne vien tai, jie dar sudarė sandorą su savo Tėvu danguje.³⁰

Jei vyras ir žmona uoliai ir ištikimai laikytųsi visų Evangelijos apeigų ir principų, negalėtų atsirasti jokių priežasčių skryboms. Su santuokos ryšiais susiję džiaugsmas ir laimė vis stiprėtų ir dienoms bėgant vyras su žmona vis labiau ir labiau prisirištų vienas prie kito. Ne tik vyras mylėtų žmoną ir žmona vyrą, bet ir jiems gimę vaikai gyventų meilės ir darnos aplinkoje. Kiekvieno iš jų meilė kitiems žmonėms nesusilpnėtų, dar daugiau, visų meilė mūsų Amžinajam Tėvui ir jo Sūnui Jėzui Kristui dar giliau įsišaknytų jų sielose.³¹

Jei vyras su žmona drauge ištikimai laikosi Evangelijos, džiaugsmas ir laimė jų santuokoje „vis stiprėja“

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Šis skyrius prasideda džiaugsmo ir liūdesio pavyzdžiais, kurių gali pasitaikyti santuokoje ir šeimos gyvenime. Kaip amžinos šeimos doktrina gali mus palaikyti laimingais ir liūdnais mūsų gyvenimo laikotarpiais?
- Kas celestialinėje santuokoje daro ją „vainikuojančiomis šventyklos apeigomis“? (Žr. 1 poskyrį.)
- Prezidentas Smitas palygino Viešpaties ir pasaulio požiūrį į santuoką (žr. 2 poskyrį). Kas jums atrodo svarbu šiame palyginime? Kaip galime saugoti ir stiprinti santuoką ir šeimą šiandienos pasaulyje?
- 3 poskyryje Prezidentas Smitas pateikia bent penkias palaimas, kurias gaus „ištikimieji ir atsidavusieji“ santuokos sandorai. Ką jums reiškia būti ištikimiems ir atsidavusiems santuokos sandorai?
- Ką gali daryti gimdytojai, kad „mokytų savo vaikus santuokos sandoros šventumo“? (Idėjų ieškokite 5 poskyryje.)

- 6 poskyryje Prezidentas Smitas aiškina, kaip santuokos ryšiai gali „vis stiprėti“. Kokių esate matę šio principo pavyzdžių? Jei esate susituokę, pagalvokite, kaip į savo santuoką galite įnešti daugiau džiaugsmo ir meilės.

Susijusios Raštų ištraukos

1 Korintiečiams 11:11; DS 42:22; 131:1–4; Mozės 3:18–24

Pagalba mokytojui

„Prieš pamoką ant lentos užrašyti klausimai leis mokiniams pagalvoti apie temą dar prieš prasidedant pamokai“ (*Teaching, No Greater Call*, [1999], p. 93).

Išnašos

1. Žr. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 65–75; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 51–55.
2. Iš *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 162.
3. Žr. *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 214–241.
4. Žr. *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 249.
5. *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 12–13.
6. Iš *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 268.
7. John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 11; nors šios knygos bendraautorai yra Džonas Dž. Stiuartas ir Džozefas Fildingas Smitas Jaunesnysis, šis komentaras yra asmeninė Džono Dž. Stiuarto pastaba.
8. „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, p. 27.
9. Iš Conference Report, Oct. 1971, p. 7.
10. „The Law of Chastity“, *Improvement Era*, Sept. 1931, p. 643; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:58.
11. Iš „Lay Cornerstone at Provo Temple“, *Deseret News*, May 22, 1971, B2.
12. Iš Conference Report, Oct. 1951, p. 120.
13. „The Perfect Marriage Covenant“, *Improvement Era*, Oct. 1931, p. 704.
14. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California“, *New Era*, July 1971, p. 7–8.
15. *The Restoration of All Things* (1945), p. 259.
16. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California“, p. 8.
17. *The Restoration of All Things*, p. 259.
18. Iš Conference Report, Apr. 1915, p. 119.
19. Iš Conference Report, Oct. 1951, p. 120.
20. „The Law of Chastity“, p. 643; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:58–59.
21. Iš Conference Report, Oct. 1951, p. 120–121.
22. „Obedience to the Truth“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1960, p. 6.
23. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:37–38.
24. Asmeninė korespondencija, cituota *Doctrines of Salvation*, 2:65.
25. Iš Conference Report, Oct. 1965, p. 30.
26. „Marriage Ordained of God“, *Young Woman's Journal*, June 1920, p. 307–308; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:77–78.
27. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California“, p. 10.
28. Iš Conference Report, Apr. 1958, p. 30.
29. *The Restoration of All Things*, p. 259.
30. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 135.
31. Iš Conference Report, Apr. 1965, p. 11.

Vaikų auginimas šviesoje ir tiesoje

*„Pareiga, susijusi su Bažnyčios vaikų
auklėjimu, pirmiausia tenka šeimai.“*

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas savo tėvą Prezidentą Džozefą F. Smitą apibūdino kaip „žmogų, kuriuo aš pasitikėjau labiau nei bet kuo kitu, kurį pažinojau pasaulyje.“¹ Jis prisiminė, kad jo tėvas dažnai surinkdavo šeimą, „kad mokytų vaikus Evangelijos principų. Jie visi džiaugėsi jo draugija ir buvo dėkingi už patarimo žodžius ir pamokymus, kuriuos jis išsakydavo. <...> Jie niekada nepamiršo, ko buvo mokomi, jiems liko patirti išpūdžiai ir turbūt liks per amžius.“² Jis taip pat sakė: „Mano tėvas buvo mieliausias žmogus, kokį tik pažinojau. <...> Vieni iš šilčiausių prisiminimų yra tie, kai su juo praleisdavau ištisas valandas aptardamas Evangelijos principus ir gaudamas tokius pamokymus, kokius tik jis galėjo duoti. Tokiu būdu mano paties pažinimo pamatas buvo paklotas tiesoje, kad aš taip pat galėčiau pasakyti, jog žinau, kad mano Išpirkėjas gyvas ir kad Džozefas Smitas yra, buvo ir visada bus gyvojo Dievo pranašas.“³

Džozefas Fildingas Smitas taip pat meiliai atsiliepė apie savo motiną Džiuliną L. Smit ir jos mokymus. Jis sakė: „Ant savo motinos kelių buvau mokomas mylėti Pranašą Džozefą Smitą ir savo Išpirkėją. <...> Esu dėkingas už tą mokymą, kurį gavau, stengiausi sekti tėvo duotais pamokymais. Tačiau neturėčiau jam priskirti visų nuopelnų. Manau, nemaža dalis nuopelnų, labai didelė jų dalis, turi būti priskirta mano motinai, prie kurios kelių sėdėdavau, kai buvau mažas, ir klausydavausi pasakojimų apie pionierius. <...> Ji mokydavo mane, o kai buvau pakankamo amžiaus, duodavo man pačiam skaityti tai, ką galėjau suprasti. Ji mokė mane melstis [ir] būti

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas ir jo proanūkė Šana Makonki

ištikimam savo sandoroms ir įsipareigojimams, vykdyti savo diakono, mokytojo... ir vėliau kunigo pareigas. <...> Turėjau motiną, kuri rūpinosi, kad skaityčiau, ir man patiko skaityti.“⁴

Kai Džozefas Fildingas Smitas tapo tėvu, jis sekė savo tėvų pavyzdžiu. Jo dukra Amelija sakė:

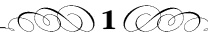
„Tėvas buvo tobulas mokinys ir mokytojas, toks, kuris ne tik mokė mus iš savo didžiųjų pažinimo atsargų, bet mus pačius skatino mokytis. <...>

Auklėdamas vaikus jis sekė patarimu iš DS 93:40: „Bet aš įsaciau jums auginti savo vaikus šviesoje ir tiesoje.“

Jis mokė mus prie pusryčių stalo, pasakodamas istorijas iš Raštų, ir sugebėdavo padaryti taip, kad kiekviena iš jų skambėdavo kaip nauja ir įdomi, nors jau buvome jas daug kartų girdėję anksčiau. Tą jaudulį, kurį jaučiau galvodama, ar faraono kareiviai ras auksinę taurę Benjaminio grūdų maiše, juntū net šiandien. Mes sužinojome, kad Džozefas Smitas rado aukso plokšteles ir kad apsilankė Tėvas ir Sūnus. Kai tėvas turėdavo laiko palydėti mus į mokyklą, pasakodavo toliau. Pakeliui į mokykląėjome pro [Solt Leiko] šventyklą ir jis pasakojo apie angelą Moronį. Sužinojome, kad šventykla yra labai ypatinga vieta, kad norint įžengti į ją, reikia būti geram ir kad joje susituokus, santuoka bus amžina. Jis mokė mus tų dalykų, kurių meldė mūsų šeimos maldose, kai atsiklaupdavome šalia savo kėdžių prieš pusryčius ir po to per pietus. <...>

Šiandien jo mokymai ne tik pakylėja ir palaiko jo palikuonis, bet ir nesuskaičiuojamą kiekį ištikimų Bažnyčios narių. Kokia didelė privilegija ir palaima buvo būti jo dukra.“⁵

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Kad vaikai galėtų atsilaikyti prieš priešininko įtaką, tėvai turi auginti savo vaikus šviesoje ir tiesoje

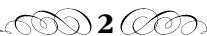
Neįmanoma per daug sureikšminti šeimos vieneto svarbos – meilės ir rūpinimosi vienu kitais šeimoje. Dvasinis solidarumas šeimos santykiuose yra tvirtas pagrindas, ant kurio klestės Bažnyčia ir pati visuomenė. Tą faktą gerai žino ir suvokia priešininkas ir kaip niekad anksčiau jis panaudoja bet kokį įmantrų mechanizmą, turimą įtaką

ir galią, kad pakirstų ir sunaikintų tą amžiną instituciją. Tik Jėzaus Kristaus Evangelija, taikoma šeimos santykiuose, užkirs kelią tam velniškam naikinimui.⁶

Yra daug didelių ir realių pavojų, su kuriais reikia skaitytis, o tie, kurie mums kelia daugiau rūpesčių nei visi kiti kartu sudėjus, yra susiję su mūsų vaikais. Vienintelę tikrą apsaugą arba tinkamą gynybą gali suteikti tik šeima ir jos įtaka.⁷

Mūsų vaikai turi būti mokomi atskirti gėrį nuo blogio, nes be to jie dažnai negalės suprasti, kodėl jiems neleidžiama daryti to, kas įprasta jų kaimynams. Jeigu jie nebus mokomi Bažnyčios doktrinų, jie galbūt nesupras, kodėl žalinga sekmadienį eiti į koncertus, teatrą, paveikslų parodą, rungtynes arba kitas panašias vietas, kai jų draugai nevaržomi, bet skatinami įsitraukia į tuos Viešpaties jo dieną uždraustus dalykus. Gimdytojai atsako už tinkamą savo vaikų mokymą [ir] Viešpats pasmerks tėvus, jeigu jų vaikai užaugs nejudami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangelijos principų poveikio.⁸

Viešpats įsakė mums, kiekvienam ir visiems, auginti savo vaikus šviesoje ir tiesoje. Kur yra tokia dvasia, ten negalės būti ir nebus disharmonijos ir šventų pareigų nepaisymo.⁹

Už savo vaikų mokymą pirmiausia atsako gimdytojai

Tėvas niekada neatsisakė savo teisės į vaikus, gimusius šiame pasaulyje. Jie vis dar yra Jo vaikai. Jis patikėjo rūpinimąsi jais mirtingiems gimdytojams ir įspėjo, kad jie turi būti auginami šviesoje ir tiesoje. Mokyti savo vaikus šviesoje ir tiesoje yra pirmiausia ir pagrindinė gimdytojų atsakomybė.¹⁰

Pareiga, susijusi su Bažnyčios vaikų auklėjimu, pirmiausia tenka šeimai. Auginti savo vaikus šviesoje ir tiesoje yra gimdytojų atsakomybė ir Viešpats pareiškė, kad jeigu jie to nedarys, stos priešais teismo krasę, kad atsiskaitytų.¹¹

1831 m. apreiškime Bažnyčiai Viešpats pasakė:

„Ir dar, kiek Sionėje, ar bet kuriame iš suorganizuotų jos kuolų vaikų turintys gimdytojai nemoko jų suprasti doktrinos apie atgailą, tikėjimą Kristumi, gyvojo Dievo Sūnumi, ir krikštą, ir Šventosios

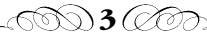
Dvasios dovaną rankų uždėjimu, sulaukus aštuonerių metų, tiek nuodėmė bus ant tų gimdytojų galvų.

Nes tai bus įstatymas Sionės gyventojams ar bet kuriame iš suorganizuotų jos kuolų“ [DS 68:25–26].

<...> Viešpats to reikalauja iš mūsų.¹²

Gimdytojai atsakys už savo vaikų veiksmus, jeigu jie nemokys savo vaikų pavyzdžiu ir priesaku.

Jeigu gimdytojai padarė viską, kas jų galioje, kad teisingai mokytų savo vaikus pavyzdžiu ir priesaku ir po to vaikai nuklysta, gimdytojai nebus atsakingi ir nuodėmė bus ant vaikų.¹³

Bažnyčia remia gimdytojų pastangas mokyti savo vaikus

Pagrindinė atsakomybė daryti tai, kas veda į išgelbėjimą, tenka kiekvienam asmeniui. Visi turėjome galimybę patekti į žemę, kad pereitume bandomuosius mirtingumo patyrimus. Mes esame čia, kad būtume patikrinti, ar laikysimės įsakymų ir įveiksime pasaulį, todėl turime iš visų jėgų pasistengti.

Po to atsakomybė už mūsų išgelbėjimą tenka mūsų šeimoms. Gimdytojai duoti, kad būtų šviesa ir vestų savo vaikus, ir jiems įsakyta auginti juos šviesoje ir tiesoje, mokyti juos Evangelijos ir rodyti tinkamą pavyzdį. Iš vaikų tikimasi, kad jie paklus gimdytojams ir gerbs juos.

Bažnyčia ir jos padaliniai iš esmės yra aptarnaujanti organizacija, kad padėtų šeimoms ir asmenims.¹⁴

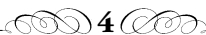
Kreipiuosi į jus, mano brangūs broliai ir seserys, vyrai ir žmonos, tėvai ir motinos, pasinaudokite kiekviena proga, kurią teikia Bažnyčia, kad jūsų vaikai būtų mokomi įvairiose organizacijose, parūpintose jiems per Viešpaties apreiškimą: Pradinukų organizacijoje, Sekmadieninėje mokykloje, Savitarpio tobulinimo [Vaikinių ir Merginų] organizacijose ir vyskupijos vadovaujamuose žemesniosios kunigystės kvorumuose. <...>

Visoje Bažnyčioje, kur tik įmanoma, yra seminarijos ir institutai. <...> BroLIAI ir seserys, siųskite savo vaikus į tas seminarias.

„Bažnyčia ir jos padaliniai iš esmės yra aptarnaujanti organizacija, kad padėtų šeimoms ir asmenims“

Besimokantieji koledže bus tinkamo amžiaus, kad lankytų Bažnyčios institutą, jeigu vaikystėje bus gavę deramą mokymą.¹⁵

**Gimdytojai turi daryti viską, ką gali,
kad padėtų savo vaikams suprasti Jėzaus
Kristaus Evangeliją ir gyventi pagal ją**

Asmeninis liudijimas visuomet bus Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios stiprybė. Liudijimas geriausiai puoselėjamas šeimos aplinkoje. <...> Liudijimų įgijimas ir išlaikymas turėtų būti šeimos užduotis. Neapleiskite nieko, kas padės stiprinti bet kurio jūsų šeimos nario liudijimą.¹⁶

Mes, kiek tik galime, turime apsaugoti [vaikus] nuo pasaulio nuodėmių ir blogybių, kad jie nebūtų atitraukiami nuo tiesos ir teismo kelių.¹⁷

Visais įmanomais būdais padėkite savo vaikams augti ir pažinti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Mokykite juos melstis. Mokykite juos laikytis Išminties žodžio, ištikimai ir nuolankiai vaikščioti priešais Viešpatį, kad tapę vyrais ir moterimis jie galėtų padėkoti jums už tai, ką padarėte dėl jų, ir žiūrėtų į praeitą gyvenimą dėkingomis širdimis, su meile savo gimdytojams už tai, kad rūpinosi jais ir mokė juos Jėzaus Kristaus Evangelijos.¹⁸

Rodykite teisų pavyzdį

Mes prašome gimdytojų savo gyvenime rodyti teismo pavyzdį, suburti savo vaikus aplink save ir mokyti juos Evangelijos savo šeimos vakaruose ir kitu metu.¹⁹

Gimdytojai turi stengtis būti arba bent dėti visas pastangas, kad būtų tokiais, kokiais jie norėtų, kad būtų jų vaikai. Jūs negalite būti pavyzdžiu to, kas nesate.²⁰

Turite mokyti pavyzdžiu, o taip pat ir priesaku. Turite klauptis su savo vaikais maldoje. Turite su visu nuolankumu mokyti juos apie mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus misiją. Turite parodyti jiems kelią, o tėvas, rodantis savo sūnui kelią, nepasakys jam „Sūnau, eik į Sekmadieninę mokyklą“ arba „Eik į Savitarpio tobulinimo arba į kunigystės susirinkimą“, bet jis pasakys „Ateik, eime kartu.“ Jis mokys pavyzdžiu.²¹

Pradėkite mokyti vaikus, kai jie yra jauni

Joks žmogus negali per anksti pradėti tarnauti Viešpačiui. <...> Jaunime, sekite savo gimdytojų mokymais. Vaikas, kuris nuo gimimo mokomas teismo, tikriausiai visada laikysis teismo. Geri įpročiai lengvai formuojami ir jų lengva laikytis.²²

Namuose turi būti malda, tikėjimas, meilė ir paklusnumas Dievui. Tėvų pareiga mokyti savo vaikus gelbstinčių Jėzaus Kristaus Evangelijos principų, kad jie žinotų, kodėl turi būti pakrikštyti ir kad po krikšto širdyse justų troškimą toliau laikytis Dievo įsakymų, kad galėtų sugrįžti jo akivaizdon. Ar jūs, mano gerieji broliai ir seserys, norite savo šeimų, savo vaikų, ar norite būti užantspauduoti su savo tėvais ir motinomis, ar norite, kad jūsų šeimos vienetas būtų tobulas, kai įžengsite, jeigu jums bus leista, į celestialinę Dievo karalystę? Jeigu taip, tuomet turite pradėti mokyti dar prie lopšio.²³

Mokykite vaikus melstis

Kokie namai be maldos dvasios? Tai nėra pastarųjų dienų šventojo namai. Mes turime melstis, turime neleisti, kad rytas praeitų be padėkos Viešpačiui šeimos rate priklaupus ant kelių, dėkojant Jam už Jo palaimas ir prašant Jo vadovavimo. Neturime leisti, kad praeitų vakaras, negalime gultis, kol vėl nesurinkome šeimos narių, nepadėkojome Viešpačiui už Jo apsaugą ir nepaprašėme Jo vadovavimo kiekvienai savo gyvenimo dienai.²⁴

Tikiuosi, kad savo namuose mokote savo vaikus melstis. Tikiuosi, kad meldžiatės visa šeima ryte ir vakare, kad jūsų vaikai pavyzdžiu ir priesaku mokomi laikytis įsakymų, kurie labai brangūs ir šventi ir labai svarbūs mūsų išgelbėjimui Dievo karalystėje.²⁵

Supažindinkite vaikus su Raštais

Nėra tokių namų visame pasaulyje, kuriuose neturėtų būti Biblijos. Nėra tokių namų, kuriuose neturėtų būti Mormono Knygos. Aš kalbu apie pastarųjų dienų šventųjų namus. Nėra tokių namų, kur neturėtų būti Doktrinos ir Sandorų ir Brangiojo Perlo. Nelaikykite jų lentynose ar spintose, bet atvirose vietose, kur jas būtų lengva pasiekti, kad šeimos nariai galėtų pasinaudoti jomis ir atsisėdę patys skaitytų ir studijuotų Evangelijos principus.²⁶

Veskite šeimos namų vakarus

Vaikai, užaugę namuose, kuriuose vykdavo šeimos namų vakarai, kuriuose buvo gausu meilės ir vienybės, sudaro tvirtą stiprios visuomenės ir aktyvaus dalyvavimo Bažnyčioje pagrindą. Nėra didesnio paveldo, kurį gimdytojai gali palikti savo vaikams, už laimingos, vieningos ir mylinčios šeimos palaimas ir prisiminimus.

Gerai suplanuotas šeimos namų vakaras gali būti ilgalaikio džiaugsmo ir poveikio šaltinis. Tie vakarai yra grupinių veiklų, organizavimo, meilės išraiškų, dalinimosi liudijimais, Evangelijos principų mokymosi, šeimos laisvalaikio ir linksminimosi ir, visų svarbiausia, šeimos vienybės ir solidarumo metas.

Tėvai ir motinos, kurie ištikimai veda šeimos namų vakarus ir visais įmanomais būdais stiprina šeimos vienybę, garbingai vykdo didžiausią pareigą – tėvystės ir motinystės pareigą.²⁷

Tėvai negali atlikti svarbesnio vadovavimo Dievo karalystėje už vadovavimą savo šeimoms vedant šeimos namų vakarus. Kai namuose yra tokie patyrimai, šeimoje stiprėja vienybė ir pagarba, kuri kiekvieną asmenį artina prie didesnio teismo ir laimės.²⁸

Gimdytojai, kurie ignoruoja šios programos [namų šeimos vakaro] teikiamą didelę pagalbą, rizikuoja savo vaikų ateitimi.²⁹

Mokykite dorumo, skaistumo ir moralumo

Turite mokyti savo vaikus dorumo, skaistumo. To jie turi būti mokomi nuo ankstyvos vaikystės. Jie taip pat turėtų būti informuoti apie spąstus ir pavojus, kurie yra labai paplitę visame pasaulyje.³⁰

Mes esame labai susirūpinę viso jaunimo dvasine ir moraline gerove. Moralumas, skaistumas, dorybė, laisvė nuo nuodėmės – tai yra ir turi būti mūsų gyvenimo būdo pagrindas, jeigu norime pasiekti tikslą.

Meldžiame tėvų ir motinų mokyti asmeninio tyrumo pavyzdžiu ir priesaku ir visuose tuose dalykuose patarti savo vaikams. <...>

Pasitikiu jauna Bažnyčioje augančia karta ir meldžiu jų nesekti pasaulio madomis ir papročiais, neprisidėti prie maištavimo dvasios, nenusigręžti nuo tiesos ir dorumo kelių. Tikime jų principiniu gerumu ir tikimės, kad jie taps stipriais teismo pavyzdžiais ir šaltiniais, ir su didesniu tikėjimu ir veiksmingiau vykdys Bažnyčios darbą.³¹

Ruoškite vaikus, kad jie būtų tiesos liudytojai ir tarnautų misijoje

Mūsų jaunimas yra vieni labiausiai palaimintų ir privilegijuotų mūsų Tėvo vaikų. Jie yra dangaus kilmingieji, geriausia ir rinktinė karta, turinti dievišką lemtį. Jų dvasios buvo saugomos, kad ateitų šiomis dienomis, kai Evangelija yra žemėje, ir kai Viešpačiui reikia narsių tarnų, kurie vykdytų šį didį pastarųjų dienų darbą.³²

Turime paruošti [vaikus], kad jie būtų gyvi šio didžio pastarųjų dienų darbo teisingumo ir dieviškumo liudytojai ir ypač, kad mūsų sūnūs būtų verti ir pasiruoštų vykti į misijas skelbti Evangeliją kitiems mūsų Tėvo vaikams.³³

Padėkite vaikams pasiruošti turėti savo amžinas šeimas

Ar auklėjate [savo vaikus] taip, kad tuokdamiesi jie norėtų vykti į Viešpaties namus? Ar mokote juos taip, kad jie norėtų gauti didį endaumentą, kurį Viešpats yra jiems paruošęs? Ar pabrėžėte jiems tą faktą, kad jie gali būti užantspauduoti kaip vyras ir žmona ir gauti visus celestialinei karalystei priklausančius palaiminimus ir dovanas?³⁴

Turime <...> taip auklėti [vaikus], kad jie rinktųsi tinkamus bendražygius ir tuoktųsi Viešpaties namuose, ir taptų visų didžiųjų palaiminimų, apie kuriuos kalbėjome, paveldėtojais.³⁵

Nuolankiai stenkimės išlaikyti savo šeimas nesuteptas, išlaikyti jas Viešpaties Dvasios įtakoje, apmokytas Evangelijos principų, kad jos galėtų augti teisume ir tiesoje. <...> [Vaikai] mums duoti, kad galėtume juos mokyti gyvenimo, amžinojo gyvenimo keliu, kad jie galėtų vėl grįžti Dievo, mūsų Tėvo, akivaizdon.³⁶

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Skaitydami poskyrį „Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo“ atkreipkite dėmesį į meilę savo vaikams rodančių gimdytojų pavyzdžius. Pagalvokite, kaip galite sekti tais pavyzdžiais, nepriklausomai nuo jūsų šeimyninių pareigų. Ką tėvai turi daryti, kad daugiau laiko praleistų su savo vaikais?
- Prezidentas Smitas paminėjo dvasinius pavojus, kurie buvo jo laikais (žr. 1 poskyrį). Kokie kiti pavojai egzistuoja šiais laikais? Kaip gali tėvai ir seneliai padėti vaikams atsisipirti blogai įtakai?
- Pagalvokite apie Dangiškojo Tėvo pasitikėjimą gimdytojais, kai Jis leidžia jiems rūpintis Savo vaikais (žr. 2 poskyrį). Kokius nurodymus ir pagalbą Jis siūlo?
- Kodėl Bažnyčia yra „aptarnaujanti organizacija, kad padėtų šeimoms ir asmenims“? (Žr. 3 poskyrį.) Kaip Bažnyčios organizacijos padėjo jums ir jūsų šeimai? Kaip galime padėti vaikams ir jaunimui visapusiškai dalyvauti?
- 4 poskyryje išvardinti keli būdai, kaip padėti vaikams ir jaunimui gyventi pagal Evangeliją. Apžvelgdami tuos patarimus,

apmąstykite šiuos klausimus: ką konkrečiai jūs ir jūsų šeima darote gerai? Kokiose srityse galėtumėte dar tobulėti? Kaip galite padėti jaunimui Bažnyčioje stiprinti savo liudijimus?

Susijusios Raštų nuorodos

Pakartoto Įstatymo 6:1–7; Psalmyno 132:12; Mozijo 1:4; 4:14–15; DS 68:25–28; 93:36–40; taip pat žr. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“

Pagalba mokytojui

„Pasistenkite nenutraukti gerų diskusijų tik todėl, kad galėtumėte pateikti visą paruoštą medžiagą. Nors labai svarbu pateikti medžiagą, dar svarbiau padėti besimokantiems pajauti Dvasios įtaką, atsakyti į jų klausimus, pagilinti jų Evangelijos supratimą ir sustiprinti jų pasiryžimą laikytis įsakymų.“ Tačiau taip pat „svarbu baigti diskusijas tinkamu momentu. Per pakylėjančią diskusiją didžioji dalis dvasios prarandama, jeigu diskusija tęsiasi per ilgai. <...> Kontroliuokite laiką. Žinokite, kada pamoka turi baigtis. Pasilikite pakankamai laiko, kad apibendrintumėte, kas buvo pasakyta ir paliudytumėte“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], p. 64, 65).

Išnašos

1. Iš Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 40.
2. Iš *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 40.
3. Iš Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, June 1932, p. 459.
4. Iš *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 56.
5. Amelia Smith McConkie, „Joseph Fielding Smith“, *Church News*, Oct. 30, 1993, p. 8, 10.
6. Message from the First Presidency, iš *Family Home Evenings 1970–1971* (Pamokų vadovėlis šeimos namų vakarams vesti, 1970 m.), p. v.
7. „Our Children—“The Loveliest Flowers From God’s Own Garden“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1969, p. 5.
8. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 71–72.
9. Iš Conference Report, Apr. 1965, p. 11.
10. „The Sunday School’s Responsibility“, *Instructor*, May 1949, p. 206; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:316.
11. *Take Heed to Yourselves!* (1966), p. 221.
12. Iš Conference Report, Apr. 1958, p. 29–30.
13. Personal correspondence, cituota iš *Doctrines of Salvation*, 1:316; kursyvas pašalintas.
14. „Use the Programs of the Church“, *Improvement Era*, Oct. 1970, p. 3.
15. Iš Conference Report, Apr. 1958, p. 29–30.
16. „The Old and the New Magazines“, *Improvement Era*, Nov. 1970, p. 11.
17. „Mothers in Israel“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1970, p. 886.
18. Iš Conference Report, Apr. 1958, p. 30.
19. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 6.
20. „Our Children—“The Loveliest Flowers From God’s Own Garden“, p. 6.
21. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 153.
22. *Take Heed to Yourselves!* p. 414.
23. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 153.
24. „How to Teach the Gospel at Home“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1931, p. 685.
25. Iš Conference Report, Apr. 1958, p. 29.

26. „Keeping the Commandments of Our Eternal Father“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1966, p. 884.
27. Message from the First Presidency, in *Family Home Evenings 1970–71*, p. v.
28. Message from the First Presidency, iš *Family Home Evenings* (Pamokų vadovėlis šeimos namų vakarams vesti, 1971 m.), p. 4.
29. Iš „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, p. 1.
30. „Teach Virtue and Modesty“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1963, p. 5.
31. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 5–6.
32. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 6.
33. „Mothers in Israel“, p. 886.
34. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 154.
35. „Mothers in Israel“, p. 886.
36. Iš Conference Report, Apr. 1958, p. 30.

Užantspaudavimo galia ir šventyklos palaiminimai

„Elija atėjo, kad į žemę sugrąžintų kunigystės galios pilnatvę... Ta kunigystė apima visų apeigų ir principų, susijusių su žmogaus išgelbėjimu, surišimo ir užantspaudavimo žemėje ir danguje raktus.“

Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Džozefas Fildingas Smitas 1902 metais keliavo į Masačusetso valstiją ir ten rado informacijos apie savo protėvius Smitus. Būdamas ten jis susitiko su genealogu, vardu Sidnis Perlis. Ponas Perlis jam pasakė: „Jei man pavyks, ištirsiu užrašus apie kiekvieną asmenį, atvykusį į Esekso grafystę iki 1700 metų.“

Prezidentas Smitas vėliau taip pasakojo: „Pasakiau jam: „Pone Perli, pasirinkote didžiulį darbą, ar ne taip?“ Jis atsakė: „Taip. Ir aš bijau, kad niekada jo nebaigsiu.“ Po to jam pasakiau: „Kodėl darote šį darbą?“ Jis akimirka pagalvojo ir atrodė kažkiek suglumęs, o tada atsakė: „Nežinau kodėl, bet pradėjau ir negaliu sustoti.“ Pasakiau: „Galiu pasakyti jums, kodėl jūs tai darote ir kodėl negalite sustoti, bet jeigu pasakysiu, nepatikėsite manimi ir juoksitės iš manęs.“

Jis atsakė: „Oi, nemanau. Jeigu galite man pasakyti, esu tikras, man bus įdomu.“ Tada aš papasakojau pranašystę apie Eliją ir šio pažado išsipildymą Pranašui Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui 1836 m. balandžio 3 d. Kirtlando šventykloje, ir kaip ta tyrinėjimo dvasia apėmė daug žmonių ir jie atgrėžė savo širdis į mirusiųjų paiešką, kad išsipildytų tas didis pažadas, turėjęs išsipildyti prieš antrąjį atėjimą, kad žemė nebūtų ištikta prakeiksmo. Dabar vaikai atgrėžia savo širdis į savo tėvus ir mes atliekame apeigas už mirusiųosius, kad jie galėtų rasti išpirkimą ir turėtų privilegiją ateiti į Dievo karalystę, nors jau yra mirę.

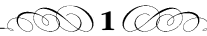

Visi šeimos nariai gali dalyvauti šeimos istorijos darbe

Kai aš baigiau pasakoti, jis nusijuokė ir pasakė: „Labai graži istorija, bet aš ja netikiu.“ Tačiau jis pripažino, kad buvo kažkas, kas skatino jį tęsti tą tyrinėjimą ir jis negalėjo sustoti. Esu sutikęs labai daug kitų, kurie taip pat pradėjo ir negalėjo sustoti, vyrų ir moterų, kurie nėra Bažnyčios nariai. Taigi mes dabar matome tūkstančius vyrų ir moterų, tyrinėjančių užrašus apie mirusius. Nors jie to ir nežino, bet tai daro tam, kad galėtume gauti tuos surinktus užrašus, eiti į mūsų šventyklas ir atlikti darbą už savo mirusiuosius.“¹

Prezidentas Smitas mokė, kad šeimos istorija yra daugiau nei vardų, datų ir vietų paieška ir istorijų kaupimas. Ji reiškia šventyklos apeigų, kurios suvienija šeimas amžinybei, užantspauduoja ištikimus visų kartų žmones kaip Dievo šeimos narius, atlikimą. Jis sakė: „Gimdytojai turi būti užantspauduoti vienas su kitu ir vaikai su gimdytojais, kad gautų celestialinės karalystės palaiminimus. Todėl mūsų išgelbėjimas ir pažanga priklauso nuo išgelbėjimo mūsų vertų mirusiųjų, su kuriais turime susijungti šeimos ryšiais. Tai gali būti atliekama mūsų šventyklose.“² Prieš sukalbėdamas pašventinimo maldą Jutos Ogdeno šventykloje, jis pasakė: „Norėčiau priminti jums, kad pašventindami Viešpaties namus, iš tiesų pašvenčiame save tarnystei Viešpačiui su sandora, kad naudosisime tuos namus taip, kaip jis nori, kad jie būtų naudojami.“³

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Elija sugražino galią užantspauduoti arba surišti žemėje ir danguje

Malachijas, paskutinysis Senojo Testamento pranašas, baigė savo pranašystes tokiais žodžiais:

„Žiūrėk! Pirma negu ateis ši baisi ir didinga diena, atsiųsiu jums pranašą Eliją.

Jis atvers tėvų širdis vaikams ir vaikų širdis tėvams taip, kad atėjęs neištikčiau viso krašto pražūtimi“ (Mal. 3:23–24).

Atrodo, kad kitaip ir negalėjo būti, kad paskutinysis iš senovės pranašų turėjo baigti savo žodžius pažadu ateities kartoms ir tame pažade išpranašauti, kad ateis laikas, kai bus sujungiamos praeities kartos su vėlesnėmis kartomis. <...>

Mes turime daug aiškesnį Malachijo žodžių aiškinimą, kurį perdavė nefitų pranašas Moronis, 1823 m. rugsėjo 21 d. pasirodęs Džozefui Smitui. Štai kaip angelas juos pacitavo:

„Štai, prieš ateinant didžiai ir baisiai Viešpaties dienai, aš jums apreikšiu kunigystę pranašo Elijos ranka.

Ir jis vaikų širdyse pasodins jų tėvams duotus pažadus, ir vaikų širdys atsigręš į savo tėvus.

Antraip visa žemė bus visiškai nuniokota jo atėjimo metu“ (DS 2:1–3).

Moronis informavo Džozefą Smitą, kad ta pranašystė netrukus išsipildys. Ji išsipildė maždaug po dvylikos metų, 1836 m. balandžio 3 d. Tą dieną Elija pasirodė pranašui Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui Kirtlando šventykloje ir tenai suteikė jiems <...> galią surišti, arba užantspauduoti, žemėje ir danguje. Šios kunigystės raktus turėjo Elija, kuriam Viešpats suteikė galią stichijai, taip pat ir žmonėms, su įgaliojimu teisiesiems laikui ir amžinybei užantspauduoti išgelbėjimo pilnatvei priklausančias apeigas.⁴

Kai kurie Bažnyčios nariai klaidingai galvojo, kad Elija atėjo turėdamas krikšto už mirusius, arba mirusiųjų išgelbėjimo, raktus. Elijos raktai apėmė daugiau. Tai buvo užantspaudavimo raktai ir tie užantspaudavimo raktai susiję su gyvaisiais ir apima norinčius atgailauti mirusiuosius.⁵

Elija atėjo, kad į žemę sugrąžintų kunigystės galios pilnatvę, suteikdamas ją Viešpaties tinkamai įgaliotiems mirtingiems pranašams. Ta kunigystė apima visų apeigų ir principų, susijusių su žmogaus išgelbėjimu, surišimo ir užantspaudavimo žemėje ir danguje raktus, kad tokiu būdu jos taptų galiojančios celestialinėje Dievo karalystėje. <...>

Taigi remiantis tuo įgaliojimu šventyklose yra atliekamos apeigos tiek gyviesiems, tiek mirusiesiems. Tai galia, kuri amžiams sujungia sutuoktinius, kada jie sudaro santuoką pagal amžinąjį planą. Tai galia, kuria gimdytojai gauna tėvystės teisę į savo vaikus visai amžinybei, o ne tik laikui, tai galia, kuri padaro šeimą amžina Dievo Karalystėje.⁶

2

Užantspaudavimo galios sugražinimas išgelbėja žemę nuo visiško nuniokojimo per Jėzaus Kristaus atėjimą

Jeigu Elija nebūtų atėjęs, mes turime suprasti, kad iš viso praėjusių amžių darbo būtų ne kažin kiek naudos, nes Viešpats pasakė, kad tokiu atveju visa žemė būtų visiškai nuniokota jo atėjimo metu. Todėl jo misija yra be galo svarbi pasauliui. Tai susiję ne tik su krikštu už mirusius, bet taip pat ir su gimdytojų užantspaudavimu ir vaikų užantspaudavimu su gimdytojais, kad būtų „visuotinis, visiškas ir tobulas suvienijimas bei sujungimas daiktan evangelijos laikotarpių ir raktų, ir galių, ir šlovių“ nuo laiko pradžios iki pabaigos [žr. DS 128:18]. Jeigu šios užantspaudavimo galios nebūtų žemėje, tuomet vyrautų sumaištis ir betvarkė pakeistų tvarką tą dieną, kada ateis Viešpats, ir, žinoma, to negali būti, nes viskas Dievo karalystėje valdoma ir kontroliuojama tobulu įstatymu.⁷

Kodėl žemė būtų nuniokota? Paprasčiausiai todėl, kad, jeigu nebūtų sujungiančios grandies tarp tėvų ir vaikų – tai reiškia darbą už mirusiuosius – tuomet visi būtume atmesti; visas Dievo darbas žlugtų ir būtų visiškai nuniokotas. Žinoma, to nebus.⁸

Tos [užantspaudavimo] galios sugražinimas yra palaiminimas, kuris išgelbėja žemę nuo visiško nuniokojimo per Jėzaus Kristaus atėjimą. Kada tą tiesą tvirtai ir aiškiai įtvirtiname savo protuose, yra lengva suprasti, jeigu nebūtų užantspaudavimo galios, atėjus Kristui, čia būtų tik sumaištis ir nelaimė.⁹

3

Kad kuo geriau pasiruoštume išgelbėjimui, turime per užantspaudavimo galią priimti šventyklos apeigas

Viešpats suteikė mums privilegijas ir palaiminimus, galimybę sudaryti sandoras ir priimti su mūsų išgelbėjimu susijusias apeigas, viršijančias tai, ko mokoma pasaulyje, viršijančias tikėjimo Viešpačiu Jėzumi Kristumi principus, atgailą už nuodėmę ir krikštą nuodėmėms atleisti, ir rankų uždėjimą Šventajai Dvasiai gauti; tie principai ir sandoros priimami tiktai Dievo šventykloje.¹⁰

Šventyklos darbas yra taip persipynęs su išgelbėjimo planu, kad vienas be kito negali egzistuoti. Kitaip sakant, negali būti

Užantspauduojanti kunigystės galia „amžiams sujungia vyrus ir žmonas, kada jie tuokiasi pagal amžinąjį planą“

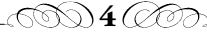
išgelbėjimo ten, kur nėra išskirtinai tik šventykloje atliekamų apeigų.¹¹

Yra tūkstančiai pastarųjų dienų šventųjų, kurie... nori eiti į susirinkimus, nori mokėti dešimtinę ir atlikti įprastines pareigas Bažnyčioje, bet jie tikriausiai nejaučia arba nesupranta, kaip svarbu Viešpaties šventykloje priimti palaiminimus, kurie nuves juos į išaukštinimą. Tai keista. Atrodo, kad žmonėms patinka tenkintis lengvesniu gyvenimu, nesinaudoti jiems suteiktomis galimybėmis ir negauti tų būtinų sendorų, kurios gali atvesti juos atgal Dievo akivaizdon kaip sūnus ir dukteris.¹²

Jeigu norite visko, ką suteikia išgelbėjimas, tai yra išaukštinimo Dievo karalystėje, <...> turite eiti į Viešpaties šventyklą ir priimti tas šventas apeigas, kurios priklauso tiems namams ir kurių negalima gauti niekur kitur. Joks vyras, būdamas vienas, negaus amžinybės ir išaukštinimo pilnatvės; jokia moteris, būdama viena, negaus to palaiminimo; tik tuomet, kai vyras ir moteris Viešpaties šventykloje

gaus užantspaudavimo galią, jie pasieks išaukštinimą ir eis toliau, ir taps panašūs į Viešpatį. Ir toks yra žmonių likimas, tai yra tai, ko Viešpats nori Savo vaikams.¹³

Pastaba. Norėdami rasti viltį ir pažadą teikiančius prezidento Smito žodžius ištikimiems žmonėms, kurie šiame gyvenime negali gauti visų šventyklos palaiminimų, skaitykite šios knygos 18 skyrių.

Per užantspaudavimo galią galime atlikti gelbstinčias apeigas už tuos, kurie mirė jų negavę

Kas yra tie tėvai, apie kuriuos kalbėjo Malachijas, ir kas yra tie vaikai? Tėvai yra mūsų mirusieji protėviai, kurie mirė neturėdami privilegijos priimti Evangeliją, bet gavo pažadą, kad ateis laikas, kada ta privilegija bus jiems suteikta. Vaikai yra tie, kurie gyvena, kurie ruošia genealoginius duomenis ir kurie atlieka vikarines apeigas šventyklose.¹⁴

Atėjo Elija, turintis užantspaudavimo raktus, ir mums buvo suteikta galia, kuria galime padėti mirusiesiems. Ta užantspauduojamoji galia apima tuos, kurie yra mirę, tačiau nori atgailauti ir priimti Evangeliją, kurie mirė jos nežinodami, taip pat tuos, kurie atgailauja dar gyvendami.¹⁵

Viešpats nutarė, kad visi jo dvasiniai vaikai, kiekviena siela, kuri gyveno arba gyvens žemėje, turės teisingą ir teisėtą galimybę tikėti ir paklusti jo amžinosios Evangelijos įstatymams. Priimančios Evangeliją ir gyvenančios darnoje su jos įstatymais, įskaitant krikštą ir celestialinę santuoką, turės amžinąjį gyvenimą.

Akivaizdu, kad tik nedidelė žmonijos dalis iki šiol girdėjo apreikštosios tiesos žodį iš Viešpaties tikrųjų tarnų lūpų. Pagal Viešpaties išmintį ir teisingumą, visi turės tai išgirsti. Kaip sakė Petras:

„Todėl ir buvo paskelbta geroji naujiena net mirusiesiems, kad jie, nors ir nuteisti kūne kaip žmonės, gyventų Dvasia kaip Dievas“ (1 Petro 4:6).

Tie, kurie neturėjo galimybės šiame gyvenime išgirsti išgelbėjimo žinią, bet kurie būtų priėmę ją visa savo širdimi, jeigu tokia proga būtų jiems pasitaikiusi, – yra tie, kurie priims ją dvasių pasaulyje; jie yra tie, už kuriuos atliksime apeigas šventyklose; ir jie yra tie,

kurie tokiu būdu kartu su mumis tampa išgelbėjimo ir amžinojo gyvenimo paveldėtojais.¹⁶

Tėvų širdžių atgręžimas į vaikus ir vaikų širdžių – į tėvus yra mirusiųjų išgelbėjimo galia per vikarinį darbą, kurį vaikai atliks už savo tėvus, ir yra visapusiškai pagrįsta ir nuosekli. Daug kartų esu girdėjęs, kaip prieštaraujantys šiam darbui sako, jog neįmanoma, kad vienas žmogus atstovautų kitą. Tie, kurie taip sako, nepastebi fakto, kad visas išgelbėjimo darbas yra vikarinis darbas: Jėzus Kristus atstovauja išpirkdamas mus iš mirties, už kurią mes neatsakome, ir taip pat išperka mus iš atsakomybės už mūsų nuodėmes su sąlyga, kad atgailausime ir priimsime Evangeliją. Jis tai padarė milžinišku begaliniu mastu ir pagal tą patį principą perdavė įgaliojimą savo Bažnyčios nariams, kad jie atstovautų mirusiuosius, kurie negali patys atlikti apeigų.¹⁷

Manau, kad kartais pernelyg primityviai vertiname šį mirusiųjų išpirkimo darbą. Neteisinga galvoti apie žmones, už kuriuos Viešpaties šventykloje atliekame darbą, kaip apie mirusius. Turime galvoti apie juos kaip apie gyvus; ir gyvas tarpininkas tiesiog atstovauja juos priimdamas palaiminimus, kuriuos turėjo gauti jie ir būtų gavę šiame gyvenime, jeigu jie būtų gyvenę Evangelijos laikotarpyje. Todėl kiekvienas miręs žmogus, už kurį atliekamas darbas šventykloje, yra laikomas gyvu tuo metu, kada suteikiamos apeigos.¹⁸

Ši mirusiųjų išgelbėjimo doktrina yra vienas šlovingiausių kada nors žmogui apreikštų principų. Tokiu būdu Evangelija bus pasiūlyta visiems žmonėms. Ji patvirtina faktą, kad Dievas nėra šališkas [žr. ApD 10:34]; kad kiekviena siela yra brangi Jo akyse; ir kad visi žmonės iš tikrųjų bus teisiami pagal savo darbus.

Taigi aš dėkoju Viešpačiui, kad Jis šiais laikais sugrąžino mums Savo amžinąją Evangeliją. Dėkoju Jam už užantspaudavimo galią, sugrąžintą į žemę per Pranašą Eliją. Dėkoju Jam už amžinos šeimos vienetą, už mūsų privilegiją būti užantspauduotiems jo šventose šventyklose ir už tai, kad po to galime suteikti tuos užantspaudavimo palaiminimus savo protėviams, kurie mirė nepažinę Evangelijos.¹⁹

 5

Šeimos istorijos darbas ir šventyklos darbas už mirusiuosius yra meilės darbai

Yra daug gerų, nuolankių sielų, kurios atsisakė patogumų ir kartais gyvenimo būtinybių tam, kad galėtų paruošti aprašus ir atlikti darbą už savo mirusiuosius, kad galėtų jiems suteikti išgelbėjimo dovaną. Tie meilės darbai nenueis perniek, nes visi, kurie darbuosi šiam geram tikslui, ras sau lobių ir turtų celestialinėje Dievo karalystėje. Didis bus jų atlygis, taip, būtent viršijantis mirtingųjų galią jį suprasti.²⁰

Nėra tokio su Evangelija susijusio darbo, kuris būtų labiau nesavanaudiškas nei darbas Viešpaties namuose už mūsų mirusiuosius. Dirbantieji už mirusiuosius nesitiki gauti jokio žemiško užmokesčio ar atlygio. O svarbiausia, tai yra meilės darbas, meilės, kuri užsi-
mezga žmogaus širdyje per ištikimą ir nuolatinį triūsą tose gelbs-
tinčiose apeigose. Nėra jokios finansinės naudos, bet bus didelis
džiaugsmas danguje su tomis sielomis, kurioms padėsime išsigel-
bėti. Tai darbas, kuris praplečia žmogaus sielą, jo požiūrį į artimo
žmogaus gerovę ir jo širdyje pasodina meilę visiems mūsų Dangiš-
kojo Tėvo vaikams. Joks darbas neprilygsta darbui šventykloje už
mirusiuosius pagal tai, kaip moko žmogų mylėti savo artimą kaip
save patį. Jėzus taip pamilo pasaulį, kad panorė atnašauti save kaip
auką už nuodėmes, kad pasaulis galėtų būti išgelbėtas. Mes taip
pat turime privilegiją, nežymiai parodyti savo didelę meilę Jam ir
kitiems žmonėms, padėdami jiems gauti Evangelijos palaiminimus,
kurių jie dabar negali gauti be mūsų pagalbos.²¹

 6

Per šeimos istorijos darbą ir šventyklos darbą mes iš kartos į kartą sujungiame šeimos organizaciją

Mirusiųjų išgelbėjimo ir šventyklos darbo doktrina atskleidžia mums šlovingą šeimos santykių tęstinumo perspektyvą. Per ją su-
žinome, kad šeimos ryšiai neturi nutrūkti, kad vyrai ir žmonos per
amžius turės teisę vienas į kitą ir į savo vaikus iki paskutinės kartos.
Tačiau tam, kad gautume tas privilegijas, turime mūsų Dievo šven-
tykloje priimti užantspaudavimo apeigas. Visos sutartys, pasižadėji-
mai, įsipareigojimai ir susitarimai, sudaromi žmonių, liausis galioje,

Kaip atgręžiame širdis į mirusius protėvius, taip galime atgręžti savo širdis į gyvus šeimos narius

bet įsipareigojimai ir susitarimai, sudaromi Viešpaties namuose, kurių bus ištikimai laikomasi, tęsis per amžius [žr. DS 132:7]. Ši doktrina mums duoda aiškesnį Viešpaties tikslų, susijusių su žmonėmis, supratimą. Ji parodo Jo gausią ir beribę malonę ir meilę visiems, kurie jam paklūsta, taip, netgi tiems, kurie maištauja, nes iš savo gerumo jis suteiks didžias palaimas net ir jiems.²²

Jėzaus Kristaus Evangelija moko, kad šeimos organizacija, kai kalbame apie celestialinį išaukštinimą, bus tobula organizacija, jungianti vienos kartos tėvą, motiną ir vaikus su kitos kartos tėvu, motina ir vaikais ir išsiplėtusi, ir besidriekianti iki laiko pabaigos.²³

Turi būti kartų nuo Adomo dienų iki laiko pabaigos sutvirtinimas, sujungimas. Šeimos bus sujungtos ir susietos kartu, tėvai su vaikais, vaikai su tėvais, viena karta su kita, kol būsime sujungti vienoje didelėje šeimoje kartu su mūsų tėvu Adomu priešakyje, kur

jį pastatė Viešpats. Taigi negalime būti išgelbėti ir išaukštinti Dievo karalystėje, jeigu neturime savo širdyse troškimo daryti šį darbą už savo mirusiuosius ir atlikti jį pagal savo sugebėjimus. Tai šlovinga doktrina, vienas didžiausių Pranašui Džozefui Smitui apreiškto tiesos principų. Turime pasinaudoti savo galimybėmis ir įrodyti, jog esame verti ir priimtini Viešpaties akyse, kad galėtume gauti šį išaukštinimą patys ir džiūgauti Dievo karalystėje kartu su savo giminaičiais ir draugais šiame milžiniškame Pirmagimio Bažnyčios šventųjų, kurie išliko nepriklausomi ir nesusitepę pasaulio nuodėmėmis, susirinkime.

Meldžiuosi, kad Viešpats laimintų mus ir suteiktų mūsų širdims troškimą ištikimai išaukštinti savo pašaukimą ir tarnauti Jam darant visa tai.²⁴

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Poskyryje „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“ perskaitykite Prezidento Smito patarimą, ką „iš tiesų“ darome šventyklos pašventinimo metu. Kaip galime laikytis to patarimo?
- Kaip mokymai 1 poskyryje siejasi su mūsų pastangomis padėti savo mirusiems protėviams? Kaip šie mokymai susiję su mūsų santykiais tarp gyvų šeimos narių?
- Skaitydami 2 poskyrį ieškokite Prezidento Smito paaiškinimo, kodėl užantspaudavimo galia „išgelbėja žemę nuo visiško nu-niokojimo per Jėzaus Kristaus atėjimą“. Ko tai moko apie šeimų užimamą vietą išgelbėjimo plane?
- Kaip šventyklos darbas yra „persipynęs su išgelbėjimo planu“? (Žr. 3 poskyrį.) Kaip tas principas keičia mūsų požiūrį į šventyklos darbą?
- Prezidentas Smitas patarė, kad atlikdami šventyklos darbą už mirusiuosius, turėtume galvoti apie tuos žmones kaip apie gyvus (žr. 4 poskyrį). Ką tai reiškia jums? Kaip ta mintis gali paveikti tai, kaip tarnaujate šventykloje?
- Apžvelgdami 5 poskyrį ieškokite palaiminimų, kuriuos Prezidentas Smitas paminėjo kaip ateinančius tiems, kurie daro šeimos istorijos darbą. Kokius pastebėjote to įrodymus?

- Studijuokite 6 poskyrį ir įsivaizduokite, kaip džiūgaujate su savo protėviais „milžiniškame susirinkime“. Pagalvokite, ką galite padaryti, kad paruoštumėte save ir savo šeimą tai privilegijai.

Susijusios Raštų nuorodos

1 Korintiečiams 15:29; DS 95:8; 97:15–16; 128:16–19

Pagalba mokytojui

„Kai asmuo užduoda klausimą, pagalvokite, ar nevertėtų pakviesti kitus atsakyti užuot atsakius į jį pačiam. Pavyzdžiui, galėtumėte pasakyti: „Tai įdomus klausimas. Ką likusieji galvoja apie tai?“ Arba „Gal kas nors galėtų padėti atsakyti į šį klausimą?“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], p. 64.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 134.
2. „Salvation for the Dead“, *Improvement Era*, Feb. 1917, p. 361; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:147.
3. „Ogden Temple Dedicatory Prayer“, *Ensign*, Mar. 1972, p. 6.
4. „The Coming of Elijah“, *Ensign*, Jan. 1972, p. 2, 5.
5. „The Keys of the Priesthood Restored“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1936, p. 100.
6. „A Peculiar People: The Authority Elijah Restored“, *Deseret News*, Jan. 16, 1932, Church section, p. 8; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:117.
7. „Salvation for the Living and the Dead“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1918, p. 677–678; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:121.
8. *Doctrines of Salvation*, 2:122.
9. „The Coming of Elijah“, p. 5.
10. Iš „Relief Society Conference Minutes“, *Relief Society Magazine*, Aug. 1919, p. 466; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:40.
11. „One Hundred Years of Progress“, *Liahona: The Elders' Journal*, Apr. 15, 1930, p. 520.
12. „The Duties of the Priesthood in Temple Work“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1939, p. 4.
13. „Elijah the Prophet and His Mission—IV“, *Instructor*, Mar. 1952, p. 67.
14. „Salvation for the Dead“, *Millennial Star*, Dec. 8, 1927, p. 775; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:127.
15. „The Keys of the Priesthood Restored“, p. 101.
16. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), p. 2–3; kursyvas pašalintas.
17. *The Restoration of All Things* (1945), p. 174–175.
18. „The Keys of the Priesthood Restored“, p. 100–101.
19. *Sealing Power and Salvation*, p. 3.
20. „A Greeting“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1935, p. 5; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:180.
21. „Salvation for the Dead“, *Improvement Era*, Feb. 1917, p. 362; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:144.
22. „Salvation for the Dead“, *Improvement Era*, Feb. 1917, p. 362–263; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:173.
23. Iš Conference Report, Apr. 1942, p. 26; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:175.
24. Iš Conference Report, Oct. 1911, p. 122.

Gyventi kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo lūpų

*„Svarbiausias garbinimo veiksmas yra laikytis
Dievo įsakymų, sekti Dievo Sūnaus pėdomis
ir visada daryti tai, kas Jam patinka.“*

Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas pareiškė: „Aš siekiu savo išgelbėjimo ir žinau, kad jį galiu rasti tik pakludamas Viešpaties įstatymams ir laikydamasis įsakymų, vykdydamas teisumo darbus ir sekdamas savo voros vedlio Jėzaus, mūsų visų pavyzdžio ir vadovo, pėdomis.“¹

Prezidentas Smitas ne tik siekė savo išgelbėjimo, bet uoliai darbavosi, kad ir kitiems padėtų jo siekti. Vyresnysis Francis M. Gibonas, tarnavęs Pirmosios Prezidentūros sekretoriumi, pastebėjo, kad Prezidentas Smitas „laikė savo pareiga pakelti išpėjantįjį balsą, kai žmonės pradėdavo krypti nuo Raštuose nužymėto kelio. Ir jis visai neketino tos pareigos apleisti, kad ir ką kalbėjo kiti. Toks elgesys darė jį nepopuliarų tam tikruose sluoksniuose, bet atrodė, kad tai visai neatbaido jo; jis nesiekė tapti populiarius ar įžymus žmonių akyse. Greičiau jis save įsivaizdavo kaip sargybinį bokšte, kurio pareiga šaukti ir įspėti apačioje esančius žmones, negalinčius matyti besiantinančio pavojaus.“²

Kartą Prezidentas Smitas papasakojo atsitikimą, kuris iliustruoja, koks širdies pasikeitimas gali įvykti žmogui, jei šis įsiklauso į tokį išpėjimą:

„Prieš kurį laiką dalyvavau kuolo konferencijoje ir kalbėjau apie Išminties Žodį. <...> Kai [pasibaigus konferencijai] nuėjau į pastato galinę dalį, beveik visi jau buvo išėję, tačiau vienas vyriškis ištiesė ranką ir tarė:

„Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų“ (Jono 14:15)

„Broli Smitai, tai pirmoji man kada nors patikusi kalba apie Išminties Žodį.“

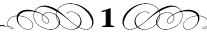
Aš pasiteiravau: „Argi nesate girdėjęs kitų kalbų apie Išminties Žodį?“

Jis atsakė: „Esu girdėjęs, bet tai pirmoji, kuri man patiko.“

Paklausiau: „Kodėl?“

Jis atsakė: „Na, suprantate, dabar aš laikausi Išminties Žodžio.“³

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Dievas visatą valdo įstatymu, ir mes esame pavaldūs tam įstatymui

Visi žmonės turėtų pripažinti, kad Visagalis išties visatą valdo nekintamu įstatymu, todėl žmogus, didžiausias iš visų Jo kūrinių, turi būti pavaldus šiam įstatymui. Viešpats apreiškime Bažnyčiai išdėstė šią tiesą glaustai ir įtikinamai:

„Visos karalystės turi nustatyti įstatymą;

ir yra daug karalysčių; nes nėra erdvės, kurioje nebūtų jokios karalystės; ir nėra karalystės, aukštesnės ar žemesnės, kurioje nebūtų erdvės.

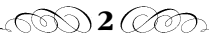
Ir kiekvienai karalystei nustatytas įstatymas; ir kiekvienam įstatymui yra tam tikros ribos ir sąlygos.

Visos esybės, negyvenančios pagal tas sąlygas, yra neišteisintos“ (DS 88:36–39).

Ši tiesa akivaizdi. Todėl visiškai pagrįstai galime manyti, jog Dievo karalystė yra valdoma įstatymu ir visi, norintieji ten įeiti, yra pavaldūs tam įstatymui. „Štai, mano namai yra tvarkos namai, – sako Viešpats Dievas, – o ne sumaišties namai“ (DS 132:8).

Viešpats žmogui davė įstatymų rinkinį, kurį vadiname Jėzaus Kristaus Evangelija. Dėl to, kad trūksta įkvėpimo ir dvasinio vadovavimo, žmonės gali skirtingai suprasti ir taikyti šiuos įstatymus, bet sunku būtų nuginčyti faktą, kad tokie įstatymai tikrai egzistuoja ir kad visi, norintieji įeiti į tą karalystę, yra pavaldūs jiems.⁴

Mes turime visą tiesą, visas doktrinas, visą įstatymą ir reikalavimus, visus ritualus ir apeigas, kurie reikalingi, kad būtume išgelbėti ir išaukštinti aukščiausiam celestialinio pasaulio danguje.⁵

Įstatymų laikymasis yra mūsų meilės Viešpačiui išraiška

Mūsų pareiga Bažnyčioje – garbinti Viešpatį dvasia ir tiesa, ir taip siekiame daryti visa širdimi, galia ir protu. Jėzus sakė: „Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk!“ (Mato 4:10.)

Mes tikime, kad garbinti yra kur kas daugiau nei melstis, pamokslauti ir laikytis Evangelijos. Svarbiausias garbinimo veiksmas yra laikytis Dievo įsakymų, sekti Dievo Sūnaus pėdomis ir visada daryti tai, kas patinka Jam. Viena yra tarnauti Viešpačiui žodžiais ir visiškai kita – gerbti Jo valią ir sekti Jo mums duotu pavyzdžiu. <...> Džiaugiuosi privilegija sekti Jo pėdomis. Esu dėkingas už amžinojo gyvenimo žodžius, kuriuos savo didžiam džiaugsmui išgirdau šiame gyvenime, ir už viltį amžinojo gyvenimo, kuris bus mano ateinančiame pasaulyje, jei išliksiu ištikimas ir atsidavęs iki galo.⁶

Štai įstatymas Bažnyčios nariams, išsakytas Gelbėtojo žodžiais: „Kas pripažįsta mano įsakymus ir jų laikosi, tas tikrai mane myli. <...>“ (Jono 14:21.) Dar Gelbėtojas sakė: „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų“ (Jono 14:15). <...>

Gelbėtojas niekada nepadarė jokios nuodėmės ir nepatyrė sąžinės graužaties. Jam nereikėjo atgailauti taip, kaip reikia jums ir man, bet kažkoku man nesuprantamu būdu Jis nešė mano ir jūsų nuodėmių našlą. <...> Jis atėjo ir atnašavo save kaip auką, kad apmokėtų skolą už kiekvieną iš mūsų, pasiryžusį atgailauti už savo nuodėmes, grįžti pas Jį ir laikytis Jo įsakymų. Jei galite, pagalvokite apie tai. Gelbėtojas nešė tą našlą kažkoku mums nesuprantamu būdu. Tai žinau, kadangi priimu Jo žodį. Jis mums pasakoja apie tą kančią, kurią patyrė; ta kančia buvo tokia didelė, kad Jis maldavo Savo Tėvą, kad galėtų, jei tai įmanoma, negerti tos karčios taurės ir atsitraukti: „<...> Tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia!“ (Luko 22:42.) Iš Savo Tėvo Jis gavo tokį atsakymą: „Turi ją išgerti.“

Ar galiu susilaikyti Jo nemylėjęs? Ne, negaliu. Ar jūs mylite Jį? Tada laikykitės Jo įsakymų.⁷

 3

Jei nusisukame nuo Viešpaties įsakymų, negalime tikėtis Jo palaimų

Kai nusisukame nuo įsakymų, kuriuos Viešpats mums davė, kad mus vestų, netenkame teisės į Jo palaimas.⁸

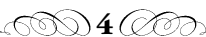
Ką gero mums duoda malda Viešpačiui, jei visai neketiname laikytis Jo įsakymų? Tokia malda yra tik tuščia pajuoka ir įžeidimas malonės sostui. Kaip drįstame tikėtis palankaus atsakymo, jeigu taip elgiamės? „Ieškokite Viešpaties, kai galima jį rasti, šaukitės jo, kai jis arti. Tepaliekia nedorėlis savo kelią ir nusidėjėlis – savo kėslus! Tegrižta jis pas Viešpatį, kad jo pasigailėtų, pas mūsų Dievą, nes jis labai atlaidus.“ Taip kalbėjo Izaijas (Izaijo 55:6–7). Bet argi Viešpats ne visuomet būna arti, kai Jį maldaujame? Tikrai ne! Jis sakė: „Jie buvo lėti įsiklausyti į Viešpaties savo Dievo balsą; todėl Viešpats jų Dievas lėtas įsiklausyti į jų maldas ir atsakyti jiems jų vargo dieną. Savo ramybės dieną jie menkai vertino mano patarimą; bet savo vargo dieną, spiriami būtinybės, jie apčiuopomis ieško manęs“ [DS 101:7–8]. Jei artinsimės prie Jo, Jis artinsis prie mūsų, ir mes nebūsime palikti; tačiau, jeigu nesiartinsime prie Jo, neteksime pažado, kad Jis, mums taip maištaujant, atsilieps mums.⁹

Negalime melstis Viešpačiui ir sakyti: „Išklausk, ko mums reikia, suteik mums pergalę, padaryk tai, ką mes norime, kad padarytum, bet neprašyk mūsų daryti tai, ką Tu nori, kad darytume.“¹⁰

Mums būtina vaikščioti visos tiesos šviesoje, ne tik dalinėje tiesoje. Neturiu privilegijos vienus Evangelijos principus atmesti, o kitais tikėti ir tada manyti, kad turiu teisę į visas išgelbėjimo ir išaukštinimo Dievo karalystėje palaimas. Jei norime išaukštinimo, jei norime teisingiesiems ir patikimiesiems Viešpaties paruoštos vietos, tada turime būti pasiryžę vaikščioti visoje Jėzaus Kristaus Evangelijos šviesoje ir laikytis visų Dievo įsakymų. Negalime sakyti, kad kai kurie iš jų tėra maži ir nereikšmingi principai, todėl Viešpačiui bus vis vien, jeigu juos laužysime. Mums įsakyta gyventi kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos [žr. Pakartoto Įstatymo 8:3; DS 98:11]. „Kam vadinatė mane: „Viešpatie, Viešpatie“, o nedarote, ką sakau?“ [Žr. Luko 6:46.]¹¹

Gimdytojai gali padėti savo vaikams „vaikščioti visoje tiesos šviesoje“

Laikydami Viešpaties įsakymų esame kelyje į tobulumą

Viešpats tikisi, kad tikėsime Jį, priimsime Jo nesibaigiančiąją Evangeliją ir gyvensime pagal Jo sąlygas ir reikalavimus. Tai ne mūsų kompetencija – rinktis mums patinkančius Evangelijos principus ir jiems paklusti, o likusiuosius pamiršti. Neturime tokios teisės nuspręsti, jog kai kurie principai daugiau netaikytini mūsų socialinėmis ir kultūrinėmis aplinkybėmis.

Viešpaties įstatymai yra amžini, mes turime Jo nesibaigiančiosios Evangelijos pilnatvę ir esame įpareigoti tikėti visais Jo įstatymais bei tiesomis ir vaikščioti pagal juos. Kiekvienam žmogui nėra nieko svarbiau nei laikytis Viešpaties įsakymų. Jis tikisi, kad būsime ištikimi kiekvienam tikram principui, į pirmą vietą savo gyvenime statysime Jo karalystės reikalus, veršimės pirmyn, būdami nepajudinami dėl Kristaus, ir tarnausime Jam visa savo galia, protu ir stiprybe. Tad

išklausykime viso šio reikalo išvadą Raštų kalba: „Bijok Dievo ir laikykis jo įsakymų, nes tai saisto visą žmoniją“ (Mokytojo 12:13).¹²

Aš, manau, kad ir jūs, dažnai galvoju apie tą didingą ir nuostabų pamokslą – didingiausią iš visų kada nors skelbtų pamokslų – vadinamą Kalno pamokslu. <...> Jei tik įsiklausytume į tuos mokymus, galėtume vėl grįžti Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus akivaizdon.

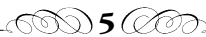
Dažnai apmąstau šią dalį, kuri iš tiesų yra santrauka:

„Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“ [Mato 5:48].

<...> Manau, kad Viešpats būtent tai ir turėjo omenyje sakydamas, kad turime būti tokie tobuli, kaip mūsų Tėvas danguje yra tobulas. Tai įvyks ne iš karto, bet eilutė po eilutės ir priesakas po priesako, pavyzdys po pavyzdžio ir netgi ne šio mirtingo gyvenimo metu, nes turėsime pereiti kapą, kol pasieksime tokį tobulumą ir būsime kaip Dievas.

Tačiau čia mes klojame pagrindą. Čia, šioje bandomoje būsenoje, esame mokomi šių paprastų Jėzaus Kristaus Evangelijos tiesų, kad pasiruoštume tam tobulumui. Mano pareiga, taip pat ir jūsų, šiandien būti geresniam, nei buvau vakar, o jums šiandien būti geresniems, nei buvote vakar, ir rytoj būti geresniems, nei esate šiandien. Kodėl? Todėl, kad esame tame kelyje, jei laikomės Viešpaties įsakymų, esame kelyje į tobulumą, ir tai gali įvykti tik per paklusnumą ir mūsų širdyse esantį troškimą nugalėti pasaulį. <...>

Jei turime trūkumą, jei turime silpnybę, būtent į ją turime susitelkti, trokšdami nugalėti, kol ją suvaldome ir įveikiame. Jei žmogus jaučia, kad jam sunku mokėti dešimtinę, būtent tai jis ir turi daryti, kol išmoks mokėti dešimtinę. Jei tai Išminties Žodis, būtent jo jis turi laikytis, kol pamils tą įsakymą.¹³

Kai laikomės Viešpaties įsakymų, Jis mus guodžia, laimina ir stiprina, kad taptume išaukštinimo vertais vyrais ir moterimis

Kad [Viešpats] būtų patenkintas, turime Jį garbinti ne tik dėkinimu ir šlovinimu, bet noriu paklusnumu Jo įsakymams. Jei taip

darome, Jis yra įpareigotas suteikti Savo palaiminimus, nes šiuo principu (paklusnumu įstatymui) viskas pagrįsta [žr. DS 130:20–21].¹⁴

Dievas mums davė [įsakymus], kad galėtume artintis prie Jo, augti tikėjimu ir stiprėti. Niekada Jis nedavė mums įstatymo, kuris nebūtų mūsų paguodai ir palaiminimui. Jie duodami ne vien tam, kad Viešpačiui taip patinka, bet tam, kad mus padarytų geresniais vyrais ir moterimis, vertais išgelbėjimo ir išaukštinimo Jo karalystėje.¹⁵

Jei einame į šventyklą, keliame savo ranką ir sudarome sandorą, kad tarnausime Viešpačiui, laikysimės Jo įsakymų ir sergėsime save nesuterštus šiuo pasauliu. Jei suvokiame, ką darome, tada endau-mentas mums bus apsauga visą gyvenimą – apsauga, kurios nebuvęs šventykloje žmogus neturi.

Esu girdėjęs savo tėvą sakantį, kad išmėginimo valandą, gundymo valandą, jis galvoja apie pažadus, Viešpaties Namuose sudarytas sandoras, ir jos yra jo apsauga. <...> Iš dalies būtent šiai apsaugai ir yra skirtos tos ceremonijos. Jos gelbsti mus dabar ir jos išaukštins mus ateityje, jeigu jas gerbsime. Žinau, kad ši apsauga yra suteikiama, nes ir aš tai patyriau, kaip patyrė tūkstančiai kitų žmonių, kurie prisiminė savo įsipareigojimus.¹⁶

Viešpats suteiks mums dovanų. Jis apšvies mums protą. Jis suteiks mums pažinimo, kuris išspręs visus sunkumus ir suderins mus su Jo mums duotais įsakymais; Jis suteiks mums pažinimo, kuris taip giliai įsišaknys mūsų sielose, kad jo niekada nebebus galima išrauti, jei tik ieškosime šviesos, tiesos ir supratimo, kurie pažadėti mums ir kuriuos galime gauti, jei tik būsimės atsidavę ir ištikimi kiekvienai su Jėzaus Kristaus Evangelija susijusiai sandorai ir įsipareigojimui.¹⁷

Šios Bažnyčios nariams, pasiryžusiems tvirtai laikytis įstatymo ir vykdyti Viešpaties įsakymus, yra duotas didysis pažadas, kad jie ne tik gaus vietą Dievo karalystėje, bet ir bus Tėvo ir Sūnaus akivaizdoje; ir tai dar ne viskas, nes Viešpats pažadėjo, kad viskas, ką Jis turi, bus atiduota jiems [žr. DS 84:33–39].¹⁸

Per paklusnumą tiems Jėzaus Kristaus Evangelijoje išdėstytiems įsakymams ir per nuolatinį jų laikymąsi, gausime nemirtingumą, šlovę, amžinąjį gyvenimą ir gyvensime Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus akivaizdoje, kur iš tiesų juos pažinsime.¹⁹

Šventykloje sudarome sandorą, kad „tarnausime Viešpačiui, laikysimės Jo įsakymų ir sergėsime save nesuterštus šiuo pasauliu“

Jei vaikščiosime doros ir šventumo takais, Viešpats išlies ant mūsų tiek palaimų, kiek niekada neįsivaizdavome, kad galime gauti. Savo darbais būsimė, kaip Petras išsireiškė, „išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, ypatingi žmonės“ (1 Petro 2:9, Biblija, Vilnius: Tikėjimo žodis, 1996). Ir mes būsimė ypatingi, kadangi nebūsimė kaip kiti žmonės, negyvenantys pagal šiuos standartus. <...>

Mūsų, kaip Viešpaties tarnų, tikslas yra vaikščioti keliu, kurį Jis mums nubrėžė. Mes ne tik trokštame daryti ir sakyti tai, kas Jam patinka, bet stengiamės taip gyventi, kad mūsų gyvenimas būtų toks, kaip Jo.

Jis Pats parodė mums pavyzdį visame kame ir sakė: „Sek paskui mane!“ Savo nefitų mokinių Jis klausė: „Kokie vyrai jūs turėtumėt būti?“ Ir tada Pats atsakė: „Iš tiesų sakau jums — tokie, kaip aš esu“ (3 Nefio 27:27).

Dabar mes esame užsiėmę didingiausiu pasaulyje darbu. Ši mūsų turima kunigystė yra paties Viešpaties galia ir įgaliojimas;

ir Jis mums pažadėjo, kad, jeigu išaukštinsime savo pašaukimus ir vaikščiosime šviesoje, kaip Jis yra šviesoje, su Juo patirsime šlovę ir garbę per amžius Jo Tėvo karalystėje.

Tokios šlovingos vilties vedami, argi galime nepalikti piktų pasaulio kelių? Argi nestatysime į pirmą vietą savo gyvenime su Dievo karalyste susijusių dalykų? Argi nesistengsime gyventi kiekvienu žodžiu, išėinančiu iš Dievo burnos?²⁰

Liudiju, kad Viešpats kalbėjo mūsų dienomis; kad Jo žinia yra vilties, džiaugsmo ir išgelbėjimo žinia; ir aš pažadu jums, jeigu vaikščiosite dangaus šviesoje, būsite ištikimi jums patikėtam reikalui ir laikysitės įsakymų, patirsite ramybę ir džiaugsmą šiame gyvenime ir amžinąjį gyvenimą ateinančiame pasaulyje.²¹

Laikykites įsakymų. Vaikščiokite šviesoje. Ištverkite iki galo. Būkite ištikimi kiekvienai sandorai ir įsipareigojimui ir Viešpats jus laimins labiau, nei galite įsivaizduoti.²²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Dar kartą perskaitykite pasakojimą poskyrio „Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo“ pabaigoje. Kodėl mūsų jausmai Evangelijai keičiasi, kai stengiamės laikytis Dievo įsakymų?
- Ką sužinojote iš 1 poskyryje cituotų Raštų ištraukų?
- Kodėl įstatymų laikymasis yra mūsų meilės Jėzui Kristui išraiška? Kaip tai tampa dėkingumo už Jo apmokančiąją auką išraiška? Kodėl tai yra garbinimo išraiška? (Žr. 2 poskyrį.)
- Apmąstykite 3 poskyryje pateiktus mokymus. Kodėl yra klaidinga tikėtis, kad Viešpats mus laimins, jei nesistengsime būti paklusnūs?
- Kuo jums naudinga žinia, kad neturėtume tikėtis tapti tobulais iš karto arba dar šiame gyvenime? (Žr. 4 poskyrį.) Pagalvokite, ką galite daryti kasdien, kad Viešpaties padedami išliktume „kelyje į tobulumą“.
- 5 poskyryje Prezidentas Smitas pateikia bent 10 būdų, kaip Viešpats laimins mus, jei laikysimės Jo įsakymų. Papasakokite atsitikimus, kai gavote kurias nors iš tų palaimų.

Susijusios Raštų ištraukos

Mato 4:4; 2 Nefio 31:19–20; Omnio 1:26; DS 11:20; 82:8–10; 93:1; 130:20–21; 138:1–4

Pagalba mokytojui

„Paprasykite mokinių papasakoti, ko jie išmoko individualiai studijuodami šį skyrių. Gal būtų pravartu per savaitę susisiekti su keliais mokiniais ir paprašyti jų ateiti pasiruošus papasakoti ko išmoko“ (iš šio vadovėlio vii puslapio).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Oct. 1969, p. 110.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 313.
3. Iš Conference Report, Oct. 1935, p. 12.
4. „Justice for the Dead“, *Ensign*, Mar. 1972, p. 2.
5. Iš „President Smith’s Last Two Addresses“, *Ensign*, Aug. 1972, p. 46.
6. „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, p. 27.
7. Iš Conference Report, Apr. 1967, p. 121–122.
8. Iš Conference Report, Oct. 1935, p. 15.
9. Iš Conference Report, Apr. 1943, p. 14.
10. Iš Conference Report, Oct. 1944, p. 144–145.
11. Iš Conference Report, Apr. 1927, p. 111–112.
12. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, *New Era*, Sept. 1971, p. 40.
13. Iš Conference Report, Oct. 1941, p. 95.
14. „The Virtue of Obedience“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1968, p. 5.
15. Iš Conference Report, Apr. 1911, p. 86.
16. „The Pearl of Great Price“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1930, p. 103.
17. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts“, *Ensign*, June 1972, p. 3.
18. „Keep the Commandments“, *Improvement Era*, Aug. 1970, p. 3.
19. Iš Conference Report, Oct. 1925, p. 116.
20. „Our Responsibilities as Priesthood Holders“, *Ensign*, June 1971, p. 50.
21. Iš Conference Report, British Area General Conference 1971, p. 7.
22. „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, p. 27.

Netgi per karą galime gyventi pasaulyje, bet nebūti pasaulio

Pasaulyje, bet ne pasaulio

*„Nors ir esame pasaulyje, nesame pasaulio.
Tikimasi, kad nugalėsime pasaulį ir
gyvensime, kaip pridera šventiesiems.“*

Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Tarnaudamas Jungtinių Valstijų kariuomenėje 1944 m. gruodžio 29 d. žuvo Prezidento Džozefo Fildingo Smito sūnus Luisas. Nepaisant patirto sielvarto, Prezidentą Smitą guodė prisiminimai apie dorą Luiso gyvenimą. Jis rašė savo dienoraštyje: „Jei kada Luisas ir buvo pasakęs ar padaręs kažką nedora, nieko apie tai nesu girdėjęs. Jo mintys ir veiksmai buvo tyri. <...> Kad ir kaip būtų sunku, jaučiame ramybę ir laimę žinodami, kad jis buvo doras ir neturėjo pasaulyje paplitusių ir armijoje pasireiškiančių ydų. Jis ištikimai laikėsi savo tikėjimo ir yra vertas šlovingo prisikėlimo, kai mes vėl būsimė kartu.“¹

Maždaug po 11-os metų Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas ir jo žmona Džesė pastebėjo, kad panašūs bruožai būdingi ir kitiems kariškiams. Jie lankėsi Bažnyčios misijose rytinėje Azijoje ir taip pat aplankė kariuomenėje tarnaujančius pastarųjų dienų šventuosius iš Jungtinių Valstijų. Prezidentą ir seserį Smit sužavėjo tie jaunuoliai, kurie, nepaisydami pasaulio pagundų, gyveno dorai. 1955 m. spalio visuotinėje konferencijoje Prezidentas Smitas pranešė:

„Jūs, tėvai ir motinos, kurių sūnūs tarnauja kariuomenėje, didžiuokitės jais. Jie yra šaunūs vaikinai. Kai kurie mūsų kariai yra atsivertusieji, kuriuos į Bažnyčią atvedė mokymai, principai ir pavyzdys – dažniausiai kartu su jais kariuomenėje tarnaujančių Bažnyčios narių pavyzdys.

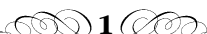
Sutikau daug vaikinų, kurie sakė: „Atėjome į Bažnyčią, nes matėme, kaip gyvena šie vaikinai, ir todėl, kad jie mokė mus Evangelijos principų.“

Jie daro gerą darbą. Galbūt yra vienas kitas, kuriam nerūpi, tačiau tie vaikinai, su kuriais turėjau privilegiją susitikti ir pasikalbėti, dalijosi tiesos liudijimu ir elgėsi nuolankiai.

Kai susitikau su karininkais ir kapelionais <...>, visi jie sakė: „Mums patinka jūsų vaikinai. Jie yra dori. Jais galima pasitikėti.“²

Prezidentas Smitas ragino Bažnyčios narius būti panašius į tuos karius – „skirtis nuo likusio pasaulio“.³ Taip pamokslaudamas jis dažnai kalbėjo apie Šabo dienos šventimą, Išminties žodžio laikymąsi, Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus vardų gerbimą, kuklią aprangą ir skaisybės įstatymo laikymąsi. Jis patikino pastarųjų dienų šventuosius, kad palaiminimai, kuriuos jie gaus, jeigu atsisakys pasaulio blogybių ir laikysis įsakymų, „pranoks bet ką, ką dabar galime suvokti“.⁴

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Viešpats tikisi, kad atsisakysime pasaulio blogybių ir gyvensime, kaip pridera šventiesiems

Gyvename piktame ir nelabame pasaulyje. Tačiau būdami pasaulyje, nesame pasaulio. Tikimasi, kad nugalėsime pasaulį ir gyvensime, kaip pridera šventiesiems. <...> Turime didesnę šviesą, nei turi pasaulis, ir Viešpats iš mūsų tikisi daugiau nei iš jų.⁵

Evangelijos pagal Joną septynioliktame skyriuje – kurį skaitant man labai sunku sulaikyti ašaras – <...> mūsų Viešpats, žinodamas, kad atėjo metas Jam pasiaukoti, meldėsi Savo Tėvui su visu Savo sielos švelnumu dėl savo mokinių. Toje maldoje Jis sakė:

„Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo piktojo.

Jie nėra iš pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio.

Pašventink juos tiesa! Tavo žodis yra tiesa“ (Jono 17:15–17).

Jeigu gyvename pagal Viešpaties apreikštą ir mūsų priimtą religiją, nepriklausome pasauliui. Neturėtume dalyvauti jokiame jo

paikystėje. Neturėtume prisidėti prie jo nuodėmių ir klaidų – filosofinių klaidų ir doktrinių klaidų, klaidų, susijusių su valdžia, ar kokių kitų klaidų – mes neprisidedame prie jų.

Vienintelis mūsų vaidmuo – laikytis Dievo įsakymų. Tai viskas – būti ištikimiems kiekvienai sandorai ir kiekvienam įsipareigojimui, kurios sudarėme ir kurios priėmėme.⁶

Klausydamiesi mano žodžių nepamanykite, jog turime atsiriboti nuo visų nepriklausančių Bažnyčiai ir nebendrauti su jais. To nesakiau, bet noriu, kad būtume nuoseklūs pastarųjų dienų šventieji, ir jeigu pasaulio žmonės vaikšto tamsoje, nuodėmėje ir priešingai Viešpaties valiai, tai turėtų būti riba, kurios neturėtume peržengti.⁷

Kai prisijungiame prie Bažnyčios <...>, yra tikimasi, kad atsisakysime daugybės pasaulio kelių ir gyvensime, kaip pridera šventiesiems. Neturime rengtis, kalbėti, elgtis ir netgi mąstyti, kaip tai dažnai daro kiti. Daugelis pasaulyje vartoja arbatą, kavą, tabaką ir alkoholį, tampa priklausomi nuo narkotikų. Daug žmonių savo gyvenime elgiasi šventvagiškai, vulgariai ir nepadoriai, tačiau visa tai mums turėtų būti svetima. Esame Aukščiausiojo šventieji. <...>

Kviečiu Bažnyčių ir visus jos narius atsisakyti pasaulio blogybių. Turime vengti neskaistumo ir visų amoralumo formų taip, kaip vengtume maro <...>.

Mūsų, kaip Viešpaties tarnų, tikslas – vaikščioti Jo mums nutiestu keliu. Mes ne tik trokštame daryti ir sakyti tai, kas Jam patiktų, bet stengiamės taip gyventi, kad mūsų gyvenimai būtų kaip Jo.⁸

Šabo dienos šventimas

Noriu tarti kelis žodžius apie Šabo dienos šventimą. Šis įsakymas buvo duotas pradžioje ir Dievas įsakė šventiesiems ir visiems pasaulio žmonėms, kad jie švęstų kas septintą dieną kaip Šabo dieną. Tą dieną turėtume ilsėtis nuo darbų, Jo šventą dieną turėtume eiti į Viešpaties namus ir atnašauti savo sakramentus. Nes tai yra diena, skirta mums pailsėti nuo savo darbų ir atnašauti savo garbinimus Aukščiausiam [žr. DS 59:9–10]. Tą dieną turime atnašauti Jam savo padėkas ir šlovinti Jį melsdamiesi, pasninkaudami, giedodami ir ugdydami bei mokydami vieni kitus.⁹

Šabo diena tapo malonumų, linksminimosi diena, bet kuo, tik ne garbinimo diena, <...> ir apgailestaudamas turiu pasakyti, kad per daug – net vienas jau būtų per daug – Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narių dalyvauja tame ir Šabo diena kai kuriems Bažnyčios nariams atrodo kaip linksminimosi ir malonumų diena, o ne diena, kada mes galime tarnauti Viešpačiui mūsų Dievui visa širdimi, galia, protu ir stiprybe. <...>

Taigi šiais laikais tai yra įstatymas Bažnyčiai, kaip tai buvo įstatymas senovės Izraeliui, ir kai kuriuos mūsų žmones tai trikdo, nes jiems atrodo, kad Šabo dienos šventimas varžo jų veiklas.¹⁰

Neturime teisės laužyti Šabo dienos. <...> Man labai gaila, kad netgi pastarųjų dienų šventųjų bendruomenėse kai kurių požiūris į šią doktriną nepriimtinas; kad tarp mūsų yra manančių, jog yra visiškai pateisinama šią dieną elgtis taip, kaip įprasta pasaulyje. Jie priima pasaulio idėjas ir nuomonę, prieštaraujančius Viešpaties įstatymams. Tačiau jei taip darysime, Viešpats laikys mus atsakingais, o mes negalime nusižengti Jo žodžiui ir gauti ištikimiesiems skirtų palaimų.¹¹

Išminties žodžio laikymasis

Išminties žodis – tai elementarus įstatymas. Jis nukreipia mus ir duoda mums išsamius nurodymus, koks maistas ir gėrimai tinka kūnui ir kas yra žalinga. Jeigu nuoširdžiai, padedami Viešpaties Dvasios, laikysimės to, kas parašyta, mums nekils papildomų klausimų. Šiame nuostabiame mokyme yra toks pažadas:

„Ir visi šventieji, kurie prisimena laikytis ir vykdyti šiuos žodžius, ir vaikščioja pakludami įsakymams, įgis sveikatą bamboje ir smegenis savo kaulams;

ir ras išmintį ir didžius pažinimo lobius, būtent paslėptus lobius; ir bėgs, ir nepavargs, ir eis, ir nenusilps“ [DS 89:18–20].¹²

Svaigiesiems gėrimams ir tabakui kasmet yra išleidžiami milijardai dolerių. Tų blogybių žmonijai atnešamas girtumas ir bjaurastis kenkia ne tik sveikatai, bet ir moraliniam bei dvasiniam žmoniškumo pamatui.¹³

Dėl padidėjusio narkotikų vartojimo ir piktnaudžiavimo vaistais draskomos šeimos.¹⁴

Viešpats apreiškė Išminties žodį pranašui Džozefui Smitui, kad padėtų šventiesiems įgyti fizinės ir dvasinės stiprybės

Turime nepasiduoti pagundoms ir to, kas žalinga kūnui ir yra Tėvo danguje ir jo Sūnaus Jėzaus Kristaus pasmerkta, nuodėmingai reklamai, prieštaraujančiai jų mums duotai Evangelijai. <...>

Mūsų kūnai turi būti švarūs. Mūsų mintys turi būti švarios. Savo širdyse privalome turėti troškimą tarnauti Viešpačiui ir laikytis jo įsakymų; nepamiršti melstis ir nuolankiai siekti per Viešpaties Dvasią ateinančių nurodymų.¹⁵

Dievybės vardo gerbimas

Dievybės vardą turėtume labai šventai ir atsakingai gerbti. Niekas labiau neskaudina kultūringo žmogaus ir nežeidžia jo jausmų kaip neišauklėto, neišprususio arba amoralaus padaro paistalai apie Dievybę. Kai kurie asmenys tapo tokie šventvagiški, kad atrodo, jog jie nebegali pasakyti dviejų ar trijų sakinių, jų manymu, „nepagražinę“ jų vulgariu arba šventvagišku keiksmažodžiu. Yra žmonių, manančių, <...> kad tai vyriškas bruožas ir kad šventvagiška kalba iškelia

juos virš paprastų žmonių. <...> Bet koks nepadorumas žemina ir naikina sielą, ir visi Bažnyčios nariai turėtų jo vengti kaip mirtinų nuodų.

Gerai pasakojimai dažnai yra sugadinami tik dėl to, kad autoriai nesuvokia, kad šventi vardai turi būti vartojami pagarbiai. Kada šventvagiškos frazės skamba kitais atžvilgiais gerbiamų veikėjų burnose, užuot praturtinusios pasakojimą, jos mažina jo vertę ir įdomumą. <...> Kaip keista, kad kai kurie žmonės, tarp jų ir geri žmonės, mano, jog pasakydami frazę, kurioje minimas Viešpaties vardas, savo pasakojimams suteikia įdomumo, sąmojingumo arba galios! <...>

Pastarųjų dienų šventieji labiau už visus kitus žemės žmones turėtų laikyti švenčiausia ir gerbtiniausia viską, kas yra šventa. Pasaulio žmonės nebuvo mokomi šių dalykų taip, kaip buvome mokomi mes, nors pasaulyje yra daug sąžiningų, pamaldžių ir išprususių žmonių. Juk mes turime Šventosios Dvasios vadovavimą ir Viešpaties apreiškimus, o Jis aiškiai mokė mus mūsų laikais, kokios yra su šiais dalykais susijusios mūsų pareigos.¹⁶

Kukli apranga ir skastybės įstatymo laikymasis

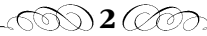
Pastarųjų dienų šventieji neturėtų vaikytis pasaulio madų ir nepadorumo. Esame Viešpaties žmonės. Jis tikisi, kad gyvensime dorai, kad saugosime mintis švarias ir protus tyrus ir ištikimai laikysimės visų kitų įsakymų. Kodėl turėtume sekti pasauliu, kodėl negalėtume būti kuklūs, kodėl negalėtume daryti to, ką Viešpats norėtų, kad darytume?¹⁷

Eidamas gatvėmis pakeliui į Bažnyčios valdybą ar iš jos, matau nekukliai apsirengusias merginas ir vyresnes moteris, kurių dauguma yra „Sionės dukros“ [žr. Izaijo 3:16–24]. Suprantu, kad laikai ir mados keičiasi. <...> [Tačiau] kuklumo ir padorumo principas nesikeičia. <...> Vyriausieji Bažnyčios įgaliotiniai yra pareiškę, kad tiek moterys, tiek ir vyrai turi rengtis kukliai. Jie mokomi, kad visuomet turi elgtis tinkamai ir būti kuklūs.

Man asmeniškai liūdna matyti, kad „Sionės dukros“ rengiasi nekukliai. Be to, ši pastaba taikoma tiek vyrams, tiek ir moterims. Viešpats davė įstatymus senovės Izraeliui, kad tiek vyrai, tiek moterys visada pridengtų savo kūnus ir laikytųsi skastybės įstatymo.

Visus Bažnyčios narius, tiek vyrus, tiek moteris prašau būti kuklius ir skaisčius, gyventi skaisčiai ir dorai ir laikytis Viešpaties mums duotų įsakymų ir sandorų. <...>

Nekuklių drabužių dėvėjimas, nors ir gali atrodyti nereikšmingas dalykas, kažką atima iš mūsų Bažnyčios merginų ir vaikinių. Tai tiesiog apsunkina amžinųjų principų, pagal kuriuos visi turime gyventi, jeigu norime sugrįžti mūsų Tėvo danguje akivaizdon, laikymąsi.¹⁸

Ištikimiesiems pažadėtos palaimos yra daug didesnės už laikinuosius pasaulio malonumus

[Vienas Bažnyčios narys kartą pasakė, kad jis] negalėjo suprasti, kodėl mokėdamas dešimtinę ir laikydamasis Išminties žodžio, būdamas ištikimas ir stengdamasis laikytis visų Viešpaties jam duotų įsakymų, vis tiek turėjo sunkiai verstis; o jo kaimynas nesilaikė šabo dienos, turbūt rūkė ir gėrė, smagiai leido laiką, kaip būtų sakoma pasaulyje, nekreipė dėmesio į mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus mokymus ir vis dėlto klestėjo.

Žinote, turime labai daug Bažnyčios narių, kurie apmąsto tai savo širdyse ir nesupranta, kodėl taip yra. Kodėl tas vyras, atrodo, yra palaimintas visais gerais pasaulio dalykais – tarp kitko, daugelį blogų dalykų jis laiko gerais – o tiek daug Bažnyčios narių vargsta, uoliai stengdamiesi skintis kelią per pasaulį.

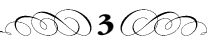
Atsakymas yra labai paprastas. Jei aš retsykais, o tai kartais darau, einu į futbolo arba beisbolo rungtynes arba kokią kitą pramogų vietą, mane nuolat supa cigarečių, cigarų ar bjaurių pypkių dūmą traukiantys vyrai ir moterys. Tai pradeda labai erzinti ir aš po truputį pradedu prarasti savitvardą. Tada atsisuku į sesę Smit ir pasakau jai ką nors, o ji atsako: „Na, juk žinai, ko mokei mane. Esi *jū* pasaulyje. Tai yra jų pasaulis.“ Ir tai padeda man atgauti savitvardą. Taip, esame jų pasaulyje, tačiau neturime jam priklausyti.

Taigi, jei gyvename jų pasaulyje, jie klesti, tačiau, mano gerieji broliai ir seserys, jų pasauliui artinasi galas. <...>

Ateis diena, kada neturėsime *šio* pasaulio. Jis bus pakeistas. Gausime geresnį pasaulį. Gausime tokį, kuris bus teisingas, nes atėjęs Kristus išvalys žemę.¹⁹

Jeigu stropiai ieškosime, visada melsimės, būsime tikintys ir vaikščiosime teisiai, Viešpats pažadėjo, kad viskas išeis mums į gera [žr. DS 90:24]. Tai nėra pažadas, kad būsime laisvi nuo gyvenimo išbandymų ir problemų, nes ši bandomoji būseną yra sukurta tam, kad suteiktų mums patirties ir sunkių bei konfliktinių situacijų.

Gyvenimas niekada neturėjo būti lengvas, tačiau Viešpats pažadėjo, jog padarys, kad visi išbandymai ir sunkumai išeitų į gerą. Jis suteiks mums stiprybės ir gebėjimo įveikti pasaulį ir tvirtai laikytis tikėjimo, kad ir kaip būtų priešinamasi. Tai pažadas, kad nepaisant pasaulio neramumų ir sunkumų, širdyse turėsime ramybę. Ir svarbiausia, tai pažadas, kad pasibaigus gyvenimui, būsime pasiruošę amžinajai ramybei akivaizdoje To, kurio veido mes ieškojome, kurio įsakymų laikėmės ir kuriam pasirinkome tarnauti.²⁰

Kai savo gyvenime į pirmą vietą iškeliamo Dievo karalystę, veikiame kaip šviesa pasauliui ir rodome kitiems sektiną pavyzdį

Pastarųjų dienų šventieji yra kaip ant kalno pastatytas miestas, kuris negali būti nuslėptas, ir kaip žibintas, kuris šviečia visiems, kas yra namuose. Mūsų pareiga leisti mūsų šviesai kaip teismo pavyzdžiui šviesti ne tik žmonėms, tarp kurių gyvename, bet ir viso pasaulio žmonėms [žr. Mato 5:14–16].²¹

Norime matyti, kaip šventieji visose tautose gauna visas Evangelijos palaimas ir tampa savo tautų dvasiniais vadovais.²²

Broliai ir seserys, laikykimės Dievo įsakymų, kaip jie buvo apreikšti. Rodykime pavyzdį žemės žmonėms, kad jie, matydami mūsų gerus darbus, norėtų atgailauti, priimtų tiesą ir išgelbėjimo planą ir galėtų gauti išgelbėjimą celestialinėje Dievo karalystėje.²³

Meldžiuosi, kad šventieji tvirtai stovėtų prieš pasaulio spaudimą ir pagundas; kad jie savo gyvenime į pirmą vietą statytų Dievo karalystės reikalus; kad jie būtų verti viso pasitikėjimo ir laikytųsi visų sandorų.

Meldžiuosi dėl jaunos ir kylančios kartos, kad jie išlaikytų savo protus ir kūnus švarius – švarius nuo amoralumo, nuo narkotinių

medžiagų ir nuo maištavimo dvasios bei padorumo nepaisymo, kurie pripildo žemę.

Mūsų Tėve, išliek savo Dvasią ant šių tavo vaikų, kad jie galėtų būti apsaugoti nuo pasaulio pavojų ir išliktų švarūs ir tyri, tinkami kandidatai grįžti tavojon akivaizdon ir gyventi su tavimi.

Ir tegu tavo saugojanti globa būna su visais, kurie siekia tavo veido ir kurie visa siela ištikimai vaikšto priešais tave, kad jie galėtų būti šviesa pasauliui, įrankiais tavo rankose, įgyvendinant tavo tikslus žemėje.²⁴

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Skaitydami poskyrį „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“ pagalvokite apie iššūkius, su kuriais šiais laikais susiduria jaunuoliai, kai greta nėra jų gimdytojų arba suaugusių vadovų. Kaip galime padėti jaunimui tokiose situacijose likti ištikimiems?
- Kokias žinote palaimas, kurias gauname, jeigu laikomės 1 poskyryje minėtų įsakymų?
- Kaip galėtumėte panaudoti 2 poskyryje pateiktus mokymus, kad padėtumėte tam, kurį paviliojo pasaulio dalykai? Kaip, nepaisydami pasaulio neramumų ir sunkumų, savo širdyse galime rasti ramybę?
- Kaip mūsų pavyzdžiai padeda kitiems žmonėms atsisakyti pasaulio kelių? (Žr. 3 poskyrį.) Kada jūs matėte teisingaus pavyzdžio galią? Pagalvokite, kaip galėtumėte parodyti teisų pavyzdį savo šeimai ir kitiems.

Susijusios Raštų ištraukos

Mato 6:24; Morkaus 8:34–36; Jono 14:27; Filipiečiams 2:14–15; Moronio 10:30, 32

Pagalba mokytojui

„Galite išreikšti meilę tiems, kuriuos mokote, atidžiai išklausydami juos ir nuoširdžiai domėdamiesi jų gyvenimu. Meilė, panaši į Kristaus, turi galią suminkštinti širdis ir padėti žmonėms būti jautriems Dvasios kuždesiams“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], p. 46).

Išnašos

1. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 287–288.
2. Iš Conference Report, Oct. 1917, p. 43–44.
3. Iš Conference Report, Apr. 1947, p. 60–61.
4. „Our Responsibilities as Priesthood Holders“, *Ensign*, June 1971, p. 50.
5. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California“, *New Era*, July 1971, p. 8.
6. Iš Conference Report, Apr. 1952, p. 27–28.
7. „The Pearl of Great Price“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1930, p. 104.
8. „Our Responsibilities as Priesthood Holders“, p. 49–50.
9. Iš Conference Report, Apr. 1911, p. 86.
10. Iš Conference Report, Apr. 1957, p. 60–61.
11. Iš Conference Report, Apr. 1927, p. 111.
12. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 1:199.
13. „Be Ye Clean!“ *Church News*, Oct. 2, 1943, p. 4; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:276.
14. Iš „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, p. 1.
15. Iš Conference Report, Oct. 1960, p. 51.
16. „The Spirit of Reverence and Worship“, *Improvement Era*, Sept. 1941, p. 525, 572; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 1:12–14.
17. „Teach Virtue and Modesty“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1963, p. 6.
18. „My Dear Young Fellow Workers“, *New Era*, Jan. 1971, p. 5.
19. Iš Conference Report, Apr. 1952, p. 28.
20. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, *New Era*, Sept. 1971, p. 40.
21. Iš Conference Report, Oct. 1930, p. 23.
22. Iš Conference Report, British Area General Conference 1971, p. 6.
23. Iš Conference Report, Apr. 1954, p. 28.
24. „A Witness and a Blessing“, *Ensign*, June 1971, p. 110.

Meilė ir rūpinimasis visais mūsų Tėvo vaikais

„Mano manymu, jei visi žmonės žinotų ir suprastų, kas jie yra, ir žinotų apie dievišką šaltinį, iš kurio jie kilo, <...> jie vieni kitiems jaustų gerumą ir giminiškus jausmus, kurie visiškai pakeistų jų gyvenimo būdą ir atneštų į žemę taiką.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Džozefas Fildingas Smitas Jaunesnysis ir Džonas Dž. Stiuartas taip pastebėjo: „Tik atkreipus dėmesį į nedidelius rūpestingus gyvenimiškus patarnavimus galima geriausiai pažinti tikrąjį Džozefą Fildingą Smitą.“ Po to jie pateikė tris jo padarytų „nedidelių rūpestingų patarnavimų“ pavyzdžius:

„Vieną dieną, iš anksto, norėdamas rasti vietą arčiau tribūnos ir džiūgaudamas, kad pirmą kartą gali čia būti, į bažnyčios konferenciją Mormonų tabernakulyje prie Šventyklos aikštės atėjo dvylikametis berniukas. <...> Prieš pat susirinkimo pradžią, kai jau buvo užimtos beveik visos vietos, tvarkdarys paprašė berniuką užleisti savo vietą vėluojančiam Jungtinių Valstijų senatoriui. Berniukas nuolankiai pakluso ir nusiminęs, susigėdęs, ašarodamas atsistojo šone.“ Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas „pastebėjo berniuką ir mostelėjo, kad jis pakiltų [ant pakylės]. Kai berniukas papasakojo jam, kas nutiko, jis pasakė: „Tas tvarkdarys neturėjo teisės taip su tavim pasielgti. Bet štai, sėsk šalia manęs“, – ir pasidalino su juo savo kėde tarp Bažnyčios apaštalų.“

„Vieną dieną, kalbėdamas su grupe jaunuolių, vykstančių tarnauti dviems metams į misiją atstovauti Bažnyčiai, [jis] pastebėjo jauną ūkininką, kuris buvo paskirtas tarnauti rytinėje Kanadoje. „Sūnau, ten šalta. Ar turi gerą šiltą palatą?“ – „Ne, pone, neturiu.“ Jis nusivedė

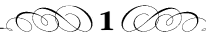
*„Bet Petras prabilo: „Sidabro nei aukso aš neturiu, bet ką turiu, tą duosiu.
Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu kelkis ir vaikščiok!“ (ApD 3:6)*

vaikinuką į parduotuvę kitoje gatvės pusėje ir nupirko jam šilčiausią parduodamą paltą.“

„Tądien, kada jis buvo konferencijoje palaikytas kaip Bažnyčios prezidentas, viena maža mergaitė po susirinkimo prasibrovė prie jo ir palietė jo ranką. Jį taip sujaudino jos gestas, kad jis pasilenkė ir paėmė tą vaiką ant rankų. Jis sužinojo, kad jos vardas buvo Venera Hobs, <...> jai netrukus turėjo sukakti ketveri metai. Per savo gimtadienį Venera sulaukė netikėto tarpmiestinio telefono skambučio: Džozefas Fildingas Smitas ir jo žmona skambino, kad sudainuotų jai „Su gimimo diena“.¹

Tie gerumo darbai buvo ne pavieniai nutikimai, o viso gyvenimo modelis. Prezidentas Smitas buvo „labai švelnus ir užjaučiantis žmogus. Jo gyvenimas buvo daug kartų teikiamos pagalbos stokojantiems, paguodos – prislėgtiems, patarimo – sutrikusiems ir tikrosios meilės, kuri yra „tyra Kristaus meilė“, įsikūnijimo pavyzdys. [Moronio 7:47.]“²

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Žinodami, kad Dievas yra visų žmonių Tėvas, trokštame mylėti ir laiminti kitus

Mano manymu, jei visi žmonės žinotų ir suprastų, kas jie yra, ir žinotų apie dievišką šaltinį, iš kurio jie kilo, ir apie begalinę potencialą, kurį jie paveldėjo, jie vieni kitiems jaustų gerumą ir giminiškus jausmus, kurie visiškai pakeistų jų gyvenimo būdą ir atneštų į žemę taiką.

Mes tikime žmogaus garbingumu ir dieviška kilme. Mūsų tikėjimas remiasi faktu, kad Dievas yra mūsų Tėvas, kad mes esame jo vaikai ir kad visi žmonės yra broliai ir seserys toje pačioje amžinojoje šeimoje.

Kaip jo šeimos nariai gyvenome su juo prieš šios žemės sukūrimą ir jis paskyrė ir nustatė išgelbėjimo planą, pagal kurį gavome privilegiją tobulėti ir vystytis, tai mes ir stengiamės daryti.

Dievas, kurį garbiname, yra pašlovinta Esybė, turinti visą galią ir tobulumą, jis sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą ir panašumą, turintį tuos bruožus ir savybes, kuriuos jis pats turi.

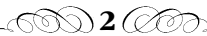
Ir todėl mūsų tikėjimas žmogaus garbingumu ir likimu yra esminė tiek mūsų teologijos, tiek ir gyvenimo būdo dalis. Pati mūsų Viešpaties mokymo esmė yra ta, kad „pirmiausias ir didžiausias įsakymas“ yra „mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu“; ir kad antrasis didžiausias įsakymas yra „mylėk savo artimą kaip save patį“ (žr. Mato 22:37–39).

Kadangi Dievas yra mūsų Tėvas, turime prigimtinį troškimą mylėti ir tarnauti jam, ir būti vertais jo šeimos nariais. Jaučiame pareigą daryti tai, ką jis nori, laikytis jo įsakymų ir gyventi pagal jo Evangelijos standartus – tai yra esminės tikrojo garbinimo dalys.

Ir kadangi visi žmonės yra mūsų broliai, norime mylėti ir laiminti, ir draugauti su jais – ir tai taip pat priimame kaip esmines tikrojo garbinimo dalis.

Tokiu būdu visa, ką darome Bažnyčioje, yra sutelkta aplink dievišką įstatymą, kad turime mylėti ir garbinti Dievą ir tarnauti savo artimui.

Todėl nieko nuostabaus, kad kaip bažnyčia ir žmonės jaučiame gilų ir nuolatinį susirūpinimą mūsų Tėvo vaikų gerove. Mes siekiame jų materialinės ir dvasinės gerovės kartu su savąja. Mes meldžiamės dėl jų, kaip dėl savęs, ir mes stengiamės gyventi taip, kad jie matytų mūsų gerus darbus ir būtų skatinami šlovinti mūsų Tėvą, kuris yra danguje [žr. Mato 5:16].³

Kai mes mylime ir remiame vienas kitą Bažnyčioje, tampame gėrio galia pasaulyje

„Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų“ [Jono 14:15].

Tuos žodžius Mokytojas pasakė savo mokiniams likus kelioms valandoms iki savo mirties, kada susirinko su jais valgyti paschos ir duoti jiems paskutinių nurodymų prieš savo kančias už pasaulio nuodėmes. Tą patį vakarą, prieš pateikdamas tuos nurodymus, jis dar kartą apie tai užsiminė sakydamas:

„Vaikeliai, aš jau nebeilgai būsiu su jumis. Jūs ieškosite manęs, bet sakau jums tą patį, ką esu žydams pasakęs: kur aš išeinu, jūs negalite eiti... Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą

Kai ištiesiame pagalbos ranką kitiems, parodome jiems savo meilę

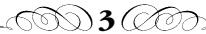
mylėtumėte; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą!“ [Jono 13:33–34.] <...>

Mes nesame vien tik draugai; mes esame broliai ir seserys, Dievo vaikai, kurie atėjome, kaip jau sakiau, iš pasaulio, kad sudarytume sandoras, laikytumės jo įstatymų ir visko, kas mums duota įkvėpimu. Mums įsakyta mylėti vienas kitą. Viešpats pasakė „naują įstatymą“ ir visgi, kaip ir daugelis kitų įsakymų, jis yra senas kaip amžinybė. Nebuvo tokio laikotarpio, kada nebūtų buvęs šito įsakymo ir kada jis nebūtų buvęs svarbus išgelbėjimui, ir visgi jis kaskart yra naujas. Jis niekada nepasensta, nes yra tikras.⁴

Tikiu, kad mylėti vienam kitą, tikėti vienam kitu, pasitikėti vienam kitu yra mūsų iškilminga pareiga, mūsų pareiga nepastebėti vienam kito klaidų ir trūkumų ir neiškelti jų nei savo akyse, nei priešais pasaulio akis. Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje neturi būti jokių kito klaidų ieškojimų, apkalbinėjimų ir piktžodžiavimų. Turime būti ištikimi vienas kitam ir kiekvienam mūsų religijos principui ir nepavydėti vienas kitam. Neturime pavydėti vienas kitam, nei pykti vienas ant kito, ir mūsų širdyse neturi kilti jausmas, kad neatleisime vienas kitam nusižengimų. Dievo vaikų

širdyse neturi būti jausmų, neleidžiančių atleisti kitam žmogui, kad ir kas jis būtų. <...>

Mes neturime puoselėti jausmų vienas prieš kitą, bet turime jausti atleidimo ir broliškos bei seseriškos meilės jausmus vieni kitiems. Tegu kiekvienas iš mūsų prisimena savo trūkumus ir silpnybes ir stengiasi juos ištaisyti. Mes dar nepasiekėme tobulumo būsenos, ir sunku tikėtis, kad pasieksime šiame gyvenime, tačiau padedami Šventosios Dvasios mes galime drauge vieningai stovėti ir nugalėti savo nuodėmes ir netobulumus. Jei tai darysime paisydami visų Viešpaties įstatymų, būsime gėrio galia pasaulyje; nugalėsime ir įveiksime visą blogį, visą pasipriešinimą tiesai, ir įgyvendinsime teisumą ant žemės veido. Nes Evangelija bus paskleista ir pasaulio žmonės jaus įtaką, kuri sklis iš Sionės žmonių, ir jie bus labiau linkę atgailauti už savo nuodėmes ir priimti tiesą.⁵

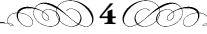
Meilę savo artimui rodome tarnaudami jam

Mūsų Gelbėtojas atėjo į pasaulį, kad mokytų mus mylėti kitus, ir kadangi ta didi pamoka buvo apreikšta per jo didžią kančią ir mirtį, kad mes galėtume gyventi, argi mes nerodysime savo meilės artimui atlikdami tarnystę jo labui? <...>

Tarnavimas turi būti atliekamas kitų labui. Turime ištiesti pagalbos ranką vargšams, tiems, kurie negirdėjo tiesos ir yra dvasinėje tamsoje, stokojantiems, prislėgtiems. Ar patiriate nesėkmę? Prisiminkime poeto Viljamo L. Tompsono žodžius. <...> Eilėraštis prasideda taip:

„Ar pasauly kam gera šiandien padariau?
Ar padėjau kam nors bėdoje?
Ar pralinksminau liūdintį
Ir ką nors nudžiuginau?
Jei ne – patirta nesėkmė.“ [*Hymns*, no. 223.]⁶

Mūsų misija visame pasaulyje yra taika, viltis, laimė ir visų mūsų Tėvo vaikų laikinas bei amžinas išgelbėjimas. <...> Panaudodamas visas savo įtikinimo galias skatinu šiuos žmones toliau tiesti pagalbos ranką ir laiminti visus mūsų Tėvo vaikus visur.⁷

Mes patys turime vertinti ir mylėti žmones tokius, kokie jie yra

Kai buvau berniukas, turėjome kumelę, vardu Džiunė. Ji buvo viena iš protingiausių gyvulių, kokius tik žinojau. Pagal savo sugebėjimus ji atrodė panaši į žmogų. Negalėjau jos išlaikyti uždaręs tvarte, nes ji nuolat atrišdavo savo gardo durų diržą. Aš užnerdavau diržą, pririštą prie gardo durų stulpo viršaus, bet ji tiesiog pakeldavo jį savo nosimi ir dantimis. Po to išeidavo į kiemą.

Kieme buvo vandens čiaupas, kuriuo naudojomės pildydami vandeniui mūsų gyvulių lovį. Džiunė dantimis atsukdavo čiaupą ir palikdavo tekantį vandenį. Mano tėvas kaltindavo mane, nes aš negalėjau pasirūpinti, kad ta kumelė liktų tvarte. Ji niekada nebuvo pabėgusi; ji tiesiog paleisdavo vandenį ir po to vaikščiodavo kieme, pievoje ar sode. Vidury nakties girdėdavau, kaip teka vanduo, tada turėdavau keltis, užsukti čiaupą ir vėl uždaryti Džiunę.

Mano tėvas pasakė, kad kumelė atrodė protingesnė už mane. Vieną dieną jis nutarė ją taip uždaryti, kad ji nebeišeitų. Jis paėmė diržą, kuris paprastai būdavo užnertas ant stulpo viršaus, užvyniojo jį aplink stulpą ir skersinį, tada pasakė: „Jaunoji ponia, pažiūrėsime, kaip dabar išeisite!“ Mužu su tėvu išėjome iš tvarto ir pasukome atgal į namus; mums dar nepasiekus namų Džiunė jau buvo šalia mūsų. Tada ji nuėjo ir vėl atsuko čiaupą.

Tada pasakiau, kad turbūt ji buvo protingesnė už mus abu. Mes negalėjome Džiunės sulaikyti, kad ji neišeitų iš tvarto. Tačiau tai nereiškia, kad ji buvo bloga, nes tokia nebuvo. Tėvas nesiruošė jos parduoti ar išmainyti, nes ji turėjo daug kitų gerų savybių, kurios atstojo tą vieną nedidelį trūkumą.

Kumelė taip patikimai tempdavo mūsų vežimėlį, kaip lengvai išeidavo iš tvarto. O tai buvo svarbu, nes motina buvo licencijuota pribuvėja. Kada ją iškviesdavo kur nors slėnyje į gimdymą, dažniausiai vidury nakties, turėdavau keltis, pasiimti nešiojamą žibintą, nueiti į tvartą ir pakinkyti Džiunę į vežimėlį.

Tuo metu man buvo vos dešimt ar vienuolika metų; kumelė turėjo būti švelni, bet pakankamai stipri, kad per visą slėnį bet koku oru nuvežtų mane ir mamą. Vis dėlto vieno dalyko niekaip

negalėjau suprasti – kodėl daugelis kūdikių turėjo gimti naktį ir tiek daug jų žiemą.

Dažnai laukdavau mamos vežimėlyje ir tada būdavo smagu būti švelnios Džiunės draugijoje. Ta patirtis su kumele man labai praverė, nes gyvenime turėjau anksti išmokti mylėti ir vertinti ją tokią, kokia ji buvo. Ji buvo nuostabi kumelė, turinti vos kelis blogus įpročius. Žmonės yra labai panašūs. Nė vienas nesame tobulas; tačiau kiekvienas iš mūsų stengiasi tapti tobulas, netgi kaip mūsų Tėvas danguje. Mes patys turime vertinti ir mylėti žmones tokius, kokie jie yra.

Galbūt turite prisiminti tai, kada vertinate savo tėvus arba mokytojus, arba apylinkės ir kuolo vadovus, arba draugus, brolius ir seseris. Ta pamoka visada liko atmintyje – matyti žmonėse gera, netgi tada, kai bandome padėti jiems įveikti vieną kitą blogą įprotį. <...>

Gyvenime anksti išmokau mylėti ir neteisti kitų, visuomet bandydavau įveikti savo trūkumus.⁸

Kai mylime Viešpatį visa širdimi ir savo kaimynus kaip save pačius, esame darnoje su visu šventu įstatymu

„Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas.

Antrasis – panašus į jį: Mylėk savo artimą kaip save patį.

Šitais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai“ (Mato 22:37–40).

Kitaip sakant, visa, kas buvo apreikšta dėl žmogaus išgelbėjimo nuo pradžios iki mūsų laikų, yra apibrėžta šių dviejų didžiausių įstatymų, įtraukta į juos ir yra jų dalis. Jeigu mylime Viešpatį visa širdimi, visa siela ir visu protu, o savo kaimynus mylime kaip save pačius, tuomet nėra ko daugiau norėti. Tada būsime darnoje su visu šventu įstatymu. Jeigu norėtume gyventi darnoje su šiais dviem didžiausiais įsakymais, o mes turime tai daryti, jeigu norėtume būti verti gyventi Dievo akivaizdoje, tuomet iš žemės būtų išvartytas ne-labumas, pavydas, ambicija, geidulys, kraujo praliejimas ir visos kitos įvairiausių rūšių nuodėmės. Tuomet ateitų amžinos ramybės ir laimės diena. Kokia šlovinga tai būtų diena! Buvome apdovanoti

pakankamu protu, kad žinotume, jog tokia būseną yra trokštamiausia ir tarp žmonių įtvirtinanti Dievo Tėvystę ir tobulą žmonių brolystę.

<...> Ar galime pasakyti, kad mylime Viešpatį visa savo siela? Ar galime pasakyti, kad rūpinamės savo artimo gerove tiek pat, kiek ir savąja?⁹

Mylėkite Viešpatį, nes tai yra visko pagrindas. Tai yra pirmasis įsakymas ir antrasis įsakymas mylėti savo artimą kaip save patį yra panašus į jį, ir kada tai darome, vykdome įstatymą, nes nelieka nieko, kas būtų neįvykdyta.¹⁰

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Pagalvokite apie „nedidelius rūpestingus patarnavimus“, Prezidento Džozefo Fildingo Smito atliktus kitiems (žr. poskyrį „Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo“). Ką galime daryti, kad savo gyvenime įtvirtintume panašų modelį?
- Kaip 1 poskyrio doktrinos padeda mums būti geriems aplinkiniams ir juos mylėti?
- Kas iš Prezidento Smito patarimo 2 poskyryje jums daro įspūdį? Kodėl, jūsų manymu, būsime „gėrio galia pasaulyje“, jeigu sekime šiuo patarimu?
- Ką padarė Jėzus Kristus, kad „mokytų mus mylėti kitus“? (Žr. 3 poskyrį.) Kaip galime sekti Jo pavyzdžiu?
- Peržvelkite pasakojimą apie kumelę Džiunę (žr. 4 poskyrį). Kodėl, jūsų manymu, yra svarbu „vertinti ir mylėti žmones tokius, kokie jie yra“? Kaip galime kituose išžvelgti gėrį, netgi tada, kai bandome padėti jiems įveikti blogus įpročius?
- Ką jums reiškia laikytis Mato 22:37–40 nurodytų įsakymų? (Pavyzdžių ieškokite 5 poskyryje.) Kodėl esame „darnoje su visu šventu įstatymu“, kai laikomės šių įsakymų?

Susijusios Raštų nuorodos

ApD 17:28–29; Romiečiams 8:16–17; 1 Jono 4:18–21; Mozijo 2:17; 18:8–10; Moronio 7:45–48

Pagalba mokytojui

Pagalvokite, ar nevertėtų pakviesti dalyvius perskaityti skyriaus paantraštes ir išsirinkti poskyrį, kuris svarbus jiems arba jų šeimai. Pakvieskite juos panagrinėti Prezidento Smito mokymus tame poskyryje, taip pat susijusius klausimus skyriaus pabaigoje. Po to paprašykite mokinių pasidalinti tuo, ką sužinojo.

Išnašos

1. Iš Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 10–11.
2. S. Perry Lee, „Church Expresses Devotions to President Smith“, *Church News*, July 14, 1956, p. 2.
3. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 4–5.
4. Iš Conference Report, Oct. 1920, p. 53–55.
5. Iš Conference Report, Apr. 1915, p. 119–120.
6. Iš Conference Report, Apr. 1968, p. 12.
7. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 4.
8. „My Dear Young Fellow Workers“, *New Era*, Jan. 1971, p. 4–5.
9. Iš Conference Report, Apr. 1943, p. 12.
10. Iš Conference Report, Oct. 1920, p. 59.

Skelbkime Evangeliją pasauliui

„Mes paragavome šių Evangelijos vaisių ir žinome, kad jie geri, ir trokštame, kad visi gautų tas pačias palaimas ir tą pačią dvasią, kurią taip gausiai ant mūsų išliejo Viešpats.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Džozefas Fildingas Smitas drauge su savo žmona Luji nenustebo, kai gavo Prezidento Lorenco Snou pasirašytą laišką, kuriuo Džozefas buvo šaukiamas tarnauti nuolatiniu misionieriumi. Tomis ankstyvosiomis Bažnyčios dienomis vedę vyrai dažnai išvykdavo tarnauti į misijas. Taigi, kai 1899 m. kovo 17 d. atėjo tas laiškas, maždaug prieš mėnesį iki pirmųjų jų santuokos metinių, Džozefas ir Luji drąsiai ir su tikėjimu priėmė šią galimybę, nors juos liūdino mintis, kad teks išsiskirti dvejiems metams.

Vyresnysis Smitas tarnavo Anglijoje, maždaug už 4700 mylių (7600 kilometrų) nuo namų. Jiedu dažnai susirašinėdavo. Laiškai buvo pilni meilės ir liudijimų. Viename iš pirmųjų vyresniojo Smito laiškų Luji buvo parašyta: „Žinau, kad darbas, kuriam buvau pašauktas, yra Dievo darbas, kitu atveju nepasilikčiau čia nė minutei, nebūčiau net išvykęs iš namų. Tačiau žinau, kad mūsų laimė priklauso nuo mano ištikimos tarnystės čia. Turėčiau būti pasiryžęs bent tiek padaryti iš meilės žmonijai, nes Gelbėtojas tiek daug kentėjo už mus. <...> Esu mūsų Dangiškojo Tėvo rankose ir, jei vykdysiu jo valią, jis saugos ir gins mane. Ir kol aš esu toli, jis bus su tavimi. Jis saugos ir gins tave.“¹

Vyresnysis Smitas ir jo porininkai buvo pasišventę Viešpaties tarnai. Viename savo laiške Luji jis pasakojo, kad kiekvieną mėnesį drauge su kitais misionieriais išdalina apie 10000 brošiūrų ir lankstinukų ir aplanko maždaug 4000 namų. Tačiau jis baigė savo ataskaitą

Vyresnysis Džozefas Fildingas Smitas netrukus po to, kai 1910 m. buvo išventintas Apaštalu

tokiu rimtu pastebėjimu: „Manau, kad iš 100 išdalintų brošiūrų perskaitoma ne daugiau nei viena.“² Kai vyresnysis Smitas buvo Anglijoje, labai mažai tenykščių žmonių priėmė sugrąžintos Evangelijos žinią. Per du metus trukusią jo tarnystę „nė vienas jo mokytas žmogus netapo nariu, jam neteko progos atlikti nė vieno krikšto, tiesa, jis patvirtino vieną atsivertusįjį.“³ Nematydamas didelių savo darbo vaisių jis guodė save žinojimu, kad vykdo Viešpaties valią ir padeda paruošti žmones, kurie galės priimti Evangeliją vėliau.

Per misiją vyresnysis Smitas drauge su kitais keturiais misionieriais beveik dvi savaites praleido ligoninėje. Penki vyresnieji turėjo kontaktą su sergančiais raupais, todėl jie privalėjo būti izoliuoti, kad liga neplistų. Nors minėdamas ligoninę vyresnysis Smitas sakydavo, kad buvo „įkalinti“, jie pasinaudojo proga ir stengėsi misionieriauti. Jie netgi pasidalino Evangelija su ligoninės personalu. Pasibaigus karantinui štai ką savo dienoraštyje rašė vyresnysis Smitas: „Mes susidraugavome su slaugėmis ir kitais, kurie lankė mus įkalinimo metu. Daug kartų kalbėjome su jais apie Evangeliją; taip pat jiems palikome paskaityti knygų. Išeidami iš ligoninės sugiedojome vieną kitą giesmę, kurios, be kita ko, klausytojams paliko didelį įspūdį, nes jų akys buvo pilnos ašarų. Manau, kad ligoninėje palikome gerą įspūdį, ypač slaugėms, kurios prisipažino, kad mes pakeitėme jų nuomonę apie mus ir kad nuo šiol jos mus visuomet užtars.“⁴

Vyresnysis Smitas baigė savo misiją 1901 m. birželį. Po 70 metų, būdamas Bažnyčios Prezidentu, jis sugrįžo į Angliją pirmininkauti krašto konferencijoje. Tuomet pamatė, kaip sudygo ir klestėjo jo ir kitų pasodintos sėklos. Jis džiaugėsi matydamas, kad susirinkimus lanko tiek daug Britanijos šventųjų.⁵ Jis sakė: „Keli Sionės kuolai, Viešpačiui pašvęsta šventykla, nemažai apylinkių ir kuolų pastatų ir labai sėkmingas misionieriškas darbas – visa tai liudija, kad Bažnyčia Didžiojoje Britanijoje bręsta.“ Jis sakė, kad tokia pažanga Didžiojoje Britanijoje rodo, kas įvyks visame pasaulyje. Jis pareiškė, kad Evangelija skirta visiems žmonėms ir kad „Bažnyčia prieš antrąjį Žmogaus Sūnaus atėjimą įsitvirtins visose tautose, visuose žemės kraštuose.“⁶

Džozefo Fildingio Smito mokymai

1

Tik mes turime sugrąžintos Evangelijos pilnatvę ir trokštame, kad visi žmonės būtų vienodai palaiminti

Dėl savo beribės išminties, vykdydamas sandoras ir laikydamasis senovės pranašams duotų pažadų, Viešpats sugrąžino savo amžinosios Evangelijos pilnatvę šiomis paskutinėmis dienomis. Ši Evangelija – tai išgelbėjimo planas. Ji buvo paskirta ir įtvirtinta amžinybės tarybose dar prieš šios žemės sukūrimą. Mūsų dienomis ją vėl apreiškė, kad būtų išgelbėti ir palaiminti visi visur esantys mūsų Tėvo vaikai. <...>

Beveik prieš šešis šimtus metų iki Kristaus, t. y. prieš jo atėjimą, didis pranašas Nefis savo žmonėms sakė: „<...> yra vienas Dievas ir vienas Ganytojas virš visos žemės.

Ir ateina laikas, kada jis apreišk save visoms tautoms“ (1 Nefio 13:41–42).

Jau aušta toji pažadėtoji diena. Atėjo paskirtas laikas skelbti Evangeliją visame pasaulyje ir kiekvienoje tautoje statyti Viešpaties karalystę. Visose tautose gyvena geri ir dorybingi žmonės. Jie priims tiesą. Jie prisidės prie Bažnyčios ir taps šviesa, vesiančia savo tautiečius. <...>

<...> Evangelija skirta visiems žmonėms ir Viešpats tikisi, kad ją priėmę žmonės gyvens pagal jos tiesas ir pasidalins jomis su savo tautiečiais.

Taigi kupini meilės ir brolystės dvasios, kviečiame visus įsiklausyti į amžinojo gyvenimo žodžius, mūsų dienomis apreiškštus per Pranašą Džozefą Smitą ir jo bendradarbius.

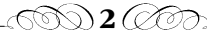
Kviečiame kitus mūsų Tėvo vaikus: „Ateikite pas Kristų ir tobulėkite jame, ir atsisakykite visokios bedievytės“ (Mor 10:32).

Mes kviečiame juos tikėti Kristų ir jo Evangelija, ateiti į jo bažnyčią ir tapti jo šventaisiais.

Mes paragavome šių Evangelijos vaisių ir žinome, kad jie geri, ir trokštame, kad visi gautų tas pačias palaimas ir tą pačią dvasią, kurią taip gausiai ant mūsų išliejo Viešpats.⁷

Aš suvokiu, kad visose sektose, grupėse, denominacijose yra gerų ir pasišventusių žmonių. Jie bus palaiminti ir gaus atlygį už savo gerus darbus. Bet tai nekeičia fakto, kad tik mes turime įstatymų ir apeigų pilnatvę, kuri paruoš žmones gauti atlygio pilnatvę danguje. Todėl sakome tiems visur esantiems geriems ir kilniems, teisiems ir pasišventusiems žmonėms: pasilikite visa, kas gera; glauskitės prie kiekvieno tikro dabar turimo principo; bet taip pat ateikite ir mėgaukitės didesne šviesa ir pažinimu, kuriuos ant savo žmonių lieja nesikeičiantis Dievas, kuris yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.⁸

Meldžiu, kad Viešpaties tikslai žemėje būtų greitai įgyvendinti tiek Bažnyčioje, tiek ir už jos ribų; kad jis palaimintų savo ištikimus šventuosius; ir kad daugybė žmonių, kurie ieško tiesos ir kurių širdys yra teisios prieš Viešpatį, su mumis taptų sugrąžintos Evangelijos palaimų pilnatvės paveldėtojai.⁹

Visi Bažnyčios nariai turi pareigą naudoti savo jėgas, energiją, išteklius ir įtaką tam, kad skelbtų Evangeliją

Jau girdėjome, kad visi esame misionieriai. <...> Mes, Bažnyčios nariai, tampame misionieriais ne dėl išventinimo rankų uždėjimu, ne dėl ypatingo pašaukimo, ne dėl išskirtinumo, bet dėl priesaikos skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Tai kiekvieno Bažnyčios nario dalinė pareiga.¹⁰

Meilės visiems žmonėms pilna širdimi kviečiu Bažnyčios narius mokytis ir gyventi pagal Evangeliją, naudoti savo jėgas, energiją, išteklius bei įtaką ir skelbti ją pasauliui. Viešpats mus įpareigojo. Jis davė mums dievišką mandatą. Jis mums įsakė su neišsenkančiu stropumu eiti ir kitus jo vaikus mokyti išgelbėjimo tiesų, apreikštų per Pranašą Džozefą Smitą.¹¹

Mūsų misija yra daryti visa, kas mūsų galioje, kad pagydytume ir atvestume į atgailą kuo daugiau mūsų Dangiškojo Tėvo vaikų. <...> Tai pareiga, kuria Viešpats įpareigojo Bažnyčią, o jei tiksliau, Bažnyčios kunigystės kvorumus, bet taip pat tai yra kiekvieno žmogaus pareiga.¹²

Tarp mūsų yra daug nuoširdžių žmonių, kurie niekada neturėjo progos, arba jos net nebandė ieškoti, rasti šias šlovingas Viešpaties

„Evangelija tai – šviesa, naikinanti tamsą. Kiekvienas gavęs Evangelijos šviesą tampa šviesa ir vedliu visiems tiems, kuriuos jis moko“

apreikštas tiesas. Jie apie tai nesusimąsto, jie gyvena tarp mūsų, mes kasdien su jais bendraujame ar susitinkame. Jie mano, kad mes geri žmonės, bet savotiški dėl savo tikėjimo, todėl jie nekreipia dėmesio į mūsų tikėjimą ir dėl to šis didis misionieriškas darbas, vykdomas Sionės kuoluose, neša dorų ir ištikimų sielų vaisių. Surenkamos sielos tų, kurie niekada nepasinaudojo jiems suteikta proga išgirsti Evangeliją.¹³

Mes, gavę amžinosios Evangelijos tiesą, turėtume pasitenkinti tik pačiu geriausiu, o geriausia yra Tėvo karalystės pilnatvė; viliosis ir meldžiuosi, kad siekdami jos mes gyvensime dorai ir visiems žmonėms rodysime pavyzdį, kad mus matydamas ar girdėdamas nei vienas nesukluptų, nei vienas nesusvyruotų, nei vienas nenusigręžtų nuo teisos kelio.¹⁴

Savo įtaką skleidžia ne tik pavieniai asmenys, bet ir Bažnyčia. Tikiu, kad mūsų rezultatai pasaulyje labiausiai priklauso nuo

šventųjų nusiteikimo. Jei būtume visiškai vieningi mintimis, darbais ir veiksmais, jei mylėtume tiesos žodį, jei gyventume pagal jį taip, kaip to nori Viešpats, tada ši bendruomenė, šios pastarųjų dienų šventųjų grupės pasaulyje skleistą tokią įtaką, kuriai būtų sunku atsispirti. Atsiverstų vis daugiau nuoširdžių vyrų ir moterų, nes Viešpaties Dvasia eitų priešaky ir paruoštų tam kelią. <...> Jei šie žmonės laikytųsi Viešpaties įsakymų, jie taptų tokia galia ir įtaka, kuri pralaužtų pasipriešinimą ir paruoštų žmones priimti amžinosios Evangelijos šviesą. O jei to nedarome, prisiimame atsakomybę, kurios pasekmės yra baisios.

Kaip aš ar jūs jausimės, kai mus pakvies prie teismo krasės ir kažkas parodys pirštu į mane ar jus ir pasakys, kad „jei ne šio žmogaus, ar šios grupės veiksmai, aš būčiau priėmęs tiesą, tačiau mane apakino tai, kad jie skelbėsi turį tiesą, o pagal ją negyveno.“¹⁵

Viešpats sako, kad jei visas savo dienas dirbsime ir atvesime bent vieną sielą, koks didis bus mūsų džiaugsmas su ja [žr. DS 18:15]; kita vertus, koks didis bus mūsų sielvartas ir pasmerkimas, jei dėl savo darbų nuo tiesos nuklaidinsime vieną sielą.¹⁶

Pastarųjų dienų šventieji, kur jie begyventų, yra ir turi būti šviesa pasauliui. Evangelija – tai tamsą naikinanti šviesa. Kiekvienas, gavęs Evangelijos šviesą, tampa šviesa ir vedliu visiems tiems, kuriuos jis moko.

Jūsų atsakomybė <...> yra būti gyvu tiesos ir dieviško darbo liudytoju. Mes viliamės, kad gyvensite pagal Evangeliją ir įgyvendinsite savo išgelbėjimą, ir kad kiti, matydami jūsų gerus darbus, pašlovins mūsų Tėvą danguje [žr. Mato 5:16].¹⁷

3

Bažnyčiai reikia, kad daugiau misionierių eitų dirbti Viešpaties darbą

Mums reikia misionierių. <...> Laukas platus; pjūtis didelė; o darbininkų mažai [žr. Luko 10:2]. Taip pat, laukas pabalęs pjūčiai [žr. DS 4:4]. <...>

<...> Mūsų misionieriai žengia pirmyn. Jokia galia nesugeba sustabdyti jų darbo. Tai jau išbandyta. Pradžioje, kai turėjome mažai misionierių, buvo atkakliai darbuojamasi, bet šio darbo pažangos

*„Mes džiaugiamės tais, kurie taip narsiai tarnauja
didžiame misionieriškame darbe“*

buvo neįmanoma sustabdyti. Ir dabar neįmanoma sustabdyti. Jis turi sklisti, jis sklis, kad prieš paskutinį pažadėtą nelabųjų sunaikinimą visi žemės gyventojai turėtų galimybę atgailauti už savo nuodėmes, gauti savo nuodėmių atleidimą ir prisidėti prie Bažnyčios ir Dievo karalystės. <...>

O misionieriai, dažniausiai vaikinai, neįvaldę pasaulio gudrybių, eina skelbdami šią išgelbėjimo žinią ir suglumina didžiūnus ir galiūnus, ir tai dėl to, kad jie žino tiesą. Jie skelbia Evangeliją; ją išgirsta dori ir nuoširdūs. Išgirdę jie atgailauja ir prisideda prie Bažnyčios.¹⁸

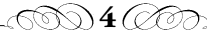
Tikimės išauš diena, kai kiekvienas vertas ir pasiruošęs pastarųjų dienų šventųjų jaunuolis pasinaudos privilegija eiti ir dirbti Viešpaties darbą, būti tiesos liudytoju visose žemės tautose.

Daug pasišventusių pagyvenusių porų tarnauja misijose ir galime pašaukti daug daugiau. Tikimės, kad vertos ir pasiruošusios poros susitvarkys savo reikalus, priims pašaukimą skelbti Evangeliją ir deramai vykdys savo pareigas.

Taip pat yra daug tarnaujančių seserų ir galime pakviesti dar daugiau, nors jos nėra įpareigosios taip, kaip broliai. Kai kalbame apie seseris, mums labiau rūpi, kad jos susituoktų Viešpaties šventyklose.

Bažnyčios narius kviečiame padėti misionieriškam darbui finansiškai ir savo lėšas dosniai aukoti Evangelijos skelbimui.

Mes džiaugiamės tais, kurie taip narsiai tarnauja didžiame misionieriškame darbe. Džozefas Smitas sakė: „Po visko, kas buvo pasakyta, didžiausia ir svarbiausia pareiga yra skelbti Evangeliją.“¹⁹

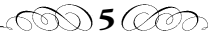
Mums įsakyta skelbti išgelbėjimo doktrinas tokias, kokios jos užrašytos Raštuose. Tai turime daryti aiškiai, paprastai ir vedini Dvasios

Ankstyvosiomis šio Evangelijos laikotarpio dienomis štai ką Viešpats sakė tiems, kuriuos pašaukė tarnystėn: „Kad kiekvienas žmogus galėtų kalbėti Viešpaties Dievo, būtent pasaulio Gelbėtojo, vardu; <...> kad mano evangelijos pilnatvę silpnieji ir paprastieji galėtų skelbti pasaulio pakraščiams ir prieš karalius bei valdovus“ (DS 1:20, 23).

Tiems, kurie pašaukti „eiti skelbti“ jo Evangeliją ir visiems šios bažnyčios vyresniesiems, kunigams ir mokytojams, jis sakė: jie „mokys mano evangelijos principų, esančių Biblijoje ir Mormono Knygoje“ ir kituose Raštuose, „kaip jiems nurodys Dvasia“ (žr. DS 42:11–13).

Būdami Viešpaties atstovai mes nesame pašaukti ar įgalioti mokyti pasaulio filosofijų ar spekuliatyvių mūsų mokslinės eros teorijų. Mūsų misija yra skelbti išgelbėjimo doktrinas *aiškiai* ir paprastai, taip, kaip jos apreikštos ir užrašytos Raštuose.

Nurodęs tiems, kuriuos veda Dvasia, skelbti Evangelijos principus, esančius patvirtintuose Raštuose, Viešpats paskelbė principą, pagal kurį visi Bažnyčioje mokys jo evangelijos: „Ir per tikėjimo maldą jums bus duota Dvasia; ir jei Dvasios negausite, jūs nemokysite“ (DS 42:14).²⁰

Evangelija yra vienintelė pasaulio viltis, vienintelis būdas, žemei suteiksiantis ramybę

Ar žinote kokia yra didžiausia galia, svarbiausias faktorius pasaulyje, padėsiantis amžiams įtvirtinti taiką žemėje? Pats atsakysiu į savo klausimą, arba, neužsimindamas apie kitas tendencijas, išreikšiu savo nuomonę. Didžiausia įtaka pasaulyje yra šventos kunigystės galia, o ją turi tik pastarųjų dienų šventieji. Nuo pat pradžių Viešpats siuntė vyresniusius į pasaulį įsakydamas kviesti visus žmones šiais žodžiais: atgailaukite ir ateikite Sionėn. Tikėkite mano Evangelija ir atrasite ramybę.

Žinoma, ramybė pasiekama per teisumą, per teisingumą, per Dievo gailingumą ir jo teikiamą galią. Ta galia palies mūsų širdis ir mes pamilsime vieni kitus. Mūsų pareiga yra skelbti tai visiems žmonėms, kviesti juos ateiti Sionėn, kurioje iškelta vėliava, ramybės vėliava, ir priimti Viešpaties namų palaimas bei ten esančią Šventosios Dvasios įtaką. Noriu pasakyti, kad, jei tarnausime Viešpačiui, turėsime nuostabią galią, padėsiančią įsteigti ramybę pasaulyje.

Pripažįstame, kad ir kiti įvykiai pasaulyje prisidės prie šio tikslo. Mes pritariame viskam, kas atneš taiką ir ramybę šiam pasauliui; tačiau nepamirškime, kad susivieniję ir vieningai tarnaujantys Viešpačiui pastarųjų dienų šventieji, mano manymu, pajėgs įtvirtinti taiką ir ramybę pasaulyje galingiau nei bet kuri kita jėga. Visa tai per tautos skleidžiamą amžinojo gyvenimo žodį. Visiškai sutinku su mintimi, kad Viešpats naudoja daug skirtingų žmonių grupių; jo darbas dirbamas ne tik tarp pastarųjų dienų šventųjų. Jis pašaukė daug žmonių, kurie nepriklauso Bažnyčiai, ir apdovanojo juos galia, ir įkvėpė juos dirbti jo darbą. <...> Tačiau, mano broliai ir seserys, nepamirškime, kad šioje žemėje esame gėrio galia, kuri padės skleisti tiesą ir kurti taiką tarp visų tautų, giminių, liežuvių ir liaudžių. <...> Mūsų misija visuomet buvo ir yra: „Atgailaukite, <...> nes prisiartino dangaus karalystė“ [žr. DS 33:10].

Turime dirbti tol, kol bus surinkti teisieji, kol visi bus įspėti, kol visi priimsiantys žinią turės progą išklaudyti, o tie, kurie nepriims, taip pat turės išklaudyti, nes Viešpats pareiškė, kad nebus nė vieno, kuris neišgirs, nė vienos širdies, kuri nebus persmelkta [žr. DS 1:2].

Jo žodis bus skelbiamas, ar jo vyresniųjų balsu, ar koku kitu būdu, tai nesvarbu, bet atėjus laikui jis pagrįstai nutrauks savo darbą, įtvirtins savo tiesą ir ateis viešpatauti žemėje.²¹

Mes gerbiame visus mūsų Tėvo vaikus iš visų sektų, grupių ar denominacijų. Mes nieko kito netrokštame, kaip tik padėti jiems gauti papildomos šviesos ir pažinimo, kuriuos gavome per apreiškimą, ir su mumis tapti didžiųjų Evangelijos sugrąžinimo palaimų paveldėtojais.

Mes turime išgelbėjimo planą; mes skelbiame Evangeliją; Evangelija yra vienintelė pasaulio viltis ir vienintelis būdas, įkuriantis ramybę ir taiką žemėje, vienintelis būdas, kuris ištaisys tautų klaidas.²²

Mes žinome, kad jei žmonės tikės Kristų, atgailaus už savo nuodėmes, krikšto vandenyse sudarys sandoras laikytis jo įsakymų ir pašauktų ir įgaliotų vyrų rankų uždėjimu priims Šventąją Dvasią – jei laikysis įsakymų – jie gaus ramybę šiame gyvenime ir amžinąjį gyvenimą būsimame pasaulyje [žr. DS 59:23].²³

Tik Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangelija gali išspręsti šio pasaulio problemas. Tik sugrąžintoje Evangelijoje ir per ją galime viltis ramybės, laikino ir dvasinio klestėjimo ir vieną dieną paveldėti Dievo karalystę. Nėra svarbesnio darbo nei skelbti Evangeliją ir statyti Bažnyčią bei Dievo karalystę žemėje.²⁴

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Pagalvokite, kaip tarnaudamas nuolatiniumi misionieriumi Džozefas Fildingas Smitas reagavo į sunkumus (žr. „Iš Džozefo Fildingos Smito gyvenimo“). Kaip jo pavyzdys gali jums padėti tarnauti Bažnyčioje?
- Pamąstykite apie palaiminimus, kuriuos gavote paragavę „Evangelijos vaisių“ (1 poskyris). Pagalvokite apie žmones, su kuriais galite pasidalinti šiais „vaisiais“.
- Kaip Prezidento Smito žodžiai, užrašyti 2 poskyryje, gali padėti jums pasidalinti Evangelija su kitais?

- Prezidentas Smitas sakė, kad Bažnyčiai reikia daugiau misionierių ir „pagyvenusių porų“ (3 poskyris). Kaip galime padėti jauniui pasiruošti tarnauti misijoje? Kaip jūs galite pasiruošti tarnauti misijoje?
- Kaip mūsų žodžiai ir darbai perteikia Evangelijos aiškumą ir paprastumą? (Žr. 4 poskyrį.) Kada jautėte, kad Šventoji Dvasia veda jus šiame darbe?
- Kokie mokymai 5 poskyryje jus labiausiai įkvepia? Ką jaučiate, žinodami, kad galite pasidalinti vienintele pasaulio viltimi ir vieninteliu būdu, kuriuo galima įkurti ramybę ir taiką žemėje?

Susijusios Raštų ištraukos

Mato 24:14; Morkaus 16:15; 1 Nefio 13:37; 2 Nefio 2:6–8; 3 Nefio 12:13–16; DS 1:17–24; 4; 50:13–14; 88:81; 133:57–58

Pagalba mokytojui

Kai pamokos dalyvis garsiai skaito Prezidento Smito mokymus, kitus dalyvius pakvieskite „įsiklausyti ir pasistengti suprasti konkrečius principus ar mintis. Jei ištraukoje yra neįprastų arba sunkiai suprantamų žodžių ar frazių, iš pradžių juos paaiškinkite ir tik tada skaitykite. Jei grupėje yra žmonių, kuriems sunku skaityti, vietoj to, kad skaitytumėte paeiliui, paklauskite, ar kas nors norėtų perskaityti“ (*Teaching, No Greater Call* [1999 m.], p. 56).

Išnašos

1. Džozefo Fildingio Smito laiškas Luji Šartlif Smit, iš Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 m.), p. 114–115.
2. Džozefo Fildingio Smito laiškas Luji Šartlif Smit, iš *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 102.
3. Žr. *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 91.
4. Journal of Joseph Fielding Smith, Apr. 30, 1901, Church History Library; skyryba ir rašyba sunorminta.
5. Žr. Conference Report, British Area General Conference 1971, p. 85.
6. Žr. Conference Report, British Area General Conference 1971 m., p. 176.
7. „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, p. 26–27.
8. „A Witness and a Blessing“, *Ensign*, June 1971, p. 109–110.
9. Iš „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, p. 4.
10. *Take Heed to Yourselves*, comp. Joseph Fielding Smith Jr. (1966 m.), 27–28.
11. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 5–6.
12. Iš Conference Report, Apr. 1944, p. 50; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols (1954–1956), 1:308.
13. Iš Conference Report, Apr. 1921, p. 42.
14. Iš Conference Report, Apr. 1923, p. 139.
15. Iš Conference Report, Oct. 1933, p. 62–63.
16. Iš Conference Report, Apr. 1951, p. 153.
17. Iš Conference Report, British Area General Conference, 1971, p. 176.
18. Iš Conference Report, Apr. 1953, p. 19–20.

19. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 7; taip pat žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Šmitas* (2010 m.), p. 318.
20. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 5.
21. Iš Conference Report, Oct. 1919, p. 89–90.
22. „To the Saints in Great Britain“, *Ensign*, Sept. 1971, p. 3–4.
23. Iš Conference Report, Oct. 1970, p. 7.
24. „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, p. 27.

*„Gimdytojų pareiga yra mokyti savo vaikus
melstis, kai tik jie pradeda suprasti“*

Malda – įsakymas ir palaima

„Pasaulyje maža dalyku, kurie yra tokie pat svarbūs kaip bendravimas su Dievybe per maldą.“

Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas mokė, kad turėtume maldos dvasią padaryti „pačios mūsų esybės dalimi“. ¹ Jis parodė šio principo pritaikymo pavyzdį tuo, kaip pats gyveno ir kaip meldėsi – ar vienas, ar su šeimos nariais, ar viešai.

Po pirmosios žmonos Luji mirties į savo dienoraštį jis užrašė šį švelnų maldavimą, leidžiantį pažinti jo asmenines maldas: „O mano Tėve danguje, meldžiu Tave, padėk man gyventi taip, jog būčiau vertas sutikti ją amžinojoje šlovėje, kad vėl su ja susijungtume ir niekada nebeišsiskirtume per visus nesuskaičiuojamus amžinybės amžius. Padėk man būti nuolankiam, pasitikėti Tavimi. Suteik man išminties ir dangiškųjų dalykų pažinimo, kad turėčiau galios atsišpirti visam blogiui ir išlikčiau ištikimas Tavai *tiesai*. O Viešpatie, padėk man, suteik man amžinąjį gyvenimą Tavoje Karalystėje. Vesk mane teisme, duok man Tavo Dvasios pilnatvės. Padėk man auginti savo brangiuosius vaikučius, kad jie išliktų tyri ir švarūs visą savo gyvenimą, ir, kai baigsime savo kelią, meldžiamo Tave, paimk mus į savąją Celestialinę Karalystę. Mūsų Išpirkėjo vardu, tebūna taip, amen.“²

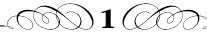
Prezidento Smito sūnus Džozefas Jaunesnysis papasakojo apie vieną įsimintiną maldą, kurią Prezidentas Smitas pasakė, kai jiedu važiavo namo į Solt Leik Sitį po kelionės rytinėje Jutos dalyje. Jie „pateko į labai stiprią audrą su liūtimi, pasuko ne ten“ ir atsidūrė vietovėje, vadinamoje Indėnų kanjonu. „Audra dar sustiprėjo, o kelias tapo toks purvinas ir slidus, jog keliauti toliau buvo ne tik pavojinga, bet ir neįmanoma. Tirštas rūkas paslėpė šalia vienos juostos žvyrkelio esantį skardį, o jaunasis Džozefas Jaunesnysis su

kitu keleiviu dr. Deividu E. Smitu mėgino stumti automobilį ir jį prilaikyti, baimindamiesi, kad jis nuslys į gilų kanjoną apačioje. Ratai pradėjo buksuoti purve ir galų gale automobilis įklimpo. <...> Džozefas prisiminė, kad jo tėvas pasakė: „Padarėme viską, ką galėjome. Dabar šauksimės Viešpaties.“ Melsdamasis jis nuleido galvą ir šaukėsi Viešpaties paruošti kelią, kad jis galėtų ištaisyti savo klaidą, išvažiuoti iš to pavojingo kanjono ir tęsti kelionę namo. Jis pasakė Viešpačiui turįs svarbių įsipareigojimų, kurie reikalavo jo dėmesio kitą dieną, ir kad jam būtinai reikia grįžti į Solt Leik Sitį. Liūtištas stebuklingai nurimo, pakilo vėjas ir pradžiovino kelią tiek, kad jiems galiausiai pavyko <...> grįžti į greitkelį. Vos nusileidus nuo kalnų, audra vėl įsisiautėjo ir eismas tame rajone sustojo kelioms valandoms. Vėliau Provo kanjonu važiuojant link Solt Leik Sičio, po daugelio neplanuotų kelionės valandų, juos sustabdė greitkelių policininkas ir paklausė, iš kur jie važiuoja. Išgirdęs, kad jie atvažiuavo per Indėnų kanjoną, pareigūnas nusistebėjo: „Tai neįmanoma! Buvo pranešta, kad visi tiltai tame rajone nuplauti.“ Jų nuostabai, kitos dienos laikraščio antraštės skelbė, kad 200 automobilių įstrigo tame rajone, iš kurio jiems pavyko išsiveržti.“³

Per 62 apaštališkos tarnystės metus sakydamas daugelį savo pamokslų Prezidentas Smitas viešai meldėsi ir prašė dangaus palaimų Bažnyčios nariams ir žmonėms visame pasaulyje. Pavyzdžiui, savo pirmoje, kaip Bažnyčios Prezidento, visuotinėje konferencijoje jis maldavo: „Meldžiu, kad Dievas, mūsų Dangiškasis Tėvas, atvertų dangaus langus ir ant savo vaikų visoje žemėje išlietų tas dideles ir amžinas palaimas, kurios pagerintų jų gyvenimą materialiai ir dvasiškai.“⁴

Prezidento Smito maldos rodė jo gilų liudijimą ir meilę Dangiškajam Tėvui ir Gelbėtojui. Prezidentas Boidas K. Parkeris, kuris buvo pašauktas tarnauti Dvylikos Apaštalų Kворume tuo metu, kai Bažnyčios Prezidentas buvo Džozefas Fildingas Smitas, sakė: „Girdėti, kaip Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas meldžiasi, buvo ypatingas potyris. Net būdamas vyresnis negu devyniasdešimties metų jis melsdavo, kad galėtų „laikytis savo sandorų bei įsipareigojimų ir išverti iki galo.“⁵

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Mums įsakyta artintis prie Dangiškojo Tėvo maldoje

Tai Viešpaties įsakymas, kad nuolat jo ieškotume nuolankioje maldoje. Būdamas su savo mokiniais, Gelbėtojas mokė juos melstis ir rodė pavyzdį nuolat melddamasis savo Tėvui. Galime būti tikri, nes tai įsakymas iš Viešpaties, kad meldimasis yra dorybė, ir kai ieškome Viešpaties, tai turėtume daryti nuolankumo ir pagarbumo dvasioje. <...>

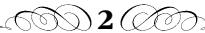
Gimdytojų pareiga yra mokyti savo vaikus melstis, kai tik jie pradeda suvokti. Padėkite jiems išsiugdyti įprotį artintis prie savo Dangiškojo Tėvo ir suprasti, kodėl reikia melstis. Jei šis įprotis susiformuoja vaikystėje, jis gali išlikti ir vyresniame amžiuje, o nuodėmės Viešpaties ieškantys ir už palaimas jam dėkojantys vyrai ar moterys gali tikėtis, kad Viešpats nepaliks jų ir nelaimės valandą.⁶

Klausiu savęs, ar kada nors nustosime mąstę, kodėl Viešpats kvietė mus melstis. Ar jis prašė mus melstis, nes nori, kad nusilenktume ir jį garbintume? Ar tai pagrindinė priežastis? Nemanau. Jis yra mūsų Dangiškasis Tėvas ir mums įsakyta jį garbinti ir jam melstis jo Mylimo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardu. Tačiau Viešpats gali apseiti ir be mūsų maldų. Jo darbas tęsis nepriklausomai nuo to, ar mes meldžiamės, ar ne. <...> Malda – tai kažkas tokio, ko reikia *mums*, o ne Viešpačiui. Jis tiksliai žino, kaip tvarkyti savo reikalus ir kaip jais pasirūpinti be mūsų pagalbos. Maldas sakome ne tam, kad pasakytume jam, kaip tvarkyti savo reikalus. Jei mums kyla panašių minčių, tai be abejo, tokios mintys yra klaidingos. Maldas ištariame savo pačių labui, kad ugdytų mus, teiktų mums stiprybės ir drąsos ir stiprintų mūsų tikėjimą juo.

Malda yra tai, kas sielai atneša nuolankumo. Ji praplečia mūsų suvokimą; ji atgaivina protą. Ji artina mus prie mūsų Tėvo danguje. Mums reikia jo pagalbos, dėl to nėra jokios abejonės. Mums reikia jo Šventosios Dvasios vadovavimo. Mums reikia žinoti, kokie mums duoti principai, kad jų laikydamiesi galėtume grįžti jo akivaizdon. Mums reikia, kad iš jo ateinantis įkvėpimas atgaivintų mūsų protą, ir dėl to meldžiamės jam, kad jis galėtų padėti mums taip gyventi, jog

žinotume jo tiesą ir galėtume vaikščioti jos šviesoje, kad galėtume per savo ištikimybę ir paklusnumą vėl grįžti jo akivaizdon.⁷

Pasaulyje maža dalykų, kurie yra tokie pat svarbūs kaip bendravimas su Dievybe maldoje. Viešpats ant mūsų protų užtraukė užmaršties uždangą, kad neatsimintume jo ir mūsų, jo šeimos narių, bendravimo su juo ikimirtingajame gyvenime. Malda yra bendravimo būdas, kurį jis mums parūpino, kad galėtume vėl su juo kalbėtis. Taigi vienas iš pagrindinių mūsų mirtingojo išbandymo tikslų yra nustatyti, ar galime išmokti visuomet savo širdyje turėti maldos dvasią tam, kad tuomet, kai Viešpats norės kalbėti, mes girdėtume jo balsą savo sieloje.⁸

Maldai visuomet tinkamas metas

„Ir aš jiems (t. y. gimdytojams Sionėje) įsakau, kad tas, kuris nesilaiko savo maldų priešais Viešpatį jų laiku, tebus prisimintas priešais mano liaudies teisėją“ [DS 68:33].

Nemanau, kad tą eilutę šiame skyriuje skaitėme pernelyg dažnai, ir kartais klausiu savęs, ar suvokiame, koks iš tiesų svarbus šis įsakymas. Joks žmogus negali išlaikyti Viešpaties Dvasios, jei nesimel-džia. Joks žmogus negali gauti Šventosios Dvasios įkvėpimo, jeigu jo širdyje nėra maldos dvasios. <...>

Dabar norėčiau dar porą akimirų apsistoti ties šia ištrauka. <...> Kada yra tinkamas metas maldai?

Kai kurie iš mūsų mano, kad metas melstis yra tada, kai keliamės ryte ir kai užbaigę savo darbus ruošiamės eiti miegoti vakare, ir kad nėra kito tinkamo meto maldai. Bet aš sakau jums, ir turiu neblogą šią nuomonę palaikantį įrodymą, kad maldai visuomet tinkamas metas. Leiskite man kai ką jums perskaityti. Žinote, aš mėgstu įrodyti tai, ką sakau; mėgstu kviestis liudytojus, kad patvirtintų tai, ką pareiškiu, ir aš neprašau žmonių priimti tai, ką sakau, nebent tai absoliučiai sutinka su tuo, ką tiesiogiai ar per savo pranašus pasakė Viešpats. Mormono Knygoje skaitome [Amuleko] žodžius varguoliams zoraminkams, kurie nukrypo nuo tiesos ir po to, kai buvo išmesti iš sinagogų, nes buvo vargšai, vis dar manydami, kad gali

Kartu su Alma čia pavaizduotas Amulekas ragino žmones „šauktis [Viešpaties], kad pasigailėtų, nes jis yra galingas išgelbėti“ (Almos 34:18)

melstis tik po vieną pakilę į taip vadinamą Rameumptomą [žr. Almos 31:12–23], nežinojo ką daryti. [Amulekas] juos mokė taip:

„Taip, šaukitės jo, kad pasigailėtų; nes jis yra galingas išgelbėti. Taip, nusižeminkite ir nepaliaujamai melskitės jam. Šaukitės jo, kada esate savo laukuose, taip, dėl visų savo kaimenių. Šaukitės jo savo namuose, taip, dėl visų savo namiškių, tiek ryte, tiek vidurdienį, tiek ir vakare. Taip, šaukitės jo prieš savo priešų galią. Taip, šaukitės jo prieš velnią, kuris yra viso teismo priešas. Šaukitės jo dėl savo laukų pasėlių, kad jų dėka galėtumėte klestėti. Šaukitės dėl savo laukų kaimenių, kad jos didėtų. Bet tai dar ne viskas; jūs turite išlieti savo sielą savo kambarėlyje ir savo slaptavietėje, ir savo tyruose. Taip, ir kada jūs nesišaukiate Viešpaties, tebūna jūsų širdys kupinos, nuolat linkusios melstis jam dėl savo gerovės ir dėl gerovės tų, kurie yra aplink jus. Ir dabar štai, mano mylimi broliai, sakau jums:

nemanykite, jog tai viskas; nes jei visa tai padarę pavarysite beturtį ir nuogą, neaplankysite ligoto ir prislėgto, ir turėdami neduosite savo turto tiems, kurie skursta – sakau jums: jeigu nieko šito nedarysite, štai jūsų malda yra bergždžia ir nieko jums nepadės, ir jūs esate kaip veidmainiai, kurie išsižada tikėjimo“ [Almos 34:18–28].

Manau, tai tikrai puiki doktrina, ir tai perskaičiau, kad įteigčiau jūsų protams, kada tinkamas metas maldai. Tinkamas metas maldai yra rytais, prieš šeimai išsiskirstant. Tinkamas laikas maldai yra tada, kai susirenkate prie stalo valgyti pusryčių, ir tegul šeimos nariai meldžiasi paėliui. Tai yra tinkamas metas maldai. Verslininkui tinkamas metas melstis yra ryte, kai jis eina į savo verslo vietą ir pradeda savo dienos darbus, kad melstųsi dėl savo verslo. Kerdžiui tinkamas laikas melstis yra tuomet, kada jis laukuose prižiūri savo bandas. Ūkininkui tinkamas laikas melstis yra tada, kai jis su arklų eina į lauką, kai eina sėti javų ir kai eina rinkti savo derliaus. Jei žmogus melsis, kaip šioje mano perskaitytoje Raštų ištraukoje jam įsakyta, tada jis greičiausiai visame kame teisiai laikysis Viešpaties įsakymų.⁹

3

Visa, ką darome, turėtų atitikti tai, ką sakome savo maldose

Turėtume melstis ne tik lūpomis, bet kiekvienu veiksmu; savo pokalbiuose, visame, ką imamės daryti, turėtume stengtis elgtis pagal mūsų maldų žodžius ir būti daroje su savo kasdieniais maldaviuose reiškiamomis mintimis.¹⁰

Ar turime maldos dvasią? Ar padarėme ją pačios savo esybės dalimi? Ar palaikome ryšį su mūsų Dangiškuoju Tėvu per Šventąją Dvasią, ar ne?¹¹

4

Maldose turėtume dėkodami išlieti savo sielas

Turėtume labai rūpestingai pamaldžiu gyvenimu ugdyti savyje dėkingumo nuostatą. Manau, kad viena didžiausių nuodėmių, kuria žemės gyventojai nūdien kalti, yra nedėkingumo nuodėmė, Viešpaties ir jo teisės valdyti ir reguliuoti pripažinimo stoka [ar trūkumas].¹²

Maldose turėtume išlieti savo sielas dėkodami už gyvenimą ir egzistavimą, už išperkančiąją Dievo Sūnaus auką, už išgelbėjimo

Evangeliją, už Džozefą Smitą ir per jį įvykdytą galingą sugražinimo darbą. Turėtume pripažinti Viešpaties ranką visame kame ir dėkoti jam už viską, tiek už tai, kas materialu, tiek už tai, kas dvasiška.¹³

Turėtume prašyti Dangiškąjį Tėvą, kad leistų išsipildyti visiems mūsų doriems troškimams

Turėtume prašyti [Dangiškąjį Tėvą] tikėjimo, principingumo ir kiekvienos kitos dieviškos savybės, jo darbo triumfo ir sėkmės, jo Šventosios Dvasios vadovavimo ir išgelbėjimo jo karalystėje. Turėtume melstis dėl savo šeimų, žmonių ir vaikų, dėl savo verslo rūpesčių, prašyti maisto, pastogės, rūbų ir visų savo dorų troškimų išsipildymo.¹⁴

Meldžiuosi, kad dangaus palaimos būtų išlietos ir liktų su mumis ir visais žmonėmis.

O, kad dangūs galėtų išlieti teisumą ir tiesą ant viso pasaulio!

O, kad visi žmonės visur turėtų išklausančią ausį ir paisytų tiesos ir šviesos žodžių, kuriuos išsako Viešpaties tarnai!

O, kad Viešpaties tikslai tarp visų žmonių kiekvienoje tautoje greitai būtų įvykdyti!

Meldžiuosi dėl Bažnyčios narių, kurie yra Aukščiausiojo šventieji, kad jie būtų sustiprinti tikėjime ir kad jų širdyse stiprėtų teismo troškimai, ir kad jie su baime ir virpuliu priešais Viešpatį įgyvendintų savo išgelbėjimą [žr. Filipiečiams 2:12; Mormono 9:27].

Meldžiuosi dėl gerų ir dorų žmonių iš visos žmonijos, kad jie būtų vedami ieškoti tiesos, palaikyti kiekvieną tikrą principą ir remti laisvės ir teisingumo reikalą.

Šiais neramiais ir sunkiais laikais meldžiu, kad visus žmones vestų ta šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį [žr. Jono 1:9; DS 93:2], ir kad jie per tai įgytų išminties išspręsti žmonių apnikusias problemas.

Maldauju maloningąjį Tėvą išlieti savo palaimas ant visų žmonių, ant jaunuolių ir senukų, ant gedinčiųjų, alkanųjų ir beturčių, ant pakliuvusiųjų į nelaimingas aplinkybes ir negerą aplinką ir ant visų,

kuriems reikia pagalbos, išminties ir visų tų gerų ir didžiųjų dalykų, kuriuos duoti gali tik jis.

Kartu su visais jumis, aš myliu mūsų Tėvo vaikus, esančius visoje žemėje, rūpinuosi jais ir užjaučiu, ir meldžiuosi, kad pagerėtų tiek materialinės, tiek dvasinės jų gyvenimo aplinkybės; meldžiuosi, kad jie ateitų pas Kristų, mokytųsi iš jo ir imtų ant savęs jo jungą, kad rastų atgaivą savo sieloms, nes jo jungas švelnus ir jo našta lengva [žr. Mato 11:29–30].

Meldžiuosi, kad pastarųjų dienų šventieji ir visi, kurie prie jų prisijungs, laikytųsi visų mūsų Tėvo įsakymų ir gyventų taip, kad įgytų ramybę šiame gyvenime ir amžinąjį gyvenimą ateinančiame pasaulyje [žr. DS 59:23] – viso to prašau nuolankiai, su dėkingumu, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu. Amen.¹⁵

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Klausimai

- Poskyryje „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“ pateikti keturi Prezidento Smito pasakytų maldų pavyzdžiai. Ko galime pasimokyti iš kiekvieno pavyzdžio?
- Apmąstykite savo asmeninį požiūrį į maldą. Ką galime daryti, kad mūsų maldos padėtų mums artėti „prie mūsų Tėvo danguje“? (Žr. 1 poskyrį.)
- Prezidentas Smitas mokė: „Maldai visuomet tinkamas metas“ (2 poskyris). Kaip galime laikytis patarimo melstis visuomet?
- Ką jums reiškia „elgtis pagal mūsų maldų žodžius“? (Žr. 3 poskyrį.) Pagalvokite, kaip galite patobulėti šioje srityje.
- Kaip keičiasi mūsų požiūris, kai dėkodami išliejame „savo sielas“ mūsų Dangiškajam Tėvui? (Žr. 4 poskyrį.)
- Studijuodami Prezidento Smito maldą 5 poskyryje, apmąstykite savo pačių maldas. Tyliai pamąstykite, kuriuos žmones ir reikalus turėtumėte dažniau minėti savo maldose?

Susijusios Raštų ištraukos

Mato 7:7–8; Filipiečiams 4:6; 1 Tesalonikiečiams 5:17–18; Jokūbo 1:5–6; 2 Nefio 32:8–9; Almos 34:38–39; 3 Nefio 18:18–21; DS 10:5

Pagalba mokytojui

„Norėdami paskatinti diskusiją, pasinaudokite kiekvieno skyriaus pabaigoje esančiais klausimais. Taip pat galite sugalvoti savo klausimų, skirtų konkrečiai jūsų mokiniams“ (iš šios knygos vi puslapio).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1918, p. 156.
2. Žr. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 162–163; kursyvas kaip originale.
3. Žr. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 232–233.
4. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 6.
5. Boyd K. Packer, „Covenants“, *Ensign*, Nov. 1990, p. 84; originalus kursyvas pašalintas.
6. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 3:83–85.
7. Iš Conference Report, Apr. 1968, p. 10; kursyvas kaip originale.
8. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, *New Era*, Sept. 1971, p. 40.
9. Iš Conference Report, Oct. 1919, p. 142–143.
10. Iš Conference Report, Oct. 1913, p. 73.
11. Iš Conference Report, Apr. 1918, p. 156.
12. Iš Conference Report, Oct. 1969, p. 110.
13. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, p. 40.
14. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, p. 40.
15. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 149.

„Viešpats <...> tikisi iš mūsu, kad žinosime laikinus dalykus“

Asmeninė atsakomybė

„Mes tikimės, kad mūsų nariai visur mokysis teisingų principų ir patys save valdys.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Vieną dieną brolis D. Artūras Heikokas ėjo link Bažnyčios administracinio pastato ir pamatė, kad Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas atrakino šonines duris. Kadangi broliui Heikokui reikėjo patekti į pastatą, kuriame jis dirbo Dvylikos Apaštalų Kvorumo sekretoriumi, jis „nuskubėjo laiptais į viršų, peršokdamas po du ar tris laiptelius vienu metu, kad prieš užsidarant durims spėtų bent koją įkišti. Jis vos spėjo. Patekęs į pastatą jis toliau nuskubėjo vydamasis Prezidentą Smitą, kad galėtų kartu su juo patekti į liftą. Jam taip pakomentavo: „Tikiuosi man taip pat pasiseks prasmukti į dangų pro jūsų atidarytas duris.“ Prezidentas Smitas iš pradžių nieko neatsakė ir brolis Heikokas ėmė jaudintis, kad bandydamas pajuokauti pasakė kažką ne taip. Tačiau „jiems pasiekus liftą prezidentas Smitas pasakė mirktelėdamas akį: „Na, broli, net nesitikėk to!“¹

Ir žodžiais, ir veiksmais Prezidentas Smitas ne kartą mokė to principo, kuriuo pasidalijo su broliu Heikoku: jis pabrėžė, kad nors pastarųjų dienų šventieji ir turi uoliai padėti kitiems priimti Evangelijos palaiminimus, išgelbėjimas yra asmeninė atsakomybė. Jis taip pat paragino šventuosius išlaikyti save ir stropiai dirbuotis žemiškuose reikaluose. Jis sakė: „Gyvenimo esmė – išsiugdyti potencialą, o ypač įgyti savitvardą.“²

Džozefas Fildingas Smitas išmoko dirbti būdamas jaunas berniukas. Jo tėvo dažnai nebūdavo namuose, taigi „jis didelę dalį vaikystės praleido dirbdamas suaugusio žmogaus darbus.“ Iš tikrųjų jis taip uoliai dirbo, kad „nesąmoningai pirma laiko užsikrovė vienu darbu daugiau, kai iš berniukiško išdidumo slapta pamelžė vieną iš

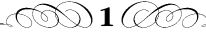
šeimos karvių, siekdamas įrodyti, jog gali tai padaryti, ir taip gavo tą darbą visam laikui.“³

Jo noras dirbti išliko, kai jis tarnavo nuolatiniais misionieriumi Anglijoje. Jam tarnaujant, jo žmona Luji taip rašė: „Žinau, kad myli pareigą labiau nei malonumus, ir dėl to aš patiriu tiek meilės ir pasitikėjimo, kad jaučiuosi tarytum tu būtum beveik toks tobulas jaunas vyras, koks turėtum būti.“⁴ Jis ne tik vykdė savo pareigą mokyti Evangelijos kitus, bet ir labai stengėsi pats mokytis Evangelijos. Viename savo laiške namo jis pasakojo apie savo pastangas mintinai išmokti vieną Raštų ištrauką: „Visą dieną stengiausi išmokti vieną Raštų ištrauką ir vis tiek neišmokau. Tačiau esu pasiryžęs mokytis jos tol, kol išmoksiu.“⁵

Prezidentas Smitas tokį pat požiūrį į darbą įskiepijo savo vaikams. Jis jiems pasakė: „Žmonės miršta lovoje. Ten miršta ir siekiai.“ Prisimindami tą principą jiedu su žmona pasirūpino, kad vaikai kiekvieną rytą keltųsi anksti ir padėtų valyti ir tvarkyti namus. „Kažkodėl tėčiui atrodė amoralu, jei mes liksime lovoje po šeštos valandos ryto“, – prisiminė vienas jo sūnus. – „Žinoma, vieną kartą aš pabandžiau. Tėvas pasirūpino, kad tai nepasikartotų.“⁶ Prezidentas Smitas taip pat padėdavo dirbti darbus namuose. Iš karto po santuokos su Luji jis kiek galėdamas dirbo statydamas jų pirmuosius namus. Bėgant metams jis atliko didžią namų remonto darbų dalį, padėdavo virtuvėje, taip pat padėdavo skinti vaisių derlių ir juos konservuoti.⁷

Brolis Heikokas, tas pats vyras, kuris kartą skubėjo paskui Prezidentą Smitą į Bažnyčios administracinį pastatą, vėliau tapo penkių Bažnyčios prezidentų, tarp jų Prezidento Smito, asmeniniu sekretoriumi. Galėdamas artimiau bendrauti jis matė nuolatinės Prezidento Smito pastangas dvasiškai tobulėti. Jis sakė, kad dažnai užeidavo į Prezidento Smito kabinetą ir aptikdavo pranašą bestudijuojantį Raštus arba skaitantį kitą knygą.⁸

Džozefo Fildingio Smito mokymai

Viešpats tikisi, kad būsime darbštūs siekdami materialinių ir dvasinių palaiminimų

Viešpats pasakė [Adomui]: „Savo veido prakaitu valgysi duoną“ [Pradžios 3:19; taip pat žr. Mozės 4:25], ir visais amžiais Viešpats kvietė savo žmones būti uolius, ištikimai tarnauti jam, dirbti. <...>

Ankstyvaisiais Bažnyčios metais tuose [Jutos] slėniuose Prezidentas Brigamas Jangas ir kiti vadovai labai pabrėžė darbštumą ir tai buvo būtina, nes mūsų protėviai čia atėjo tuščiomis. Jie turėjo dirbti. Jie turėjo būti darbštūs. Buvo būtina, kad jie gamintų tai, ko jiems reikėjo, ir todėl vadovai mokė ir nuolat nurodinėjo, kad jie būtų darbštūs. Jie buvo mokomi, kad nebūtų išdidūs savo širdyse. Jie atvyko čia, kur galėjo garbinti Viešpatį, savo Dievą, ir laikytis jo įsakymų. Jiems buvo liepta būti nuolankiems ir taip pat uoliams. <...> Ech, norėčiau, kad tai prisimintume. Man gaila, jog pamiršome. <...>

Viešpats sakė: „Netinginiausi; nes tinginys nevalgys darbininko duonos ir nedėvės darbininko apdaro“ [DS 42:42]. Argi tai nėra išmintinga? Kodėl tinginiaujantis vyras turėtų mėgautis darbštuolio pasiekimais – turint omenyje, kad tas tingus vyras yra geros fizinės sveikatos ir gali dirbti? Visai nesimpatizuoju jokiai judėjimui, kuris linkęs sunaikinti žmoniją, skatindamas žmones būti tingius, ir man nesvarbu, koks jų amžius. Nesvarbu, koks senas yra žmogus, jeigu jis yra fiziškai stiprus ir pajėgus dirbti, jis turi pasirūpinti savimi; to iš jo tikisi Viešpats.

Kitame apreiškime Viešpats sakė:

„Ir dar, iš tiesų sakau jums: tegul kiekvienas vyras, kuris įpareigotas aprūpinti savo šeimą, ją aprūpina, ir jis jokių būdu nepraras savo karūnos; ir tegul jis dirba bažnyčioje. Tegul kiekvienas žmogus būna stropus visame kame. Ir tinginiui nebus vietos bažnyčioje, jeigu jis neatgailaus ir nepakeis savo kelių“ [DS 75:28–29].

Taigi toks yra Viešpaties pamokymas Bažnyčiai dabar. Ir tai turi būti taikoma ne tik ariant laukus arba pjaunant, arba nurenkant derlių ir užsiimant pramonine gamyba, bet tai taip pat reiškia, kad

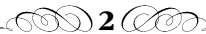
žmogus turi būti darbštus tiek dvasiniuose, tiek ir materialiuose dalykuose, kuriais jis verčiasi.⁹

Mes esame čia dėl didžio tikslo. Tas tikslas nėra gyventi 100 ar mažiau metų ir apsėti savo laukus, pjauti derlių, rinkti vaisius, gyventi namuose ir pasirūpinti mirtingam gyvenimui būtinais dalykais. Tai nėra gyvenimo tikslas. Visa tai yra būtina mūsų egzistavimui čia, ir dėl to mes turime būti darbštūs. Tačiau labai daug žmonių leidžia laiką galvodami, kad gyvenime reikia tik kaupti pasaulio dalykus, patogiai gyventi ir pasinerti į prabangą, privilegijas ir malonumus, kuriuos mirtingasis gyvenimas gali duoti, ir niekada nesusimąsto apie nieką daugiau?

Juk visa tai yra tik laikinos palaimos. Valgome, kad gyventume. Mes rengiamės, kad nešaltume ir prisidengtume. Gyvename namuose, kad būtų patogų, tačiau į visus tuos palaiminimus turėtume žiūrėti kaip į laikinus palaiminimus, kurių reikia, kol keliaujame šiame gyvenime. Tik tokia iš jų nauda mums. Nė vieno iš jų neišsinešame anapilin. Auksas, sidabras ir brangakmeniai, kurie vadinami turtu, žmogui naudingi tik tuomet, jei padeda jam pasirūpinti savimi ir patenkinti jo būtiniausius poreikius žemėje.¹⁰

Viešpats <...> tikisi iš mūsų, kad žinosime laikinus dalykus tam, kad galėtume apsirūpinti materialiai, kad galėtume pasitarnauti savo artimui ir kad galėtume nešti Evangelijos žinią kitiems jo vaikams visame pasaulyje.¹¹

Mes esame čia tam, kad per Viešpaties įkvėpimą ir apreikštą jo galią vykdytume Tėvo valią, kaip ji yra vykdoma danguje, įgyvendintume teisumą žemėje, pažabotume nelabumą ir pamintume jį, nugalėtume nuodėmę ir mūsų sielų priešą, pakiltume virš pasigailėtinos puolusios žmonijos netobulumų bei silpnųjų ir taip taptume šventaisiais ir Viešpaties tarnais žemėje.¹²

Galiausiai už tai, kaip vykdomė pareigą, atsakome priešais Viešpatį

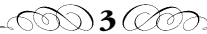
Mes atsakome prieš savo tikėjimą ir sąžinę, jūs atsakote ne prieš mane ar Bažnyčią, bet prieš Viešpatį. Už savo dešimtinės mokėjimą atsakau ne prieš žmones – atsakau prieš Viešpatį; o tai susiję su mano paties elgesiu Bažnyčioje ir su tuo, kaip laikaisi kitų

Bažnyčios įstatymų ir taisyklių. Jeigu man nepavyks laikytis Bažnyčios įstatymų, turėsiu atsakyti prieš Viešpatį ir jam paaiškinti, kodėl nevykdžiau pareigos, ir galbūt Bažnyčioje bus sprendžiamas mano bendrystės klausimas. Jeigu vykdysiu savo pareigą pagal turimą Viešpaties man keliamų reikalavimų supratimą, tuomet mano sąžinė turės būti švari nuo nusižengimo. Būsiu patenkintas savo siela, kad tiesiog atlikau savo pareigą, kaip ją supratau, ir priimsiu pasekmes. Man tai yra Viešpaties ir mano reikalas; ir taip turi būti kiekvienam iš mūsų.

Tas, kuris atsiuntė į pasaulį Savo Viengimį Sūnų, kad atliktų tą misiją, kurią jis atliko, taip pat atsiuntė kiekvieną sielą, girdinčią mano balsą, kiekvieną pasaulio vyrą ir moterį, kad įvykdytų misiją, bet ta misija negali būti atlikta nei aplaidžiai, nei abejingai, nei nežinant.

Turime mokytis, kokia yra mūsų pareiga Viešpačiui ir kitiems; tai yra svarbu, mes negalime klestėti dvasiniuose dalykuose, negalime augti Viešpaties pažinime arba išmintyje, nepašventę savo minčių ir savo pastangų siekti savęs tobulinimo, išminties ir Viešpaties dalykų pažinimo.¹³

Žmonėms lengva dėl savo klaidų kaltinti ką nors kitą ir labai lengva, dėl mūsų žmogiškos prigimties, prisiimti garbę, kai kažkoks pasiekimas yra malonus ir duoda naudos. Tačiau mes niekuomet nenorime prisiimti atsakomybės už savo klaidas, kurios nėra malonios, ir todėl bandome tokios atsakomybės išvengti ir užkrauti ją kitiems. <...> Prisiimkime savo atsakomybę ir nebandykime jos perduoti kažkam kitam.¹⁴

Dievas davė mums valios laisvę ir tikisi, kad patys padarysime viską, ką galime

Valios laisvė – didelė dovana, kurią Viešpats suteikė kiekvienai sielai, veikti patiems, patiems rinktis, ar būti veikėju, turinčiu galią tikėti ir priimti tiesą, ir gauti amžinąjį gyvenimą, ar atmesti tiesą ir gauti sąžinės graužatį. Tai yra viena didžiausių Dievo dovanų. Kas būtume be jos, jeigu būtume verčiami taip, kaip kai kurie žmonės norėtų, kad jų artimieji būtų priversti vykdyti jų valią? Negalėtų būti išgelbėjimo; negalėtų būti atlygio už teisumą; niekas negalėtų būti

„Joks asmuo nebuvo priverstas elgtis gerai kuriuo nors Tėvo nutarimu. <...> Kiekvienas gali veikti pats.“

nubaustas už neištikimybę, nes žmonės nebūtų atsakingi priešais savo Kūrėją.¹⁵

Džozefo Smito paklausė, kaip jis valdo tokią didelę ir įvairialypę liaudį – pastarųjų dienų šventuosius. Jis atsakė: „Aš mokau jus teisingų principų, o jie valdo save patys.“

Tai principas, pagal kurį veikiame Bažnyčioje. Mes tikimės, kad mūsų nariai visur mokysis teisingų principų ir patys save valdys.¹⁶

Ta didi valios laisvės dovana, ta privilegija, duota rinktis pačiam žmogui, niekada nebuvo ir niekada nebus atšaukta. Tai yra amžinasis principas, suteikiantis kiekvienai sielai laisvę mąstyti ir veikti. Joks asmuo nebuvo priverstas elgtis gerai kuriuo nors Tėvo nutarimu; joks asmuo nebuvo verčiamas elgtis blogai. Kiekvienas gali veikti pats. Tai Šėtono planas buvo sunaikinti šią valios laisvę ir priversti žmones vykdyti jo valią. Be šios didžios dovanos negali būti patenkinamo egzistavimo. Žmonės privalo turėti privilegiją rinktis

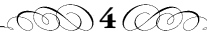
netgi taip, kad galėtų sukilti prieš dieviškus potvarkius. Žinoma, išgelbėjimas ir išaukštinimas turi ateiti per laisvą valią, be prievartos ir pagal asmeninius nuopelnus, kad galėtų būti duoti teisūs atlygiai ir paskirta tinkama bausmė nusižengusiajam.¹⁷

Mes tikime, kad esame išgelbėjami malone po to, kai padarėme viską, ką galime, ir kad statydami ant Kristaus apmokėjimo pamato visi žmonės su baime ir virpuliu priešais Viešpatį turi įgyvendinti savo išgelbėjimą [žr. 2 Nefio 25:23; Mormono 9:27].¹⁸

Tai svarbus faktas, atspindintis tiesioginiuose veiksmuose ir visų Raštų potekstėje, kad Dievas dėl žmonių padarė viską, ko žmonės negali padaryti, kad užsitikrintų išgelbėjimą, tačiau jis tikisi, kad žmonės patys padarys viską, kas yra jų galioje.

Pagal šį principą, jei dangiškasis pasiuntinys, perėjęs per prisikėlimą, arba pasiuntinys, kuris priklauso dangiškajai aplinkai, ateitų į žemę ir už žmones atliktų darbą, kurį jie gali padaryti patys, tai prieštarautų dangaus tvarkai, nustatytai prieš žemės sutvėrimą. <...>

Būtų rimčiausia klaida tikėti, kad Jėzus padaro už žmones viską, jei tik jie išpažįsta jį savo lūpomis, todėl daugiau nieko nereikia daryti. Žmonės turi dirbti, jeigu nori gauti išgelbėjimą. Taip pagal šį amžiną įstatymą angelas nukreipė Kornelijų pas Petrą [žr. ApD 10], ir Ananijas buvo nusiųstas pas Paulių [žr. ApD 9:1–22]. Panašiai pakludamas tam įstatymui Moronis, kuris suprato nefitų plokštelių užrašus, jų nevertė, bet Viešpaties nurodymu perdavė Džozefui Smitui Urimus ir Tumimus, per kuriuos jis galėjo atlikti tą svarbų darbą su Dievo dovana ir galia.¹⁹

Dvi svarbios mūsų pareigos yra siekti savo pačių išgelbėjimo ir uoliai darbuotis dėl kitų žmonių išgelbėjimo

Turime šias dvi svarbias pareigas. <...> Pirma, siekti savo pačių išgelbėjimo; ir antra, mūsų pareiga savo artimui. Taigi aš suvokiu, kad mano pirmoji pareiga, kiek tai susiję su manimi asmeniškai, yra siekti savo paties išgelbėjimo. Tai yra jūsų, kaip ir kiekvieno šios Bažnyčios nario, pirmoji asmeninė pareiga.²⁰

Pirmiausia turėtume rūpintis savo pačių išgelbėjimu. Turėtume siekti kiekvieno Evangelijos palaiminimo. Turime pasikrikštyti ir

įžengti į celestialinės santuokos tvarką, kad galėtume tapti mūsų Tėvo karalystės pilnatvės paveldėtojai. Tada turime rūpintis savo šeimomis, savo vaikais ir savo protėviais.²¹

Mūsų pareiga – išgelbėti pasaulį, tiek mirusiuosius, tiek ir gyvuosius. Gyvuosius, kurie atgailauja, mes gelbėjame skelbdami Evangeliją tautoms ir rinkdami tyraširdžius Izraelio vaikus. Mirusiuosius gelbstime eidami į Viešpaties namus ir atlikdami už juos šias apeigas – krikštą, rankų uždėjimą, patvirtinimą ir kita, ko Viešpats reikalauja iš mūsų rankų.²²

Mano pareiga, o taip pat ir jūsų pareiga, mano broliai ir seserys, – jūs taip pat esate įpareigoti – atlikti viską, kas mūsų galioje, ir neatsitraukti, bet visa savo siela imtis Viešpaties mums duotų pašaukimų išaukštinimo, uoliai darbuotis dėl savo šeimos išgelbėjimo, kiekvieno iš mūsų ir dėl mūsų kaimynų išgelbėjimo, dėl išgelbėjimo tų, kurie yra svetur.²³

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kurios Prezidento Smito pastangos mokyti savo vaikus dirbti jums padarė įspūdį? (Žr. poskyrį „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“.) Ką galime daryti, kad padėtume vaikams būti atsakingesniems?
- Kaip mokymai 1 poskyryje praplečia jūsų supratimą apie rūpinimąsi savo poreikiais? Pagalvokite, ką galite daryti, kad gebėtumėte geriau savimi pasirūpinti.
- Peržvelkite 2 poskyryje esantį patarimą. Ką jums reiškia būti „atsakingiems priešais Viešpatį“?
- Prezidentas Smitas mokė: „Mes tikimės, kad mūsų nariai visur mokysis teisingų principų ir patys save valdys“ (3 poskyris). Kuo tas mokymas gali būti naudingas šeimoms? Kaip gali kvorumai ir Paramos bendrija juo vadovautis?
- Kodėl, jūsų manymu, stengdamiesi tarnauti kitiems „pirmiausia turėtume rūpintis savo pačių išgelbėjimu“? (Žr. 4 poskyrį.)

Susijusios Raštų nuorodos

Filipiečiams 2:12; 2 Nefio 2:14–16, 25–30; DS 58:26–28

Pagalba mokytojui

„Mokydami iš šios knygos pakvieskite kitus dalintis savo mintimis, užduoti klausimus ir mokyti vieniems kitus. Kai mokiniai aktyviai dalyvaus, bus labiau pasiruošę mokyti ir priimti asmeninį apreiškimą“ (iš šios knygos v–vi p.).

Išnašos

1. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 358–359.
2. Joseph Fielding Smith, iš *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 10.
3. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 51–52.
4. Louie Shurtliff Smith, iš *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 113.
5. Joseph Fielding Smith, iš *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 116.
6. Iš Joseph Fielding McConkie, „Joseph Fielding Smith“, iš Leonard J. Arrington, ed. *The Presidents of the Church* (1986), 336–337; taip pat žr. *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 217–221.
7. Žr. *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 12–13, 155–157; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 202.
8. Žr. Jay M. Todd, „A Day in the Life of President Joseph Fielding Smith“, *Ensign*, July 1972, p. 5.
9. Iš Conference Report, Apr. 1945, p. 48–49.
10. „Salvation for the Dead“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1926, p. 154–155; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 1:68–69.
11. Kalba, pasakyta Jutos Logano Religijos institute, 1971 m. sausio 10 d., p. 2, Church History Library; neskelbtas rankraštis.
12. Iš Conference Report, Oct. 1969, p. 108.
13. Iš Conference Report, Oct. 1969, p. 108.
14. Iš Conference Report, Oct. 1932, p. 88.
15. Iš Conference Report, Oct. 1949, p. 88.
16. Iš Conference Report, British Area General Conference 1971, p. 6; taip pat žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2010), p. 274.
17. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–66), 2:20.
18. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, p. 4.
19. „Priesthood—Restoration of Divine Authority“, *Deseret News*, Sept. 2, 1933, Church section, p. 4; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:90–91.
20. „The Duties of the Priesthood in Temple Work“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1939, p. 3; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:145.
21. *Sealing Power and Salvation*, BYU Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), p. 2.
22. Iš Conference Report, Oct. 1911, p. 120; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:192–193.
23. Iš Conference Report, Apr. 1921, p. 41.

Per visą Bažnyčios istoriją moterys atlieka esminius vaidmenis Viešpaties pastarųjų dienų darbe

Pastarųjų dienų šventųjų moterų darbas – „nesavanaudiškas pasišventimas šiam šlovingam reikalui“

„Nėra ribų tam gėriui, kurį gali padaryti mūsų seserys.“

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Visuotiniame Paramos bendrijos susirinkime 1963 m. spalio 2 d. Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas sakė: „Mes, Bažnyčios broliai, gerbiame mūsų gerąsias seseris už jų nesavanaudišką pasišventimą šiam šlovingam reikalui.“¹

Šį pareiškimą Prezidentas Smitas išsakė remdamasis ilgamete patirtimi. Visą gyvenimą jis tarnavo kartu su ištikimomis pastarųjų dienų šventųjų moterimis. Šis tarnavimas prasidėjo XIX amžiaus devintojo dešimtmečio pabaigoje, kai jis buvo maždaug 10-ies. Tuo metu pastarųjų dienų šventųjų moterys buvo raginamos įgyti medicininį ir sveikatos priežiūros išsilavinimą. Jo motina Džiulina L. Smit pasinaudojo šiuo patarimu ir išmoko pribuvėjos amato. Ji dažnai budindavo jį vidury nakties, kad vadeliotų jų arklio traukiamą vežimaitį į namus, kuriuose ruošėsi gimti kūdikis. Taip tarnaudamas su savo motina, jaunas Džozefas Fildingas Smitas matė Bažnyčios moterų stiprybės ir užuojautos pavyzdį.² Vėliau sesuo Smit tarnavo patarėja Paramos bendrijos visuotinėje prezidentūroje.

Prezidentas Smitas labai gerbė Paramos bendriją, kuri, kaip jis sakė, „yra gyvybiškai svarbi Dievo karalystės žemėje dalis“.³ Jo antroji žmona Etelė Paramos bendrijos visuotinės valdybos nare tarnavo 21 metus. Sesuo Amė Broun Laiman, su Etele tarnavusi valdyboje, o vėliau tarnavusi Paramos bendrijos visuotine prezidente, sakė: „Sesuo Smit buvo viena iš pačių nuostabiausių mano kada

nors pažinotų moterų. Laikiau ją geriausia rašytoja ir oratore valdyboje.“⁴ Tarnaudama šiame pašaukime, Etelė lankėsi kuolo konferencijose ir mokė vietines Paramos bendrijos seseris. Ji su Prezidentu Smitu į kai kuriuos Bažnyčios pavedimus vykdavo drauge ir dažnai, mokydami narius, iš sakyklos kalbėdavo kartu.⁵

Etelei mirus, Prezidentas Smitas vedė Džesę Evans. Jam vykstant mokyti šventųjų, beveik visada su juo keliaudavo ir Džesė. Ji turėjo nuostabų dainingą balsą ir Prezidentas Smitas visada norėdavo, kad ji pagiedotų jų lankomuose susirinkimuose. Vyresnysis Francis M. Gibonsas, tarnavęs Pirmosios Prezidentūros sekretoriumi, pasakojo: „Visada, kai pirmininkaudavo susirinkimui, Džozefas Fildingas norėdavo, kad ji pagiedotų, net jeigu vienintelė priežastis tebuvo tai, kad jam niekada nepabosdavo jos klausytis. Be to, jos gerai išlavintas kontraltas, jai giedant šventas giesmes, susirinkimams suteikdavo ypatingą dvasingumo atspalvį, įkvėpdavo klausytojus ir padidindavo jo paties gebėjimus sakyti kalbas. Vėliau, kadangi žmona nuolat žaismingai jį skatindavo, retkarčiais Džozefas prisijungdavo prie Džesės į duetą, derindamas savo subtilų baritoną su jos balsu. Tuomet jie paprastai sėdėdavo kartu ant pianino suoloelio, Džesė akompanuodavo ir prislopindavo savo įprastą stiprų balsą, kad neužgožtų vyro dainavimo.“⁶

Būdamas Bažnyčios Prezidentu, Džozefas Fildingas Smitas reguliariai dirbdavo kartu su seserimi Bele S. Spaford, Paramos bendrijos visuotine prezidente. Vėliau sesuo Spaford pasidalino bendro darbo su juo patirtimi: „Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas, švelnus ir didelę meilę žmonėms jautęs žmogus, visada ypač gerai suprato Bažnyčios moterų darbo svarbą, tai parodydavo ir daugybę kartų įvairiais būdais padėjo tai suprasti Paramos bendrijos prezidentūrai, atverdama mums akis ir nurodydamas kelią.“⁷

Džozefo Fildingo Smito mokymai

1

Raštuose kalbama apie ištikimas moteris, turėjusias įvairių pareigų Viešpaties Bažnyčioje

Brangiajame Perle galime skaityti, kad po nuopuolio, Adomui ir Ievai nulėmusio tam tikras pasekmes, Ieva pasakė kalbą. Ji trumpa, tačiau nuostabiai kupina prasmės. Štai ji:

„<...> Jei ne mūsų nusižengimas, mes niekada nebūtume turėję sėklos, ir niekada nebūtume pažinę gera ir pikta, ir mūsų išpirkimo džiaugsmo, ir amžinojo gyvenimo, kurį Dievas duoda visiems paklusniesiems“ [Mozės 5:11].

„Ir Adomas bei Ieva palaimino Dievo vardą, ir *jie* viską atskleidė savo sūnums ir dukterims“ [Mozės 5:12; kursyvas pridėtas].

Iš to mes sužinome, kad Ieva, kaip ir Adomas, gavo apreiškimą ir įsakymą mokyti savo vaikus amžinojo gyvenimo kelių.⁸

Skaitome, kad [ankstyvosiomis] Izraelio dienomis moteris buvo aktyvios ir turėjo pareigų [žr. Išėjimo 15:20; Teisėjų 4–5].⁹

Naujajame Testamente skaitome apie daugybę ištikimų moterų, kurios ieškojo patarimų ir dalijosi jais. Daugelis jų sekė paskui Viešpatį ir jam patarnavo [žr. Luko 8:1–3; 10:38–42].¹⁰

2

Pastarosiomis dienomis Paramos bendrijos seserys atkurtoje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje atlieka gyvybiškai svarbius vaidmenis

1842 m. kovo 17 d. Pranašas Džozefas Smitas susitiko su keliomis Bažnyčios Navū mieste seserimis ir subūrė jas į bendriją, kuri buvo pavadinta „Navū moterų paramos bendrija“. <...> Kad ši organizacija buvo įkurta per apreiškimą, nėra jokios abejonės. Bėgant metams ši tiesa tapo akivaizdi ir šiandien jos vertė ir būtinumas akivaizdžiai patvirtinti.¹¹

Be abejo, Jėzaus Kristaus Bažnyčia nebūtų galutinai suorganizuota, jei nebūtų atsiradusi ši nuostabi organizacija. <...> Šis atkūrimas nebūtų buvęs užbaigtas be Paramos bendrijos, kurioje

seserys gali atlikti dieviškai nurodytą tarnystę, tokią svarbią Bažnyčios gerovei.¹²

„Navū moterų paramos bendriją“ organizavo Pranašas Džozefas Smitas, padedamas vyresniojo Džono Teiloro. Viešpats apreiškė, kad Bažnyčios moterys turi būti suburtos į bendriją, nes jų laukia svarbus darbas, padedant „įgyvendinti ir įtvirtinti Sionės reikalą“ [DS 6.6]. Šis seserų darbas pirmiausia skirtas Bažnyčios moterų naudai, drąsinimui ir pažangai, kad jos galėtų visapusiškai pasiruošti vietai celestialinėje karalystėje. Joms taip pat buvo suteikta pareiga padėti gailestingumo darbe ir palengvinti vargšų, ligonių ir suspaustųjų sielvartą ir kančias visoje Bažnyčioje. Visus tuos metus nuo pat įsteigimo šios bendrijos seserys buvo atsidavusios savo pašaukimui ir išaukštino save ištikimybėje tame darbe. Jokia paskirta užduotis nebuvo per sunki; nė viena pareiga nebuvo apleista, ir per jų tarnavimą tūkstančiai buvo palaiminti.¹³

Paramos bendrija <...> išaugo ir tapo jėga Bažnyčioje. Ji absoliučiai būtina – apie ją kalbame kaip apie pagalbinę organizaciją, tai reiškia, kad seserys yra pagalbininkės, bet Paramos bendrija yra daugiau nei tai. Ji yra reikalinga.¹⁴

Norėčiau pagirti šios didžios organizacijos seseris už jų principumą ir ištikimybę, kuriuos nuo pat pirmųjų dienų Navū mieste jos nuolat rodo.¹⁵

Viešpats patenkintas jūsų darbais. Jūs per savo tarnavimą padėjote statyti ir stiprinti Dievo karalystę. Bažnyčioje Paramos bendrijos darbas toks pat reikalingas, koks – ar verta sakyti? – yra kunigystės kvorumų darbas. Kai kurie galbūt mano, kad tai išsakau per daug stipriai, bet, mano nuomone, tas darbas, kurį jūs, mūsų gerosios seserys, atliekate, turi savo vietą ir yra toks pat svarbus šios karalystės statymui, stiprinimui, plėtimuisi, pamato, ant kurio galėtume statyti, dėjimui, kaip ir Dievo kunigystę turinčių brolių darbas. Negalime judėti į priekį be jūsų.¹⁶

[Paramos bendrijos seserys] yra didingiausios moterų organizacijos pasaulyje narės, organizacijos, kuri yra gyvybiškai svarbi Dievo karalystės žemėje dalis ir kuri yra taip sukurta ir valdoma, kad padeda savo ištikimoms narėms įgyti amžinąjį gyvenimą mūsų Tėvo karalystėje. <...>

Paramos bendrija yra „didingiausia moterų organizacija pasaulyje <...>, organizacija, kuri yra gyvybiškai svarbi Dievo karalystės žemėje dalis“

Paramos bendrija buvo įsteigta per įkvėpimo dvasią, [nuo tada] jai yra vadovaujama su tos dvasios pagalba, ir ji įdiegė į nesuskaičiuojamas daugybės gerųjų seserų širdis tuos teismo troškimus, kurie patinka Viešpačiui.¹⁷

3

Paramos bendrijos seserys padeda rūpintis materialine ir dvasine Dievo vaikų gerove

Viešpats per savo išmintį pašaukė mūsų seseris būti kunigystės pagalbininkėmis. Dėl jų gailestingumo, širdies švelnumo ir gerumo Viešpats [moteris] laiko beturčių ir suspaustųjų patarnautojomis ir joms suteikia atitinkamas pareigas ir įpareigojimus. Jis nurodė kelią, kuriuo jos turėtų eiti, ir suteikė joms šią didingą organizaciją, kurioje jos yra įgaliotos, apylinkių vyskupams vadovaujant ir su jais suderinus, pasirūpinti tiek dvasiniais, tiek materialiniais mūsų žmonių poreikiais.

Viešpats gali pašaukti mūsų seseris eiti į namus ir paguosti beturčius, padėti ir pagelbėti suspaustiesiems, su jais klauptis ir kartu melstis, ir Viešpats įsiklausys į šių seserų maldas, nuoširdžiai išsako-
mas dėl ligonių, lygiai taip, kaip jis išklauskis ir Bažnyčios vyresniųjų maldas.¹⁸

Paramos bendrijos tikslų ir pareigų yra daugybė. <...> Mano tėvas, Prezidentas Džozefas F. Smitas, [sakė:] „Šią organizaciją įkūrė Pranašas Džozefas Smitas. Todėl tai seniausia pagalbinė Bažnyčios organizacija, ir tai yra svarbiausias dalykas. Ji rūpinasi ne tik vargšų, ligonių ir beturčių poreikiais, bet jos atsakomybės dalis – būtent didesnioji dalis – apima Sionės motinų ir dukterų dvasinės gerovės ir išgelbėjimo priežiūrą; stebėjimą, kad niekas nebūtų apleistas, bet kad visi būtų saugomi nuo nelaimių, negandų, tamsos galių ir blogybių, kurios jiems gresia pasaulyje. Paramos bendrijos pareiga yra prižiūrėti savo ir visų Bažnyčios narių moterų dvasinę gerovę.“¹⁹

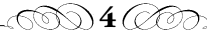
Paramos bendrijos pareiga yra prižiūrėti ne tik Paramos bendrijos nares, jų darbas turėtų būti atliekamas ir už bendrijos ribų. Kada tik kas nors patenka į bėdą, į sunkumus, susergera, kenčia ar kai jam reikalinga pagalba, šaukiamės Paramos bendrijos. <...> Jos gali atlikti didelį ir nuostabų darbą padrąsindamos paklydėlius, jiems padėdamos, grąžindamos į aktyvų bažnytinį gyvenimą, padėdamos jiems įveikti savo silpnybes ar nuodėmes ir netobulumus ir atvesdamos juos prie tiesos suvokimo. Mano nuomone, nėra ribų tam gėriui, kurį gali padaryti mūsų seserys.

<...> Nežinau, ką pasaulyje darytų mūsų kuolų prezidentai ir apylinkių vyskupai, jei neturėtų šių gerųjų Paramos bendrijos seserų, kuriomis gali pasikliauti, kurias jie visada gali pašaukti tarnystėn, kad pasirūpintų tokiomis situacijomis, kurios yra labai delikačios, bent jau mūsų broliams, bet mūsų seserys tokį darbą gali atlikti pasiekdamos geriausių rezultatų. Būtų nuostabu, jei visi Bažnyčios nariai būtų tobuli. Jei taip būtų, visi turėtume mažiau pareigų, tiek vyrai, tiek moterys, bet tas metas dar neatėjo. Tarp mūsų seserų turime narių, kurioms reikia padrąsinimo, nedidelės dvasinės, taip pat materialinės pagalbos, ir to niekas negali padaryti geriau už mūsų seseris, kurios priklauso šiai didžiai ir nuostabiai organizacijai.

Šiame darbe seserys gali teikti pagalbą drąsindamos ir gelbėdamos paklydėles, abejingąsias ir nerūpestingąsias, daryti tai, ką

kunigystės broliai pašaukti daryti dėl tarp brolių esančių paklydėlių, abejingųjų ir nerūpestingųjų. Visi turėtume darbuotis įgyvendindami teisumą ir stengdamiesi, kad tie, kurie nuklydo ir apleido Bažnyčios pareigas, vėl taptų aktyvūs.²⁰

Šios bendrijos augimą matėme nuo [jos] kuklios pradžios ypač sunkiomis aplinkybėmis, kai Bažnyčios narių buvo mažai. <...> Atlikti geri darbai rūpinantis vargšais, ligoniais ir suspaustaisiais, taip pat turinčiais fizinių, protinių ir dvasinių poreikių niekada nebus tiksliai suskaičiuoti. <...> Visa tai buvo atlikta per meilės dvasią pagal tikrąją Jėzaus Kristaus Evangelijos dvasią.²¹

Viešpats tikisi, kad moterys ieškos šviesos ir tiesos, kad įgytų teisę į celestialinę šlovę

Seserims Evangelija reiškia lygiai tiek pat daug, kiek ir broliams. Jos jai skiria tiek pat dėmesio, kiek ir broliai. Viešpats, sakydamas Pranašui Džozefui Smitui: „Tyrinėkite šiuos įsakymus, nes jie yra tikri ir patikimi, ir juose esančios pranašystės ir pažadais bus įvykdyti“ [DS 1:37], šio įsakymo netaikė vien Bažnyčios nariams vyrams. <...> Vienodai svarbu, kad Išgelbėjimo planą suprastų tiek mūsų seserys, tiek vyrai. Lygiai taip pat būtina, kad ir jos laikytųsi įsakymų. Jokia moteris nebus išgelbėta Dievo karalystėje be krikšto nuodėmėms atleisti ir rankų uždėjimo Šventosios Dvasios dovanai gauti. <...>

<...> Sakydamas, kad joks žmogus negali būti išgelbėtas neturėdamas išmanymo [žr. DS 131:6], manau, Viešpats omenyje turėjo tiek moteris, tiek ir vyrus, taip pat manau, kad Bažnyčios moterys yra įpareigosotos studijuoti Raštus.²²

Viešpats iš Bažnyčios moterų, kaip ir iš vyrų, reikalauja, kad jie žinotų jo dievišką valią ir širdyse turėtų tvirtą liudijimą apie apreiškėtas tiesas, susijusias su išgelbėjimu Dievo karalystėje. Viešpats Mormono Knygą apreiškė ne vien kunigystę turinčiųjų labai, bet kiekvienai tiesos ieškančiai sielai, tiek vyrai, tiek ir moteriai.²³

Viešpats tikisi, kad seserys, lygiai taip pat, kaip ir turintieji kunigystę, turėdamos liudijimą apie tiesą, pasiruoš suprasti Kristaus doktrinas. Jei įgysime išaukštinimą, o jį įgyti mes tikimės, būtina, kad tam pasiruoštume žinojimu, tikėjimu, maldomis. Sakydamas:

„Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisumo“ [Mato 6:33; 3 Nefio 13:33], Viešpats kalbėjo ne vien vyrų grupei, ten susirinkę buvo vyrai ir moterys.²⁴

Ant kiekvienos Bažnyčioje pakrikštytos moters galvos vyresnieji uždeda rankas Šventosios Dvasios dovanai suteikti, kad jai ta Dvasia galėtų vadovauti visoje tiesoje. Tokia Viešpaties valia, kad niekas neliktų be dieviško vadovavimo, kuris apreiškš jiems tiesą ir leis atskirti šviesą nuo tamsos, kad per tai jie būtų sustiprinti ir įgautų galios atsisipirti visoms klaidingoms doktrinoms, teorijoms ir nuomonėms, kurios šiais laikais pasaulyje taip paplitusios.²⁵

Mūsų seserys turi tokią pat teisę gauti su savo poreikiais susijusį Šventosios Dvasios įkvėpimą, kaip ir vyrai, lygiai tokią pat. Jos turi teisę gauti būtinų joms žinoti dalykų pranašystės dovaną. <...> Kai meldžiasi, jos turi melstis karštai, tikėdamosi gauti atsakymą į savo maldas. Jei jos bus uolios, atsidavusios, Viešpats jas išgirs lygiai taip pat, kaip ir brolius.²⁶

Viešpats Šventosios Dvasios dovaną pažadėjo visiems, tiek vyrams, tiek ir moterims, su sąlyga, kad jie bus ištikimi, nuolankūs ir nuoširdžiai atgailaus. Iš jų reikalaujama studijuoti Evangelijos tiesas ir jas žinoti, ir per studijavimą, tikėjimą ir paklusnumą visiems Dievo įsakymams pasiruošti siekti šviesos ir tiesos, kad įgytų teisę į celestialinę šlovę.²⁷

5

Per kunigystę Dievas Savo dukterims siūlo visas dvasines dovanas ir palaimas, kurias gali gauti Jo sūnūs

Manau, visi žinome, jog kunigystės palaimos nėra skirtos vien vyrams. Šios palaimos taip pat išliejamos <...> ant visų ištikimų Bažnyčios moterų. Šios gerosios sesutės Viešpaties namų palaimoms gali pasiruošti laikydamosi Dievo įsakymų ir tarnaudamos Bažnyčioje. Viešpats savo dukterims siūlo visas dvasines dovanas ir palaimas, kurias gali gauti jo sūnūs, kadangi Viešpatyje nei moteris ką reiškia be vyro, nei vyras be moters [žr. 1 Korintiečiams 11:11].²⁸

Visi žinome, kad Viešpats Abraomui pasakė, kad šis bus daugybės tautų tėvas ir kad jo palikuonių bus kaip žvaigždžių danguje ir kaip smilčių jūros pakrantėje, tačiau mes neturėtume ignoruoti fakto, kad tokie pat pažadai buvo duoti ir Sarai.

„Viešpats iš Bažnyčios moterų <...> reikalauja, kad jos žinotų jo dievišką valią ir savo širdyse turėtų tvirtą liudijimą“

„Dievas kalbėjo Abraomui: „O savo žmonos Sarajos nebevadinsi Saraja, nes jos vardas bus Sara. Aš palaiminsiu ją ir, be to, duosiu tau per ją sūnų. Aš ją laiminsiu; ji duos pradžių tautoms, iš jos kils karaliai“ [Pradžios 17:15–16].²⁹

Viešpats, kalbėdamas apie kunigystę, jos galią ir Bažnyčios apeigas, kurias priimame per kunigystę, štai ką sako: „Ir ši aukštesnioji kunigystė vykdo evangeliją ir turi karalystės slėpinių raktą, būtent Dievo pažinimo raktą.“

<...> Leiskite dar kartą tai perskaityti: „Ir ši aukštesnioji kunigystė vykdo evangeliją ir turi karalystės slėpinių raktą, būtent Dievo pažinimo raktą. Todėl jos apeigose apsireiškia dieviškumo galia. Ir be jos apeigų bei kunigystės įgaliojimo dieviškumo galia neapsireiškia žmonėms kūne; nes be to joks žmogus negali pamatyti Dievo veido, būtent Tėvo, ir likti gyvas“ [DS 84:19–22].

Kai skaitome tokius dalykus, kiekvienas kunigystę turintis vyras tarp mūsų turėtų džiūgauti nuo minties, kad turime tą didį įgaliojimą, kuriuo galime pažinti Dievą. Šią didžią tiesą žino ne vien kunigystę turintys vyrai, bet dėl kunigystės ir jos apeigų visi Bažnyčios nariai, tiek vyrai, tiek ir moterys, gali pažinti Dievą.³⁰

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Ko galime pasimokyti iš nutikimų, aprašytų poskyryje „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“? Kokius panašius nutikimus patyrėte jūs?
- Prezidentas Smitas kalbėjo apie skirtingų laikotarpių moteris, kurios vykdė svarbias pareigas Dievo karalystėje (žr. 1 poskyrį). Ar esate matę, kaip moterys prisidėjo prie Bažnyčios ir savo šeimų stiprinimo? Papasakokite apie tai.
- Kokiais jūsų matytais būdais Paramos bendrijos tarnystė tapo „būtina Bažnyčios gerovei“? (Žr. 2 poskyrį.) Kaip Paramos bendrijos seserys ir kunigystę turintieji dirba drauge statydami Dievo karalystę?
- Kaip Paramos bendrija rūpinasi pastarųjų dienų šventųjų moterų dvasine gerove? Kaip Paramos bendrijos seserys praplečia savo įtaką už savo organizacijos ribų? (Pavyzdžių ieškokite 3 poskyryje.)
- Prezidentas Smitas pabrėžė, kad visi vyrai ir moterys turi suprasti Evangelijos doktrinas, stiprinti savo liudijimus ir gauti apreiškimus (žr. 4 poskyrį). Kodėl, jūsų nuomone, visiems mums yra svarbu siekti šių dovanų?
- Prezidentas Smitas mokė, kad kunigystės palaimos „išliejamos <...> ant visų ištikimų Bažnyčios moterų“ (5 poskyris). Kodėl moterims reikia kunigystės palaimų, kad galėtų atlikti savo pareigas namuose ir Bažnyčioje? Kokių esate matę pavyzdžių, kai moteris gaudavo tokias dvasines dovanas?

Susijusios Raštų ištraukos

ApD 5:12–14; Almos 32:22–23; DS 46:8–9

Pagalba mokytojui

„Dažnai yra naudinga apie artėjančią pamoką pradėti mąstyti netrukus po to, kai išdėstėte ankstesniąją. Turbūt geriausiai savo mokinius, jų poreikius ir interesus pažinsite bendraudami su mokiniais“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], p. 97).

Išnašos

1. „Purpose of the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1964, p. 5.
2. Norėdami daugiau sužinoti apie tai, kaip Džozefas Fildingas Smitas padėdavo savo motinai vykdyti pribuvėjos pareigas, žr. šios knygos 20 skyrių.
3. „Mothers in Israel“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1970, p. 883.
4. Amy Brown Lyman, iš Joseph Fielding Smith and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 243.
5. Žr. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 261.
6. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 281.
7. Belle S. Spafford, *Latter-day Prophet-Presidents I Have Known* (1973 m. gegužės 29 d. Brigamo Jango universitete pasakyta kalba), p. 4.
8. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 3:66.
9. „Relief Society Organized by Revelation“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1965, p. 5.
10. *Answers to Gospel Questions*, 3:67.
11. „Purpose of the Relief Society“, p. 4.
12. „Relief Society Organized by Revelation“, p. 6.
13. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, p. 644.
14. „Relief Society—An Aid to the Priesthood“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1959, p. 4.
15. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, p. 646.
16. „Relief Society—An Aid to the Priesthood“, p. 6; skyryba sunorminta.
17. „Mothers in Israel“, p. 883.
18. „Relief Society—An Aid to the Priesthood“, p. 5.
19. „Teaching the Gospel“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1966, p. 5; taip pat žr. Joseph F. Smith, Conference Report, Apr. 1906, p. 3.
20. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Mar. 1954, p. 151–152.
21. „Purpose of the Relief Society“, p. 5.
22. „Obedience to the Truth“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1960, p. 6–7.
23. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, p. 644.
24. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Mar. 1954, p. 152.
25. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, p. 644.
26. „Obedience to the Truth“, p. 7.
27. *Answers to Gospel Questions*, 3:68–69.
28. Iš Conference Report, Apr. 1970, p. 59.
29. „Mothers in Israel“, p. 885.
30. „And the Truth Shall Make You Free“, *Deseret News*, Mar. 30, 1940, Church section, p. 4; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:142–143.

*Gelbėtojo gimimo istorija „niekada nesensta,
kad ir kaip dažnai pasakojama“*

Jėzaus Kristaus gimimas – Geroji naujiena

„Kaip dėl tos nuostabios istorijos? Ar leidome jai išsismelkti ir veikti mūsų gyvenimus? Ar besąlygiškai priėmėme visą jos prasmę?“

Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo

Per 1971 m. Kalėdų laikotarpį vienam laikraščio korespondentui pasitaikė proga pabūti kartu su Prezidentu Džozefu Fildingu Smitu ir jo šeimos nariais. Korespondentas papasakojo, kokį įspūdį jam padarė pranašo gyvenimas:

„Kalėdos Prezidentui Džozefui Fildingui Smitui – ypatingas metas. Tai šeimos ir prisiminimų diena. Tačiau labiausiai Kalėdos Prezidentui Smitui yra vaikų diena.

„Manau, kad Kalėdas labiausiai mėgstu dėl vaikų“, – sakė Prezidentas Smitas, arčiau prie savęs priglausdamas anūkėlę.

Ant kelių pasidėjęs didelę Bibliją su paveikslėliais, Prezidentas Smitas ir dvi anūkėlės, 4 metų Šana Makonki ir 2 metų Šeri, vartė puslapius, kuriuose buvo pasakojama apie kūdikėlio Kristaus gimimą. Jie ilgam laikui sustojo prie vieno puslapio, kuriame buvo paveikslėlis, vaizduojantis prakartėlę. Galima buvo pajusti Prezidento Smito ir dviejų mergaičių artumą. <...>

Prezidentas Smitas per Kalėdas sulaukė daug svečių. Jis sakė: „Kalėdos – tai metas šeimoms būti kartu.“¹

Prezidento Smito Kalėdų tradicijos buvo sutelktos į Gelbėtojo gimimą, tarnystę ir Apmokėjimą. Atsakydamas į kalėdinius Bažnyčios narių sveikinimus, jis sakė: „Dėkoju už rūpestingumą tų, kurie siunčia kalėdinius atvirukus. Priimu juos kaip meilės išraišką ir Gelbėtojo, kurį mes gerbiame ir garbiname kaip Bažnyčios vadovą,

gimimo priminimą. Jo žinia buvo apie taiką ir gerą valią. To linkiu visiems žmonėms.“²

1973 m. gruodį Prezidentas Smitas išleido Bažnyčios nariams visame pasaulyje skirtą Kalėdų žinią. Joje buvo sakoma:

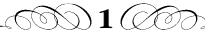
„Sveikinu jus šiuo Kalėdų laikotarpiu su meile ir draugyste ir meldžiuosi, kad mūsų Amžinasis Tėvas maloningai pažiūrėtų iš viršaus į jus ir išlietų ant jūsų Savo apščias palaimas.

Šiais laikais, kada klesti nelabumas, kada žemėje yra dideli išmėginimai, kai vyksta karai ir girdisi karų gandai, Viešpaties vadovavimo ir apsaugančio rūpesčio mums reikia labiau nei bet kada anksčiau.

Turime žinoti, kad, nežiūrint visų mus ištinkančių vargų ir bėdų, Viešpats vis dar vadovauja žemės reikalams ir jeigu laikysimės Jo įsakymų ir būsimė ištikimi Jo įstatymams, Jis palaimins mus čia ir dabar ir tinkamu laiku atlygins mums amžinuoju gyvenimu Jo karalystėje. <...>

Dabar meldžiuosi, kad šiuo Kalėdų laikotarpiu ir visais laikais sutelktume tikėjimą į Dievo Sūnų ir gautume tą ramybę, kuri pranoksta visą supratimą.“³

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Mūsų Išpirkėjo gimimo istorija yra iškalbi savo kukliu paprastumu

Nėra kitos tokios nuostabios arba galinčios iki gelmių sujaudinti nuolankią sielą istorijos, kaip tai gali padaryti ši šlovinga mūsų Išgelbėtojo gimimo istorija. Jokie žmogaus žodžiai negali pagražinti, patobulinti ar papildyti jos kuklaus paprastumo iškalbumą. Ji niekada nepasens, kad ir kaip dažnai būtų pasakojama žmonių namuose, o tai yra daroma per retai. Pabandykime įsivaizduoti save laukuose su piemenimis, kurie tą įsimintiną naktį prižiūrėjo savo kaimenę. Tai buvo nuolankūs, nepraradę savo tėvų tikėjimo vyrai, kurių širdys nebuvo tokios užkietintos, kokios buvo žydų valdovų širdys mūsų Viešpaties tarnystės dienomis, nes jeigu jos būtų tokios kaip valdovų, angelai nebūtų pasirodę jiems su šlovinga žinia. Pakartokime tą nuostabią istoriją.

„Toje apylinkėje nakvojo laukuose piemenys ir, pakaitomis būdėdami, sergėjo savo kaimenę.

Jiems pasirodė Viešpaties angelas, ir juos nutvieskė Viešpaties šlovės šviesa. Jie labai išsigando,

bet angelas jiems tarė: „Nebijokite! Štai aš skelbiu jums gerąją naujieną, kuri bus visai tautai.

Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas.

Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą ēdžiose.

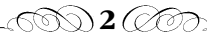
Ūmai prie angelo atsirado gausi dangaus kareivija. Ji garbino Dievą, giedodama:

„Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms!“

Kai angelai nuo jų pakilo į dangų, piemenys kalbėjo vieni kitiems: „Bėkime į Betliejų pažiūrėti, kas ten įvyko, ką Viešpats mums paskelbė.“

Jie nusiskubino ir rado Mariją, Juozapą ir kūdikį, paguldytą ēdžiose [Luko 2:8–16].

Ar gali kuri siela skaityti tai ir likti nepaliesta nuolankumo dvasios ir nesužavėta šios istorijos paprastos tiesos?⁴

Nors Jėzus Kristus ir buvo Dievo Sūnus, Jis atėjo į pasaulį kaip kūdikis ir ėjo iš malonės į malonę, kol gavo pilnatvę

Manau, visi suprantame tą faktą, kad Jėzus Kristus buvo Jehova, kuris vedė Izraelį Abraomo ir Mozės dienomis, nuo pat Adomo laikų. Taip pat Jehova, arba Jėzus Kristus, kaip dvasinė asmenybė pasirodė Jaredo broliui, gimė kaip kūdikis ir pasiekė brandų amžių šiame pasaulyje.⁵

Dar prieš gimdamas šiame pasaulyje mūsų Gelbėtojas buvo Dievas ir į žemę atėjo būdamas Dievas. Gimęs pasaulyje jis buvo toks pat Dievas, kaip ir prieš tai. Bet, kalbant apie šitą gyvenimą, atrodo, kad jis turėjo pradėti, kaip pradeda visi kiti vaikai, ir įgyti pažinimą eilutė po eilutės. Lukas sako, kad jis „augo išmintimi, metais

Jaunystėje Jėzus igijo pažinimą „eilutė po eilutės ir priesakas po priesako“

ir malone Dievo ir žmonių akyse“ [Luko 2:52]. Jonas rašo, kad jis „iš pradžių negavo pilnatvės“, bet turėjo eiti „iš malonės į malonę, kol gavo pilnatvę“ [DS 93:13]. <...>

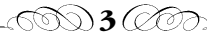
Akivaizdu, kad dar nebūdamas 12 metų jis daug žinojo apie savo Tėvo reikalus. Tada jis nustebino mokytus ir išmintingus žmones šventykloje [žr. Luko 2:46–49]. Tos žinios galėjo ateiti pas jį per apreiškimą, angelų apsilankymus arba koku kitu būdu. Tačiau jo žinios, kiek tai susiję su šiuo gyvenimu, turėjo ateiti eilutė po eilutės ir priesakas po priesako. Neabejotina, kad jis retkarčiais bendravo su savo Dangiškuoju Tėvu.

<...> „Jėzus augo su savo broliais ir stiprėjo, ir laukė, kada Viešpats pasakys, jog atėjo jo tarnystės laikas. Ir jis tarnavo vadovaujamas savo tėvo, ir jis nekalbėjo kaip kiti žmonės, nė negalėjo būti pamokytas, nes jam nereikėjo, kad kuris žmogus jį mokytų. Ir po daugelio metų atėjo jo tarnystės valanda“ [Džozefo Smito vertimas, Mato 3:24–26].

Viešpaties pareiškimas, kad jis negali nieko daryti, o vien tik tai, ką mato Tėvą darant, iš tiesų reiškia, kad jam buvo apreikšta, ką darė jo Tėvas [žr. Jono 5:19–20]. Be abejonės, Jėzus atėjo į pasaulį

paklusdamas toms pačioms sąlygoms, kurios buvo privalomos kiekvienam iš mūsų – jis viską užmiršo ir turėjo augti nuo malonės iki malonės. Tai, kad jis pamiršo, kad jo ankstesnis žinojimas buvo paimtas, buvo būtina lygiai taip, kaip kiekvienam iš mūsų, kad pereitume šią laikiną egzistenciją.

Gelbėtojas iš pradžių neturėjo pilnatvės, bet po to, kai gavo savo kūną ir prisikėlė, visa galia buvo duota jam tiek danguje, tiek žemėje. Nors jis buvo Dievas, netgi Dievo Sūnus, turintis galią ir įgaliojimą šiai žemei ir kitoms žemėms sukurti, visgi kai ko trūko, ko jis negalėjo gauti tol, kol neprisikėlė. Kitais žodžiais sakant, jis negavo pilnatvės, kol negavo prisikėlusio kūno.⁶

Jėzus Kristus atėjo į šį pasaulį, kad išpirktų mus iš fizinės ir dvasinės mirties

Jėzus atėjo čia, kad įvykdytų konkrečią misiją, kuri jam buvo skirta prieš šios žemės sutvėrimą. Apie jį Raštuose rašoma kaip apie Avinėlį, nužudytąjį nuo pasaulio sutvėrimo [žr. Apreiškimo 13:8]. Jis pasisiūlė ateiti laiko viduryje ir išpirkti žmones iš nuopuolio, kuris juos ištiko per Adomo nusižengimą.

<...> Jėzus yra vienintelis gimęs šiame pasaulyje asmuo, kuris neturėjo žemiškojo tėvo. Jo kūno Tėvas taip pat yra ir jo Dvasios Tėvas, ir visų žmonių dvasių Tėvas. Iš savo Tėvo jis gavo amžinąjį gyvenimą; iš savo motinos jis gavo galią mirti, nes jo motina buvo mirtinga moteris. Iš jos jis gavo kraują, o iš savo Tėvo jis gavo nemirtingumą. Taip, turėdamas galią guldyti savo gyvybę ir vėl ją paimti, jis galėjo sumokėti už Adomo nusižengimą ir išpirkti visus tvarinius iš kapo.⁷

Tikroji Jėzaus Kristaus atėjimo į pasaulį priežastis <...> buvo, pirma, išpirkti *visus* žmones iš fizinės, arba žemiškosios, mirties, kurią į pasaulį atnešė Adomas, ir antra, išpirkti visus žmones iš dvasinės mirties, arba išvaymo iš Viešpaties akivaizdos, su jų atgailos ir nuodėmių išpirkimo, ir ištvėrimo iki galo mirtingajame išbandyme sąlyga.⁸

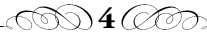
Mes džiūgaujame Dievo Sūnaus gimimu tarp žmonių.

Esame dėkingi už apmokančiąją auką, kurią jis atliko praliedamas Savo kraują.

Esame dėkingi, kad Jis išpirko mus iš mirties ir atvėrė duris, kad galėtume gauti amžinąjį gyvenimą.

Mes meldžiamės, kad žemėje būtų taika, kad Evangelija sklستų ir kad tiesa galiausiai triumfuotų.

Mes prašome mūsų Tėvo vaikų visur, kad prisijungtų prie mūsų ir darytų tai, kas mums duoda visą ramybę šiame pasaulyje ir amžinąją šlovę ateinančiame pasaulyje [žr. DS 59:23].⁹

Turime leisti, kad Gelbėtojo gimimo istorija persmelktų ir keistų mūsų gyvenimus

Kai ateina [Kalėdų rytas], kai kurie nulenkia savo galvas nuolankiai dėkodami Šviesulių Tėvui už palaiminimus, kuriuos gavo per jo mylimojo Sūnaus kančias, ir dėkingai šlovindami skaito nuostabią istoriją. Kiti, deja, mažai žinantys arba visai nieko nežinantys apie savo skolą Dievo Sūnui, švenčia ne su šloviniu ir nuolankia malda, bet šventvagiškai girtaudami, nė kiek nesusimąstydami apie Vyro iš Galilėjos gimimo svarbą. <...>

Kaip kas nors galėtų skaityti šią jaudinančią istoriją apie Jėzaus Kristaus gimimą ir nenorėti išsižadėti savo nuodėmių? Šiuo metų laiku dera kiekvienam – karaliui rūmuose, jeigu dar yra karalių rūmuose, valstiečiui jo kuklioje trobelėje, turtuoliui ir vargšui – priklaupti ir pagerbti tą, kuris buvo be nuodėmės, kurio gyvenimas buvo skirtas aukai ir kančiai dėl savo artimo; kurio kraujas buvo pralietas kaip auka už nuodėmę. <...>

Kaip dėl tos nuostabios istorijos? Ar leidome jai įsismelkti ir keisti mūsų gyvenimus? Ar besąlygiškai priėmėme jos visą prasmę? Ar tikime, kad šis kūdikis iš tiesų buvo Dievo viengimis Sūnus kūne? Ar tvirtai tikime jo misija ir esame pasiryžę paklusniai jį sekti? Jeigu pasaulis būtų taip tikėjęs ir nuoširdžiai paklausęs jo mokymų, tada jis nebūtų ištisus amžius draskomas nesantaikos ir nelabumo. <...> Tarp išpažįstančių Dievo Sūnaus pasekėjų būta per daug garbinimo lūpomis ir per mažai tikrojo garbinimo, paremto jo mokymų principingumu.

Tą šlovingą naktį angelas paskelbė piemenims, kad atnešė gerąją naujieną visiems žmonėms [žr. Luko 2:8–10], bet, tiesą sakant, žmonės ant viso žemės veido atsisakė priimti tos naujienos palaiminimus. Jie nepanoro išsižadėti savo nuodėmių, nusižeminti ir suderinti savo gyvenimus su Mokytojo mokymais. <...>

Dar kartą meldžiu visų žmonių: atsigręžkite nuo savo pikty kelių prie Dievo Sūnaus tikrojo garbinimo, kad jūsų sielos galėtų būti išgelbėtos jo karalystėje.¹⁰

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Ką darote, kad savo namuose Kalėdų laikotarpiu prisimintumėte Gelbėtoją? Ko galime pasimokyti iš Prezidento Smito kalėdinių tradicijų? (Žr. poskyrį „Iš Džozefo Fildingo Smito gyvenimo“.)
- Kodėl, jūsų manymu, Jėzaus Kristaus gimimo istorija „niekada nepasensta“? (Žr. 1 poskyrį.)
- Peržvelkite Prezidento Smito žodžius apie Jėzaus Kristaus kaip kūdikio atėjimą į pasaulį ir mirtingumo sunkumų ištvėrimą (žr. 2 poskyrį). Ką jaučiate ir galvojate, kada mąstote apie Gelbėtojo pasiryžimą tai padaryti?
- Pagalvokite apie ryšį tarp Gelbėtojo gimimo ir Gelbėtojo Apmokėjimo (žr. 3 poskyrį). Kaip tėvai gali padėti savo vaikams įgyti supratimą apie tai? Kaip toks supratimas veikia mūsų Kalėdų tradicijas?
- Ką galime padaryti, kad leistume, jog Gelbėtojo gimimo istorija „persmelktų ir keistų mūsų gyvenimus“? (Žr. 4 poskyrį.)

Susijusios Raštų nuorodos

Izaijo 53; Luko 1:26–35; 2; 1 Nefio 11:8–23

Pagalba mokytojui

Aptarimas mažose grupelėse „suteikia galimybę pamokoje dalyvauti dideliame žmonių skaičiui. Paprastai nesiryžtantys dalyvauti asmenys mažose grupelėse gali pasidalinti tokiomis mintimis, kuriomis jie nesidalintų su visa grupe“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], p. 161).

Išnašos

1. „A Big Christmas Hug from Pres. Smith“, *Church News*, Dec. 25, 1971, p. 3.
2. „A Big Christmas Hug from Pres. Smith“, p. 3.
3. „Christmas Greetings from President Joseph Fielding Smith to the Members of the Church throughout the World“, *Church News*, Dec. 19, 1970, p. 3.
4. *The Restoration of All Things* (1945), p. 279–280.
5. Asmeninė korespondencija, cituota iš *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 1:11.
6. Asmeninė korespondencija, cituota iš *Doctrines of Salvation*, 1:32–33.
7. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:134, 136.
8. „The Resurrection“, *Improvement Era*, Dec. 1942, p. 780–781; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:259.
9. „Christmas Greetings“, p. 3.
10. *The Restoration of All Things*, p. 278–279, 281–282, 286; skyryba standartizuota.

Ruošimasis mūsų Viešpaties atėjimui

*„Paruoškite Viešpaties kelią ir tiesinkite jo takus,
nes čia pat jo atėjimo valanda“ (DS 133:17).*

Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas kartą pasakė grupei pastarųjų dienų šventųjų, jog jis „meldėsi, kad ateitų pasaulio pabaiga“. Jis sakė: „Būčiau laimingas, jeigu ji ateitų rytoj.“ Reaguodama į tą pareiškimą, viena moteris garsiai prakalbo, kad kiti girdėtų. Ji pasakė: „Oi, tikiuosi, kad neateis.“

Kažkada vėliau pasakodamas apie tą patyrimą Prezidentas Smitas mokė:

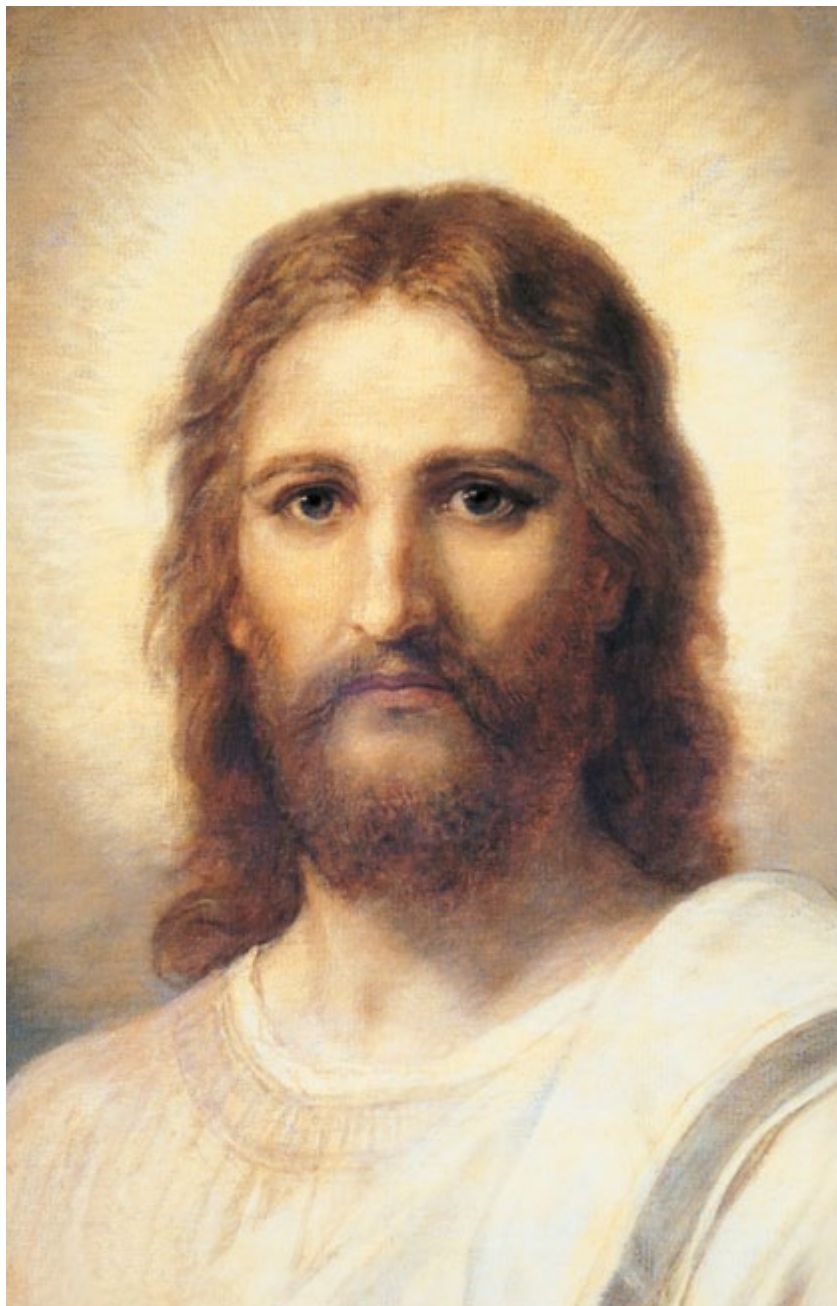
„Argi nenorite, kad ateitų pasaulio pabaiga?“

Dauguma žmonių neteisingai supranta, ką reiškia pasaulio pabaiga. <...>

Kada ateis Kristus, pasauliui ateis galas. <...> Nebebus karo, jokios sumaišties, pavydo, melo; nebus nelabumo. Tada žmonės išmoks mylėti Viešpatį ir laikytis Jo įsakymų, ir jeigu jie to nedarys, jie čia nepasiliks. Tokia yra pasaulio pabaiga ir to maldoje prašė Gelbėtojas, kada Jo mokiniai atėjo ir pasakė Jam: „Išmokyk mus melstis.“ Ką jis padarė? Jis mokė juos: „Tėve mūsų, kuris esi Danguje, teesie šventas Tavo vardas. Teateinie Tavo karalystė. Tebūnie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje“ [žr. Luko 11:1–2, Biblija, Vilnius: Tikėjimo žodis, 2004].

„Tai yra tai, ko aš prašau maldoje. Viešpats maldoje prašė pasaulio pabaigos, ir aš taip pat.“¹

Pamokslaudamas ir rašydamas Prezidentas Smitas dažnai cituodavo šventraščių pranašystes apie paskutines dienas, Džozefo Smito

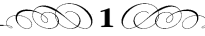
„Mes laukiame dienos, kada ateis Ramybės Kunigaikštis“

vaidmenį paruošiant kelią Viešpačiui ir Gelbėtojo atėjimą šlovėje. Jutos Ogdeno šventyklos pašventinimo maldoje jis išreiškė gilius jausmus, susijusius su šiomis pranašystėmis:

„O mūsų Dieve, kaip žinai, gyvename paskutinėmis dienomis, kai rodomi laikų ženklai; kai tu spartini savo darbo laiką ir kai mes jau girdėjome tyruose šaukiančiojo balsą: „Paruoškite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite jam takus“ [žr. Mato 3:3]. <...>

„O mūsų Tėve, mes laukiame dienos, kada ateis Ramybės Kuni-gaikštis, kada žemė ilsėsis ir teisumas vėl bus ant jos veido; ir mes meldžiame, prašydami nuolankiomis ir atgailaujančiomis širdimis, kad galėtume išverti tą dieną ir būti pripažinti vertais gyventi su tuo, kurį tu paskyrei būti karalių Karaliumi ir viešpačių Viešpačiu, kuriam tebūna šlovė, garbė, galia ir stiprybė dabar ir per amžius.“²

Džozefo Fildingo Smito mokymai

Viešpaties atėjimas netoli

Mes greitai artėjame prie didžios Viešpaties dienos, tą „atgaivos“ laikų, kai jis ateis dangaus debesyse, kad atkeršytų bedieviams ir paruoštų žemę ramybės karaliavimui visiems tiems, kurie pasiryžę laikytis jo įstatymo [žr. ApD 3:19–20, Biblija, Vilnius: Tikėjimo žodis, 2004].³

Įvyko daug dalykų, <...> kad ištikimiems Bažnyčios nariams būtų primintas faktas, jog Viešpaties atėjimas yra netoli. Evangelija buvo sugrąžinta. Bažnyčia buvo pilnai suorganizuota. Žmogui buvo suteikta kunigystė. Nuo pradžios buvo apreikšti įvairūs Evangelijos laikotarpiai ir Bažnyčiai buvo suteikti jų raktai ir įgaliojimai. Izraelis buvo ir tebėra renkamas į Sionės žemę. Žydai grįžta į Jeruzalę. Evangelija yra skelbiama visame pasaulyje kaip liudijimas kiekvienai tautai. Šventyklos yra statomos ir jose yra atliekamos apeigos už mirusiuosius ir gyvuosius. Vaikų širdys atgėžiamos į jų tėvus ir vaikai ieško savo mirusiųjų. Pastarosiomis dienomis buvo apreiktos sandoros, kurias Viešpats pažadėjo sudaryti su Izraeliu, ir tūkstančiai surinktų izraelitų jas priėmė. Taip Viešpaties darbas progresuoja ir visa tai yra ženklai, kad artinasi mūsų Viešpaties pasirodymas. <...>

Pranašų žodžiai greitai pildosi, tačiau tai vyksta taip natūraliai, kad daugelis mūsų nepajėgiame to pamatyti.

Joelis pažadėjo, kad Viešpats išlies savo dvasią ant visos žmonijos: sūnūs ir dukterys pranašaus, seneliai sapnuos sapnus, o jaunuoliai matys regėjimus [žr. Joelio 3:1–2]. <...>

Vienas iš pastarųjų dienų ženklų yra padidėjęs mokytumas. Danieliui buvo įsakyta „laiky[ti] paslapyje šiuos žodžius ir užantspauduoti [šios pranašystės] knygą iki pabaigos meto. [Ir tą dieną] daugelis bus sutrikę, – sako jis, – ir pažinimas vis labiau plis“ (žr. Dan. 12:4). Argi žmonės šiais laikais nėra „sutrikę“ taip, kaip niekada anksčiau pasaulio istorijoje? <...>

Argi neplinta pažinimas? Ar buvo kada pasaulio istorijoje metas, kada tiek daug pažinimo būtų išlieta ant žmonių? Deja, Pauliaus žodžiai pasitvirtino – žmonės yra „nuolat besimokan[tys] ir vis nesugeban[tys] pažinti tiesos“ (žr. 2 Tim. 3:7). <...>

Ar negirdėjome daug karų gandų? [Žr. DS 45:26.] Ar nepatyrėme karų, tokių karų, kokių pasaulis anksčiau nėra matęs? Ar šiais laikais nėra sumaišties tarp tautų, ir argi jų vadovai nėra susirūpinę? Argi karalystėse nebuvo perversmų ir tarp tautų neįvyko didžiųjų pasikeitimų? Visa žemė yra sumaištyje. Kiekvieną dieną pranešama apie žemės drebėjimus įvairiose vietose [žr. DS 45:33]. <...>

Tačiau senasis pasaulis toliau sukasi skirdamas mažai dėmesio viskam, ką Viešpats yra pasakęs, ir visiems ženklams ir požymiams, kurie buvo parodyti. Žmonės užkietina savo širdis ir sako, „kad Kristus vilkina savo atėjimą iki žemės pabaigos“ (DS 45:26).⁴

Neseniai manęs paklausė, ar galiu pasakyti, kada ateis Viešpats. Atsakaiu „taip“ ir dabar atsakau „taip“. Žinau, kada jis ateis. Jis ateis rytoj. Mes turime tai patvirtinantį jo žodį. Leiskite perskaityti:

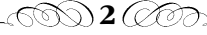
„Štai, dabartis tebevadinama šiandiena iki Žmogaus Sūnaus atėjimo. Iš tiesų tai yra aukos diena ir mano žmonių apmokestinimo dešimtinė diena; nes tas, kuris sumokėjęs dešimtinę, nebus sudegintas jo atėjimo metu.“

Taigi yra pakankamai pamokymų apie dešimtinę.

„Nes po šiandienos ateina deginimas – čia kalbama Viešpaties maniera – nes iš tiesų sakau, kad rytoj visi išdidieji ir tie,

kurie elgiasi nedorai, bus lyg ražiena; ir aš juos sudeginsiu, nes aš esu Pulkų Viešpats; ir nepaliksiu gyvo nė vieno, kuris pasilieka Babilonėje“ [DS 64:23–24].

Aš pasakyčiau, kad Viešpats ateis rytoj. Todėl būkime pasiruošę.⁵

Kristui atėjus vyks teismas

Viešpats naudodamas palyginimą apie kviečius ir rauges mokė apie paskutiniąsias dienas. Pagal tą pasakojimą sėjėjas pasodino gerą sėklą savo dirvoje, bet kol jis miegojo, atėjo priešas ir dirvoje pasėjo rauges. Kai pasirodė želmuo, tarnai norėjo eiti ir išrauti rauges, bet Viešpats įsakė jiems leisti, kad kviečiai augtų kartu su raugėmis, kol derlius subręs, kad jie, ravėdami rauges, neišrautų glėžnų kviečių. Po to, pjūčiai baigiantis, jie turėjo eiti ir surinkti kviečius, o rauges surišti sudeginimui. Paaiškindamas šį palyginimą Viešpats pasakė savo mokiniams, kad „pjūtis – tai pasaulio pabaiga, o pjovėjai – angelai“ [žr. Mato 13:24–30, 36–43; DS 86].⁶

Raugės ir kviečiai auga kartu ir augo tame pačiame lauke visus tuos metus, bet artėja diena, kada kviečiai bus surinkti į kluoną, o raugės irgi bus surinktos sudeginimui ir įvyks atskyrimas teisiųjų nuo nelabųjų, ir kiekvienam iš mūsų dera laikytis Viešpaties įsakymų, atgailauti dėl savo nuodėmių, atsigręžti į teisumą, jei tik mūsų širdims reikia atgailos.⁷

Tvirtinkite ir stiprinkite Bažnyčios narius tikėjimu į Dievą; dievaži, mums to reikia. Tiek daug jėgų darbuojasi, kad išskirtų mus, net tarp Bažnyčios narių, ir vieną dieną netolimoje ateityje įvyks kviečių ir raugių atskyrimas, o mes esame arba kviečiai, arba raugės. Mes būsime arba vienoje pusėje, arba kitoje.⁸

Ateis diena, kada neturėsime šio pasaulio. Jis bus pakeistas. Gausime geresnį pasaulį. Gausime tokį, kuris bus teisingas, nes atėjęs Kristus išvalys žemę.

Skaitykite, kas yra parašyta mūsų Raštuose. Skaitykite, ką jis pats yra pasakęs. Kai jis ateis, išvalys šią žemę nuo viso jos nelabumo ir, kalbėdamas apie Bažnyčią, jis pasakė, kad pasiųs savo angelus

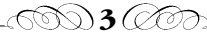
*„Mes greitai artėjame prie didžios Viešpaties dienos, tu
„atgavos“ laikų, kai jis ateis dangaus debesyse“*

ir jie surinks iš jo karalystės, kuri yra Bažnyčia, visus papiktintuosius [žr. Mato 13:41].⁹

Didi ir baisi diena gali būti ne kas kita kaip Jėzaus Kristaus atėjimas įkurti savo karalystę su galia tarp žemės teisiųjų ir išvalyti žemę nuo viso neteisumo. Tai nebus baimės diena, kelianti baimę teisiųjų širdyse, bet tai bus didi baimės ir siaubo diena bedieviams. Tai sužinome iš mūsų Gelbėtojo žodžių, kada jis mokė savo mokinius [žr. Mato 24; Džozefas Smitas–Mato 1].¹⁰

Kristui atėjus vyks teismas. Mums pranešta, kad knygos bus atverstos, mirusieji bus teisiami pagal tai, kas užrašyta knygoje, ir tarp tų knygų bus gyvenimo knyga [žr. Apreiškimo 20:12]. Mes matysime jos puslapius. Matysime save tokius, kokie esame, ir turime suprasti teisingai, kad mums skirti teismai yra teisingi, ar mes eitume į Dievo Karalystę, <...> kad gautume tuos šlovingus palaiminimus, ar būtume ištremti.¹¹

Maldauju pastarųjų dienų šventųjų, tvirtai ir ištikimai stovėkite vykdydami visas pareigas, laikydamiesi Viešpaties įsakymų, gerbdami kunigystę, kad galėtumėte stovėti, kai ateis Viešpats, – ar būtume gyvi, ar mirę, nesvarbu, – kad būtume jo šlovės dalininkai.¹²

Kad pasiruoštume Viešpaties atėjimui, turime budėti, melstis ir įvesti tvarką savo namuose

Šiais laikais pasaulyje daug įvykių rodo, kad artinasi Viešpaties diena, kada Išpirkėjas vėl pasirodys, kad įtvirtintų savo karalystę teisme, ruošdamasis tūkstantmetiniam valdymui. Tuo tarpu Bažnyčios narių pareiga siekti pažinimo ir studijavimu bei tikėjimu pasiruošti tos šlovingos dienos pradžiai.¹³

Mums nereikia galvoti, koku metu ir laiku ateis Kristus, bet turime budėti, melstis ir būti pasiruošę.¹⁴

Mane kartais erzina kai kurie mūsų vyresnieji, kurie kalbėdami sako, kad Viešpats ateis, kada visi tapsime pakankamai teisūs, kad priimtume jį. Viešpats nelauks, kol tapsime teisūs. Kada jis bus pasiruošęs ateiti – kada neteisumo taurė bus sklidina – tada, jei nebūsime teisūs, mums bus labai blogai, nes būsime priskaičiuoti

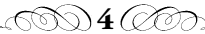
prie bedievių ir būsime kaip ražiena, nušluojama nuo žemės, nes Viešpats sako, kad nelabumas neišsilaikys.¹⁵

Ar toliau snausime visiškoje užmarštyje ir abejingume viskam, ką Viešpats yra mums davęs kaip perspėjimą? Sakau jums: „Todėl budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats.

Supraskite ir tai: jeigu šeimininkas žinotų, kurią nakties valandą ateis vagis, jis budėtų ir neleistų jam įsilaužti į namus.

Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite“ (Mato 24:42–44).

Išgirsime šį Viešpaties perspėjimą ir įveskime tvarką savo namuose, ir pasiruoškime Viešpaties atėjimui.¹⁶

Pastarųjų dienų šventieji gali būti įrankiai Dievo rankose paruošiant žmones Viešpaties atėjimui

Ar būtų labai keista, jeigu Viešpats ateitų ir pradėtų savo ramybės karaliavimą, atkeršytų nelabiesiems, išvalytų žemę nuo nuodėmės ir pasiųstų pasiuntinius paruošti sau kelio? Ar turime tikėtis, kad Viešpats ateis teisti pasaulio pirma neperspėjęs ir neparuošęs išsigelbėjimo priemonių visiems, kurie atgailaus?

Nojus buvo pasiųstas į pasaulį perspėti apie potvynį. Jei žmonės būtų paklausę jo, būtų išsigelbėję. Mozė buvo pasiųstas vesti Izraelį į pažado žemę, kad įvykdytų Abraomui duotus pažadus. Jonas Krikštytojas buvo pasiųstas paruošti kelią Kristaus atėjimui. Kiekvienu atveju pašaukimas atėjo per atsivėrusius dangus. Izaijas, Jeremijas ir kiti pranašai buvo pasiųsti perspėti Izraelį ir Judą prieš juos ištiksiančius išsklaidymą ir nelaisvę. Jei jie būtų paklausę, būtų užrašytas kitoks istorijos puslapis. Jie turėjo savo šansą paklaudyti; jie buvo perspėti ir turėjo išsigelbėjimo galimybę, kurią atmetė.

Viešpats pažadėjo, kad jam taip pat rūpės žmonija prieš jo antrąjį atėjimą.¹⁷

Džozefas Smitas buvo pasiųstas, kad paruoštų kelią jo antrajam atėjimui, skelbdamas Evangelijos pilnatvę ir suteikdamas visiems žmonėms galimybę išsigelbėti nuo neteisybės ir prasižengimo.¹⁸

Kai angelas Moronis aplankė jaunąjį Džozefą Smitą, jis pranašavo apie Gelbėtojo antrąjį atėjimą (žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:36–41)

Jonas Patmoje regėjime matė paskutinėmis dienomis „kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją“ [Apreiškimo 14:6].

Džozefas Smitas, išpildydamas tą pažadą, pareiškė, kad Moronis, šio žemyno senovės pranašas, prisikėlęs, mokė jį Evangelijos, davė jam nurodymus dėl visų dalykų atstatymo prieš Kristaus atėjimą. Ir

Viešpats sakė: „Nes štai, Viešpats Dievas pasiuntė angelą, šaukiantį dangaus viduriu, sakantį: Paruoškite Viešpaties kelią ir tiesinkite jo takus, nes čia pat jo atėjimo valanda“ [DS 133:17].

Priimdami tai kaip tiesą pastarųjų dienų šventieji tiki, kad šiais laikais buvo atkurtas ryšys su dangumis ir dabar „karalystės Evangelija“ yra paskelbta kaip liudijimas pasauliui prieš Kristaus atėjimą [žr. Mato 24:14].¹⁹

Pastarųjų dienų šventieji gali būti laikomi keistais ir savotiškais dėl tikėjimo, kad jie pašaukti išpildyti šią Raštų vietą [Mato 24:14], bet jie uoliai siunčia misionierius į visas žemės vietas tik dėl visiško pasitikėjimo, kad Viešpats taip pasakė. Be to, kai visos tautos išgirs šią žinią, kaip tai buvo apreiškta šiomis paskutinėmis dienomis, tuomet turėsime laukti mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus atėjimo, nes tą dieną visos tautos bus perspėtos pasiuntinių, kurie buvo pasiūsti jiems pagal Viešpaties pažadą.²⁰

Evangelija skirta visiems žmonėms ir prieš antrąjį Žmogaus Sūnaus atėjimą Bažnyčia bus įkurta visur, visose tautose, netgi iki pasaulio pakraščių. <...>

Jis antrą kartą ištiesė ranką, kad surinktų Izraelį į Bažnyčią, ir šį kartą jis iškels šventųjų suėjimus visose tautose.²¹

Iš Jutos Ogdeno šventyklos pašventinimo maldos:

O Tėve, paspartink tą dieną, kada teisieji nugalės; kada tautų vadovai atidarys savo sienas Evangelijos skelbimui; kada išgelbėjimo durys plačiai atsivers sąžiningiems, doriems ir geriems visų tautų žmonėms.

Mes meldžiamės, kad tiesa sklistų; meldžiamės dėl misionierių darbo; prašome stiprybės, gausumo ir priemonių amžinųjų tiesų skelbimui didesniai skaičiui tavo kitų vaikų kiekvienoje tautoje, kiekvienoje giminėje kiekviena kalba. <...>

Mes trokštame būti įrankiais tavo rankose, kad paruoštume žmones tavo Sūnaus atėjimui.²²

 5

Tūkstantmetis bus ramybės metas ir triūso Viešpaties darbe metas

Teisieji džiūgaus, kai jis ateis, nes tada į žemę ateis ramybė, teisumas žmonėms ir ta pati ramybės ir džiaugsmo dvasia, kuri vyravo šiame žemyne du šimtus metų [žr. 4 Nefio 1:1–22], bus vėl įtvirtinta tarp žmonių ir galiausiai taps visuotine, ir Kristus karaliaus tūkstantį metų kaip viešpačių Viešpats ir karalių Karalius. Mes laukiame to meto.²³

Tas laimės laikotarpis tęsis tūkstantį metų ir tinkamu metu visi žemės gyventojai bus atvesti į Bažnyčios kaimenę.²⁴

Tūkstantmetyje Evangelijos bus mokoma daug intensyviau ir su didesne galia tol, kol visi žemės gyventojai ją priims.²⁵

Vietoje poilsio meto tūkstantmetis visiems bus darbo metas. Nebus tinginiavimo, bus pritaikyti geresni metodai, kasdieniniams reikalams bus eikvojama ne tiek daug laiko, bet daugiau laiko bus skiriama Karalystės reikalams. Šventieji bus užimti šventyklose, kurios bus pastatytos visose žemės vietose. Tiesą sakant, jie bus tokie užimti, kad šventyklos dažniausiai bus pilnos.²⁶

Dėl didžio mirusiųjų išgelbėjimo darbo, kurį reikia atlikti, žemėje tūkstantį metų bus mirtingumas. Per tuos tūkstantį ramybės metų didis Viešpaties darbas vyks šventyklose ir į tas šventyklas žmonės eis darbuotis už tuos, kurie išėjo anapus ir kurie laukia, kada tas apeigas, nuo kurių priklauso jų išgelbėjimas, atliks tie, kurie vis dar gyvens žemėje kaip mirtingieji.²⁷

Mūsų pareiga išgelbėti mirusiuosius ir tas darbas tęsis per tūkstantmetį, kol visi negaus endaumento ir nebus užantspauduoti visi, turintys teisę į šį palaiminimą.²⁸

Visi, kurie mirė Kristuje, kelsis iš mirusiųjų Jo atėjimo metu ir per tūkstantmetį gyvens žemėje kartu su Kristumi. Tuos tūkstantį metų jie nepasiliks čia visą laiką, bet veiks kartu su tais, kurie čia vis dar gyvens mirtingą gyvenimą. Tie prikelti šventieji ir Pats Gelbėtojas ateis, kad mokytų ir duotų nurodymus; atskleistų mums visa, ką turime žinoti; suteiktų mums informaciją apie darbą Viešpaties šventyklose, kad galėtume atlikti tą darbą, kuris būtinas vertų žmonių išgelbėjimui.²⁹

Viešpats per savo tarnus pasakė, kad per tūkstantmetį tie, kurie išėjo anapus ir pasiekė prikėlimą, asmeniškai atskleis tiems, kurie vis dar mirtingi visą informaciją, kuri reikalinga, norint atlikti darbą už tuos, kurie išėję iš šio gyvenimo. Tada mirusieji turės privilegiją atskleisti žmonijai tai, ko jie trokšta ir ką jie turi teisę gauti. Tokiu būdu jokia siela nebus pamiršta ir Viešpaties darbas bus išstobulintas.³⁰

Kiekvieną savo gyvenimo dieną meldžiuosi, kad Jis paspartintų savo darbą. <...> Meldžiuosi, kad ateitų pasaulio pabaiga, nes noriu geresnio pasaulio. Noriu, kad ateitų Kristus. Noriu taikos karalavimo. Noriu, kad ateitų metas, kai visi žmonės galės gyventi taikoje ir tikėjimo, nuolankumo ir maldos dvasioje.³¹

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kaip pasakojimas poskyryje „Iš Džozefo Fildingio Smito gyvenimo“ keičia jūsų mintis apie pasaulio pabaigą?
- Kaip 1 poskyryje paminėtos pranašystės padeda mums pasiruošti Viešpaties atėjimui?
- Peržvelkite 2 poskyryje Prezidento Smito mokymus apie kviečių ir raugių palyginimą. Ką galime daryti, kad būtume tarp „kviečių“? Kaip galime padėti savo šeimoms ir kitiems?
- Ką, jūsų manymu, reiškia „budėti ir melstis“, kai ruošiamės Viešpaties atėjimui? Ką, jūsų manymu, reiškia „įvesti tvarką savo namuose“? (Žr. 3 poskyrį.)
- Prezidentas Smitas meldėsi: „Mes trokštame būti įrankiais tavo rankose paruošiant žmones tavo Sūnaus atėjimui“ (4 poskyris). Kokiais būdais galime padėti kitiems pasiruošti Viešpaties atėjimui?
- Peržvelkite 5 poskyrį. Kaip galime pasinaudoti žinojimu apie tai, kas įvyks per Tūkstantmetį?

Susijusios Raštų nuorodos

Psalmyno 102:16; Izaijo 40:3–5; Jokūbo 5:7–8; DS 1:12; 39:20–21; 45:39, 56–59

Pagalba mokytojui

„Vainikuojančią, įtikinamiausią, didžiausią atvertimo galią Evangelijos mokyme turi šie įkvėpti mokytojo žodžiai: „Šventosios Dvasios galia, Šventosios Dvasios apreiškimų mano sielai dėka, žinau, kad mano mokomos doktrinos yra tikros“ (Bruce R. McConkie iš *Teaching, No Greater Call* [1999], p. 43).

Išnašos

1. *The Signs of the Times* (1943), p. 103–105.
2. „Ogden Temple Dedicatory Prayer“, *Ensign*, Mar. 1972, p. 10–11.
3. *The Restoration of All Things* (1945), p. 302.
4. Iš Conference Report, Apr. 1966, p. 12–14.
5. Iš Conference Report, Apr. 1935, p. 98; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:1.
6. „Watch Therefore“, *Deseret News*, Aug. 2, 1941, Church section, p. 2; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:15.
7. Iš Conference Report, Apr. 1918, p. 156–157; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:15–16.
8. „How to Teach the Gospel at Home“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1931, p. 688; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:16.
9. Iš Conference Report, Apr. 1952, p. 28; kursyvas pagal originalą.
10. „The Coming of Elijah“, *Ensign*, Jan. 1972, p. 5.
11. „The Reign of Righteousness“, *Deseret News*, Jan. 7, 1933, p. 7; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:60.
12. Iš Conference Report, Apr. 1935, p. 99; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:38.
13. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 5:xii.
14. „A Warning Cry for Repentance“, *Deseret News*, May 4, 1935, Church section, p. 6.
15. „A Warning Cry for Repentance“, p. 8.
16. Iš Conference Report, Apr. 1966, p. 15.
17. „A Peculiar People: Modern Revelation—The Coming of Moroni“, *Deseret News*, June 6, 1931, Church section, p. 8; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:3–4.
18. „A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled“, *Deseret News*, Sept. 19, 1931, Church section, p. 6.
19. „A Peculiar People: Modern Revelation—The Coming of Moroni“, p. 8; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:4–5.
20. „A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled“, *Deseret News*, Nov. 7, 1931, Church section, p. 6; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:6.
21. Iš Conference Report, British Area General Conference 1971, p. 176.
22. „Ogden Temple Dedicatory Prayer“, p. 9, 11.
23. „The Right to Rule“, *Deseret News*, Feb. 6, 1932, Church section, p. 8.
24. „Priesthood—Dispensation of the Fullness of Times“, *Deseret News*, Aug. 19, 1933, p. 4; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:66.
25. „Churches on Earth During the Millennium“, *Improvement Era*, Mar. 1955, p. 176; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:64.
26. *The Way to Perfection* (1931), p. 323–324.
27. „The Reign of Righteousness“, p. 7; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:58.
28. Iš „Question Answered“, *Deseret News*, Jan. 13, 1934, Church section, p. 8; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 2:166.
29. „The Reign of Righteousness“, p. 7; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:59.
30. „Faith Leads to a Fullness of Truth and Righteousness“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Oct. 1930, p. 154; kursyvas pašalintas; taip pat žr. *Doctrines of Salvation*, 3:65.
31. *The Signs of the Times*, p. 149.

Iliustracijų sąrašas

- Viršelis: fonas © Artbeats.
- 5 puslapyje: *Jaunasis Džozefas Fildingas Smitas studijuoja Mormono Knygą*, aut. Maiklas T. Malmas.
© Maiklas T. Malmas.
- 34 puslapyje: fragmentas iš *Aš pamaciau šviesą*, aut. Džonas Miknotonas. © Džonas Miknotonas.
- 40 puslapyje: fragmentas iš *Viešpats parodė jam visą žemę*, aut. Volteris Reinas. © Intellectual Reserve, Inc.
- 46 puslapyje: *(Kristus) Paklydusios avelės išgelbėjimas*, aut. Minerva Taihert.
- 51 puslapyje: *Paskutinė vakarienė*, aut. Saimonas Djuvis. © Saimonas Djuvis.
- 56 puslapyje: fragmentas iš nuotraukos © Korbis. Nekopijuoti, nesisųsti, neplatinti.
- 59 puslapyje: fragmentas iš *Išėjimas iš Edeno sodo*, aut. Džozefas Brikis.
© 1998 Džozefas Brikis.
- 64 puslapyje: fragmentas iš *Kristus Getsemanėje*, aut. Hainrikas Hofmanas. Spausdinama C. Harrison Conroy Co., Inc. leidus.
- 92 puslapyje: fragmentas iš *Jėzus įsteigia sakramentą*, aut. Garis E. Smitas.
© 1982 Garis E. Smitas.
- 102 puslapyje: *Džozefas ir Hairumas Smitai stovi prie upės*, aut. Teodoras S. Gorka. © 1996 Intellectual Reserve, Inc.
- 107 puslapyje: fragmentas iš *Pirmasis regėjimas*, aut. Delas Parsonas.
© 1987 Intellectual Reserve, Inc.
- 109 puslapyje: *Džozefo ir Hairumo nužudymas*, aut. Garis E. Smitas.
© 1984 Intellectual Reserve, Inc.
- 126 puslapyje: *Angelas Džozefui Smitui, Oliveriui Kauderiui ir Deividui Vitmeriui rodo auksines plokšteles*, aut. Viljamas L. Moganas. © 1988 Viljamas L. Moganas.
- 130 puslapyje: *Aštuoni liudytojai apžiūri Mormono Knygos plokšteles*, aut. Haroldas T. (Deilas) Kilbornas.
© Deilas Kilbornas.
- 139 puslapyje: fragmentas iš *Jėzus moko žmones pakrantėje*, aut. Džeimsas Tisotas.
- 148 puslapyje: *Melchizedeko kunigystės sugrąžinimas*, aut. Minerva Taihert. Spausdinama Bažnyčios istorijos muziejui leidus.
- 153 puslapyje: *Elija pasirodo Kirtlando šventykloje*, aut. Danielius A. Liujisas. © 2007 Danielius A. Liujisas.
- 168 puslapyje: fragmentas iš *Mano krikštas Kijeve*, aut. Mikola Krisačenko. Spausdinama Bažnyčios istorijos muziejui leidus.
- 178 puslapyje: fragmentas iš *Paulius suteikia Šventąją Dvasią*, aut. Maiklas T. Malmas. © 2006 Maiklas T. Malmas.
- 224 puslapyje: fragmentas iš *Viešpaties malda*, aut. Džeimsas Tisotas.

- 239 puslapyje: fragmentas iš *Išminties žodis apreikštas*, aut. Kenetas A. Korbetas. © Kenetas A. Korbetas.
- 246 puslapyje: *Ką turiu, tą duodu tau*, aut. Volteris Reinas. © Intellectual Reserve, Inc.
- 256 puslapyje: fotografija spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai ir archyvams leidus.
- 273 puslapyje: fragmentas iš *Alma ir Amulekas kalėjime*, aut. Garis L. Kapas. © Garis L. Kapas.
- 300 puslapyje: fragmentas iš *Štai Viešpaties avinėlis*, aut. Volteris Reinas. © Intellectual Reserve, Inc.
- 304 puslapyje: *Kristus šventykloje*, aut. Hainrikas Hofmanas. Spausdinama C. Harrison Conroy Co., Inc. leidus.
- 310 puslapyje: fragmentas iš *Kristaus veidas*, aut. Hainrikas Hofmanas. Spausdinama C. Harrison Conroy Co., Inc. leidus.
- 314 puslapyje: *Antrasis atėjimas*, aut. Haris Andersonas. © IRI © Intellectual Reserve, Inc.
- 317 puslapyje: *Angelas Moronis pasirodo Džozefui Smitui*, aut. Tomas Lavelis. © 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Abėcėlinė rodyklė

A

Adomo ir Ievos nuopuolis
būtinai išgelbėjimo plane, 59
įveiktas Jėzaus Kristaus Apmokė-
jimo, 42, 59–61
palyginamas su žmogumi, kren-
tančiu į duobę, 62

Antrasis atėjimas, Jėzaus Kristaus
netoli, 311–313
pasaulis bus išvalytas jo metu,
235, 315
pasiruošimas jam, 315–318
teismas jo metu, 313, 315

Asmeninė atsakomybė, 279–286

Atgaila

apima nuoširdų gailėjimąsi dėl
nuodėmės ir nusigręžimą nuo
nuodėmių, 87

Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kris-
taus gailestingumo apraiška,
85–87

Džozefo Fildingo Smito misija
kviesti žmones, 81–82

yra antrasis Evangelijos principas,
84

ir išgelbėjimo planas, 63, 85
kartu su tikėjimu suteikia atlei-
dimą, 81

laikas jai, yra dabar, 81–82
pareiga padėti kitiems atgailauti,
88–89

Atsimetimas, 116–117

Atskyrimas tiesos nuo melo,
139–140, 143–145

B

Bažnyčios Prezidentas
nesuklaidins Bažnyčios, 154–155
turi visus kunigystės raktus Baž-
nyčiai, 154

Bensonas, Ezra Taftas, 26

D

Dangiškasis Tėvas
yra visų žmonių dvasių Tėvas,
38, 247

Jo darbai, įgyvendinti nemirtin-
gumą ir amžinąjį gyvenimą, 41

Jo meilė mums, 39–43

Jo pažinimas, kurio trūksta pa-
saulyje, 36, 37

Jo planas, 41–42, 49, 57–67

Jo savybės, 36–42

Jo šeimos nariai yra visi žmonės,
38, 58, 247

kviečia visus žmones ateiti pas Jo
Mylimą Sūnų, 43

naudoti tikėjimą juo, 37–38,
83–84

nori, kad mes sugrįžtume pas Jį,
42–43

siuntė savo Viengimį Sūnų,
42–43, 305

verkia dėl savo nepaklusnių
vaikų, 41–42

Darbas

išgelbėjimo, 284–286
jo vertė, 279–282

Darbštumas. *Žr.* Darbas

Dievas Tėvas. *Žr.* Dangiškasis Tėvas

Dvylikos Apaštalų Kvorumas, jo mokymas, 154–155

Džozefas Fildingas Smitas. *Žr.* Smitas, Džozefas Fildingas

Džozefas Smitas. *Žr.* Smitas, Džozefas

E

Elija

jo dvasia, 211, 213

sugrąžino užantspaudavimo galią, 213–215

Taip pat žr. Šeimos istorija; Šventyklos darbas; Užantspaudavimo galia

Evangelija

yra orientuota į šeimą, 74

yra vienintelė pasaulio viltis, 57, 264–265

yra visiems žmonėms, 122, 258

jos pilnatvė yra tikrai atkurtoje Bažnyčioje, 258–259

sugrąžinta per Džozefą Smitą, 104–105, 258

turėtų būti skelbiama paprastai, 263

G

Garbinimas

Dievo garbinimas reikalauja žinių apie Dievo savybes, 37–38

Dievo garbinimas suteikia ramybę, 89

dvasia per sakramentą, 94, 98

per Šabo dieną, 237–238

sekant Jėzaus Kristaus pavyzdžiu, 52–53

svarbiausias jo veiksmas yra įsakymų laikymasis, 226, 237

Gimdytojai

jų atsakomybė mokyti savo vaikus tiesos, 201–203

mokyti vaikus, kol jie jauni, 205
padeda vaikams atremti priešininką, 201–202

parengia vaikus liudyti tiesą ir tarnauti misijose, 207

parengia vaikus tapti tėvais, 208
rengia šeimos namų vakarus, 206–207

supažindina vaikus su Raštais, 206

teisumo pavyzdys, 205

turėtų naudotis Bažnyčios pagalba vykdydami savo pareigas, 203–204

turi mokyti vaikus būti skaisčius ir dorybingus, 207

turi mokyti vaikus melstis, 206

Taip pat žr. Santuoka; Šeima; Šeimos namų vakaras

Gyvenimas, jo tikslas, 63–64

Gyventi pasaulyje, bet nebūti pasaulio, 235

Taip pat žr. Pasaulietiškumas

Grantas, Heberis Dž., 138, 149

H

Hinklis, Gordonas B., 1

I

Įsakymai

jų laikymasis išreiškia meilę Viešpačiui, 226

jų laikymasis veda link didžiųjų palaiminimų, 65–67, 63, 229–232

nusigręžimas nuo jų veda prie palaiminimų praradimo, 227

Įspėjimas

Džozefo Fildingio Smito misija įspėti, 18, 81–82, 223

Pastarųjų dienų šventųjų pareiga įspėti, 88–89

Istatymas

- paklusnumas jam, reikalingas išgelbėjimui, 66
- valdo visatą ir Dievo karalystę, 225–226

Išbandymai yra naudingi, 242

Išgelbėjimas

- padėti kitiems siekti, 285–286
- siekti asmeniškai, 285–286
- Taip pat žr.* Išgelbėjimo planas

Išgelbėjimo planas

- apima nuopolį, 58–59
- yra sutelktas į šeimą, 65–66
- ir Jėzaus Kristaus Apmokėjimas, 42, 48–49, 59–64, 96
- paruoštas Dangiškojo Tėvo prieš sukūrimą, 58
- priimtas su džiaugsmu ikimirtin-gajame dvasių pasaulyje, 58

Išminties Žodis, 223–225, 238–239

Ištvėrimas iki galo, 1, 63, 66, 270

J

Jėzaus Kristaus Apmokėjimas

- dėkingumas už jį, 62
- Getsemanėje ir ant kryžiaus, 59–61, 95–97
- išgelbėjimas per, 59–62, 305–306
- palyginamas su žmogaus išgelbė-jimu iš gilios duobės, 62
- prikėlimas dėl, 64–65, 104
- prisimenamas per sakramentą, 95–97
- prisiminti per Kalėdas, 301–302, 306–307

Taip pat žr. Jėzus Kristus

Jėzus Kristus

- Antrasis atėjimas, 309, 311–313, 315–319

Džozefo Fildingio Smito meilė

- Jam, 47–48
- įgyti liudijimą, 52
- yra didžiausias tarnavimo kuni-gystėje pavyzdys, 165
- yra Viengimis Dievo Sūnus, 48–49
- ir Džozefas Smitas, 104–106
- įsteigia sakramentą, 93–94
- išgelbsti iš nuodėmės, 59–62
- išgelbsti nuo nuopolio, 59–62
- Jo Apmokėjimas, 42, 48–49, 64–65, 95–97, 104, 305–306
- Jo gimimas, 48–49, 302–307
- Jo kentėjimas Getsemanėje ir ant kryžiaus, 59–61, 95–97
- Jo vaidmuo išgelbėjimo plane, 42–43, 48–49, 59–65, 104
- likti ištikimam savo liudijimui apie Jį, 50–52
- Pastarųjų dienų šventieji tiki Juo, 50–52
- prisiminti per Kalėdas, 301–302, 306–307
- prisiminti per sakramentą, 95–99
- sekti Jo pavyzdžiu, 52–53, 165, 226
- stiprinti tikėjimą Juo, 82–83
- šiam Evangelijos laikotarpyje, 50–51
- tampame Jo sūnumis ir dukteri-mis, 50
- tobulėjo iš malonės į malonę, kol gavo pilnatvę, 303–305
- vadovauja Bažnyčiai, 117–118
- vaikystė ir jaunystė, 303–305
- visi dalykai sutelkti į Jį ir Jo ap-linką, 49
- Taip pat žr.* Antrasis atėjimas, Jėzaus Kristaus; Jėzaus Kristaus Apmokėjimas

K

- Kalbos, pagarbumas, 259
- Kalėdos, 301–302, 306–307
Taip pat žr. Jėzus Kristus
- Kiti tikėjimai, pagarba jiems, 264–265
- Krikštas
dvejopas jo pobūdis, 175
Džozefo Fildingo Smito, 169
ir išgelbėjimo planas, 63
ištikimybė po priėmimo, 173–176
kaip prikėlimas iš nuodėmingo gyvenimo į dvasinį gyvenimą, 170
nereikalingas vaikams iki aštuonerių metų, 171–173
panardinant, jo simbolika, 169, 170–171
sandora, 173–175
- Kukulumas, 207–208, 240–241
- Kunigystė
išaukštinama pašaukimuose, 162–165, 159
Jėzus Kristus yra didžiausias pavyzdys, 165
jos priesaikos ir sandoros, 161–162
palaiminimas, siūlomas visiems, 160, 165, 295–297
pažadai vertiems turėtojams, 165
- Kunigystės raktai
jų apibrėžimas, 150
pagarba tiems, kurie turi, 149–150, 154–155
sugrąžinti dangiškų pasiuntinių per Džozefą Smitą, 151–153
visai Bažnyčiai, turi Bažnyčios Prezidentas, 154

L

- Ly, Haroldas B., 30
- Liudytojų įstatymas, 128–129

M

- Malda
artina žmones prie Dievo, 271–272
Džozefo Fildingo Smito pavyzdys, 269–270, 275–276
gyvenimas darnoje su, 274
padėka jam, 274–275
prašymas to, kas teisu, 275–276
studijuoti Evangelijos doktrinas, 140
visada tinkamas laikas, 272–274
- Meilė
apima atlaidumą ir gebėjimą matyti gėrį kituose, 249–250
Džozefas Fildingas Smitas mokosi iš savo kumelės Džiunės, 251–252
ir žmonių vertinimas pagal tai, kas jie yra, 251–252
išreikšta per tarnavimą, 250
sustiprinta žinojimo, kad visi žmonės yra Dievo vaikai, 247–250
tarp pastarųjų dienų šventųjų, 249–250
Viešpačiui ir kitiems skatina suderinamumą su visais šventais įstatymais, 252–253
- Mirtis, kūno ir dvasios, 59
- Misionieriškas darbas
atneša viltį ir taiką pasauliui, 264–265
Bažnyčiai reikia daugiau misionierių, 261
Džozefas Fildingas Smitas nuolatinis misionierius, 7–11, 255–257
ir dalijimasis Evangelijos palaiminimų pilnatve, 258–259
Pastarųjų dienų šventųjų atsakomybė tarnauti, 259–261

- turi būti daromas paprastai ir su Dvasia, 263
- Mokymasis
ir atskyrimas tiesos nuo melo, 139–140
iš Bažnyčios vadovų, 144–145
iš Raštų, 137–138, 140–141, 144
kaip gauti vadovavimą iš Šventosios Dvasios, 142–143
pats svarbiausias Evangelijos mokymasis, 138–140
pažinimas, daugelyje sričių, 138–139
per studijavimą, tikėjimą ir paklusnumą, 142–143
sustiprinamas per teisų gyvenimą, 143–145
- Monsonas, Tomas S., 1
- Mormono Knyga
apie ją įgyjamas liudijimas, 132–134
Džozefas Fildingas Smitas skaito, būdamas jaunas berniukas, 4–5, 137
Džozefo Fildingo Smito asmeninis liudijimas apie ją, 125, 128, 134
individualus studijavimas, 132–133
joje užrašyta Evangelija, 127
liudija apie Jėzų Kristų, 127
Trys ir aštuoni jos liudytojai, 128–132
- Moterys
labai svarbus darbas Viešpaties karalystėje, 291–293
palaiminimai, kuriuos gali suteikti kunigystė, 296–297
tarnystės pavyzdžiai Raštuose, 291
tikimasi, kad sieks šviesos ir tiesos, 295–296
Taip pat žr. Paramos bendrija
- N**
-
- Namai. *Žr.* Gimdytojai; Santuoka; Šeima; Šeimos namų vakaras
- P**
-
- Pakeris, Boidas K., 18, 27
- Paklusnumas. *Žr.* Įsakymai
- Paramos bendrija
yra labai svarbi Bažnyčios darbe, 291–292
jos įkūrimas, 291
laikinoji ir dvasinė paskirtis, 293–295
Taip pat žr. Moterys
- Pareiga, asmeninė atsakomybė, 282–283
- Pasaulietiškas
atsakymas susirūpinusiems dėl matomos pasaulietišku žmonių sėkmės, 241–242
atsisakymas, 236–243
- Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
atkūrimas po atsimitimo amžių, 116–117
yra Dievo karalystė žemėje, 117–118
įsteigta, kad padėtų asmenims ir šeimoms atrasti laimę ir amžinąjį gyvenimą, 118
jos pagalbinės organizacijos, 119
meilė joje rodo pavyzdį pasauliui, 248–250
narystės privilegijos, 118
padeda tėvams mokyti vaikus, 203–204
pasklis po visą pasaulį, 121–122
tarnavimas joje išreiškia mūsų dėkingumą už Viešpaties tarnystę mums, 120–121
vadovaujama Jėzaus Kristaus, 117–118
- Pavyzdys, 205, 242–243, 247

Pirmasis regėjimas

Džozefas Smitas buvo paskirtas vadovauti paskutiniam Evangelijos laikotarpiui, 107–108
sugrąžintas tikrasis Dievo pažinimas, 36–37

Taip pat žr. Smitas, Džozefas

Pirmoji Prezidentūra, jų mokymas, 155

Prisikėlimas, 64–65

R

Raktai kunigystės. *Žr.* Kunigystės raktai

S Š

Sakramentas

yra šventos apeigos, 93–94

įsakymas priimti, 94

Jėzaus Kristaus Apmokėjimo atminimas, 95–97

Jėzaus Kristaus įsteigtas, 93–94

nusiteikimas, kai priimame, 98–99

sandoros sudaromos priimant, 98–99

Sakramento susirinkimas, 93

Santuoka

celestialinė, bus pasiekiami visiems ištikimiesiems, 194–195

celestialinė, vainikuojančios

Evangelijos apeigos, 191

darosi vis malonesnė, kai vyras

ir žmona gyvena Evangelijoje

kartu, 196–197

išlieka amžinajame Evangelijos plane, 191–193

ištikimybė jai atneša laimę ir amžiną

palaiminimą, 193–194

jos šventa prigimtis, 192

ugdo vaikus ir jaunuolius,

195–196

Taip pat žr. Gimdytojai; Šeima; Užantspaudavimo galia

Skaistybė, įstatymas, 207, 240–241

Smit, Džesė Evans (trečioji žmona), 21–22, 29, 190, 290

Smit, Džiulina Lembson (mama), 1, 3, 199, 201, 251, 289

Smit, Etelė Reynolds (antroji žmona), 14, 20–21, 71–72, 189, 190, 289–290

Smit, Luji Šartlif (pirmoji žmona), 6–14, 189

Smitas, Džozefas

Džozefo Fildingio Smito asmeninis liudijimas, 104

įgyti liudijimą apie jo misiją, 104 ir Jėzus Kristus, 105–106

kaip žinių apie Kristų apreiškėjas, 108

kunigystės raktai sugrąžinti per jį, 149, 151–153

nužudymas, 3, 111

pašauktas vadovauti paskutiniam Evangelijos laikotarpiui, 105–106

per jį sugrąžinta Evangelija, 107–108

Pirmasis regėjimas, 36–37, 106 suvienytas su savo broliu Hairumu, 108–110

Smitas, Džozefas F. (tėvas), 1, 3, 103–104, 137, 163, 199, 294

Smitas, Džozefas Fildingas

artumas Dievui, 35

asmeninis liudijimas, 104

Bažnyčioje tarnauja kartu su puičia moterimi, 289, 290

Bažnyčios augimas jo prezidentavimo laiku, 27–28

Bažnyčios istorikas, 16, 115

- Bažnyčios prezidentas, 26–30
būdamas jaunas studijuoja Raštus,
4–5, 137
būdamas jaunas vyras mokosi
dirbti, 3–4, 279–280
dainuoja viešai su žmona Džese,
290
dalyvavo Jutos Sent Džordžo
šventyklos pašventinime, kai
buvo kūdikis, 115
dalyvavo Solt Leik Sičio šven-
tyklos pašventinime, kai buvo
jaunuolis, 5
dėmesingas mažai mergaitei iš
minios, 247
dovanoja paltą misionieriui, ku-
riam jo reikia, 245, 247
eina į susitikimą net susilaužęs
koją, 116
gailestinga jo prigimtis, 18–19, 82
gedi dėl antrosios žmonos Etelės
mirties, 20–21, 190
gedi dėl pirmosios žmonos Luji
mirties, 13–14, 189, 269
gedi dėl trečiosios žmonos Dže-
sės mirties, 29, 190–191
gimimas, 1
giria pastarųjų dienų šventuosius
už teismo pavyzdžius kariuo-
menėje, 235–236
grįžta į Angliją būdamas Bažny-
čios prezidentas, 257
įkvėptas padėti sūnui laikytis
Išminties žodžio, 179–180
išplatina kalėdinį pranešimą, 302
išreiškia meilę Džozefui Smitui,
104
išreiškia meilę Jėzui Kristui, 47
jo misija, kviesti žmones atgai-
lauti ir juos įspėti, 18, 81–82,
223
kalbasi su genealogijos specia-
listu, kuris negali paaiškinti
savo susidomėjimo šeimos
istorija, 211, 213
kalbasi su žmogumi, kuriam
pirmą kartą patiko mokymas
apie Išminties žodį, 223, 225
krikštas, 169
meilės ir pakantumo moko ku-
melė Džiunė, 251–252
meilė žmonėms, kuriuos moko,
81–82
meldžia jėgų išlikti ištikimam iki
galo, 1, 270
meldžiasi, kad baigtųsi audra,
269–270
meldžiasi dėl pasaulio pabaigos,
309, 311
meldžiasi už visus žmones,
275–276
meldžia stiprybės po pirmosios
žmonos Luji mirties, 269
mirtis, 30
moko Evangelijos savo vaikus,
201
mokosi Evangelijos iš tėvų, 199,
201
paaiškina asmenines tarnystės
Bažnyčioje priežastis, 116
pabrėžia šeimos svarbą, 28, 71
padeda savo mamai vykdyti pri-
buvėjos pareigas, 252, 289
padeda savo tėvui atlikti adminis-
tracines pareigas, 13
pagarba kunigystės raktams,
149–150, 154–155
pakviečia jaunuolį sėdėti šalia per
Visuotinę konferenciją, 245
parodo gailestingumą vyrui,
kaltam dėl eismo įvykio, į kurį
pateko misionieriai, 18

- pašauktas tarnauti Dvylikos Kvorumo nariu, 15–17, 115–116
- pataria D. Artūrai Heikokui, 279
- paveldas, 1, 3, 103–104
- sako pašventinimo maldą vietoje savo tėvo, 13
- santuoka su Džese Evans, 21–22, 190
- santuoka su Etele Reinolds, 14, 189, 190
- santuoka su Luji Šartlif, 7, 13, 189
- skaito ranka rašytus Deivido Vitmerio bei Oliverio Kauderio liudijimus, 125
- stropumas mokantis Evangelijos, 4–5, 137–138
- sukuria namus ir šeimą su žmona Luji, 11–12
- suranda ramybę mirties akimirka, 13–14, 21, 24, 30–31, 57, 189, 190–191, 235
- švenčia Kalėdas su šeima, 301
- tarnauja daugelyje Bažnyčios pašaukimų, 12–13, 115–116, 159–160
- tarnauja nuolatinu misionieriumi Anglijoje, 7–11, 255–257
- tarnavimas, 24–25, 30, 28–29, 138
- tarnystė, paženklinta griežtumu ir atlaidumu, 17–18
- tarnystė Dvylikos Kvorume, 14–19, 25–26, 115–116
- tarnystė Europoje prieš II pasaulinio karo pradžią, 22–24
- vaikystė, 3–5
- viešai meldžiasi pamokslaudamas, 270
- vyras, tėvas ir senelis, 19–20, 71–73, 179–180, 189–190, 201
- Smitas, Hairumas (senelis)
- ištikimybė Džozefui Smitui ir Bažnyčiai, 103, 108–110
- jo dorumas, 103
- nužudymas, 3, 109–110
- tarnavimas, 1, 3, 103
- Sunkumai yra naudingi, 242
- Šabo diena, 237–238
- šeima
- ir išaukštinimas, 73–74
- įsteigta Viešpaties, kad išliktų per amžius, 74–76
- kaip sustiprinti, 71–72, 76–77
- pati svarbiausia visų laikų ir amžinybės organizacija, 28, 74
- Taip pat žr.* Gimdytojai; Santuoka; Šeimos istorija; Šeimos namų vakaras; Užantspaudavimo galia
- Šeimos istorija
- atgręžia širdis į protėvius, 211–213, 214–215
- yra meilės darbas, 219
- padeda sujungti šeimos organizaciją iš kartos į kartą, 219–221
- Taip pat žr.* Elija; Užantspaudavimo galia
- Šeimos namų vakaras, 206–207
- Taip pat žr.* Gimdytojai; Šeima
- Šventyklos darbas
- atgręžia širdis į protėvius, 211, 214, 215, 217–218
- yra meilės darbas, 219
- padeda sujungti šeimos organizaciją iš kartos į kartą, 219–221
- Taip pat žr.* Elija; Šeimos istorija; Užantspaudavimo galia
- Šventyklos pašventinimas, asmeninio pasišventimo išraiška, 213
- Šventoji Dvasia
- atskleidžia tiesą visiems žmonėms, 143–145, 181
- Džozefas Fildingas Smitas gauna jos vadovavimą dėl savo šeimos, 179–180

galia kalbėti kiekvienam žmogui,
181
jos misija, 180–181
negyvens nešventose šventyk-
lose, 184
Šventoji Dvasia, jos dovana
ir išgelbėjimo planas, 63
leidžia mums turėti Šventąją Dva-
sią kaip nuolatinę palydovę,
182–185
pasiruošimas palaiminimams
gauti, 183–185
per rankų uždėjimą, 181–182
teikia apreiškimus, kurie yra
asmeninio gyvenimo kelrodis,
185
Šventosios Dvasios dovana. *Žr.*
Šventoji Dvasia, jos dovana
Šventvagystė, 237

T

Tarnavimas, 250
Tikėjimas
Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kris-
tumi, 37–38, 82–83
elgtis pagal, 83–84
yra pirmasis Evangelijos princi-
pas, 82–83
ir išgelbėjimo planas, 62
kartu su atgaila suteikia atlei-
dimą, 81
reikalauja žinių apie Dievo savy-
bes, 37–38
reiškia veiksmą, 83–84
Tompson, Merė, 103
Tūkstantmetis, 319–320

U

Užantspaudavimo galia
ir mirusiųjų išgelbėjimas, 217–219
išgelbės žemę nuo sunaikinimo,
215
paruošia šventuosius išgelbėjimo
pilnatvei, 215–217
sugrąžinta Elijo, 213–214
Taip pat žr. Elija; Šeimos istorija;
Šventyklos darbas

V

Valios laisvė, 283–284

Ž

Žinojimas. *Žr.* Mokymasis

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

LITHUANIAN

4 02369 07156 9

36907 156